

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SINGLE DAD
ROMCOM

□ □ □

The [♡]spite date

A SMALL TOWN SISTERHOOD NOVEL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

PIPPA GRANT

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

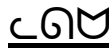
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

THE SPITE DATE

PIPPA GRANT

Telif hakkı © 2025

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya kitabın herhangi bir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncının açık yazılı izni olmadan, yapay zeka eğitimi dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu kitaptaki tüm metinler, yapay zeka kullanılmadan Pippa Grant tarafından yazılmıştır.

Pippa Grant®, Copper Valley Fireballs® ve Copper Valley Thrusters® Bang Laugh Love LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Düzenleme: Jessica Snyder, HEA Author Services

Düzeltilme: Emily Laughridge & Jodi Duggan Kapak

Tasarımı: Qamber Designs

Kapak Resmi Telif Hakkı © Wander Aguiar.

CONTENTS

[Giriş Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Epilog](#)

[Bonus Son Söz](#)

[En Huysuz Milyarder'in Ön İzlemesi](#)

[Pippa Grant Kitap](#)

[Listesi Yazar](#)

[Hakkında](#)

Bu kitap, hepimizin çok sevdiği Beck Ryder'a ithaf edilmiştir. Onu İngiliz bekar bir baba olarak yeniden hayata döndürdüm.

Bu kitap aynı zamanda adalet, intikam ve hikayenin beklenmedik gelişmelerine de adanmıştır.

INTRODUCTION

USA Today ve Amazon'un en çok satan romantik komedi yazarı Pippa Grant'tan, unutulmaz bir intikam randevusu içeren, iyi hissettiren bir romantizm hikayesi geliyor.

sıcakkanlı İngiliz bekar baba ile çok erken büyümek zorunda kalan küçük kasaba kızı arasındaki unutulmaz intikam randevusunu konu alan, iyi hissettiren bir romantizm romanı...

Dünyada ünlü aktör ve memleketimin en yeni sakini Simon Luckwood'a takıntılı olmayan tek kişi ben olabilirim.

Onun sürekli gülümsemesine güvenmiyorum. Kimse o kadar çok gülümsemez.

Ve burada açıkça azınlıkta olsam da, herkesin Simon'ın kült TV dizisine olan hayranlığını anlamıyorum.

Ama intikam soğuk yenir, tıpkı eski sevgilimin benden çaldığı restoranın menüsündeki yemekler gibi. Simon, ikiz oğullarının kazara beni tutuklattığı için yeterince suçluluk duyduğunda, özür dilemek için beni bir randevuya çıkarmak istediğinde?

Benim için mükemmel bir fırsat görüyorum.

Bir gece, bir randevu, eski sevgilimin büyük açılışında çok gürültülü bir olay, ve sonra erkeklerden sonsuza kadar kurtulabilirim.

Aynen böyle olmalı. Çünkü hayatım bir başka olay daha kaldıramaz...

The Spite Date, kendi yolundan çıkması gereken bir kendi yolundan çıkması gereken bir golden retriever kahramanı, üç erkek kardeşini büyüttükten sonra en iyi hayatı yaşamaya çalışan bir kadın ve çok, çok ters giden bir dizi planı konu alıyor. Tek başına bir kitap ve tatlı ve tatmin edici bir sonsuza dek mutlu sonla.

KÖTÜ ŞANS VE BURGER OTOBÜSÜ

Beatrice Best, namı diğer her şeyi geride bırakmış kadın

İlk kez bir hapishane hücreesine girdiğimde, ailem öleli birkaç ay olmuştu. Yangından sonraki ilk zamanlar çoğunlukla bulanık ama Bayan Camille'in orada olduğunu çok net hatırlıyorum, bu da en küçük kardeşim Hudson'ın hala dördüncü sınıfta olduğu anlamına geliyordu.

Bayan Camille'in öğretmeni olduğu yılın ilkbaharı.

Athena's Rest'teki her çocuk, Bayan Camille'in öğretmenlik yaptığı yılı hatırlar. Aniden evsiz ve yetim kalan bir çocuk, onu öğretmen olarak hatırlar.

Bazılarımız, yıllar sonra onun oğullarından biriyle çıkmaya karar vermek gibi aptalca şeyler yapar ve kendimizi tekrar ona maruz bırakırız.

Ama konudan

saptım.

Hapishane

hücresi.

Bayan

Camille.

Hudson.

Dördüncü sınıfta polis karakoluna yapılan okul gezisi sırasında Bayan Camille bana burun kıvırdığı için parmaklıklar arkasına kapatılmıştım. O, çocuklara uslu davranmazlarsa gelecekte nasıl bir hayat beklediğini göstermeyi çok severdi ve *benim gibi birinin hapishaneye ait olduğunu* söylemişti.

Hudson, bu sözü duyduğu en komik şey gibi gülmüştü. Ablası, dünyada kanunlara uymayan son kişi olabilirdi

ve cenazeden sonraki aylarda ailemizde kahkaha çok nadir duyulduğu için, kapalı alanlara olan korkumu bastırıp Bayan Camille ve memurun beni hapishane hücrelerine kilitlemelerine izin verdim.

Telefonumu küçük kardeşime verdim ve o yıl tasarladığım ama göndermeyi unuttuğum Noel kartlarının en göze çarpan özelliğı, hapishane kuşu olarak çekilmiş fotoğraflarımdı.

Bu, Athena's Rest geçici gözaltı merkezine son kez girdiğimi düşündüğüm özel bir hatıraydı.

Yanılmışım.

Ve şimdi, çok kötü bir haftanın sonunda, yine buradayım.

Küçük bir hapishane hücresinde.

Başımın üzerinde titreyen bir floresan ışık, havada asılı kalan ter, idrar ve akşamdan kalma kokusu ve beton zeminde ne olduğunu bilmek istemediğim lekeler.

Ayrıca?

Üç buçuk tarafı beton blok duvarlarla çevrili, penceresiz, sadece dar koridorun karşısındaki beton blok duvara bakan kapı genişliğinde metal parmaklıklar bulunan eski, küçük hücrede sıkışıp kalmış olmaktan dolayı hiperventilasyona girmeye çalışmıyorum.

Oh, ve tuvalete gitmem lazım.

"Hadi ama Logan," kısa koridorun sonunda duran memura sesleniyorum, sesimde panik belirtisi olmamasına dikkat ederek. "Beni tutuklamak için bir nedenin olmadığını biliyorsun, bu da demek oluyor ki, küçük kardeşinin hapishanedeki artıklarıyla yatmak için beni tutukladığını tüm kasabaya anlatmak için bir nedenim var."

Logan Camille.

Evet.

Bayan Camille'in en büyük oğlu şimdi polis memuru ve tıpkı annesi gibi.

Yani, toplumun yarısı onun Athena's Rest, New York'ta görev yapan en iyi polis memuru olduğunu düşünürken, benim deneyimime göre o, çocukları, yaşlıları ve kalbi zayıf olanları korkutmayı seven, güce aç bir kabus.

Aynı şekilde kardeşi Jake de öyle. O da benim berbat geçen haftamdan doğrudan sorumlu ve şimdi dolaylı olarak benim parmaklıklar ardında olmamdan sorumlu.

Bu dolaylı suçlama, iki ya da üç tuhaf dönüş ve küçük bir mantık atlaması gerektiriyor, ama yine de bu sonuca varıyorsunuz.

Jake'in tüm dünyada en sevdiği aktörün doğrudan sorumlu olduğunu söylemek daha adil olur ve evet, bu tamamen doğru, dürüst bir gerçek, bu da şu soruyu akla getiriyor: Bu hayat tam olarak nasıl benim hayatım olabilir?

Ve neden kötü tarafındayım? Logan beni görmezden geliyor.

Koridorun diğer ucunda metal bir masada oturan onu görmek için sağa doğru dönüyorum. Ayaklarını masaya uzatmış, jöleli çörek ısıyor.

Çok tuvaletim var. Ayrıca temiz hava almam lazım, hem de bolca. "Daphne'nin kaptana gölde yaptığın küçük hatayı hiç anlatmamasının tek nedeni, senin kardeşinle çıkıyor olmamdı. Artık bunu anlatmaması için hiçbir neden yok."

İkinci ısırıkta çörekenden kırmızı jöle damlayınca burun kıvırdı ve jöle, çörekten sıçrayan pudra şekeriyile birlikte lacivert üniformasının gömleğine düştü. "Kimse Daphne'nin söylediklerine inanmaz."

"Annen öyle yapıyor." İronik, ama doğru.

Saçmalıklara tahammülü olmayan, o çubuğun kıcına ne kadar sokulduğunu bir proktoloğa göstermesi gereken Bayan Camille, en iyi arkadaşımı ve oda arkadaşımı seviyor ve her karşılaştıklarında ona yağ çekiyor.

Belki de Daphne'nin otel zinciri sahibi ailesinden mirasından mahrum bırakıldığını bilmediği ve Bayan Camille ailenin pastasından bir dilim kapmayı umduğu içindir, ki bu pek olası görünmüyor çünkü Daph bu bilgiyi pek gizli tutmuyor.

Belki de Bayan Camille gizlice dövme yaptırmak ve denizkızı esintili saç boyası yaptırmak istediği içindir.

Bence en olası olanı, Bayan Camille'in Daphne'nin yerel tiyatro yapımlarından birinde rol almasını istemesi, böylece onun adı daha büyük bir seyirci kitlesi çekecek, ama kardeşlerim ve Daph bunu söylediğimde hep gülüyorlar.

Ama yine de, toplumun yarısı Camille'leri harika buluyor ve geri kalanların çoğunun da bir fikri yok.

"Bir telefonla Daph her şeyi anlatır," diyorum.

Logan bana bakıyor.

Nefesimin hızını ona belli etmemeye çalışırken, gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum.

Göz kırpmadığımı fark eder ve dikleşir, bana daha sert bir şekilde bakar.

Kahretsin. Şimdi mi?

Cidden, *şimdi* göz göze bakışma yarışması mı? Benden neredeyse on yaş büyük bir adamla mı?

Yiyecek kamyonumda çürüme tehlikesi olan yüz kilo balık varken, tualete gitmem gerekirken ve panik atak geçirmemek için kendimi zor tutarken?

Ayağa kalkar ve gözlerini benden ayırmadan koridorda yavaşça yürür. Evet.

Görünüşe göre şimdi bunu yapıyoruz.

"Gereksiz güç kullanımı ve tacizden dolayı sana şikayette bulunabilirim," diye tehdit ediyorum.

O donutunu çiğnemeye devam ediyor ve cevap vermiyor.

"Hadi ama Logan. Sana tüm belgeleri verdim. Orada olmam gerekiyordu."

"Hayır, değildin."

"Orada olduğuma inanmak için her türlü nedenim vardı." *Bacaklarını sıkıştırdığını görmesine izin verme, Bea. Bacaklarını sıkıştırdığını görmesine izin verme.*

Parmaklıkların diğer tarafında durur. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sahte e-posta hesabını sen açtın ve *partiyi* kendin ayarladın."

Panik atak geçirmeseydim, Athena's Rest'in ünlü yeni sakininin malikanesine girmeye çalışmak için sahte bir parti ayarladığım şeklindeki aptalca öneriye gözlerimi devirecektim.

Ve mesanemin patlayacağından korkacak kadar çok işemem gerekmeseydi, Logan'ın hava tırnaklarını yanlış kullanıp *parti* yerine *kendini* işaret etmesine daha da sert bir şekilde gözlerimi devirirdim.

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" diye soruyorum ona.

"Çünkü Simon Luckwood'un evine girip, bir sapık gibi onunla tanışmak istedin."

Ben idrarımı tutamadığım için gözlerim kayarken, onun gözleri yaşarmaya başlıyor ve bunu buradan görebiliyorsam, bakışma yarışmasını kazanmak üzereyim demektir.

Küçük zaferler.

Onlar için

yaşıyorum.

Kardeşi hayallerimi çalıp beni terk ettiğinden beri elde ettiğim tek şey bunlar.

"Simon Luckwood'la hiçbir ilgim yok." O burun

kıvırıyor. "*Yalancı*."

Buradan asla çıkamayacağım. "Çıksam bile, bana ödeme yapan sahte bir kredi kartı ve parti rezervasyonu yapmak için sahte bir e-posta hesabı oluşturduğumu ve telefonun diğer ucunda Simon Luckwood'un evine hamburger otobüsümü istediğini onaylayan sahte bir ses olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

"Evet."

Buradan çıkıp tekrar nefes alabildiğimde, bu yaz onunla pickleball maçında karşı karşıya gelmeyi içtenlikle umuyorum, çünkü onu mahvedeceğim.

Özellikle de testislerini.

Pickleball'umla.

Kasabada bir aile nasıl bu kadar çok kişiyi eziyet edip bunun bedelini hiç ödemededen kurtulabilir?

Ah, tabii.

Çünkü onlar her şeye gönüllü oluyorlar, kameralara doğru gülümsüyorlar ve iç çevrelerine girene kadar bunun bir maske olduğunu fark edemediğiniz mükemmel bir kamu imajına sahipler.

Ve gerçekten de, Athena's Rest'teki çoğu ebeveyn, Bayan Camille'in, onların deyimiyle, *sınıfta otoriter bir varlık* olması.

Aşk, iyi sınırlar ve tüm bunları gerektirir.

"Ayrıldığımızda kardeşinin benden çaldığı her şeyi yenilemek bana ne kadara mal oldu biliyor musun?"

O sırtıyor.

Hayır, testislerine bir pickleball topu atmak ona az gelir.

Başka bir şey bulmam lazım.

Daphne'nin fikirleri olacaktır.

Gözlerimi ondan ayırmadan, göz kırpmadan, bacaklarımı çaprazlamadan ve ne kadar rahatsız olduğumu belli etmemeye çalışarak onu izliyorum. "Ve kredi kartlarımın limiti zaten dolmuşken ve elinde sadece yeni bir iş varken, dünyada hiçbir banka bana, gitmek bile istemediğim bir yerde partiye katılmak için yeterince yüksek limitli, rastgele bir ekstra kredi kartı vermez.

Donutla beni işaret ediyor. "Ve işte yine ölümcül hatan. *Herkes* Simon'ı sever ve herkes onun eski mekanı ne hale getirdiğini görmek ister. Yalan söylüyorsun ve *yakalandın*."

"Gözlerine donut tozu kaçarsa kör olabileceğini biliyor muydun? Ve kör olursan artık mastürbasyon yapamazsın? Herkes çok fazla mastürbasyon yapmanın körlüğe yol açtığını bilir, ama bunun tersinin de doğru olduğunu kimse söylemez. Ereksiyon olma yeteneği, gözlerini kontrol eden sinirler tarafından kontrol edilir."

Yarısı yenmiş donutuna bir bakış attı, sonra kan çanağına dönmüş gözlerini kapattı. "Bu doğru değil."

O bakmıyorken ben de göz kırpiyorum. "Üç erkek çocuk yetiştirdim, Logan. Onları güvende tutmak için bunları bilmem gerekiyordu."

"Bir polis memurunu tehdit ediyorsun."

"Patronun, aptalca bir kin yüzünden beni hapse atmak için yaptığın berbat işi gördüğünde, seni idari izne çıkaracak. Hatta rozetini bile kaybedebilirsin."

Yine sırtıyor. "Yasanın nasıl işlediğini hiç bilmiyorsun."

"Hiçbir suç işlemeyen hapisane hücrelerinde oturduğumu düşünürsek, senin de bilmediğin oldukça açık."

"Üniversitede bir yılı bile tamamlayamayan birinden büyük laflar."

Bu sözler beni vurur ve mesanemde yanlış bir his uyandıran bir nefes alırım.

Nefes almam ve panik ataklarım üzerinde sahip olduğum azıcık kontrolüm kaybolur ve parmaklarım ve ayak parmaklarım uyarıcı bir şekilde karıncalanır.

Altıma işeyeceğim ve hiperventilasyon geçireceğim.

Simon Luckwood'un benim yemek kamyonumu kiraladığı özel parti için aldığım balıklar bozulacak.

Logan bana kelepçe takmadan önce gördüğüm son şey, Simon Luckwood'un o parti için yaptığı ödemenin dolandırıcılık olarak bildirildiğine dair bankamdan gelen bir bildirimdi.

Ve her gün, başka biri bana, eski sevgilimin ayrıldığımızda benden çaldığı restorani nihayet açmak üzere olduğunu söylüyor.

"Camille. Kapa çeneni." Kapı çarpıyor ve çok iri, çok korkutucu bir adam kapıdan içeri girerken Logan geriye doğru sıçırıyor ve umarım kafasını arkasındaki duvara çarpmıştır.

"Bayan Best," diyor Şef.

Öfkem, paniğim ve dolup taşan mesanemi bastırarak nefes alıyorum ve bir şekilde iyiymiş gibi davranmayı başarak ona el sallıyorum. "Şef."

"Burada ne yapıyorsunuz?"

"Eski erkek arkadaşımın kardeşi tarafından taciz ediliyorum." Şef Sosa'nın yanağı seğirir.

O ve ben ilk isimlerimizle hitap edebiliriz, ama o Logan gibi memurları işe alıyor ve kardeşlerim, hapishaneye girmeseler de, ben onları yetiştirirken tam olarak aziz sayılmazlardı.

Hudson'ın üniversiteden mezun olup benim sorumluluk listemden tamamen çıkmadan önce, kendisini benim bulduğum yere düşürecek bir şey yapmayacağından hala emin değilim, bu yüzden şefle aramda mesafe bırakıyorum.

Yangından bu yana onu milyonlarca kez kucaklamak istemiş olsam da.

Özellikle ilk günlerdeki nezaketi ve desteği, bu süreci atlatmama yardımcı oldu.

"O..." Logan söze başlar, ama onu keserim.

"Burger otobüsüm ve ben, Simon Luckwood'un evinde gizli bir menü partisi düzenlemek için rezervasyon yapmıştık, ama oraya gittiğimde, güvenlik görevlileri çıldırdı, orada olmamam gerektiğini söylediler ve beni tutuklattılar. Telefonuma bak. Bunun gerçek olduğunu doğrulamak için e-posta yazışmalarım ve telefon görüşmelerimin kayıtları var, ayrıca bana ödeme yapan kredi kartında Simon Luckwood'un adı yazılı bir makbuz var. O zamandan beri dolandırıcılık olarak rapor edildi ve ne olduğunu çok iyi tahmin edebiliyorum, ama ben

. Kodum vardı. Orada olmam gerektiğine inanmak için her türlü nedenim vardı."

İnanın bana. İnanın bana ve beni dışarı çıkarın, tuvalete gidip nefes alayım.

Şef, Logan ile benim aramda bakışlarını gezdiriyor. "Telefonuna baktın mı?" diye Logan'a soruyor.

Logan daha da dik oturunca sandalyesi gıcırdadı. "Şef, onun yalancı olduğunu biliyorsunuz. Ayrıldıklarında kardeşim hakkında söylediği onca şeye bakın. *Jake'i* hırsız mı diyor? Hadi ama. Jake'in hırsız olmadığını hepimiz biliyoruz."

"Ama *telefonunu kontrol ettin mi?*" diye tekrarlar şef.

"Şef, o tür şeyleri sahte yapabilir."

"Başka kim bu tür şeyleri uydurur biliyor musun?"

"Erkekler," diye onun yerine cevap veriyorum.

Simon Luckwood'dan hoşlanmamak için yeterince nedenim yokmuş gibi, tüm bunların onun oğulları yüzünden olduğuna neredeyse emin olmam, ondan daha da fazla hoşlanmamamı sağlıyor.

On üç yaşındaki çocukları yaz tatili boyunca kendi başlarına bırakamazsınız.

Bunu iyi bilirim.

İki kardeşimin on üç yaşında oldukları dönemde, onların birincil ebeveyn figürü olarak bu süreci yaşadım.

Çoğu zaman ne kadar tatlı, nazik ve iyi olsalar da, yine de on üç yaşındaki erkek çocuk beyinleri var.

"Çocuklar," şef de aynı fikirde. "Bay Luckwood'un ikiz oğulları var. Ve çok fazla boş zamanı olan ve sınırsız kredi kartına erişimi olan genç erkekler ne yapmaktan hoşlanırlar?"

"İlk kısmına cevap verebilirim, ama kardeşlerim sınırsız kredi kartına sahip olmadıkları için, bana haber vermedikleri bir parti planladıkları için hiçbir kadın hapse girmediler." Sesim gittikçe yükseliyor ve gerginleşiyor, içindeki paniği duyabiliyorum.

Ama Logan rahatsız edici bir bordo rengine bürünüyor.

Şef ona homurdanıyor. "Onu serbest bırak ve *nazik ol*. Dava açılmasını göze alamayız."

"O da kaldıramaz," diye işaret ediyor Logan.

"Onun kiminle yaşadığını tekrar hatırlıyor musun?"

Logan burun kıvrıyor. "Daphne'nin de parası yok."

"Daphne'nin bağlantıları ve sorunlu derecede güçlü bir adalet anlayışı var. *Bayan Best'i bırak ve nazik ol,*" diye tekrarlar şef.

Rahatlama.

Tuvalet görünüyor. Taze hava da öyle.

"Çıkarken onun son donutunu alabilir miyim?" diye soruyorum şefe.

Yüzsüzlük yapmak alışkanlık, yemin ederim. Hala panik atak geçirmek üzereyim.

Bana bakıyor ve şimdi sadece yanağı seğirmiyor.

Ama kendime, yüzündeki bu buruşukluğun daha çok Logan'ın ikinci donutunu istememden dolayı öfkeyle nefes nefese kalmasından kaynaklandığını ve benim küstahlığımla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyorum.

"Tabii ki." Şef kendisi hapisane hücresinin kapısını açar ve kaydırarak açar. "Başka bir şey var mı?"

Özgürlük.

Özgürlük.

Neredeyse buradan çıkacağım. Neredeyse tuvalete. Neredeyse temiz havaya.

Ama yine de gözlerine bakıp son bir şey daha istiyorum. şey.

ATHENA'NIN DİNLENME YERİNE HOŞ GELDİNİZ. BELKİ.

Simon Luckwood, namı diğer İngiliz aktör ve bekar baba, bir özürün hayatını alt üst edeceğini bilmiyor.

PEKİ, bu biraz garip.

Bir dakika önce, New York'un Athena's Rest semtindeki dükkanların bulunduğu caddenin sonunda park etmiş bir yemek kamyonunu görünce büyük bir sevinçle durdum ve bu eşsiz mekanda bir hamburger yiyerek işlerimi bitirmek istediğimi düşündüm. Bir dakika sonra ise güvenlik görevlisi, bu sabah duş alırken mülküne izinsiz giren sahibi tutuklattığını söyledi.

"Yürüyerek mi geldi, yoksa hamburger otobüsüyle mi?" diye Pinky'ye soruyorum.

Pinky, beni sokağın sonundaki bir bina ile saksı bitkisi arasına sıkıştırırken boğazından düşük bir homurtu çıkarır. Başı telefonuna eğilmiş, şüphesiz birine açıklama için mesaj yazıyordur.

O, stüdyonun televizyon programlarımdan birinin beklenmedik başarısından bu yana beni ve çocukları takip etmeleri için ısrar ettiği üç güvenlik görevlisinden en sabırsız olanı olan iri yarı İskoç bir adam.

"Senin bir parti ayarladığını iddia etti," diyor Pinky.

Çalıların arasından yemek kamyonetine bakıyorum.

Otobüs. Yemek *otobüsü*.

Londra'daki yemek kamyonlarından veya New York'taki yemek arabalarından çok daha büyük.

Gerçek bir okul otobüsü, yanlarına hamburgerler çizilmiş, arka tekerleğin üzerine küçük bir turşu çizilmiş ve servis için kesilmiş pencerenin üstünde "*Best Burger Bus*" yazıyor ve ortasında hamburger olan çiçeklerle süslenmiş.

"Parti rezervasyonu yapmadım, ama yapsaydım, hamburger otobüsüyle catering hizmeti almayı kesinlikle düşünürdüm. Ne kadar sevimli ve çekici."

Adam bana bakıyor.

Ben de ona bakarken, adamın ne düşündüğünü çok iyi anlıyorum.

"Parti rezervasyonu yaptın ve bize söylemedin mi patron?" diye soruyor.

Cevap vermek yerine, pantolonumun cebinden kendi telefonumu çıkarırım.

Boynumda sıcaklık hissediyorum. "Sen diyorsun ki... onu tutuklattık mı?"

"Kapı şifresini kırdı. Ön kapıya kadar geldi."

Ben sayfayı açtım ban banka uygulamasını ve kaydirmayakaydırmayaancak çok fazla kaydırmaya gerek yok.

Gün oldukça sıcak, ama boynumun dibinde artan sıcaklığı haklı çıkarmak için yeterince sıcak değil.

Dolandırıcılık raporu — verilen kredi ilk ilk giriş giriş kayıt suçlamaların suçlamaların

Satıcının Best Burger Bus olduğu bildirildi.

Boğazımı temizleyip kaydırmaya devam ediyorum.

"Geçen hafta sonu telefonumu bir gün boyunca kaybettiğimi hatırlıyor musun?" diye soruyorum Pinky'ye.

O homurdanıyor.

Best Burger Bus'a yapılan orijinal ödemeyi kontrol ederken tarihi kontrol ediyorum ve doğru kelimeyi bulamadığımı fark ediyorum.

Normal bir garip durumdan daha garip olan ne olabilir ki?

Çocuklarımın neden olduğu sorundan dolayı duyduğum utançtan beni bir ses uzaklaştırır ve tekrar burger otobüsüne bakmak için dönerim.

Kahverengi saçlı bir kadın servis penceresinden dışarı eğilmiş, bir polis memuru ile hararetli bir tartışma içindedir.

"Sınırı aştın Bea," diyor polis memuru. Güneş gözlüğümün arkasından ona daha yakından bakıyorum.

"O mu?" Pinky'ye fısıldarım. "Evet."

Memura sırtarak, gamzelerini gösterir. "Tekrar ölçün ve bu sefer gözlüğünüzü takın. Bu şeyi bir kuruşluk paraya park edebilirim."

"Daha bir ay önce aldın."

"Evet, Griff liseye başladığında otobüs ehliyetimi aldım. Yıllardır bunu yapıyorum. Donut yaparken görmek ister misin?"

"Şef bunu onaylamadı."

"Ama bu öğleden sonra burada balık satmamı onayladı." Ona bir kağıt parçası uzattı. "Gördün mü? Onun tarafından verilen izin belgesi, işte burada. Sen saklayabilirsin. Ben fotokopisini çektim. Çok ihtiyacım olacağını hissettim."

"*Bu sınırları aşıyor.*"

"Bana sınırın ötesinde görünmüyor," diye polis memurunun yanında duran dövmeli esmer kadın diyor.

Kafasını sallar ve... Hayır, esmer değil.

Kısa, düz saçlarında, güneş ışığı vurduğunda fark edilebilen mavi ve yeşil tonları vardı.

"Daphne'nin gözleri çok iyidir," diyor Bea. "Beraberliği bozmak için şefi aramamı ister misin? Eminim bugün başka bir memurunun beni taciz ettiğini duymaktan *çok memnun* olacaktır."

Üniformalı beyefendi yüzünü buruşturur.

Aslında ben de yüzümü

buruşturuyorum.

Bu kadın, Bea, benim yüzümden korkunç bir gün geçiriyor.

"Bu kadına bir özür borçluyum," diyorum Pinky'ye. "Kötü fikir, patron."

İki yıl önce *In the Weeds* beklenmedik bir başarı elde ettiğinden beri aldığım cevap bu oldu ve bu başarı beni uluslararası

spot ışığına çıkaran cevap bu.

Özür dileme. Yanlış yaptığını kabul etme. İnsanlar senin zengin olduğunu bildiklerinde, sana dava açma fırsatı verme.

Gerçekten mükemmel bir tavsiye.

Ve ben bunu görmezden gelmeyi düşünüyorum.

Bunu söylemek için ağzımı açarım ama köşedeki işyerinden koşarak çıkan sarışın bir adam dikkatimi dağıtır. "Buraya park edemez," der polise. "İzin belgesi alması lazım. Bugün izin belgesi verilmiyor."

"Şef onayladı," diyor polis memuru.

Sarışın adam kollarını kavuşturur ve polise bakar.

Polis omuz silkiyor ve aynı şeyi tekrarlıyor. "Şef onayladı. Onunla bir sorunun varsa, onunla konuş. Onu oradan kaldıramam."

Bu saksı bitkisinin arkasına saklanıp olanları izlemek yanlış, ama yine de kendimi telefonumdaki not alma uygulamasını açarken buluyorum.

Beni ünlü yapan stüdyoya sözleşme gereği sunmam gereken komedi dizisi için aylardır hiçbir ilham gelmedikten sonra, şimdi yaratıcılığımın uyanmaya başladığını hissediyorum.

Belki de sıcak, yaz öğleden sonrasının havasından dolayıdır.

Burger otobüsünün ötesindeki Secret Alley adlı şirin küçük yol olabilir, bu yol farklı bir zamandan gelmiş gibi görünen tek ve iki katlı dükkanlarla çevrilidir ve burada şaşırtıcı bir şekilde en sevdiğim çay markasını buldum.

Ya da bu burger otobüsü kadını son derece büyüleyici olduğu içindir. Enerjisi çok iyi.

Cesur, dedikleri gibi.

Ona yaşattıklarımın dolayı derin bir suçluluk duymama rağmen, bunu izlemekten oldukça keyif alıyorum.

Pinky duyulur bir şekilde iç çekiyor. "Gitmeliyiz patron." "Şşş."

Sarışın adam Bea ile konuşmak için hazırlanıyor.

"Bunu neden yaptığını biliyorum ve beni takip etmeyi bırakmalısın."

Daphne — çok renkli saçlı kadın — kıkırdarak güler.

Bea pencereden daha da dışarı eğilir. "Seni *takip* etmiyorum Jake. Seni *rahatsız* ediyorum."

İyi laf. Aferin.

"Başka bir yerde canımı sık," diye tersler Jake.

"Sanki sihirli bir değnek sallayıp başka bir yeri müşteri trafiği için daha iyi bir yer haline getirebileceğimi mi sanıyorsun? Şehrin en iyi yerinin babanın ofisinin önü olmaması çok hoşuma giderdi. Bir fikrim var. *Baban* taşınsa nasıl olur? Gizli Sokak, girişinde ambulans avcılarının propagandasından çok daha iyi bir yer olabilir. Benden çaldığın binada fazladan ofis alanın yok mu?"

"*Çalmadım.*"

Daphne *yalancı diye*

öksürür.

Oğullarımın davranışlarından ve bu kadını içine soktukları durumdan dolayı kendimi utanç içinde hissetmeme rağmen, gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bea da gülümsemeyi kesemiyor gibi görünüyor, ancak onun gülümsemesi arkadaşınınkinden daha zor.

Kıvırcık kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp dirseklerini pencere pervazına dayıyor. "Evet, ve kardeşin bu sabah sırf eğlence olsun diye beni tutuklamadı. Polis departmanını dava edebilirim. Bu onun siciline *çok* yakışır."

"Şehirde pro bono davalara ihtiyacı olan bir arkadaşım var," diye araya giriyor Daphne. "Ve trajik bir şekilde anne babasını kaybettikten sonra kardeşlerini büyütmek için üniversiteyi bırakmak zorunda kalan ve o zamandan beri şanssızlık yaşayan bir kadına yardım etmek, harika bir imaj yaratır. Arkadaşım için. Açıkçası, kardeşin için değil. Ya da Bea için, ama işte bu yüzden herkes senin yerine onun tarafını tutar. O sempatik. Sen ise bir pisliksin."

Tanrım.

Bu, yanlışlıkla tutuklanan korkunç bir kadındı. Umarım *In the Weeds*'in hayranıdır.

"Ona susmasını ve bize biraz mahremiyet vermesini söyleyebilir misin?" Jake, Bea'ya diyor.

Bea burun kıvrır. "Senin için mi? Hayır. Daphne. Yaklaş ve konuşmaya devam et." "Bu kadar yakın mı?" Daphne Jake'e yaklaşır.

"Daha yakın olsa daha iyi olur. Senin onun alanına girmeni hiç sevmez." "İyy. Kükürt ve turşu gibi kokuyor. Ama tamam. *Tamam*. Bu kadar yakın yeterli mi?"

Jake geriye doğru sendeler ve kaldırıma takılıp neredeyse düşüyor. "Şefi arıyorum."

"Hadi bakalım, koca aygır." Bea, beni ve sikimi şaşırtan, düşük, kükreyen bir kedi mırıldanması çıkarır. "Babana ispiyonladığında ne kadar sevindiğimi biliyorsun."

Daphne yine burnunu çeker.

Jake homurdanır ve az önce çıktığı dükkana geri koşar.

Pantolonumu düzeltip, kendime notlar yazmaya devam ettim.

Dikte etmeyi tercih ederim, ancak *şu* anda sokaktayım ve bu sabah vekillerimin emriyle tutuklanan kadın hakkında notlar alıyorum. Yürüyen veya durup izleyen birçok kişi tarafından fark edilme ihtimalim var ve dikkat çekmek için yüksek sesle konuşmam gerekmiyor.

Etrafta pek İngiliz yok.

Ünüm bir yana, aksanımla dikkat çekiyorum. Dürüst olmak gerekirse, hala buna alışmaya çalışıyorum.

Fotoğraf çekilmek heyecan verici ve kılık değiştirerek dışarı çıkmak eğlenceli olsa da, bunun birkaç dezavantajı var.

Örneğin, güvenlik ihtiyacı.

Ve onların korkutucu olmaları.

Yanlış anlamayın, Tank, Butch ve Pinky işlerinde iyiler, ama aynı zamanda korkutucular.

Üç güvenlik uzmanı belki biraz abartılı olabilir, ama stüdyo yöneticileri benim çocukları tanıyor, bu yüzden belki de abartılı değildir.

Şöhretin diğer en büyük dezavantajı, sürekli olarak bir sonraki adımın ne olacağı sorulmasıdır.

Yaklaşık iki yıl önce, neredeyse iflas etmiş bir aktörün karanlık dünyasında mutlu mesut yaşıyordum ki, bir influencer üç yıl önce yayınlanan diziyi izlerken canlı yayın yaptı.

Bir gecede herkesin tanıdığı bir isim oldum ve stüdyo, *In the Weeds*'ın ikinci sezonunu aceleyle tamamladığımız için, şimdiki popülerliğimden yararlanmak amacıyla yeni dizi için sözleşmede belirtilen materyali gecikmeden teslim etmemi istiyor.

Ne yazık ki, yeni materyali teslim etmek söylemesi yapmasından çok daha kolay.

Pinky beni dürttü. "En iyisi işe koyulsan."

Başlayalım.

Tabii.

Tabii ki.

Telefonumu cebime koyuyorum ve ikimiz de yaprakların arkasından çıkıp hamburger otobüsüne yaklaşıyoruz.

Yemeklik yağ ve cips kokusu — pardon, patates kızartması kokusu — havayı kaplıyor. İnsanlar ana caddeden ayrılan bu şirin yan sokağın her iki yanındaki parke taşlı kaldırımlarda dolaşıyor, ama polis memuru gitmiş, Jake de öyle. Daphne de sokakta görünmüyor. Bea artık pencerede değil.

Ona yaklaşıyorum ve otobüsün ön tarafındaki pencere pervazına vuruyorum. "Merhaba?"

Daphne olduğunu tanıdığım kadın, ellerini havluyla silerek bana doğru dönerken aracın içinde belirir. "Birkaç dakika sürer. Hala ısıtıyoruz... Oh, lanet olsun, ciddi misin?"

Ona hoş bir gülümsemeyle bakıyorum. "Bayan Best ile görüşebilir miyim lütfen?" "Neden?"

"Bu sabahki karışıklık için en içten özürlerimi sunmak için." "En samimiyetsiz özürlerinizin aksine mi?"

"Ah, evet, samimiyetsiz özürlerim. Ara sıra öyle şeyler yaptığım bilinir." Güneş gözlüklerimi beyzbol şapkamın siperliğinin üzerine çekiyorum, böylece bana göz kırptığımı görebilsin. "Onları, bir beyefendi bir hanımefendiye gereksiz yere kaba davrandıktan sonra kazara onu ezdiğim zamanlar için saklıyorum. Bayan Best, lütfen?"

Bea, Daphne'nin arkasında belirir. "Daph? Ne oldu—sen ciddi misin?"

"Bayan Best." Onun yaydığı hoşnutsuz enerji karşısında gülümsemem sönüyor. "Ben Sim..."

"Kim olduğunu biliyorum."

Bu bir iltifat değildi. Bunun kolay olmasını hak ettiğimden değil. Benim yüzümden hapse girmemeliydi. "Anlıyorum. Ben..."

"Gitmenizi istiyorum. *Haydi bakalım, sevgili esrarkeşler, sanırım bu son.* Olması gerektiği gibi. Peynir dükkkanı şu tarafta. Bir bakın derim."

"Ah, ben..."

"Laktoz intoleransın mı? Bunu da biliyorum."

Başım dönüyor olabilir. Bu kadın *In the Weeds'den* alıntı yapabiliyor ve midemin peyniri sindiremediğini biliyor, ama hiçbir şey onun hayranı olduğunu göstermiyor.

Muhtemelen başka bir açıklaması var ve bu da beni tekrar gülümsetiyor. "Lana'yı tanıyor olmalısın."

Eski eşim, çocukların annesi, hala en iyi arkadaşlarımdan biri ve ailevi sorunlarla oldukça meşgul, bu yüzden yazımı onun memleketinde geçirip çocukların bakımını üstleniyorum. O, lafını esirgemeyen biridir.

İyi ya da kötü.

Bu tamamen normal. Kendi eksikliklerimin farkındayım ve kendimi affetmekte hiç sorun yaşamıyorum.

Ancak bu durum diğerlerinden biraz daha zor.

Bu, benim yüzümden birinin tutuklandığı ilk durum olabilir ve bundan çok rahatsızım.

Özellikle de bu olayda büyük olasılıkla masum olduğu için.

Bana kaşlarını çatmaya devam ediyor. "Lana'yı tanıyor muyum? Evet. Onu şahsen tanıyor muyum? Hayır."

Ağzımı açıyorum.

Kapatıyorum.

Ve bir kez daha deniyorum. "Bayan Best, özür dilemek istiyorum..." "Tabii. Neyse ne. Her şey affedildi."

Her şey affedilmiş gibi gelmiyor. "Öyle mi?"

Gözlerini sıkıca kapatıyor, sonra tekrar açtığında uzun ve yüksek bir nefes alıyor, sanki benim yüzüm onun için günün en kötü şeylerinden biriymiş gibi.

"Sizi affetmek, bu günün geri kalanını kurtarmama ve otobüsümü açıp balık satmaya devam etmeme izin vermeniz anlamına geliyorsa, evet," diyor.

İçimden irkiliyorum. "Yani bozulmasın diye. Tabii ki."

Daphne yine öksürür ve bu sefer öksürüğüne bir *dick* eşlik eder.

Bea, Lana'nın erkeklere sık sık attığı bakışın aynısını ona atar — yarı hayal kırıklığı, yarı yorgunluk.

"Eh, öyle," diye fısıldar Daphne. "Özür dilemek, sana bıraktığı balığın bedelini ödemez."

Boynumun dibinde yine bir sıcaklık hissediyorum.

Bunun yaz esintisinden kaynaklandığını sanmıyorum.

Daha çok, Bea'nın son on beş ya da yirmi yılda benim defalarca düştüğüm durumun aynısını yaşadığını fark ettiğim için.

Yani, maddi sıkıntı içinde.

Ama bu sefer, bunun sebebi benim. "Ve tabii ki, dolandırıcılık ihbarını geri çekeceğim. Muhasebecim yapmış olmalı."

Bea'nın bakışlarındaki şüpheyi bahsetmiş miydim? Çünkü şu anda tamamen bana yönelmiş durumda.

"Öyle mi?" diyor.

"Tabii ki. Ben... balık mı tutarım?"

"Bundan şüpheliyim. En büyük hayranın balık tuttuğunu bana söylerdi." Kullandığı üsluba oldukça temkinli yaklaşıyorum.

Kötüye işaret.

Kafamı sallıyorum. "Hayır, hayır, bu bir hamburger otobüsü. Neden balık satıyorsun?"

"Gizli menü denir dostum, ve sen hepsini sipariş ettin," diyor Daphne.

Gizli menü.

Bu, şimdiye kadar yaşadığım en iyi ve en kötü deneyim.

Çok ilham verici.

Son derece utanç verici.

"Bunu çocukların yaptı, değil mi?" Bea bana soruyor.

"Bu soruya, bu sabahki deneyiminizin suçunu tamamen benim omuzlarıma yüklemeyen iyi bir cevap bulamıyorum

Omuzlarımdan başka bir yere yüklemeyecek bir cevap bulamıyorum. Ve özür dilerim. Hem kendim adına hem de çocuklarımla oynamış olabileceği rol adına."

İki kadın birbirlerine bakışıyor.

"Bunu beklemiyordum," diye mırıldanır Daphne.

"Hâlâ onun yüzünü görmek istemiyorum," diye mırıldanır Bea. Ve ben gülümserim.

Bu benim varsayılan yüz ifademdir, ama bu durumda... "İkiniz de benden pek hoşlanmıyorsunuz."

Bu günlerde bu durum tuhaf geliyor.

Aynı zamanda, incelemek istemediğim bir şekilde garip bir şekilde ferahlatıcı.

Daphne, omurgamda rahatsız edici bir karıncalanma hissi uyandıran düz bir bakışla bana bakıyor. "Seni tanımıyoruz, en iyi arkadaşımı iki kez aldattın ve onu hapse attırdın, ve hayatımda birkaç ünlüyle tanıştım.

Çoğunuz, her şeyi yapıp paçayı sıyrabileceğinizi düşünüyorsunuz sadece sırf sen bir güzel güzel gülüşün Sana şüpheli şüpheli olduğumuzu söyleyebilirim, ama tabii ki sizin kelimelerinizi kullanarak sizi *pek sevmediğimizi* söyleyebiliriz.

Ödeme sorununu çözecek misiniz, çözmeyecek misiniz?"

Hayatımda birkaç ünlüyle de tanıştım elbette ve çoğu harika insanlar olsa da, ne yazık ki onun şüphelerini anlayabiliyorum.

Yine pantolonumun cebine uzanıp telefonumu çıkardım. "Tekrar özür dilerim. Bu küçük pislikler oldukça sinsili olabiliyorlar. Hemen kredi kartı şirketini arayacağım."

"Bunun düzeltilmesi günler sürecek, biliyorsunuz, değil mi?"

"Elbette. Tekrar ödemeyi seve seve yaparım. Hemen. Gerisi kendiliğinden hallolur."

Birbirlerine tekrar bakıştılar, sonra Daphne bir tablet aldı, ekranı gezdi ve kart okuyucuyu takılı halde bana uzattı.

Bana uzattığı kart okuyucudaki okumaya bir göz attım, beklediğim rakamla yaklaşık olarak aynı olduğunu doğruladım ve yüzde elli bahşış ekledim.

Kadınlar bir kez daha birbirlerine bakışır.

Sonra omuzlarını silkerler.

Ve sonra ikisi de bana aynı *"işimiz bitti mi?"* ifadeleriyle bana bakarlar.

Onların birbirleriyle ne kadar uyumlu oldukları gerçekten büyüleyici. Bu durumu düzelttikten sonra, eve gidip notlarımı alabilmek için bu işi bitirmem gerekiyor. Bazı karakter taslakları hazırlamam gerekiyor.

"Kız kardeş misiniz?" diye soruyorum onlara.

Birbirlerine bakmadan, sanki hayatlarında benim kadar aptal birini görmemişler gibi bana bakıyorlar.

Dürüst olmak gerekirse, bu oldukça cahilce bir soru.

Hiçbir şekilde birbirlerine benzemiyorlar. Bea'nın dağınık topuzundan sürekli kaçan açık kahverengi bukleleri, parlak yeşil gözleri, yanaklarındaki ikiz gamzeleri, uzun burnu ve geniş pembe dudakları, Daphne'nin düz, çok renkli koyu saçları, kahverengi gözleri, düğme burnu ve koyu bordo renginde cupid's bow dudaklarıyla neredeyse tam zıtlar. Bea en az 5 cm daha uzun, ancak ikisinin de hangi ayakkabıları giydiğini bilmiyorum, bu da boylarını açıkça değiştirebilir, ancak Daphne, Bea'nın mükemmel kıvrımlarına göre daha küçük bir vücuda sahip.

O, sıksa bir kız değil, ama Bea'dan da belirgin şekilde daha küçük.

"Hayır," diye cevap veriyorlar birlikte.

Güvenlik görevlisi boğazını

temizliyor. Bu boğaz temizleme

sesini tanıyorum.

Bu, devam etme zamanının geldiği anlamına geliyor.

"Verdiğim rahatsızlık için gerçekten üzgünüm, Bayan Best," diyorum. "Bunun bir daha olmaması için çocukları daha iyi gözetim altında tutacağım."

"Çocuklarınız *nerede*, Bay Luckwood?"

"Dönene kadar diğer iki güvenlik görevlisine onlara göz kulak olmalarını söyledim. Eminim başka bir kargaşaya neden olmamışlardır."

Ona tekrar gülümserim.

O gülümsememe karşılık vermedi, ben de boğazımı temizledim.

"Ah, anneleriyle birlikte. Onları, o sırada anlamadığım yüksek sesli protestolarına rağmen, siz gelmeden kısa bir süre önce aldı."

"Umarım kredi kartlarını almışsınızdır," diye mırıldanır Daphne.

"Tabii ki. Evet. Ve Lana benden çok daha iyi bir ebeveyn. Onunla birlikteyken artık yaramazlık yapmayacaklarından eminim."

Ah, işte bu. İki kadın arasında yine sessiz bir iletişim.

Yine boğazımı temizledim. "Personele de istediğiniz zaman uğrayabileceğinizi söyleyeceğim."

Bea'nın kaşları çatıldı. "Bu teklif ne kadar cömert olsa da, gereksiz."

Daphne pencere pervazına yaslanır. "Yoksa ona çıkma teklif mi ediyorsun?"

"Ben..." diye başlıyorum, sonra belki de yanlış bir hesap yaptığımı fark ediyorum, ama aynı zamanda bir randevu da fena fikir değil. Bu karşılaşmadan sonra stüdyoya gösterecek yeni bir pilot bölüm için kafam fikirlerle dolup taşıyor. "Hayır. Sadece tekrar olursa..."

"Olmayacak," diyor Bea.

"Şu anda erkeklerden biraz bıkmış durumda," diyor Daphne sahne fısıltısıyla. "Dünyanın en popüler TV şovunda oynayan ünlü İngiliz bekar babalar bile. Ya da belki de o popüler TV şovunda tam bir pislik gibi davranan ünlü İngiliz bekar babalar."

Arkamda bir mırıldanma duyulur. Daphne doğrulur ve "*sıra sende, gel bakalım*" işareti yapar. "Sadece bugün gizli menü var ve hepsi ücretsiz. Çubukta balık mı? Birkaç dakika içinde hazır olur. Hala fritözleri ısıtıyoruz."

Çubukta balık
mı? Bu tuhaf.

Bir tane alabilir miyim diye sormaya başlıyorum, ama sonra duyuyorum.

"O Simon Luckwood mu?" arkamda biri fısıldıyor. "Aman Tanrım.

Bu Peter Jones."

"Bu Peter Jones olamaz. Burada ne işi var?"

"Bilmiyor muydun? Bebeğinin annesi buradan. Lana? Lana Kent? Hatırladın mı? Ve annesi Shady Acres'daki hafıza ünitesine girmeye karşı mücadele ediyor. *Aman Tanrım, bu Simon Luckwood.*"

Pinky beni dirseğimden tutup çeker.

Bayanlara başımı sallayarak selam veriyorum. "Tamam o zaman. Zaman ayırdığınız için teşekkürler.

Bir kez daha özür dilerim."

Adamım daha sert çekiyor, ben de arkamızdaki kalabalığa gülümsüyorum. "İyi günler. Hepinizi görmek çok güzel. Balıklarınızın tadını çıkarın — çubukta balık mı?"

Bu hamburger otobüsü gittikçe daha da ilginç hale geliyor.

Pencerenin önüne dönüyorum. "Çubukta nasıl tutuyorsunuz?"

"Koli bandıyla," diye cevaplar Bea otobüsün içinden, aynı anda Daphne de "Süper yapıştırıcıyla" der.

"Çubuktan düşmeyecek kadar gevşek değil mi?"

Adamım kolumu daha da sertçe çekiyor ve ben onu görmezden gelmeye devam ediyorum. Muhtemelen bunun bedelini daha sonra ödeyeceğim, ama lanet olsun, bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorum.

Bea, iç çekerek Daphne ile göz teması kurmayı bırakır. "O bunun bedelini ödedi," diye mırıldanır Bea.

"Siktir et onu, seni hapse attı," diye cevaplar Daphne. "Senin mağduriyetinin bedelini ödedi. Balığın bedelini değil."

"Peter... Peter... *Simon*. Üzgünüm. Peter çok harika bir karakterdi, ben... Bir selfie çekebilir miyim? Bekle. Bekle, İngiltere'de buna '*ussie*' diyorsunuz, değil mi? Başka bir TV programında görmüştüm. Bir tane çekebilir miyim?"

"Geri çekil ve adamın çubukta balığını almasına izin ver," diyor Daphne, Pinky'yi sıkıştıran ve fotoğraf çekmek için bana ulaşmaya çalışan adama.

"*PETER JONES!*"

Çığlık çok yakından geliyor ve Athena's Rest kasabasının tüm sakinleri bunu duymamışsa, bu hamburger otobüsünü kendim satın alacağım.

Ama döndüğümde gördüğüm

şey... Kahretsin.

Bu, Bea'nın tartıştığı adam. Jake, değil mi?

Ve bana saldırıyor, çok yakın. Çok yakın.

Pinky kükreyip ileri atılırken ben çığlık atıp geriye sıçradım, ama Bea hepimizi alt etti.

Bir dakika önce normal görünümlü, ama aşırı hevesli, sarışın, ortalama yapılı bir Amerikalı adam bana doğru koşarken, bir dakika sonra, bu sabah hapse gönderdiğim kadın kırmızı ketçap şişesini silah olarak kullanıyor.

Şişeyi ona fırlatarak değil. Hayır.

Ketçabı doğrudan ona sıkıyor. Ve ketçap isabet ediyor.

Koyu kırmızı sıvı tam yüzünün ortasına isabet ediyor, her yere sıçrıyor ve bir an için burnunun patladığını düşünüyorum.

Arkamızdaki biri korkuyla bağırıyor.

Pinky, sanırım şaşkınlıktan, homurdanıyor.

Adamın müşterilerini korumak için baharat kullanmayı hiç düşündüğünü sanmıyorum.

Jake yüzünü tutar, gözlerini sıkıca kapatır ve bağırır.

"Müşterilerime saldırma, seni pislik." Bea, Jake olarak tanıdığım adam tekrar çılgılık atmaya başlarken ketçap şişesini düz bir şekilde tutuyor.

Ama bu sefer, karakterimin adını söylemek yerine, iki büklüm olup gözlerini silerek "Gözlerim! Saldırı! Gözlerim!" diye bağırıyor.

Polis, Gizli Sokak'tan koşarak geri gelir.

Pinky ile göz göze geliriz, o da bana, kolumu çekip yanına gelmediğim için *beni* hapse atacakmış gibi bakar.

"Bu meşru müdafaaydı," arkamdaki bir kadın bağırır. "O Peter'ı koruyordu!"

Yüzümü buruşturmamaya ve ıskalamamaya çalışıyorum.

Peter... dizide iyi bir karakter değildi.

Bu, şöhretin getirdiği bir başka küçük rahatsızlık.

İnsanlar, yazdığım ve oynadığım karakter kadar benim de berbat bir insan olduğumu varsayma eğilimindedir.

Bea ve Daphne'nin yaptığı gibi.

Buna alıştım.

Alışmak çok da zor olmadı.

Çocukluğumun nasıl geçtiğini düşünürsek, hayır.

"Evet, güvenlik görevlisi onun geldiğini görmedi, bu yüzden Bea bir şeyler yapmak zorunda kaldı," arkamdaki bir adam, polis memuru fren yaparak dururken aynı fikirde olduğunu belirtiyor.

"Görünmez bir kuşun burnunu gagasıyla kopardığını sandım!" diye bağırdı bir kadın.

"Gözlerimi kör etti!" diye bağırdı Jake. "*Gözlerim!*"

"Kör değilsin, seni pislik," diyor Daphne. "İnsanlara saldırma. Bu hoş bir şey değil. Ve güvenlik görevlileri varken insanlara saldırmak çok tehlikeli

tehlikelidir. Bunu kendine sen yaptın. Sen, Luckwood. Otobüse bin. Sorun çıkarıyorsun."

Bea ona hırlar.

Daphne gözlerini devirir. "Bunu bir iki kez gördüm," diye mırıldanır. "Ona şefin masasını verin. Müşteri trafiğini artırmanın zararı olmaz."

"Siktiğimin herifi," diye mırıldanır Bea.

Daphne'ye pislik dediğini sanmıyorum. "Bay Luckwood..." diye başlar polis memuru.

"Adamın müşterime saldırdığını görmedim ve ben müdahale edemeden hamburger otobüsü kadını onu kurtardı," der Pinky.

Bana bir kez daha bakar.

Butch, Pinky değil, diğer görevlerinin yanı sıra düzenli olarak hepimiz için akşam yemeği pişiriyor, ancak ikisi genellikle uyum içindeler, bu da benim bunu olması gerekenden çok daha büyük bir olay haline getirmeme misilleme olarak, bu hafta bir veya iki yemeğime peynir katmak için bana komplo kuracakları anlamına geliyor. Ve ben bunu olabildiğince nezaketle karşılayacağım, çünkü aslında Pinky'nin Bea'nın tarafını tutmasını takdir ediyorum.

Ona bir gün için yeterince sorun çıkardım ve o *beni kurtardı*.
beni kurtardı.

Bir bakıma.

"İçeri gir," diyor Daphne, otobüsün arkasını işaret ederek, Jake ise yaşlı bir kadın yüzüne kağıt mendille saldırırken kör olduğunu haykırmaya devam ediyor.

"Kıpırdamayı kes de gözlerine bu su şişesini dökmeme izin ver," diye bağırır ona.

"Tamam o zaman," diyorum. "Otobüsün içinde olacağım. Şefin masası mı dedin? Büyüleyici. Bu benim şanslı günüm oluyor."

Bu, iyi olmaktan da öte.

Sanırım sonunda ilham perimi buldum.

TÜM KÖTÜ FİKİRLER BİR YERDEN BAŞLAR

Bea

AYAKLARIM AĞRIYOR. Saçlarım enseme yapışmış durumda. Koltuk altlarım çürümüş istiridye gibi kokuyor. Neredeyse her şey satıldı — muhtemelen bugün tüm stoğumuzu dağıttığımız için, ama yine de insanların sonunda benim yemek kamyonumu denemesi güzel — ve lanet Simon Luckwood *hala* otobüsümün arkasındaki şef masamda imza dağıtıyor.

Bu sefer lanet olası Bayan Camille için. Jake ve Logan'ın annesi.

Dördüncü sınıf öğretmeni ve yerel tiyatro derneğinin başkanı, annemin ölene kadar üstlendiği bir rol, bu da bugün beni ekstra sinirlendiriyor.

İyi haber mi? Bayan Camille, Daphne'yi bu yılın yaz sonu prodüksiyonunda bir rol oynamaya ikna etmeye çalışmıyor.

Kötü haber mi?

"Oh, Athena's Rest Players'a mutlaka katılmalısın," diyor Simon'a. "Sen bizim için en iyi Willy Loman olursun. Ben tabii ki Linda'yı oynayacağım. Sen ve ben sahnede harika bir kimya yakalarız."

"Bu çok nazik bir teklif," diyor Simon.

"Oh, planladığımız cinayet gizemi akşam yemeğini de çok seveceksin. Al. Bununla ilgili bir kartpostal var. Tarihi ajandanıza yazın."

Daphne'ye bakıyorum ve ikimiz aynı anda öğürme taklidi yapıyoruz. Doğal olarak, Bayan Camille ve Simon harika anlaşıyorlar. Benim burger otobüsümdeki şef masasında otururken.

Çocuklarından biri beni tutukladı, diğeri ise benden ayrıldığından beri tam bir pislik gibi davranıyor.

Bütün öğleden sonra Simon'ın İngiliz aksanını dinlemek zorunda kalmam ve bütün öğleden sonra ona bakmaktan kendimi alamamam da cabası.

Koyu renkli saçları mavi beyzbol şapkası altında gizli ve şapkanın kenarına taktığı güneş gözlüğü, şapkanın üzerindeki yakınlardaki küçük lig beyzbol takımının logosunu gizliyor. Mavi gözleri parlak ve mutlu görünüyor, gülümseme çizgileri, otuzlu yaşların ortalarında olan bir adam için beklenenden daha fazla. Yanakları hafif bir koyu sakal ile kaplı ve burnu beni rahatsız eden türden.

O kadar *mükemmel* ki.

Mükemmel burunlu insanlara güvenmiyorum.

Ama beni asıl rahatsız eden, sürekli gülümsemesi.

Adam bir dakika bile mutlu olmayı bırakmadı.

Bu kadar çok gülümsemek hiçbir koşulda doğal değildir. Bu ona güvenmemek için yeterli bir neden değilse, neyin yeterli olacağını bilmiyorum.

Alnımı havluyla silerken Daphne'ye bakıyorum. O ve yardım etmek için gelen Hudson, fritözden son balık ve patates kızartmalarını çıkarıyorlar ve her zamanki gibi şakacı bir şekilde tartışıyorlar.

Daphne ve ben ilk kez birlikte yaşamaya başladığımızda, Hudson on beş yaşındaydı ve hala evde yaşıyordu, bu yüzden onlar da neredeyse kardeş gibiler.

Kız, çubukta kızarmış balık filetosu ile ona şakacı bir şekilde saldırıyor.

O da geri atlar. "Onu öyle sallamayı kes. Düşecek."

"Senin kız arkadaşın da öyle demişti."

Bir avuç patates kızartması alıp ona fırlatır.

O çığlık atıp kaçır, kalçasını müşteri penceresine çarpar ve otobüs sallanırken bir *erp* sesi çıkarır.

"Tanrım, hepsi holigan, değil mi?" diyor Bayan Camille.

Gerçek hayatta hiç duymadığım bir İngiliz aksanı kullanıyor.

"Eğer bu şeyi devrerseniz, bana yenisini yaparsınız," diyorum Hudson ve Daphne'ye ızgarada hamburgeri çevirirken. Öğleden sonra çoğunlukla bedava balık dağıttık - teknik olarak zaten ödenmişti - ama birkaç kişi hamburger istedi.

Teknik olarak bu bir hamburger otobüsü *olduğu* için böyle bir şeyin olabileceğini tahmin etmiştim, bu yüzden şef beni hapisten çıkardıktan ve otobüsümü geri aldıktan sonra markete uğrayıp ekstra malzeme aldım.

Ve dürüst
olmak
gerekirse?
Bu bir
rahatlama.

Burger otobüsünün başlangıcı pek de iyi olmadı.

Muhtemelen bu sabah beni hapse attıran adamla birlikte şef masamda oturan kadın yüzünden.

"Düşmemesine şaşıyorum," diyor otobüsümün arkasında oturan İngiliz, elindeki çubukta asılı balığı havaya kaldırırken.

Bayan Camille burnunu çekiyor. "Kuşkusuz, sizin kadar vücuduna özen gösteren birinin tüketmemesi gereken doğal olmayan malzemeler."

"Zaman doldu," diyor Simon'ın güvenlik görevlisi ona. "Sıradaki kişi."

Simon mu? Onu otobüsümün üstünden aşağı atardım, ve evet, kabul ediyorum, bunun kısmen Jake'in bana *In the Weeds'i* o kadar çok izlettirmesinden kaynaklandığını, en iyi koşullarda bile Simon'dan hoşlanmayacağımı. *In the Weeds* travması yaşıyorum.

Ama onun güvenlik görevlisi? *Pinky* dediği adam?

Babam olacak yaşta ve kaşındaki yara iziyle biraz korkutucu görünüyor, ama Bayan Camille'i otobüsümünden indirirse minnettarlığımı göstermek için onu öperim.

"Bir meslektaşın için bir istisna yapabilirsin," diyor *Pinky*'ye.

"Hayır," diyor *Pinky*.

"Korkarım patron o," diyor Simon ona. "Ama sohbet etmek çok hoştu, Lucinda."

Ona gülümser. "Bir ara tekrar yapmalıyız. Belki bir fincan çay eşliğinde?"

"Harika," der Simon yine.

Pinky, sırada başka kimse olmadığına dair itirazlarına rağmen Bayan Camille'i otobüsten indirir, bu da onu biraz daha sevmemi sağlar.

"İstediği her şeyi almasını sağla," diye Daph'a fısıldarım.

"Onu oradan uzaklaştırması için ona yirmi dolar verdim bile," diye fısıldayarak cevap verir.

Bu kadını çok seviyorum.

Ona, Jake'in benden çaldığı restorandan daha başarılı bir restoran açmak için eski bir otobüs satın alıp onu yemek kamyonuna dönüştürmek istediğimi söylediğimde, fikrimi kabul etti ve çılgına döndü. Bizim için küçük otobüsler yok. Birinci sınıf bir yemek kamyonu deneyimi için şef masası koyabileceğimiz, yetmiş kişilik tam boy bir okul otobüsü ısrar etti.

Bana uyar.

Normal boyutta bir yemek kamyonunda çok fazla klostrofobi yaşırdım ve o bunu biliyordu.

Mutfak için yer açmak için otobüs koltuklarını çıkardık ve içini güneş sarısı rengine boyadık, arka camları açık bıraktık ama ön camları, yangın öncesinde ve sonrasında çekilmiş aile fotoğraflarının bulunduğu özel baskı statik yapışkanlarla kapattık, böylece anne babamız da fotoğraflarda yer aldı. Hamburgerleri izgara yapıyoruz, yemek savaşları yapıyoruz ve birlikte bulaşıkları yıkıyoruz.

En büyük erkek kardeşim, servis penceresini kesmek için tanıdığı birini plazma torcu ile getirdi.

Ortanca kardeşim, hayatı boyunca ailesinin yemek kamyonunda çalışmış ve mutfak için en iyi düzenleme konusunda fikirleri olan bir arkadaşını bize tanıttı.

En küçük kardeşim grup sohbetine yemek kamyonlarıyla ilgili memler gönderdi.

Arka camları aile yemeklerinin fotoğraflarıyla kapladık.

Masa altı kişinin oturabileceği kadar büyük. Daphne'nin bir ikinci el mağazasında bulunduğu ve bir arkadaşını boyayıp korumak için reçine ile kaplamaya ikna ettiği avokado yeşili bir Formica masa, şimdi masa üstü kanatlı hamburgerlerin uçup her şeyi tozlaştırdığı bir çiçek tarlası.

Özel, ama biraz tuhaf bir deneyim isteyenlerden daha fazla ücret alabilmek için bunu ekledik.

Ve o şeref masası hala unutmak istediğim bir adam tarafından işgal ediliyor.

Hudson'ın, Bayan Camille gelmeden hemen önce ona verdiği çubukta asılı balığı bir kez daha havaya kaldırıyor. "Düşmemesinin yanı sıra, hala gevrek ve lezzetli. Kesinlikle muhteşem."

"Dostum, daha fazla dışarı çıkmalısın," diyor Daphne ona.

"Haklısın," diye onaylıyor. "Bu kasaba başka ne harikalar barındırıyor?"

"Peynir parçaları," diye üçümüz birden cevap veriyoruz.

Yüzünü buruşturur, sonra da yapabileceği en kötü şeyi yapar.

Kıkırdamaya başlar. "Hepiniz oldukça komiksiniz." Ne tuhaf bir adam.

Benim mizah anlayışım yok değil, var. Son on yılda hayatın bana yaşattıklarını düşünürsek, olması da gerekiyor.

Ama en son bekleyeceğiniz şey, en berbat insanlar hakkında en berbat diziyi oynayan — hayır, durun, *yazan ve başrolünü oynayan* — adamın bu kadar *mutlu* olmasıdır.

Ve bu diziyi sevenler bile aynı şeyi söylerdi eminim. bitiriyorum
bitir ve ve geç onu dağıt pencereden pencereden
ve düz otobüse geri döndüğümde, başka bir gölge arka
kapının üzerine düşer.

Gözlerimi devirirken, bunun başka bir Simon Luckwood/Peter Jones hayranı olmadığını fark ettim.

Ryker, en büyük erkek kardeşim, kapıyı doldururken Simon'a kaşlarını çatıyor. Düz siyah saçları kesilmeye ihtiyaç duyuyor, yanağında kir var ve botları birbirine uymuyor, ki bu Ryker'a oldukça yakışıyor. Moda tercihlerinden çok, çiftliğindeki bitki ve hayvanlarla ilgileniyor.

Evimiz yanarken evde olan tek kardeşim oydu. Diğer ikisi arkadaşlarıyla kamp yapmaya gitmişti. Ryker bunu pek dile getirmez ama o gece gördükleri ve yaşadıklarından dolayı hala suçluluk duygusu ve travma sonrası stres bozukluğu yaşadığını biliyorum.

"Bugün yeterince zarar vermedin mi?" diye Simon'a soruyor.

"Erm..." Simon, Ryker'a *kes şunu* işareti verirken söze başlar.

"Bunun için çiftliği terk ettim," diyor Bay Grumpybants bana. "Eğer ona laf etmek istersem, ona laf ederim."

"Dostum, çabuk düşün." Hudson, bir çubuğa takılı balığı, sanki kağıt uçakmış gibi Ryker'a doğru fırlatır. Ryker, elleri tulumunun ceplerinde durur, balığın yere çarpmasını izler, sonra Hudson'a bakar.

"Hayır," diyor Ryker.

"Ama bu *bedava balık*. Ve Bea'nın balığı. Sen de onu *mahvettin*." Hudson, sanki bu onu son darbeyi vuracakmış gibi elini kalbine götürür ve ben gülümsememi zorla bastırıyorum.

Kardeşlerim en iyisidir. Onlarla iyi bir iş çıkardık. Annem, babam ve ben. Bence benimle gurur duyarlardı. *Bizimle*.

Ancak, kardeşlerimi büyütme görevimi yerine getirdikten ve kendi geleceğimi bulmaya odaklanabileceğim bir noktaya geldikten sonra, hayatımda ne istediğim konusunda ne kadar az şey bildiğimi onlar nasıl değerlendirirler, hiç bilmiyorum.

Ve bu düşünce gözlerimi biraz yakıyor çünkü zaman tüm yaraları iyileştirmiyor, bu yüzden kendimi ocağı kapatarak ve günün temizliğini yapmaya hazırlanarak oyalamaya çalışıyorum.

Ama yine de gözümün ucuyla izliyorum.

"Kardeşler misiniz?" Simon dikleşir, artık güvenlik görevlisini aramakta ince davranmaya çalışmaz. "Öylesiniz, değil mi? Bea'nın kardeşleri?"

Ryker homurdanarak soruyu görmezden gelip yanından geçiyor. "Bugün yeterince yardımın var mı?" diye bana soruyor.

"Daha fazla yardım alamayız, yoksa sığamayız," diye Daphne benim yerime cevap veriyor. "Balık istemiyorsan, hamburger ister misin? Açlıktan öfkelenmiş gibisin. Çiftlikte yeterince yiyecek yetiştiremiyor musun?"

"Hamburger kalmadı" diyorum, çünkü son hamburgeri dışarıda bekleyen müşteriye teslim ettim.

"Sen çiftçi misin?" diye soruyor Simon,
Ryker'a. Hepimiz onu görmezden
geliyoruz.

Ryker somurtkan suratıyla bana bakmaya devam ediyor. "Hapse mi girdin?"

"Birkaç saat önce. Şef beni serbest bıraktı ve şimdi..."

"Merhaba? Hala açık mısınız?" diye bir kadın pencereden seslenir.

"Ve bugün, son üç günün toplamından daha fazla sempati bahşişi kazandık," diye fısıldayarak pencereye dönüyorum. "Son bir sepet balık şişimiz kaldı, hepsi bu kadar," diyorum ona. "İster misin?"

"Oh, evet, lütfen."

"Bir dakika içinde hazır. Orada bekle."

"Üçünüz mü var? Üç kardeş misiniz?" Simon duvardaki resimlere işaret eder. "Öyle, değil mi?"

Daphne aralarına girer, ama bu temelde işe yaramaz, çünkü hamburger otobüsündeki üç adam da ondan en az 20 santim daha uzun ve yaklaşık bir hamburger otobüsü kadar daha ağır.

Ama boyunda eksikliğini tavırla telafi ediyor. "Sana ne?" diye soruyor Simon'a.

"Sadece toplumu tanıyorum." Hayır.

Ona güvenmiyorum.

Ve sadece Bayan Camille ile dostane ilişkiler kurduğu için değil. Camille ile dostça davranıyor olması yüzünden değil.

"Ryker," diyorum, "yoldan çek de son balığı pişirebilelim. Hudson, daha fazla yemek atarsan cezalandırılırsın. Daphne, lütfen özel konuşumuzu uğurla. Kapalıyız."

Kimse dediğimi yapmıyor.

Hudson, Ryker'ın kulağına bir patates kızartması sokar. Ryker onu itip kenara çeker ve balıkları kendisi pişirecekmiş gibi fritözlere yaklaşır.

Ve Daphne... Daphne kardeşlerimin arkasından bana çok tanıdık bir bakış atar.

Bu bakış her zaman farklı bir anlama gelir, ama sonuçları genellikle aynıdır.

Bir şey yapmak için yola çıkarız, çabalarımız boşa gider ve bir gün büyük yeğenlerimize anlatacağımız hikayeler elde ederiz.

Tabii kardeşlerimden veya Daphne'nin kız kardeşinden herhangi biri çocuk sahibi olmak isterse.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" diyor Daph.

Ryker ona, sonra bana bakar. Açıkça onaylamadığını belirten bir homurtu çıkarır.

Hudson ona, sonra bana bakar. Yüzünde saf bir yaramazlık ifadesiyle sırıtar. Griff burada olsaydı, önce ona, sonra bana bakardı. Sonra eğilip dinler ve Daphne'nin önerdiği şeyin on katı büyüklüğünde bir öneride bulunurdu.

O tam bir ortanca kardeş. Ve şu anda Milwaukee'de bir hafta sonu beyzbol serisi için bulunuyor.

Daphne'nin isteğini kabul etmiyorum çünkü buna gerek yok. Ne olursa olsun benimle konuşacak.

Şimdi burada ya da daha sonra evde.

Kardeşlerimin yanından geçip gider. "Son siparişi bitirin ve pencereyi kapatın," der onlara.

Sonra beni otobüsün girişine çekiyor, burası özel bir yer değil ama diğer yerlerden daha mahrem. Ekstra vantilatörümüzü açıyor ve otobüse doğru yöneltiyor, böylece erkeklerin duyması daha zor olacak.

Daha zor, ama imkansız değil.

"Önümüzdeki hafta sonu ne olacağını biliyor musun?" diye fısıldıyor bana, açıkça bir şeyler planladığını belli ediyor, bu da bana lise yıllarındaki kardeşlerimi hatırlatıyor.

"Dolunay mı? Gölde paddleboard yarışı mı? Meydanda yaz örgü festivali mi? Peynir festivali mi?"

"JC Fig'in büyük açılışı."

Son beş yıldır en iyi arkadaşım olarak gördüğüm kadına ağzım açık bakıyorum. "Anlamadım?"

"Bea." Elini koluma koyup sırıtarak soruyor. "Aşkın zıttının ne olduğunu biliyor musun?"

"Nefret."

"*Kayıtsızlık*. Aşkın zıttı kayıtsızlıktır."

"Ve benden çaldığı restoranın açılışına dikkat etmek ilgisizlik mi?"

Etrafıma ve otobüse bakıyor, sonra bana daha yakınlaşarak kıkırdıyor. "Onun açılışına gitmek daha olgun bir davranış olur."

"Daha olgun davranmak siktir et."

Sesini daha da alçaltır. "En sevdiği aktörün kolunda gitsen bile mi?"

Hayatımda hiç çıkarmadığım bir ses ağızımdan çıkarken göğsüm içe doğru çekildi.

Ne bir nefes nefese kalma, ne de hıçkırık, ama kesinlikle dehşete kapılmış bir ses.

Yüzü tamamen saf sevinçle gerilmiş. "Değil mi? Jake altını sıçardı. Sonunda sana gerçekte ne kadar aptal olduğunu göstermeden sana nazik davranmak zorunda kalırdı, ve Jake'in her şeyden çok sevdiği şey ne biliyor musun?"

"Peter Jones ile kendisi arasında kararsız kaldım." "Tereyağı ve peynirle dolu yiyecekleri yemek."

"*Daphne*."

Simon Luckwood'un yiyeceği veya seveceği tek bir şey bile pişiremez. Rezervasyonu ben hallederim. Gizli bir ünlünün geleceğini anlamaları için söylemem gerekenleri çok iyi biliyorum. Jake'in bunu seve seve kabul edeceğini biliyorsun, çünkü sen olmadan sosyal hayatı berbat durumda ve ben, onun sana hissettirdiklerini ona hissettirmek için en iyi fırsatları bilmek isteyen küçük bir kaltak olduğum için, gelecek hafta büyük açılışının olacağını biliyorum."

"Sana sürekli hayranlık duyarken aynı zamanda dehşet içinde terlemek nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü bu, randevuya başka bir pislikle çıkman gerektiği anlamına gelir." Yüzü donar ve beni geçerek otobüsün geri kalanına tekrar bakmak için eğilir. "Tamam. Uff. Sanırım beni duymadı."

Otobüsün okul çocuklarını taşıdığı günlerden kalma, sürücü koltuğunun üzerindeki aynaya bakıyorum.

Ryker ve Hudson ikisi de bizi izliyor.

Onların arkasını gözlerimle taradım ve evet.

Simon Luckwood *da* otobüsün ön tarafına bakıyor.

Telefonunu ağızına yaklaştırmış, dudakları bir mesaj dikte ediyormuş gibi hareket ediyor.

"Bir sorun var — tamam, *birçok* sorun var, ama en büyük sorun — o pisliğin benimle halka açık bir yerde randevuda görülmek isteyeceği ihtimal sıfır."

Daphne burun kıvrır. "Balıkları çubukta nasıl tuttuğumuza hayran olan, üç erkek kardeşin olduğunu öğrenince sürekli aile fotoğraflarına bakıp gülümseyen adam mı? Ünlü bir kişi,

seni hapse attığı için özür dilemeye gelen ünlü mü? Oysa sana garanti ederim ki, menajerinden güvenlik görevlisine, masaj terapistine kadar herkes ona, dava açılabilir hiçbir şey için asla suçluluk kabul etmemesini söylemiştir. Sence, o adamın ne kadar çok çalıştığını gördükten sonra, onu suçluluk duygusuna kapılıp seni hak ettiğin lüks bir restoranda akşam yemeğine çıkarmaya ikna edemeyiz mi?

"Balık parasını çoktan ödedi. Hatta fazlasını bile, eğer bahşisi doğru gördüysem."

"Ve bütün öğleden sonra bizim dikkatimizi dağıttı."

"Yani, açıldığımızdan beri gördüğümüzden daha fazla iş getirdi, öyle mi?"

Ben biliyorum. Daphne biliyor. Simon da biraz düşünse muhtemelen anlayabilir.

Beni görmezden geliyor. "En kötü ihtimalle hayır der."

"Sen çok kurnazsın."

"Sadece yüzde on kadar. Geri kalanım çok iyi bir insan."

Bugün benim kurnaz tarafıma ihtiyacımız var."

"İhtiyacımız mı?"

"Sallanan sandalye testi."

Sallanan sandalye testi. Ben ona bir şeyin kötü bir fikir olduğunu söylerken, o bunun iyi bir fikir olduğuna emin olduğunda yaptığımız şey bu.

Yetmiş yıl sonra, Ryker, Griff ve Hudson'ın torunları bizi ziyaret edip kurabiye yiyip eski güzel günlerin hikayelerini dinlediklerinde, onlara başımıza gelen belaları ve yaşadığımız eğlenceli anıları anlatmak isteyeceğimiz bir anı daha mı olacak?

"Lanet olsun, Daphne," diye mırıldanıyorum.

Hey çocuklar, büyük teyzeniz Bea'nın ünlü bir Hollywood aktörünü, eski erkek arkadaşını kızdırmak için onu randevuya çıkmaya zorladığı zamanı dinlemek ister misiniz?

Evet.

Bu, sallanan sandalye testini geçiyor.

Ve o da bunu biliyor.

Kıkırdarak ellerini çırpıyor. "Peki, ben mi anlatayım, yoksa sen anlatacak mısın?"

"Ben hallederim."

Çünkü dürüst olmak gerekirse?

Bu fikir hızla içime yerleşiyor.

Jake Camille, seni istediğinde dünyadaki en çekici adamdır. Sana ilgi gösterirken, kendini evrenin merkezi gibi hissettirir. Şehrin her yerinde gönüllü olarak çalışır. Hayır kurumlarına bağış yapar ve neredeyse her an doğru şeyleri yapmayı ve söylemeyi bilir.

Ünlü kahramanıyla tanışmak görünüşe göre bunlardan biri değil, ama bana güven.

Başka zamanlarda, seyirci varsa, o performans sergiliyor ve onlar da bunu yutuyor.

Ama adam, senden maksimum faydayı sağladığını düşündüğünde, tam bir pislik olur.

Ve benden maksimum fayda sağladı.

Geçen yıl basında ailemle ilgili haberler çılgınca bir hal almıştı. Griff, alt ligden Atlanta'ya çağırılmıştı ve herkes, trajik bir yangında anne babasını kaybettikten sonra kız kardeşi sayesinde beyzbol oynamaya devam edebilen bu beyzbolcunun hikâyesini duymak istiyordu.

Jake tüm röportajlarda yanımdaydı.

Sezonun sonunda, gazetecilere ebeveynlerimin anısına birlikte bir restoran açacağımızı anlatıyorduk. Pazarlama materyallerini hazırladım. Gelişmelerle ilgili güncellemeler için sosyal medya hesapları açtım. Menüü planladım.

Ve sonra, binayı satın almak ve hayallerimizi gerçekleştirmek için belgeleri imzaladıktan sadece birkaç hafta sonra, Jake beni terk etti.

Artık *doğru gelmediğini* söyledi.

Yeni bir iş kurmak üzere olan bir erkek için benim *çok bakım gerektiren biri* olduğumu söyledi.

Zaten yeni bir kız arkadaşı var ve dinleyen herkese benim soğuk ve ilgisiz olduğumu, ayrılığımızın kurbanının Jake olduğunu söylüyor.

Tamamen

saçmalık.

Beni

kullandı.

Beni kullandı, Griff'in şöhretini kullandı, babamın hayalini çaldı ve bununla ilgili hiçbir şey yapamayacağımı biliyor çünkü

kendi hayatlarını yaşayabilmeleri için kullandım.

Ben mücadeleciyim. Tutumluyum. Annemin eskiden çalıştığı buradaki okulda istediğim zaman neredeyse ücretsiz olarak üniversiteye geri dönebilirim. Hala önümde kocaman bir dünya var ve ailemin kardeşlerim için yapmak istediği şeyi yapmasaydım, kardeşlerim için daha çok endişelenirdim.

Küçük bir acil durum fonu için yeterli para kaldı ve ailem öldüğünde hemen erişebileceğim herhangi bir acil durum fonum olmadığı için, ona dokunmaya korkuyorum.

Yani, parasız değilim ama kendimi de sağlam hissetmiyorum. Jake ile gelecek için planladığım her şey? Hiçbirinden faydalanamayacağım.

Restoranın satın alma belgelerinde benim adım yoktu.

Sosyal medya hesaplarının tüm şifreleri onda olduğu için, şifreleri değiştirip beni dışarıda bıraktı.

Hala benim için hazırladığım pazarlama materyallerini kullanıyor ve röportajlarda benim ve Griff'in adını kullanarak, bizim ailemizi onurlandırmak için açılan restoranına daha fazla ilgi çekmeye çalışıyor.

Yani Jake'i kötü göstermek mi? Evet.

Evet, ben de varım.

Simon Luckwood her zaman bana hayır diyebilir.

Kardeşlerime hep böyle söyledim.

Sor. En kötü ihtimalle hayır derler, ama en iyi ihtimalle evet derler. Onlar adına hayır deme. Sana evet demeleri için onlara bir şans ver.

Merdiven boşluğundan kendimi yukarı çekip otobüse geri dönüyorum. "Luckwood," diye sesleniyorum otobüsün diğer ucundan.

Yüzü aydınlanır, ki bu yine *çok garip*. Özellikle Jake'in bana saatlerce izlettirdiği, Maryland'ın kırsalındaki bir ot çiftliğini miras almak için kavga eden üç kardeşin birbirlerini öldürmelerine yardım etmek için sürekli kaşlarını çatıp planlar yapan diziyi izlettikten ve hepimizin bütün öğleden sonra ona sürekli sataştıktan sonra.

"Evet, Bayan Best?"

"Hesaplaşmamız bitmedi. Önümüzdeki Cumartesi akşamı beni gölde açılan yeni bir restorana yemeğe götürmeni istiyorum. O zaman hesaplaşmamız bitecek ve tüm bunları unutacağım."

Ryker homurdanır.

Hudson, son balık sepetine koyması gereken patates kızartmasını boğazına takıyor, bu da ona hak ettiği cezayı veriyor.

Daphne, Hudson'ın sırtına vurmak için atlar.

Simon'ın kaşları hafifçe kalkar. "Seni bir randevuya çıkarmamı ister misin?"

"Bedava akşam yemeği istiyorum," diye yalan söylüyorum. "Şık kıyafetler giyip erkeklerin bana akşam yemeği ısmarlamasını özledim."

"Hayır," der Ryker.

"Oh, evet," der Hudson öksürükler arasında.

Ryker Daphne'ye kaşlarını çatar.

Daphne ona sırtarak karşılık verir.

"Sadece ikimiz mi olacağız?" diye sorar Simon.

"Maalesef."

Gülümsemesi neredeyse Daphne'ninki kadar genişler. "Harika. Seni ne zaman alayım?"

"Söylemiştim," diye fısıldar Daph.

"Hâlâ çok şüphecisin," diye fısıldarım.

"Tabii ki. O bir erkek."

"Hey, sizi duyabiliyorum," der Hudson.

Daphne ona gülümser. "İyi. Öyle bir erkek olma."

"Rezervasyonu yapıp sana haber vereceğim," diyorum Simon'a. "Telefon numaranı alabilir miyim?"

Nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum, ama adam daha da geniş bir gülümsemeye karşılık veriyor. "Elbette var. Partiyi onayladığınızda beni aradınız ve çalışanlarımdan biriyle konuştunuz."

Adam çok saçma.

Önümüzdeki cumartesi... ilginç olacak.

Tabii korkup her şeyi iptal etmezsem.

Ama Jake'i terk ettikten sonra ona eziyet etme şansı?

Kesinlikle iptal etmem.

O beni aldattı.

Ve ben de *ona yardım etme* dönemine giriyorum.

EĞER BİR GENÇ ÇOCUĞA BURGER VERİRSENİZ

Simon

ASLA BABA OLMAK İSTEMEDİM. Ailem bana çocukların asla yeterince iyi olmayan ve her zaman büyük giysiler, yatmadan önce hikaye okunması ya da hastalık nedeniyle okuldan izin alınması gibi rahatsız edici şeyler isteyen baş belaları olduğunu öğrettiği için, bu konuda berbat olacağımı düşünüyordum. Kendi kafalarına göre hareket eden küçük veletleri yetiştirmek için gereken zaman ve sabrı kendime yük olarak göreceğimi düşünüyordum.

Ama sonra Lana ile tanıştım.

Hukuk fakültesinden yeni mezun olmuş ve New York'ta prestijli bir şirkette çalışıyordu.

Ben de oyunculuk işleri arasında onun ofisinin yakınındaki bir restoranda garsonluk yapıyordum.

Flört etmeye başladık, sonra sevişmeye başladık ve bakın ne oldu, tüm önlemlerimize rağmen onu hamile bıraktım.

Çocukları doğurmak onun kararıydı ve ben de isteksizce kabul ettim.

Bu konuda tam bir aptaldım, ona korkunç bir ebeveyn olacağımı ve yükün çoğunu onun üstleneceğini söyledim.

Ama şimdi, on dört yıl sonra, hamilelik testi pozitif çıktığında onun benden sonsuz derecede daha akıllı davrandığı için minnettarım.

Aptalca davrandığım için beni affettiği için.

Ben hala oyunculuk dünyasında başarılı olmaya çalışırken, çocuklara ve bazen bana da bakmak için büyük bir maddi yükü üstlendiği için.

Şimdi hayatımda, bazen canımı yakacak kadar bana benzeyen, ama aynı zamanda benden o kadar farklı ki beni sürekli şaşırtan iki genç adam var.

İnsanları benim dünyam olarak ilan etmeye pek meyilli değilim, ama başka bir insana bu kadar büyük bir önem atfedebilseydim, bu benim oğullarım olurdu.

Onlar doğduğundan beri, hayatım ikiye bölündü: Lana işiyle çok meşgulken onların bakımını üstlendiğim aylar ve beni günlerce, hatta haftalarca çocuklardan uzak tutacak bir rol aldığım vücutumun bir parçası eksikmiş gibi hissettiğim aylar.

Lana'nın dediği gibi, kesintisiz bir yaz boyunca onların ana bakıcısı olarak, onların genç erkeklere dönüşmelerini izlemek büyük bir zevk.

Şu anki gibi, disiplinli davranmam gereken anlar hariç.

"Bana haber vermeden Bayan Best'in hizmetlerini ayarladığınız için özür dilemelisiniz, böylece güvenlik görevlilerinin onu sorunsuz bir şekilde tesise almasını sağlayabilirdim," diyorum ikisine de, Athena's Rest'in Harmony Parkı'ndaki göl kenarında bir dizi yemek kamyonunun kurulduğu otoparkta ilerlerken.

Yaz aylarında pazartesi günleri göl kenarında yemek kamyonları kurulur.

Hafta başının sıkıcılığını ortadan kaldırmak için açık havada öğle yemeği yemeyi teşvik etmek ne kadar da harika bir fikir.

Bana, yakındaki üniversitedeki öğrencilerin çoğunun yaz aylarında şehirden ayrıldığı için şehir nüfusunun düşük olduğu söylendi, ancak küçük gölün etrafındaki gölgeli alanlar yine de piknik yapanlarla doludur. İş adamları, iş kıyafeti giyenler, ebeveynler, çocuklar ve randevuda gibi görünen insanlar çeşitli piknik masalarında ve dağınık kırmızı kareli piknik battaniyelerinde oturmaktadır.

Eski moda ve mükemmel.

"O, isminin dediği gibi gerçekten en iyisi mi?" İ izlerimin büyüğü Eddie bana soruyor. Yüzü daha çok bana benziyor, mavi gözlerim, kare enem ve burnum var ve çoğunlukla konuşma şekli tamamen Amerikan gibi. Erken gelişen bir çocuktu, bu yüzden sesi bir erkeğin sesi kadar kalın ve boyu da neredeyse benimki kadar. Geçen hafta onun gündelik şortunu değiştirmek zorunda kaldım ve bugün de omuzları en sevdiği çizgi film tişörtünün sınırlarını zorluyor. Ayrıca Bea'nın burger otobüsüyle rezervasyon yaptıkları partiyi onaylamak için gelen telefonun cevaplayıcısı olduğunu itiraf etti.

"Muhtemelen hayır," diye cevaplıyor Charlie. Lana'nın açık sa rengini ve daha narin yüz hatlarını almış ve sesi henüz çatlamaya başlamış. Lana ve Eddie'nin dediği gibi, İngilizceye daha yatkın. Charlie, yaz sıcaklarına rağmen kapüşonlu sweatshirt, kot pantolon ve spor ayakkabı giyiyor, bu da beni rahatsız ediyor, çünkü son üç yıldır her kış palto giymeye karşı çıkıyor. Bu ocuğun iç sıcaklığı tersine dönmüş olmalı. "En azından bize biraz balık bırakabilirdi."

"O zaman kesinlikle en iyisi değil."

"Burada mağdur olan biziz."

"İhmal edildik."

"Göz ardı
edildik."

"Yetersiz beslenmiş."

"Aşırı dramatik," diye araya giriyorum.

Çocuklar gülümser ve yumruklarını arpıştırır.

Bu  z r açıkça çok iyi gidecek.

Tıpkı benim bu ebeveynlik işinde disiplinli olan kişi olmam gibi.

Çocuklar beni ciddiye almakta zorlanıyor. Muhtemelen nadiren ciddi olduğum içindir.

Çocukluğumda yeterince yaşadım bunu.

Ama bugün özür dilemenin önemini vurgulamak için elimden geleni yapacağım. "Beni hapse attırmış olsaydın, sana balık ayırmazdım. Kötü davranışını telafi etmek için bir ay boyunca bulaşık yıkamanı istemediği için şanslısın."

Bana, sonra birbirlerine bakıyorlar ve sonra o kadar yüksek sesle gülüyorlar ki Tank, Butch ve Pinky üçü de aynı anda i çekiyor ve bize daha yakın durmaya başlıyorlar.

Açıkçası, ebeveynlik görevimi mükemmel bir şekilde yerine getirmişim ve tehditlerimi ciddiye alıyorlar.

"Neredeyse bitti," diye Tank'a fısıldıyorum, o üçü arasında hem en küçüğü hem de en nazik olanı. "Onlar sadece çocuk gibi davranıyorlar, ve çocuklar gürültücüdür."

"Butch sana hamburger pişirebilirdi." Açıkça sinirlenmiş. Onu suçlayamam.

Butch gerçekten mükemmel hamburgerler yapıyor.

Ama Bea Best, normal menüsünde bile olmayan kızarmış balığı Cumartesi günü tattığım kadar muhteşem yapıyorsa, otobüsünün adını ondan aldığı düşünülürse, hamburgerlerinin ne kadar lezzetli olduğunu hayal edebiliyorum.

Cumartesi öğleden sonra hamburgerlerin kokusu gerçekten olağanüstüydü, ama akıllı bir adam şansını ne zaman zorladığını bilir ve ben siparişime hamburger eklemeyi isteyerek şansımı çok zorlamıştım.

Biri bunun bedelini ödediğimi söyleyebilirdi, ama ben de bir kadının haksız yere hapis cezasına çarptırılmasının daha büyük bir tazminat gerektirdiğini söyledim.

Ve cumartesi günkü akşam yemeğimizi, kabul etmem gerekenden daha fazla bekliyorum.

Çalışma saatlerimde senaryo yazmaya ve plan yapmaya takıntılı hale geldiğimin sadece dizi için ilham kaynağı olduğunu kendime ikna edemiyorum.

Müşterilerine gülümsediği anları, kardeşinin saçlarını okşadığı anları, arkadaşıyla fısıldaşıp kıkırdadığı anları hatırladıkça bu mümkün değil.

Beatrice Best'i kazanmak ve onunla yaz aşkı yaşamak istemem tamamen mümkün.

Bu saçma.

Ama aynı zamanda

çekici.

Birçok nedenden dolayı.

"Butch'un hamburgerlerini seviyorum." Charlie'nin sesi beni otoparka geri getiriyor ve kimse kafamın daldığını fark etmemiş gibi görüldüğünden emin olmak için dikkatlice etrafa bakınıyorum.

"Kimsenin hamburgerleri Butch'un hamburgerleri kadar iyi olamaz," diye Eddie de aynı fikirde.

"Bu yüzden gizli menüdeki balığı istedik."

"Evde bedavaya alabileceğin bir şey için neden para ödeyesin ki?"

"Affedersiniz çocuklar, ama yemek ve Butch *bedava* değil." Bu duyguyu vurgulamak için *tsk diye* ses çıkardım, sonra içimden irkildim. Annem çocukluğumda bana defalarca bu sesi çıkarmıştı. Annem gibi mi oldum? Onların benim bir pislik olduğumu fark ettikleri an, bu bizim dönüm noktamız mı?

Lana'nın, kendi deyiimiyle, *kötü polis rolünü* oynamasının bir nedeni var.

Ben, ailemin yaptığı gibi kasıtlı olarak disiplinli olmaktan tamamen acizim.

Ya da belki de *kasten* beceriksizimdir. Kasten beceriksiz.

Oğullarımın bir gün benim ailem hakkında hissettiğim gibi benim hakkımda da aynı şeyi hissedeceklerinden çok korkuyorum.

Eddie bana gülümsüyor. "Onlar özgür olmayabilirler, ama sen artık zenginsin, ne önemi var ki?"

"Ayrıca, anne baban öldüğünde, tüm paralarını biz alacağız, yani Eddie ve ben hamburger alamayacağımızdan endişelenmemize gerek kalmayacak," diye Charlie de aynı fikirde.

Dediğim gibi.

Çocuklar korkutucu ve kafa karıştırıcıdır ve ben açıkça berbat bir ebeveynim.

Alnımı ovuşturup iç çekmeyi bastırıyorum. Çocuklar genelde bundan daha komiktir. Gerçekten komik. İğrenç bir şekilde komik değil. "Lütfen annenin önünde böyle şeyler söylemeyin."

İkisi de aynı sırtışı paylaşıyor.

Küçük piçler benimle dalga geçiyorlar.

Yine de haksız sayılmazlar — ben her açıdan büyük bir hayal kırıklığıyım, ailemin öbür dünyaya göçtüklerinde miraslarını devredecekleri yeni bir nesil olmaktan öteye geçemiyorum, böylece servetleri utanç verici derecede işe yaramaz tek çocuklarına gitmeden ailede kalıyor.

"Büyükkannenizin şu anki durumunda..." diye başlıyorum ve hemen pişman oluyorum.

Çünkü iki çocuğun da gülümsemeleri kayboldu ve yine birbirlerine bakıyorlar.

Bundan memnun olmam gerekirdi.

Bu bakış suçluluk içeriyor ve birkaç gün önce Bea'ya oldukça büyük bir rahatsızlık *verdiler*.

Ama hayatım boyunca hepimiz için yeterince suçluluk duydum ve çocuklarımda da bunu hissetmesini istemiyorum.

İhtiyaçları olsa bile.

Özellikle de Lana'nın annesinin vefatını izlemek, onların ilk gerçek keder deneyimi olduğunu bildiğim için. Babaları, onlar onu hatırlayacak yaşa gelmeden önce vefat etmişti.

"Vay vay vay, burada ne varmış bakalım?" Uykumda duyduğum kadınsı bir ses yukarıdan geliyor.

Bea Best, hamburger otobüsünün penceresinden dışarı eğildi. Açık kahverengi saçları, tie-dye desenli *Best Burger Bus* tişörtüne uyan tie-dye desenli bandanasının altında gizliydi. Alnında ter damlaları parlıyordu, yeşil gözleri altı kişiyi birden süzerken, alnındaki teri ön koluyla sildi.

Melankoliyi silkelerim ve ona en parlak gülümsememi gösteririm. "Bea. Buradasın. Parkta hamburger yemek için harika bir gün. Seni çocuklarımla tanıştırmak istiyorum. Bu Eddie, bu da Charlie, sana söylemek istedikleri bir şey var."

"Merhaba, Eddie ve Charlie," diyor

Bea. *Tanıştığımıza memnun oldum* demiyor.

Bu çok belirgin bir eksiklik.

"Merhaba, bayan." Charlie ona gözlerini kısarak bakar. "Amerika Birleşik Devletleri'nde yanlış reklamlara karşı yasalar olduğunu biliyorsunuz."

Eddie ona dirsek atar.

Charlie de ona dirsek atar.

Her ikisinin de başına birer elimi koyup aralarına girerek onları ayırırım. "Konuştuğumuz şey bu değildi."

"Konuştuğumuz şeyi söylemek istemiyoruz," diye mırıldanır Charlie.

"Partiyi sana söyleyecektik, ama toplantılar, akşam yemekleri ve telefon görüşmeleriyle çok meşguldün, sonra da cumartesi günü sana söylemeye çalıştığımızda bizi dinlemedin," diye ekler Eddie. "Sadece *tartışmayı bırakın ve annenizin yanına gidin* dedin."

Yani beni feda edecekler.

Özellikle bu hamburger otobüsü. "Ben... şey... Lütfen Bayan Best'ten özür dileyin. Onun ziyareti sorunsuz geçebilmesini sağlamak için bolca fırsatınız vardı

sorunsuz geçmesini sağlamak için bolca fırsatın vardı, ama senin eylemlerin yüzünden oldukça rahatsız oldu. Ya da eylemsizliklerin, daha doğrusu."

"Sosyal medya hesapları, topluluğun muazzam desteği için teşekkür etti." Eddie bana telefonunu göstererek, benim bilmediğim bir uygulamada burger otobüsünün fotoğrafını gösterdi. Fotoğraf, iki beğeni ve görünüşe göre tek bir yorum almıştı. Yorum, bayanın kardeşlerinden birinden gelmiş gibi görünüyordu.

Charlie diğer tarafımda başını salladı, bunu hissedebiliyordum çünkü elim hala onun kafasındaydı. "Bu, *çok fazla bahşiş aldığımız ve ben hapse girmesem daha fazla para kazanacağımız* anlamına geliyor."

"Ne zaman sosyal medyaya başladın? Annen sosyal medyada olmanı istemiyor. Beynini çürütür."

"Bilgi sahibi olmak için bir şeyler yapmalıyız," diyor Charlie. "En sevdiğin yeni balık ve patates kızartması satan yeri nereden öğrendik sanıyorsun?" diye ekliyor Eddie. "Ben de onların yaşındayken böyle miydim?" diye soruyor otobüsün içinden biri.

Ah, Bea'nın kardeşlerinden biri bugün onunla çalışıyor.
Küçük olan.

Hudson, sanırım ona böyle diyordu. Bea ile aynı gözlere sahip, kafasında uzattığı koyu renkli bukleleri olan. Önlüğü, aynı renkteki batık tişörtünü örtüyor.

"İkiniz olsaydınız olurdu," diye cevaplar Bea. Sırıttırıyor, ama bu kibirli bir sırıttırış değil.

Daha çok eğlenceli ve keskin bir sırıttırış.

Parlak zümrüt rengi gözleri benimkilerle buluşur. "İlk kez ergen erkek çocuk yetiştiriyor musun?"

"İlk ve tek."

Kıkırdıyor. "Anlaşılabilir. Lana'nın annesi nasıl?"

"Baba. Baba. Şurada bir dondurma kamyonu var. Hamburger yerine dondurma alabilir miyiz? Eve döndüğümüzde Butch'un hamburgerlerini tatlı olarak yiyebiliriz. Onun hamburgerleri gerçekten en iyisidir."

"Beklediğimden biraz daha kötü," diyorum Bea'ya. "Şeytan çocuklarım için özür dilerim. Genelde çok daha usludurlar."

Ön kollarını pencere pervazına dayar ve sırayla her bir oğluma bakar. "Büyükannenle aran iyi mi?"

Hepsi birden donup kalır ve benim kalbim de onlarla birlikte sıkışır.

Lana'nın annesi, kendi anne babamdan sonra en büyük eleştirmenimdir, ancak kızını hamile bırakıp yıllar boyunca ona benim vermem gereken desteği veremeyen bir adamı övmekte tereddüt etmesini tamamen anlıyor ve takdir ediyorum.

Ancak, o her zaman çocukların yanında olmuştur.

Ve bunun için onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla minnettarım.

Charlie omzunu kaldırır. "Sanırım."

"Bazen," diye Eddie de aynı fikirde olduğunu belirtir.

Bea onlara yumuşak bir gülümseme atar. "Sevdiğin birinin elinden kayıp gitmesini izlemek zor."

İkisi de ona ihtiyatla bakıyor.

Boğazımı temizlerim. "Evet, çocuklar istediler ki..."

"Bu adil değil," diyor Eddie. "Daha yetmiş yaşında bile değil. Bize, çocuklarımızın evlenişini görebilmek için yüz dört yaşına kadar yaşayacağına söz vermişti."

Charlie'nin elleri yumruk haline gelmiştir. "Çocuk sahibi olmak istemiyorum, ama yüz dört yaşına kadar yaşasaydı, demans hastalığını çözdüğüm için Nobel Ödülü'nü kazandığımı görebilirdi. Ama artık göremeyecek."

"Bilim ve matematiği sever misin?" diye sorar

Bea. "Onun için seveceğim."

"Elinden geleni yapıyor," diye araya girer Eddie. "Büyükannem hep böyle derdi. Elimizden geleni yaparsak, hiçbir şey bizi durduramaz."

"Eskiden bizi şehirde sık sık ziyaret ederdi, ama iki yıldır gelmiyor. Okulda sanat projemin birincilik ödülünü kazanmasını kaçırdı."

"Sanat projen birinci oldu mu?" diye soruyorum. Neredeydim ben? İngiltere'ye çekim için geri döndüğüm zaman mıydı? "Annen bahsetmedi..."

"Orkestra performansımı da kaçırdı," diyor Eddie. "Daha önce hiç kaçırmamıştı. Sanki, neden çalışıyorum ki diye düşündüm."

Ona dikkatle bakıyorum. "Orkestrada mısın? Büyükannen seni izlemeye gelmiş, ben gelmemiş miyim?"

"Ne alıyorsun?" diye sorar Bea. O duraksar.

İki ocuk da bana doğru eğilip birbirlerine bakıyorlar.

"Ne alıyorsun?" diye tekrar soruyorum.

Tanrım.

Çocuklarım müzik ve sanat dahileri ve ben bunun farkında bile değildim. Kendi ailem kadar berbatım.

Öyleyim.

Aslında daha da kötüsüyüm.

ocuklarının müzik ve sanat konusunda yetenekli olduğunu kim bilmez ki?

Özellikle de onların performanslarına ve sergilerine katılmam gereken kadar yakın bir yerde yaşıyorken.

Çoğunlukla.

Yılın ilk yarısında projelerim için biraz seyahat ettim.

"Keman mı? Klarnet mi?" diye soruyor Bea.

"Ses kartı," diyor Eddie. "Ses kartını aldım."

Charlie kahkahasını bastırırken, ben de rahat bir nefes alıyorum.

Eddie'nin teknik, sahne arkası prodüksiyonuna ilgi duyduğunu ve benim orada olup olay çıkarmamı istemediğini çok iyi biliyordum.

Tuba çalmaya başladığını kaçırdığımı sandım, yoksa tiyatroya gizlice girip onu izlerdim.

"Bu komik değil, Charlie," diyor Eddie. "Ekip olmasaydı, hiç performans olmazdı."

"ok haklısın," diye onayladım. "Teknik ekip her prodüksiyonda çok değerlidir. Lütfen Bayan Best'ten özür dilemeye devam edebilir miyiz? Sonra da hepimiz için hamburger sipariş edelim, çok lezzetli oldukları için keyifle yeriz."

"Cumartesi günü seni göremediğimiz için üzgünüz," diyor Charlie.

"Harika bir parti olmuş gibi görünüyor," diye Eddie de aynı fikirde.

Bea geniş pembe dudaklarını birbirine bastırarak, gülümsemesini açıkça bastırıyor.

"Onlar çok üzgnler," diyorum ona ona.

"Gerçekten üzgünüm. Hala hala üzüntümüzü ifade etmeye çalışıyoruz."

"Yani Lana annesini yerleştirirken sen sorumlu musun?"

"Evet. Ve günde sadece üç dört saat toplantılara katılıyorum ya da çalışıyorum."

"Otuz ya da kırk saat gibi geliyor," diyor Charlie.

"Her gün," diye onaylıyor Eddie. "O kadar uzun çalışıyor ki, güne saatler ekliyor, ki bu astrolojik olarak imkansız."

"Astronomik olarak," diye düzeltir Charlie.

"*Astrolojik* olarak. Bu büyük anlamına gelir, seni aptal."

"Astroloji, Oğlak burcu ve burçlar hakkındaki saçmalıklar. Astronomi ise yıldızlarla ilgilidir. *Astronomik olarak, devasa anlamına gelir.*"

"Devasa bir kelime değil." "Sen de bir kelime değilsin."

"Burger için mi geldiniz?" Bea, birbirlerini benim etrafımda itip kakmaya çalışırken araya girer.

"Butch'un hamburgerlerini istiyorum," diyor Charlie. "Onunkiler seninkilerden daha iyi."

Sen yanlış reklam yapıyorsun."

Nadiren iç çekiyorum. "Denemeden bilemeyiz." Kafamdan "*ayak tırnaklarından pencereden sarkıtmak*" ifadesi geçiyor ve bir kez daha yüzümü buruşturuyorum.

Şimdi de en kötü dadım haline geliyorum. "En son ne zaman yemek yedin?" diye soruyor Bea.

"Üç gün önce," diyor Eddie, Charlie de aynı anda "Yiyecek eksikliğiyle cezalandırıldık" diye cevap veriyor.

Tanrım, *beni* tutuklatacaklar. "İkisi kahvaltıda dokuz yumurta, dört dilim jambon, yedi domates ve en az bir kutu fasulye yediler."

"Kaç saat önce?" diye soruyor bana.

"Üç. Dört. Dün gece toplantım uzadığında dört büyük pizza ve bir galon dondurma yediler. Haftalardır ilk kez toplantı uzamıştı. Dün *beş* saat çalıştım. Frisbee golf oynadık. Krikette de beni yendiler."

Hudson Bea'nın arkasında belirir, Bea dönüp ondan iki karton tepsi alır, sonra her bir oğluma birer tane verir.

Hamburgerler.

Patates kızartması -

pardon, *patates*

kızartması.

Turşu, marul, domates ve soğan dilimleri.

Oğullarım hamburger sepetlerinden bir avuç patates kızartması alıp aynı anda ağızlarına tikiştiriyorlar.

İkiz değiller, kardeşler, ama davranışları genellikle ayırt edilemez.

"Toplam yetmiş beş dolar," diyor Bea bana.

Hudson otobüsten dışarı eğilir ve pencerenin yanında göze çarpan bir QR koduna dokunur. "Ve garsonlara bahşiş vermeyi unutmayın."

Butch hafifçe homurdanır.

Tank kollarını göğsünde kavuşturur.

Bea gözlerini devirir. "Oh, sanki bu bir soygunmuş gibi davranma. Hepinize hamburger de alacağım. Yetmiş beş doların dışında ekstra ücret yok. Pinky'ye sor. Buna değer."

Olağanüstü.

Duygularım sanki biri onlarla ping-pong oynuyormuş gibi hissediyorum, ama Bea Best beni soymaya çalışıyor ve birdenbire tekrar gülümsüyorum.

Onun kızarmış balığı beni büyüledi. Ve benim için sorun değil.

"Bu, Butch'un hamburgerleri kadar iyi olamaz," diyor Charlie, Eddie'ye.

Eddie başını sallar ve ağız patates kızartmasıyla dolu halde konuşur.

"Ama bu da yemek." "Açlıktan ölüyorum. Evde yiyecek hiçbir şey yok."

"Ben öyle değildim, değil mi?" diyor Hudson Bea'ya.

"Bir keresinde bir düzine yumurta, yarım kilo peynir ve altı dilim domuz pastırmasıyla kendine omlet yapmıştın, sonra bir arkadaşının doğum günü partisine gitmiş ve pizzayı ve pastayı silip süpürmüştün. Diğerlerinin de bir şeyler yiyebilmesi için üç pizza daha sipariş etmek zorunda kaldıkları için ailelerine özür parası gönderdim."

"Hayır, o Griff olmalı."

"Okula gitmeden önce peynir dükkanında stoklama işi buldu çünkü ona, o kadar çok biftek yiyeceksen, parasını kendin ödemen gerektiğini söyledim."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"Senin onu daha çok sevdiğin ve beslenmesinin daha önemli olduğu için biftek yediğini söyledi."

"Buna inandın mı?"

"Hayır, *beni daha çok* sevdiğin için telafi etmeye çalıştığını düşündüm daha çok sevdiğin ve onun kendini güvensiz hissetmesini istemediğin için telafi etmeye çalıştığını düşündüm."

Ona gülümsüyor ve beynim bir kez daha beni ihanet ediyor, Bea Best'in *bana* böyle gülümsemesinin nasıl bir his olacağını merak ederek.

O, bana böyle bir etki yarattığının kesinlikle farkında değil, ama geçen gün müşterileriyle etkileşimini ve küçük ekibini yönetme şeklini izlerken beni etkileyen bir şey vardı.

"Git daha fazla hamburger yap ki, açlıktan sinirlenen güvenlik görevlileri sorununu da çözebilelim," diyor Bea, Hudson'a.

"Griff'i arayıp senin en sevdiğin kişi olduğumu ve annemle babamın da en sevdiği kişi olduğumu söyledikten sonra yapabilir miyim?"

"Hayır."

Gülümsüyor. "Çok mu erken?"

"Çok erken olmayacak hale gelene kadar ellili yaşlarına gelmiş olacaksın."

Ben orada durup, aynı zamanda ebeveyn ve çocuk olan bu büyüleyici kardeş ilişkisine gülümserken, iki oğlum da inliyor.

İkisine de bir göz attım, hamburgerlerine bir şey yapılmışsa onları en yakın hastaneye götürmeye hazırdım, ama...

Görünüşe göre hamburgerlerinin tek sorunu, çok lezzetli olmaları.

Charlie tekrar inleyerek hamburgerin üçte birini bir ısırıktaki yiyor ve hamburgerin suyu çenesinden damlıyor.

Eddie hamburgerinin yarısını bitirir ve gözleri geriye doğru yuvarlanır. "Bu çok güzel."

"Bir tane daha istiyorum,"

diyor Charlie. "Daha fazla."

"Awwa fies."

"Ağzı dolu genç erkeklerin dilini biliyor musun, yoksa sana tercüme etmem mi gerekiyor?" diye soruyor Bea.

"Siparişimize dört hamburger daha lütfen, ekstra patates kızartmasıyla. Ve tabii ki, parasını seve seve öderim."

In the Weeds'in başarısı daha iyi bir zamanda gelemezdi.

Bu dizi olmasaydı, bu ikisinin yemek masraflarını ödemek için borçlanmak zorunda kalacaktım.

"Bütün bunlardan sonra dondurma da alacaklar, değil mi?" diye seslenir Hudson.

"Laktoz intoleransı olup olmadıklarına bağlı," diye cevap veriyor ona.

"Onu sevdim," diyor Charlie, son hamburgerini yiyip bitirmeden önce.

"Bu hafta sonu randevuya çıkacağın kişi o mu? Bize yalakalık mı yapıyor?" diye sorar Eddie.

"Randevu değil," diyor Bea. "Özür yemeği." "Yani

onunla yatacak mısın?" diye soruyor Charlie.

"Birincisi, uygunsuz, ikincisi, bunun olması için benim de istemem gerekir, ama istemiyorum."

"Emin misin?" diye sorar Eddie.

"Patates kızartmalarınızı yiyin," diyorum onlara, midemdeki boşluğu görmezden gelerek. Benimle yatmak istemiyor mu?

Bu, hayallerimi suya düşürecek.

Oğullarım aynı boş tepsileri kaldırırlar.

Butch, büyük boy waffle külahlarında iki büyük dondurma ile ortaya çıkar.

Biri çikolatalı, biri vanilyalı.

Çocuklar hemen atlarlar.

"Teşekkürler," diyorum

Butch'a. O başını sallayıp bir

kez homurdanıyor.

Muhtemelen *ağızları dolduğunda hepimizin yararına olacak*

demek istiyor. "Gidin oturun," diyor Pinky uçümüze.

"Gerisini biz hallederiz," diyor Tank.

"Çocukları götür. Ben de birazdan gelirim. Bea ile konuşmam lazım."

Çocuklarım neyse ki dondurma ile oyalanıyor ve kendilerini kamyonların yakınındaki gölgeli bir alanda bulunan açık piknik masasına götürmeme izin veriyorlar.

Bea yine pencere pervazına dirseklerini dayar ve bana bekleyişle bakar. "Başka bir parti mi planlamak istiyorsun?"

Onun kuru alaycı tavrı beni daha da gülümsetir. "Arkadaşın Daphne bugün burada değil mi?"

"O, kar amacı gütmeyen bir kuruluştaki vahşî yaşamı kurtarmak için çalışıyor, bu yüzden bana sadece hafta sonları yardım ediyor. Onu da davet etmek mi istiyordun?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece akşamımızı birlikte geçirmek için hazırlıklı olmak istiyorum. Beni hamburger otobüsünün reklamını yapmak için kullanıyorsun. Doğru mu?"

Gözleri donuklaşır. "Her zaman bu kadar açık sözlü müsün?"

"Doğal olarak. Bu arada, itirazım yok. Sadece oynadığım rolü bilmek istiyorum."

"İnsanların şöhretiniz için sizi kullanması umurunuzda değil mi?"

"Doğru insanlar beni istedikleri gibi kullanırsa, bundan oldukça memnun olurum."

Hudson başını bize doğru çevirir. "Az önce kız kardeşime seninle seks yapmasını mı teklif ettin?"

Boğazımı temizledim. "Hayır. Onunla seks yapmayacağımdan değil, şimdiye kadar onunla geçirdiğim zamanı oldukça keyifli buldum, ama bu teklifi daha özel tutardım. Siz Amerikalıların ne kadar namuslu olabileceğinizi biliyorum."

İki kardeş birbirlerine bakışır.

Bea'nın bakışı öfkeli. Hudson'unki ise somurtkan.

Bana döner. "Beni kullanmana izin verdiğin için çok nazıksın."

Gülümsemem genişler. "Harika. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza çok sevindim. Her zamanki gibi çekici olmaya hazırlanacağım ve dedikoducuları ve meraklıları, senin yüzyılın en iyi partisi olduğuna o kadar ikna edeceğim ki, yazın geri kalanında hamburger otobüsün müşteri sıkıntısı çekmeyecek."

Bana şaşkın şaşkın bakar.

"Bu senin hedeflerine ulaşmanı *sağlar*, değil mi?" diye soruyorum.

"Evet, ama... sen kullanılmaktan mutlusun. Kim kullanılmaktan mutlu olur ki?"

"Tanrılar bana başarıyı bahşetti, Bayan Best. Bunu iyilik için kullanmak bana zevk veriyor."

"Ciddi misin?"

"Sanırım öyle. Gerçeklik felsefesini hiç düşünmedim, bu yüzden gerçek olmayabilirim."

"Neden bu kadar çok gülümsüyorsunuz?" "Bundan oldukça keyif alıyorum. Siz almıyor musunuz?"

"O kadar değil. Ve Peter Jones..."

"Ne pislik, değil mi? Ve iyi anlamda pislik değil. Arkadaş pislęi gibi değil. Aptal pislęi gibi." Amerikalılar da her zaman bu açıklamaya ihtiyaç duyarlar.

Ağzını açar, sonra tekrar kapatır.

"Yeni bir elbise alacak büten var mı? Eğer ses getirecek bir şey yapacaksan, ses getirecek bir şey yapalım."

"Bana şaka mı yapıyorsun?"

"Ben sadece çocuklarıma şaka yaparım, ama daha çok kendime." Bu tamamen doğru.

Ama neyse ki, bu durumda gözlerim açık bir şekilde bu işe giriyorum. Burada şaka yok.

Her şey yolunda gidecek ve Bea ile ben kozmik olarak eşit olacağız. Onun tanıtımı, benim ilhamım ve vicdanım huzur içinde olacak.

DEDİKODUYA DEVAM ET

Simon

ÇARŞAMBA AKŞAMI erken saatlerde LANA, çocukları ziyarete geldiğinde, ben aşırı aktif vicdanımla mücadele ediyorum.

Çocukların bu malikanenin geniş arka bahçesindeki ağaçlara tırmanmalarına izin verdiğim için değil, bütün öğleden sonra karaladığım notlar yüzünden.

Ancak Lana, Charlie'nin dalda sallanan bacağını gördükten sonra hoşnutsuz bir şekilde yan gözle baktığında, vicdanımın birçok şeyden dolayı suçluluk duymasına izin vermem gerekip gerekmediğini yeniden düşünmeye başlıyorum.

"Eğer düşerlerse, bunu hastanede açıklamak zorunda kalırsın," diyor bana.

"Düşmeyeceğiz anne," diye bağıyor Charlie. Anaokulunda bir velet onunla dalga geçtiği için kasten ona *anne diye* seslenmeyi seçti ve bunun mirasının yarısının cazibesini artırdığını ısrarla savunuyor. Aynı nedenle her fırsatta İngiliz İngilizcesi kullanıyor.

Bazı insanlar onun bu kindar tavrının doğuştan geldiğini söyleyebilir. Tabii böyle bir şeyi düşünmek isterseniz.

"Biz ağaç tırmanmada uzmanız," diye ekliyor Eddie.

"Sincaplar gibi dallardan dallara atladığımızı görene kadar bekle."

"Sincap olamayız, aptal. Çok ağırız."

"Ağırsın." "Sen bir pisliksin."

Lana ela gözlerini bana doğru daha da kısar. "Şimdi de küfür mü ediyorlar?"

Boğazımı temizledim. "Çocuklar, evdeyken kelimelerin doğru kullanımını keşfetmeniz sorun değil, ama bu mülkten çıktığınızda, annenizin evinde ve onun yanında kibar bir dil kullanmanızı bekliyorum."

İkisi de kurallarına gülüyor.

Sonunda kıkırdamayı bırakacaklarını duydum, bu yüzden bu sesi içime çekiyorum, umarım son kez duymamdır.

Ama öyle olsa da hak ettiğim olur.

Muhtemelen çocukların kahkahalarının sesini dinlemeyi hak etmiyorum. Yaptığım şeylerle değil.

Lana, çocukların kıkırdamalarına başını sallar ve yanımdaki sandalyeye oturur. Boyu 1,5 metre bile değildir ve bana hep eski *Peter Pan* animasyon filmindeki sarışın perileri hatırlatır. Ayrıca, profesyonel çevrelerim dışında hayatım boyunca gerçek bir ilişki kurduğum tek kadındır.

İki çocuğumuz olduğu için bunun gerekli olduğunu söyleyebilirim, ama o iyi bir arkadaşım.

Kişisel konularda umutsuz bir felaket olduğumu fark ettiğinde bana olan tüm romantik ilgisini kaybeden iyi bir arkadaş, ki bu da iyi oldu.

Romantik bir partner olmaktan çok daha iyi bir arkadaşım.

"Ben olsam '*diline dikkat* et' uyarısını kullanmazdım," diyor bana.

"Amerikalıların tutuculuğunu bir kenara bırakırsak, kelimeleri damgalarsan onlara daha fazla güç verirsin. Hepsini nasıl kullanacağını anlayarak kelimelerin üzerindeki kontrolünü korumak çok daha iyidir." Aramızdaki tepsideki çaydanlık ve fincanları işaret ediyorum. "Çay?"

"Kafeinli mi?" "Tabii

ki."

"O zaman hayır, teşekkürler. Bu gece uyumak istiyorum." "Ah. O yaşı geldin demek."

Kolumu itti. "Sen de Londra'ya geri çağrılıp anne babanı bir bakımevine yerleştirmek zorunda kaldığında aynı duruma geleceksin."

"Oh, hayır. Bu erkeklerin görevi olacak. Krallığı miras alanlar bu işi yapmak zorundalar."

Gözleri fal taşı gibi açılır ve ben tekrar gülümsediğimde kolumu tekrar iter. "Sen bir pislisin."

"Aynen öyle."

Oğlanlar şüpheli bir şekilde sessizleşmişler ve ikimiz de tuğla terasın ötesindeki geniş bahçedeki büyük akçaağaçlara bakıyoruz.

"Eddie? Charlie?" dedi Lana.

İçlerinden biri, hasta bir orman kuşunun çıkaracağına benzer bir sesle cevap verir, diğeri ise baykuş gibi ötüyor.

Çayımı yudumlarken gülümserim.

Lana koltuğuna yaslanarak rahatladı. "Eğer onlardan biri ağaçtan düşerse, seni gerçekten öldürürüm. Annemi huzurevine taşınmaya hazırlamakla uğraşırken, bir de kırık kemiklerle uğraşacak vaktim yok."

"Çocuklarının sadece elektronik cihazlarla yaşayamayacağına karar verdiğinde bu riski göze alırsın ve ikimiz için de şanslıyız ki, gerekirse bakıcılık yapmak için dünyadaki tüm zamanım var."

Dizimin üzerinde duran dizüstü bilgisayarını işaret eder. "Bilgisayarın sonunda bozuldu mu?"

Ah, bilgisayar.

Şanslı dizüstü bilgisayarım.

En iyi senaryolarımın hepsini onunla yazdım ve o kadar eski ki, artık hareket etmeyi unutmuş sarhoş bir salyangozun bile onu geçebileceği bir hızda çalışıyor. Ayrıca, aynı derecede eski yazıcıma rastgele web sayfaları, eski senaryolar ve ara sıra e-posta zincirleri yazdırması için rastgele emir veriyor.

"Her zamanki gibi çalışıyor," diyorum Lana'ya. "Bu, senin düşündüğün gibi bir övünme değil."

Gülümsüyorum.

"Temiz hava ilhamına yardımcı oluyor mu?" diye soruyor.

Lana'nın en güzel yanı, ona karşı rol yapmam gerekmemesi.

Bu yüzden, ben de notlarıma bakarken yüzümü buruşturduğumu ona göstermekte hiçbir sakınca görmüyorum. "Kendimi bir ikilemde buluyorum."

"Bu çok rahatsız edici olmalı."

"Stüdyonun sipariş ettiği dizi için bir konu buldum."

Narin kaşlarından biri yukarı kalktı. "Peki sorun nedir...?"

Ona yalan söyleyebilirdim. Bunun bir sorun olduğunu gösteren saçma bir neden uydururdum. Ortak yazarı suçlardım.

Ama bu onu da etkileyebilir ve çocuklarımın annesine borçlu olduğum bir şey varsa, o da dürüstlüktür.

Özellikle de stüdyoyu yeterince iyi tanıdığım için, bu fikri seveceklerini ve hemen onaylayacaklarını bildiğim için.

Yakında televizyonda her şeyi görecek. "Bu daha çok burada yaşamaktan ilham aldı."

Dudaklarını büzüp bana bakıyor. Koltuğumda kıpırdanıyorum.

"Bu ev mi?" diye sorar.

"Bu evin eski sahibi, kocası vefat ettiğinde çukur oturma odasında bir hafta boyunca cenaze töreni düzenlediğini biliyor muydun? Burada böyle bir gelenek olduğunu bilmiyordum."

"Zada Young, yirmi yıldır kimse eve girmediği için bunu evini göstermek için bir fırsat olarak kullandı. Ben de cenaze törenine katıldım."

Bu, günahlarımı itiraf etmekten dikkatimi başka yöne çekmek içindi, ama bunun yerine, diğer notlarımın arasına cenaze töreni hakkında bir not karaladım. "Çok ilginç."

"Duvar kağıdı o gün hatırladığımla aynı. Yapay çiçekler de öyle. Cenaze çiçekleriyle yaşıyorsun."

Bunu da not aldım.

"Simon."

"Evet, Lana?"

"Bu ev senin ilham kaynağın değil."

Sanki benim patronummuş gibi konuşuyor ve vicdanımın bir yansıması olan sıcaklık boynumdan aşağıya doğru akıyor. "Öyle değil mi?"

"Bana yalan söyleyemezsin, Luckwood. Senin çocuklarını büyütüyorum ve hepiniz aynı şekilde yalan söylüyorsunuz."

"*Yalan* söylemedim."

"Bana tüm gerçeği de söylemedin. Ayrıca, notlarını buradan görebiliyorum."

Defterimi ters çeviriyorum.

Lana dilini şaklatıyor. "Yani Bea Best'i cumartesi gecesi yemeğe çıkarıyorsun, böylece onun hayatı hakkında daha fazla bilgi edinebilir ve bununla ilgili bir TV programı yapabilirsin."

"Bunu çok müstehcen bir şeymiş gibi anlatıyorsun."

"Onu neden yemeğe çıkarmak istediğini söyledin mi, yoksa *hapishaneye attırdığım için özür* yemeği olduğunu mu düşünüyor?"

"Beni hamburger otobüsü için reklam amaçlı kullanıyor. Bu adil. Ve gerekli görünüyor. Topluluk tiyatrosu ve cinayet gizemi akşam yemeği olan bu kadın, Lucinda Camille, burger otobüsünün ne kadar berbat olduğunu söylemek için beni iki kez halka açık bir yerde durdurdu ve pazartesi günü çocuklarla özür dilemeye gittiğimizde trafiğin az olması, topluluğun da buna inandığını ya da en azından denemekten çekindiğini gösteriyordu. Ama burgerler iyi. Gizli bir malzeme var. Beklenmedik şekilde lezzetli balık da var. Hepsi çok lezzetli. Burger otobüsünün caddede kuyruk oluşmaması için bir neden görmüyorum ve ben de buna hazırım.

Onun için itibarımı ortaya koyacağım."

Lana, sanki ne kadar aptal bir ahmak olduğumu bilmiyormuşum gibi bana bakıyor. "Yani hamburger otobüsü randevusu mu yapacaksın? Sen mi pişireceksin? Yoksa *ona* mı pişirtmeyeceksin?"

"Hayır, bir restoranın açılışına gidiyoruz."

Yüzü, Eddie biraz aptalca davranıp, ikisinden birinin ödevini yapmasının, Charlie'nin ödevini kopyalamak için ikisinin de ödevini yapmasıyla aynı şey olduğunu ısrarla söylediğinde Charlie'nin yüzünün yaptığı jimnastik hareketlerinin aynısını yapıyor.

"Hangi restoran?"

"Şey şey Fig. Gölün yanında."

Gülme ya da nefes nefese kalma gibi boğuk bir ses çıkarır.

Tam emin değilim.

Ama sesi geniş bir gülümsemeyle bitirir. "Anlıyorum."

"Korkarım ki, senin gördüğünü sandığın şeyi ben göremiyorum."

"Anne! Anne, Tarzan gibi sallanmamı görmek ister misin?" diye bağırır Eddie.

Bahçeye tekrar bakıyor. "Hayır, seni iki ayağın yere sağlam basarken, tüm kemiklerin sağlam, kanın akmamış halde görmek istiyorum

kanın akmasın, böylece bana sarılabilir ve akşam yemeği için sana kızarmış tavuk getirdiğim için teşekkür edebilirsin."

"Kızarmış tavuk mu?" diye tekrarlar Charlie. "Ne tür?"

"Secret Alley'deki küçük dükkândan aldığım türden."

"Patates püresi de aldın mı?" diye sorar Eddie.

"Oğullarımın en sevdiği şey patates püresi olduğunu bildiğim halde onlara bunu asla reddetmeyecek dünyanın en iyi annesi ben değil miyim?"

"Patates püresi de aldı!" diye bağırır Charlie.

"Seni döveceğim," der Eddie. "Hayır, hayır."

"Evet."

"Ben daha hızlıyım."

"Sen koordinasyonsuzsun."

"Ama sadece terbiyeli davranan ve kavga etmeyen genç erkekler patates püresi yiyebilir," diye ekler Lana.

Charlie yere çöker, çömelir ve bize doğru koşar. "Seni seviyorum anne." Eğilip Lana'ya sarılırken Eddie arkasında yere *yığılır*.

"Haksızlık! Sen yüksek zıplamadığın için avantajlıydın, aptal."

Charlie sırtarak eve doğru koşar, kapüşonlu sweatshirt'ünün kapüşonu arkasında dalgalanır. "Patates!"

"Gerekirse Tank ve Butch'a sizi ayırma yetkisi verdim," diye arkalarına sesleniyorum.

"Affedersin, önce sarılalım," diye ekler Lana.

Eddie homurdanır, hızla yön değiştirip Lana'ya kısa bir sarılma ve kafasına bir öpücük verir, sonra o da eve doğru koşar. Saçlarına yapraklar yapışmıştır ve şortunun arkası büyük bir lekeyle kirlenmiştir.

Lana ayağa kalkar.

Ayağa fırlarım. "Cumartesi günkü akşam yemeğim hakkında ne diyordun?"

"Hiçbir şey demedim."

"Yüzün söyledi."

"Bu, bütün gün annemin önünde yapmak istemediğim tüm ifadeleri dışa vurmamdı."

"Bu restoran hakkında ne biliyorsun? Ya da Bea hakkında?"

Dudaklarını birbirine bastırıp mavi gökyüzüne baktı. "Gerçekten, Lana. Eğer kötü bir şey varsa, bilmeliyim." "İlham almak için mi?"

"Gerekirse randevuyu iptal edebilmem için."

"Bea sana hamburger otobüsü için reklam amacıyla seni kullanmak istediğini söyledi mi?"

"Tabii ki..." Konuşmayı kafamda tekrar oynatıyorum. "Ah. Hmm. Sanırım bunu ben önerdim. Ama beni kullanmak istediğini inkar etmedi."

Lana sırtıyor. "Bazen çok erkek gibisin, Simon."

"Başka ne için beni akşam yemeğine davet etmiş olabilir ki?"

Eve doğru yürümeye başlar. "Bea hakkında ne biliyorsun?"

"Üniversitedeki ilk yılında anne babası ev yangınında öldü, üç erkek kardeşini büyütme için eve taşındı ve şimdi bir hamburger otobüsü var. Ah, bir de geçen hafta sonu haksız yere tutuklandı, benim hatamdı, ve onu tutuklayan polis eski erkek arkadaşının kardeşiymiş."

"Mm."

"*Mm*? Bu ne anlama geliyor? Bilgilerim yanlış mı?" "Eski erkek arkadaşı hakkında ne biliyorsun?"

"Eski erkek arkadaşı hakkında *ne* biliyorsun?"

"Okulda benden iki sınıf gerideydi, ama müzik grubunda çalışıyordu ve klarinetiyle sırtımı dürtüyordu, ama kimse Lucinda Camille'in oğlunun yaramazlık *yapabileceğine* inanmadığı için suç her zaman başkasına atılıyordu. Bea cumartesi gecesi senin için ne planladıysa, ben onaylıyorum."

Lana arka kapıya uzanırken, ben de elimi kapının üzerine koyuyorum. "Benim için ne planladıysa?"

"JC Fig'in büyük açılışına mı gidiyorsun?"

"Evet, doğru."

"JC Fig'in sahibi kim, biliyor musun?"

"Bilmem mi?"

"Eski erkek arkadaşı Simon. Eski erkek arkadaşı JC Fig'i açıyor." Bea'nın eski erkek arkadaşı.

Bea'nın eski erkek arkadaşı, Cumartesi günü büyük açılışında yemek yemek istediği restorani açıyor.

"Ayrılık dostane miydi?" diye Lana'ya soruyorum.

"Duyduğuma göre, Jake ve ailesi, Bea ve ayrılma nedenleri hakkında sınırda iftira niteliğinde söylentiler yayıyorlarmış. Bay Camille, yani Damon, avukat olmasaydı, muhtemelen tamamen iftira sınırına girmiş olurlardı."

"O zaman neden o... oh. *Oh.*" Eski erkek arkadaşı.

Jake.

Cumartesi günü bana saldırmış olan adam. Onun üzerine ketçap sıçratmış olan adam.

Omuzlarım gerilirken ve göğsüm sıkışırken parmak uçlarımda bir karıncalanma hissediyorum.

"Onu kötü göstermek için beni kullanmak niyetinde," diye fısıldadım.

"Burada yaşamayalı uzun zaman oldu. İnsanların değişebileceğini düşünmek istiyorum. Ama duyduğum kadarıyla, Jake lisedeki halinden daha da büyük bir halk kahramanı olmuş, bu da muhtemelen hala klarinetiyle diğer insanları metaforik olarak sırtlarından bıçakladığını, ancak daha fazla kaynağa sahip olduğunu gösteriyor. Onun hakkında içimde böyle bir his var. Eğer planı buysa, yani tüm geceyi seninle ve açılışta yaptıklarıyla geçirmek suretiyle onun şöhretini çalmaksa, dediğim gibi, ben onaylıyorum."

Elim yumruk haline geldi.

Lana için ne kadar da güzel ki, benim bir aşk kavgasında piyon olarak kullanılmamı onaylamak onun için bu kadar kolay.

O iç çeker, sonra dirseğime dokunur. "O senin ailen değil, Simon."

"Bunun çok iyi farkındayım," diye homurdanırım.

"Ona sor. Restoranın açılışında kötü bir şey planlayıp planlamadığını sor. Onu tanımıyorum, okulda benden birkaç sınıf altındaydı, muhtemelen on ya da on bir yaşında, aslında hiç tanışmadık. Çocuklar üç ya da dört yaşındayken anne babaları öldü. Annemle telefonda konuşurken, yangını anlatırken, çocuklardan birinin ev bitkisine kakasını yaptığını hatırlıyorum."

"Onu tanımıyordun, ama bunu hatırlıyor musun?"

"Evleri annemin evinden üç blok uzaktaydı ve bu, Athena's Rest'te yaşanan en büyük trajedi. Ayrıca, çocukların ikisinin de ev bitkisine sığıpı tek olaydı. Bu anılar sonsuza kadar birbirine bağılı."

"Bu... şaşırtıcı."

Beni inceliyor. "Kızgınsın."

"Şu anki veya eski romantik partnerlerime karşı intikam almak için kullanılmaktan hoşlanmıyorum." Ve kızgın olmaktan hoşlanmıyorum.

Mutlu olmaktan hoşlanırım.

Mutlu olmaya özen gösteriyorum.

"Onu hapse attırdın. Ve onun hayatını senaryon için ilham kaynağı olarak kullanıyorsun."

Birdenbire bu konuda artık suçluluk duymuyorum. En ufak bir suçluluk bile.

Ne kadar güzel.

"Onunla konuşmayacaksın, değil mi?" diyor Lana.

"Bilgi için teşekkürler. Git ve çocuklarla biraz vakit geçir. Onlara dört tavuk ve bir tarlalık patates püresi teklif ettiğine göre, muhtemelen uslu dururlar."

"Simon..."

"İzninle, rolüm için hazırlanmam gerek."

"Bana pislik gibi davranan ama senin dünyanın en iyi aktörü olduğunu düşünen karşı tarafın avukatını sindirmek için mahkemede görünmeni istesem, yapar mısın?"

"Karşı tarafın avukatıyla çıktın mı?"

"Çıktım gibi davran."

"Bu öyle bir şey değil..."

"Öyle değil mi? İlginçtir ki, ayrıldılar ve şimdi ikisi de gıda sektöründe çalışıyor, ama ben onun hala emlak sektöründe olduğunu biliyorum ve onunla ilişkilerinin çoğu boyunca onun idari asistanı olarak çalıştığını duydum. Bu hikayenin daha fazlası var mı diye merak ediyorsun, değil mi?"

"Muhtemelen kendi çıkarları ve benim düşüşüm için beni aldattı. Neden onun tarafını tutuyorsun?"

O gülümser. "Çünkü o bir kadın, bu benim için her zaman yeterlidir. Ama daha fazlasına ihtiyacın varsa, ben onun eski sevgilisini de tanıyorum ve onun kaç saat çiçek diktiği ya da yerel hayır işlerine ne kadar para bağışladığı umurumda değil, içimden bir ses onun hala bir pislik olduğunu söylüyor."

Kaşlarımı çatmaya devam ediyorum.

Parmaklarıyla daha fazla neden sayıyor. "Ve seni tanıdığım için. Ve çünkü terapide, ailenin sana yaptıklarını çözersen çok daha mutlu olacağın için. Ve çünkü bir sonraki gösterin için gerçek bir kişiyi ona haber vermeden ilham kaynağı olarak kullanırsan, er ya da geç benden hukuki yardım isteyeceksin ve şu anı hatırlamanı istiyorum — şu anda, sana yapman gereken ve yapmaman gereken her şeyi yapmadan önce acı çekmeyi hak ettiğini söylediğim şu anı. Bu, "*sana söylemiştim*" *demenin bir öncüsü* gibi.

"Ben amatör değilim. Yeterince ayrıntıyı

değiştireceğim." "Kendine bunu söylemeye devam et."

Bir iç çekmeyi bastırıyorum.

Hayal kırıklığına uğramak sinir

bozucu. Mutlu olmayı tercih

ederim.

Sırf kinimden olsa bile, bu yüzden yıllar önce mutlu olmaya karar vermiştim. Ama mutlu olmak artık bir alışkanlık haline geldi.

Kinci olmaktan bahsetmişken, Beatrice Best ile olan randevum için aniden daha büyük planlar yapmaya başladım.

GERİ ÇEKİLMEK İÇİN GEÇ DEĞİL

Bea

KORKU, düşünler, bungee jumping ve üniversitede bölüm seçimi için saklanmalıdır, ama ben burada basit bir cumartesi gecesi için korkuyorum.

"Fikrimi değiştirdim," diyorum Daphne'ye, beyaz banyo kapısının arkasındaki boy aynasında kendi yansımama bakarken. Hudson ve ben bu yaz onunla birlikte bu dairede kalıyoruz. Yangından sonra bizim için satın aldığım evi kiralayan aile kira sözleşmesini yenilemeye karar verirse, benim için bu süre daha da uzayabilir.

"Ne hakkında?" diye soruyor.

"Bu gece gitmekten. Simon Luckwood ile randevumda bu halimle çekilen ilk fotoğraf ortaya çıktığında ne olacağını biliyorsun, değil mi? Ve butikteki Izzy'nin bana bir elbise sipariş ettiğini ağzından kaçıracağını da *biliyorsun*. Ve ayakkabı. Ve bu saçma sapan çanta da ne öyle? Onunla ne tür bir gizlilik anlaşması yaptığını umursamıyorum. O ağzından kaçıracak. Ve sonra herkes konuşacak... Aslında ne diyeceklerini bilmiyorum. Ama bir erkek, bir kadına *bir şey* ifade etmeden kıyafet almaz. Anlıyor musun?"

Daph, parlak kırmızı elbisenin askısını düzeltti. "Gitmek zorunda değilsin. İptal edebilirsin."

Gidebilirdim.

Beni bunun için yargılamazdı.

Yüzüme hiçbir şey atmaz ya da daha sonra bana korkak demezdi.

Daph'ın özelliği budur: iyi ya da kötü, planlar konusunda harikadır, ama her zaman kendi istediği gibi olması gerekmez ya da istediğini yapmazsan hata yaptığını söylemez.

"Ve sonra Jake kazanır," diye iç geçiriyorum.

"O *kazanmaz*. O kendi hayatını yaşar. Sen de kendi hayatını yaşarsın."

Simon'ın gönderdiği elbiseyi ellerimle düzeltiyorum. Elbise kalçalarımı, göğüslerimi ve karnımdaki çikolatalı kurabiye sevdiğimin kanıtını sarıyor. "Ve eğer gitmezsem, sonsuza kadar ona kaybettiği şeyi gösterme şansım varken korkup vazgeçtiğimi düşünerek takıntılı bir şekilde yaşayacağım."

"Lüks bir restorana gitmek yerine, pişirme programlarını arka arkaya izlemeyi tercih ederim."

"JC Fig, şimdiye kadar gördüğün en şık restoran mı?"

O burun kıvrır. "Tanrım, hayır."

"O zaman burayı es geçmek senin için büyük bir fedakarlık olmaz."

Gülümser. "Başka bir açıdan bakalım. Hamburger otobüsünü işletmeyi seviyor musun?"

Aynadan onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Beklediğimden daha çok."

Dürüst olmak gerekirse, bu bir intikam planıydı. Jake'in bütün bir binayı işletebileceğinden daha başarılı bir yemek kamyonu işletebilmek için otobüsü satın almak ve dönüştürmek için yeterli parayı biriktirmek. Onunla çıkmaya başladığımızda belediye başkanının ofisinde çalıştığım işi bırakıp onun idari asistanı olmuştum ve sonra birlikte bir restoran kuruyorduk. Bu bizim işimiz olacaktı.

Sonra her şey bitti.

Her şey yok oldu.

İş. Restoran. Ev. Gelecek.

Şimdi, çekingenliğime rağmen, bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Kendim için. Ödeşmem lazım.

İntikam dönemimin başladığını söyleyebilirsin. Ama intikam ihtiyacının esiri olarak hayatımı geçirmek istemediğim için tereddütlerim var.

Jake'in acı çekmesini istesem bile.

Simon'ın gerçekleşmeyen parti için verdiği büyük bahşış ve biz zaten yiyecekleri bedava dağıtırken çektiği ilgi olmasaydı, bu ay kesin olarak zarar ederdi. Onun ödediği para olsa bile, kendi cüzi maaşımı zar zor karşılayabiliyorum.

Burger otobüsü işletmek, düşündüğümünden biraz daha fazla mali yük getiriyor. Ayrıca, sosyal medya hesaplarım JC Fig'in sosyal medya hesapları kadar popüler olamadı.

Muhtemelen platformlardaki algoritma değişiklikleri ve Griff ile ilgili röportajlar yaptığımızda aldığımız ekstra ilginin olmaması birleşiminden kaynaklanıyor, ama bir yanım Jake'in hesaplarımı bir şekilde bastırmak için doğru bağlantılara sahip olup olmadığını merak ediyor.

Evet, ayrılıktan sonra sorunlar listeme paranoya da eklendi. "Beş yıl sonra da otobüsü işletiyor olacak mısın?" diye soruyor Daphne. Yüzümü buruşturuyorum.

O bu sorunun cevabını biliyor.

Ve cevap şu: Yetişkin hayatımın tamamını kardeşlerime ve birkaç erkek arkadaşıma bakarak geçirdim ve kendim için ne istediğimi hiç düşünmek zorunda kalmadım.

İronik olarak, bu onunla arkadaş olmamızın en büyük nedeni.

Çünkü tanıştığımızda, ikimiz de büyüdüğümüzde ne olmak istediğimizi bilmiyorduk. Onun durumunda, bu durum onu büyük bir servetten mahrum bıraktı. Benim durumumda ise...

Benim durumumda ise, kardeşlerimi büyütmekle meşgul olmadan hayatımı düzene sokup ne yapmak istediğimi bilemeyen, ölen ebeveynlerimi hayal kırıklığına uğratan bir varlık olduğumu bilerek yaşadım.

Mesleki açıdan, rüzgârın beni götürdüğü yere gittim.

Jake ve ortak restoran hayalimizden önce, bankada çok fazla çalışan Will vardı ve ben de mobilya mağazasındaki part-time işimin saatlerini değiştirerek, ona akşam yemeği hazırlayıp işten çıktığında evde olabiliyordum. Will'den önce, doğa sporlarına çok meraklı olan Andreas vardı ve kardeşlerim okuldayken yürüyüşe, balık tutmaya veya kar ayakkabısıyla yürüyüşe çıkabilmemiz için hiç çalışmamamı söyledi, çünkü *sigorta parası var, bebeğim,*

bu hayatın tadını çıkar. İhtiyacın olursa daha sonra daha fazla para kazanırsın.

Ondan önce de pek kimseyle çıkmıyordum çünkü kardeşlerimin okullarına okul otobüsü şoförlüğünü yapıyordum, ders almaya çalışıyordum ve sonunda ne yapmak istediğimi bulmak için zamanım olduğunda ne yapacağım konusunda stres yapıyordum.

Annem uzun yıllar Austen & Lovelace Koleji'nde çalıştığı için bu okulda ücretsiz dersler alabilmem harika bir şey. Hala ara sıra, Andreas ile özgür bir hayat sürmek için işi bıraktıktan sonra benim yerime geçen otobüs şoförünün yerine geçmem için telefonlar alıyorum ama ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Hamburger otobüsünü sürdüğüm sürece, bundan sonra ne yapacağımı düşünmek zorunda değilim.

Kim olduğumu.

Çevremdeki herkese bakmak ve intikam planları yapmakla meşgul olmadığım da ne istediğim.

Daph saçımın bir tutamını düzeltir. "O zaman bu geceyi olduğu gibi yaşa." "Yani neyi?"

"Kötü bir olay sayesinde kariyerinde bir sıçrama yapma fırsatı. Simon Luckwood, ikinizin fotoğrafları sızdırıldığında ne olacağını çok iyi biliyor. Sana bunu açıkça söyledi. Ayrıca, yaklaşık bir buçuk yıldır çocuklarının annesi dışında başka bir kadınla görülmedi, bunun ne kadar büyük bir olay olacağını çok iyi biliyor olmalı. Kaybedecek hiçbir şeyin yok, kazanacak çok şeyin var ve bir gün müşterileriniz Simon'ın otobüste olup olmadığını öğrenmek için kapınıza dayandığında, onlara söylemen gereken doğru şeyleri sana öğretebilirim."

"Peki insanlar bizim aslında çıkmadığımızı fark ettiklerinde ne olacak? Bunun tek seferlik bir şey olduğunu anladıklarında?"

"Senin hamburgerlerini ve gizli menüdeki ürünlerini denemiş olacaklar ve sen tek başına büyümeye devam edeceksin. Cidden, o hamburgerlerin içine ne koyuyorsan, şef öpücüğü Bea. Ve bunu dünyanın her yerinde hamburger yemiş biri olarak söylüyorum. Hamburger otobüsünle bu şehri fethedeceksin. Hamburger otobüs filonla."

"Burger otobüslerinden oluşan bir filo istemiyorum."

"Peki ya bu, şimdiye kadar yaptığın en iyi şey olursa? Ya bu, hayatında yapman gereken şeyse?"

yanlış bir şeye rastlamış olman, bunun sonunda uygun olmayacağı anlamına gelmez. Bana ve işime bak. Başladığımda, fonun nereden geldiği nedeniyle ciddi çekincelerim vardı, ama bu benim yapmam gereken şey. Beni mutlu eden şey bu. Olasılıklara açık ol, tamam mı?"

"Lütfen önce bu geceyi atlatabilir miyim? Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Senin fikirlerin kötü olduğu için değil. Sadece bazen daha fazla... Aslında, benim kendi başıma yapabileceğimden daha fazla."

"O pislik, babanın mirasını çalmak için ailenin hikayesini kullandı. Ve sana bunun bedelini ödemek için para vermeni sağladı, sonra da ayrıldığınızda geri vermedi. Onunla yaşamak için *kira ödediğini* söylemiş, hadi oradan. Ama tekrar söylüyorum, gitmek istemiyorsan *gitme*. Kendini onunla işkence etmeye devam etmek zorunda değilsin."

Zorlamıyorum.

Ama *bir* konuda kamuoyu önünde tavrı almazsam pişman olurum ve Simon ile bunu yapma fırsatı bir daha gelmeyecek.

O saçımı düzeltirken tekrar gözlerine bakıyorum. "Ya Jake bu yüzden fazladan ilgi görürse?"

"Jake yemek yapamaz ve şefini mutlu etme şansı sıfır. Çok fazla mikro yönetici ve sonsuza kadar '*ben harika bir adamım*' görüntüsünü sürdüremez. Sence neden emlak acentesinde bu kadar çok asistan değiştirdi? Sonunda insanlar onun gerçek yüzünü görüyor."

"Öyle mi?"

Buna cevap vermez. "Jake'in bundan elde edeceği tek şey, birkaç ay içinde sona erecek geçici bir popülerlik, oysa *sen*, eski erkek arkadaşının ailesinin hakkında dedikodular yaymaktan hoşlandığı bir hamburgerci olmaktan daha fazlası olduğunu insanlara kanıtlama fırsatı elde ediyorsun. Hadi, gözlerine bir daha bakayım."

İtaatkar bir şekilde dönüp başımı eğiyorum. "Eğer başka bir yerde, başka birinin ilhamıyla kendi restoranını açsaydı..."

"Aynen öyle. Bu gece, lanet olası bir kraliçe gibi görüneceksin." Kirpiklerime daha fazla maskara sürüyor. "Eski erkek arkadaşına, büyük açılışında bir ünlünün kolunda görünerek iyilik yapıyorsun."

"Restorana bomba ihbarı yapacaksın, değil mi?"

O kahkahayı patlatır. "O beş yıl önceki Daphne'ydi ve o Daphne bunu sadece kutup ayıları kurtarmak için yapardı. *Bu* Daphne psikolojik oyunları tercih ediyor ve Jake bu yüzden haftalarca uykusuz kalacak."

"Sence o, benim psikolojik savaş oynadığımı anlayacak kadar akıllı mı? Rakibin oyunu anlamıyorsa, onunla oynamaya değer mi?"

"Bu yüzden bu harika," diye bağılıyor Hudson yatak odasından. Daphne'nin yatağında sırt üstü yatmış, oyun dergisini karıştırıyor. Yatak, çamaşırlarla ve Daphne'yi tanıdığımdan beri sahip olduğu eski doldurulmuş istakozla dolu. Hudson, gelecek yıl bir yerde staj yapmayı planladığı için muhtemelen son yaz tatilinin her dakikasının tadını çıkarıyor. Öğretmen olmak için okula gidiyor, ama müziğe takıntılı ve neredeyse New York'ta bir plak şirketinde yaz işi buluyordu.

Daphne'yi ve beni tanıdığı ve çok mantıklı bir beyni olduğu için bu gecenin tüm planını biliyor. Geçen hafta sonu Simon hamburger otobüsünden indiği anda ikimizi de aradı.

Ve açıkça hala bunu destekliyor. "Oraya gidip, '*Jake, bu çok güzel, harika bir iş çıkarmışsın' dersiniz* ve o da kafası karışacak ve bütün gece küçük beyniyle kapasitesinin ötesinde büyük düşünceler üretmeye çalışacaktır."

Daphne gülüyor. "O sesi bir daha yapabilir misin? Bea'nın sesi biraz daha tiz."

"Siktir git," diye cevaplar, sesinde bir gülümsemeye. "Bea, Jake'in en sevdiği aktörü getirirsen, o kadar heyecanlanacak ki konuşamayacak ve düzgün yürüyemeyecek. Simon'ın laktoz intoleransı olduğunu bile unutabilir ve ona peynirli bir şey servis edebilir. İnsanlar açılışından bahsederken, yemeklerden değil, *eski kız arkadaşının neden Simon Luckwood'la birlikte orada olduğundan* bahsedecekler ve sen onun gecesini kendine ait hale getireceksin. Onun tüm dikkatini ve tüm şöhretini çalmış olacaksın. Sen kazanacaksın. Nasıl bakarsan bak, sen kazanacaksın. Ve bu gece Simon'ı başka bir yere götürüp aynı şeyi başaramazsın. Büyük açılışa davetsiz gitmelisin."

"Ve tüm bunların üstüne bir de sallanan sandalye testi," diye mırıldanır Daphne. "Ama gitmek istemiyorsan, gitme."

"Kayıtlara geçsin, itiraz ediyorum," diye bağırır Ryker yatak odasının dışındaki kısa koridordan. Yaklaşık bir saattir burada. Muhtemelen bu gece ne yapacağım konusunda endişeleri olduğu için.

"Gerekli olmasa nefes almaya bile itiraz ederdin," diye cevaplar Daphne.

Onun sözlerinin doğruluğuna gülümserim.

"Tamam, Bea. Hazırsın. Ve şimdi gecenin ilk testi, Simon'ın zamanında gelip gelemeyeceği."

Sözünü daha bitirmeden kapı zili çalar.

Hudson yataktan fırlayarak odadan dışarı koşar.

Ryker kaçan biri değildir, ama ikisinin koridorda boğuşmalarını hala duyabiliyorum, bu da Ry'in Hudson'la kapıya ilk ulaşmak için kavga etmek için huysuz ve yavaş rutininden vazgeçip vazgeçmediğini merak etmeme neden oluyor.

"Griff'in de burada olamaması çok kötü," diyor Daphne. "Simon'ın üçüyle birden yüzleşmesini hayal edebiliyor musun?"

"Gece bitmeden bunu hayal ediyor olabilirim. Muhtemelen Griff'in sopasıyla. Sence Simon gerçekten her zaman bu kadar çok gülümsüyor mu, yoksa Peter Jones'u oynamakla tam tersi bir role hazırlanmak için rol mü yapıyor?"

"Margot, onun her zaman güldüğünü söylüyor." "Cidden mi?"

"Evet."

"Huh."

"Değil mi? Ben de sahte olduğunu düşünürdüm."

Daphne'nin kız kardeşi Simon'ın sürekli gülümsediğini söylüyorsa, öyledir. Margot'u Daphne kadar iyi tanımıyorum ama onu arkadaşım olarak görebilecek kadar sık ziyaret ediyor. Ayrıca, Daphne mirastan mahrum bırakılmış olmasına rağmen Daph onu çok seviyor, Margot ise ailesinin otel zincirinin CEO'su olmak için hızla ilerliyor.

Zengin ve ünlü insanların yaşadığı mahallelerde birden fazla evi olan bir ailede, çok zengin bir ortamda büyüdüler. Ünlülerin çocuklarıyla aynı okula gittiler ve Daphne, mirasından mahrum kalana kadar düzenli olarak

, bu yüzden hala o dünyada olan Margot'un, Simon'un şöhreti nispeten yeni olsa da onunla yolları kesişmiş olması beni şaşırtmıyor.

Aynaya son bir kez daha bakıyorum. "Margot nasıl?"

Daph gözlerini devirir. "Çok çalışıyor ve eski nişanlısını düşünmüyor gibi davranıyor."

Margot'un büyük ayrılığının tüm hikayesini bilmiyorum — bu olay, Daphne'nin mirastan mahrum bırakıldığı dört yıl kadar önce gerçekleşti — ama yüzümü buruşturmaya yetecek kadarını biliyorum. Ayrıca, Daphne'nin, yapacağım şeyden dikkatimi dağıtmak için soru sormama izin vermesini de takdir ediyorum.

"Neden şimdi onu düşünüyor? Ayrılalı çok uzun zaman oldu."

"Çünkü onun babası yakında hapisten çıkacak ve babamız *da* şirketleri yeniden birleştirmeyi düşünüyor gibi görünüyor. En azından öyle diyor. Ben bilemem. Onunla doğrudan konuşmuyorum."

"Bekle. *Hapishane mi?*"

"Evet. Hapishane. Zimmete para geçirme ve şarap sahtekarlığı. Bilmiyor muydun?"

"*Hayır.*"

"Evet."

"Nasıl kaçırmışım *bunu?*"

"Bea. Sen derslere giriyordun, ben taşınyordum, Hudson aynı anda grip ve boğaz iltihabı oldu ve sen de kız kardeşimin ayrılığını dert etmekten başka işlerin vardı."

"Ama eski sevgilisinin babası *hapse* mi girdi? Ve baban hala şirketleri birleştirmek mi istiyor? Margot'un eski sevgilisinin ailesi ne iş yapıyor?"

"Uzun hikaye. Artık zamanımız yok. Sıcak bir randevun var."

Daha sonra bu hikayeyi ondan *mutlaka* öğreneceğim. Ama şimdilik, son bir kez daha aynadaki yansımamı kontrol ediyorum.

"Güvenmediğim, aşırı gülümseyen bir randevu."

Oturma odasında bir şey kırılır, ardından apartman kapısı her zamanki gibi gıcırdar ve sonra başka bir şey daha kırılır.

"Kimsin sen?" Hudson, Daphne'yi güldüren ve beni utandıran sert bir sesle sorar.

"Bu gece kız kardeşimin işine karışmaya çalışırsan, ben de *senin* işine karışırım, anladın mı?" diyor Ryker.

"Bekle, iki saniye içinde Griff'i görüntülü aramaya bağlayabilirim," diyor Daphne. "Bugünkü maçı birkaç saat daha sürecek gibi görünmüyor."

"Griff'i de arama." İkimiz yatak odasının kapısına koşup dururken sesimi alçaltıyorum ve kardeşlerimi dinliyorum. "Sanırım *In the Weeds* tavşan deliğine düştü ve muhtemelen pantolonuna *da* sıçacaktır."

"İyi akşamlar beyler," diyor Simon. "İkinizi de tekrar görmek çok güzel. Kız kardeşinize büyük saygı duyuyorum ve içtenlikle keyifli geçmesini umduğum bu akşamda ona eşlik etmekten başka hiçbir şey yapmayacağım. Tabii ki o bir şey istemedikçe. Ki bunu da ikinize de söylemeyeceğim, çünkü bir hanımefendi mahremiyetine saygı duyulmayı hak eder."

"Çocuklarınız nerede?" diye sorar Ryker.

"Anneleriyle pizza ve film gecesi yapıyorlar. Anneleri bu hafta kendi annesine yardım etmekle meşgul olduğu için onları çok özlemiş."

"Koruma var mı?" diye sorar Hudson.

"Biri Lana ve çocuklarla, ikisi de aşağıda limuzinde." "*Limuzin* mi?" diye soruyor iki kardeşim de.

Ryker'ın sorusu şüpheli. Hudson'ınki ise sevinçli. Doğal olarak.

Simon'ın cevabında gülümsemesini neredeyse duyabilirsin. "Evet, uzun SUV'lardan biri. Kız kardeşini yanlışlıkla tutuklattığım için özür dilemek için bu akşamı muhteşem hale getirmemi gerçekten bekliyor muydun?"

"Onu bu akşam saat kaçta geri getireceksin?" diye sordu Hudson. "Ne zaman dönmek isterse."

"Ceplerini ters çevir," diye emreder Ryker. "Kondom taşımadığını ve tuvalette hızlı bir seks yapmayı ummadığını kendi gözlerimle görmem gerekiyor."

"Oh, hayır, onları elbise ve ayakkabılarla birlikte çantaya koydum."

Daphne ve ben birbirimize bakışırız ve ikimiz de yataktaki çantaya uzanırız.

Henüz yüksek topuklu ayakkabılarımı giymediğim için, Simon'ın oturma odasında kıkırdadığını duyduğum anda onu geçiyorum.

"Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum. Bu akşam benim tarafımdan hiçbir yaramazlık olmayacak. Kız kardeşinle olan ilişkimin farkındayım, her ne kadar sonunda onu televizyonda canlandırdığım şeytan olmadığımı ikna etmeyi umut etsem de."

"O karate biliyor," diyor Hudson.

"Hayır, bilmiyor, ama senin sınırı aştığını ve bir ders alman gerektiğini düşünürse buna gerek kalmaz," diyor Ryker.

"Üzgünüm, Bea'nın beline," diye mırıldanıyor Daph omzumun üzerinden, ben çantayı açıp içinde prezervatif olmadığını kendim kontrol ederken.

Benim belim, güler yüzlü Simon'a hala çok şüpheyile yaklaşıyor ve ona sempati duymaya yanaşmıyor. Kim bu kadar mutlu olabilir ki? Ve hangi ünlü, küçük bir kasabanın hamburger otobüsü için reklam olarak kullanılmasına aldırmaz ki?

Bu çok şüpheli.

Ve benim gizli menüm şüpheli değil. O iyi bir şüpheli. Bu ise kötü bir şüpheli.

Ama çantanın içindekileri görünce kalbim birazcık eriyor.

Mendiller.

Göz damlası.

Makyaj mendilleri.

Butterscotch şekerleri.

"Bunu kendisi mi yaptı, yoksa yaşlı bir kadının çantasını mı çaldı?" diye Daphne'ye fısıldıyorum.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Ayakkabılarını giy ve büyük girişini yapalım."

"Benimle birlikte görkemli girişimi mi yapacaksın?" "Tabii ki."

"Bu ayakkabılarla düşeceğimi mi düşünüyorsun?"

Bana bir gülümseme atıyor ve çok net bir şekilde cevap vermiyor. "Eğer gerçekten bunu yapmak istemiyorsan..."

"Aktörlükten kazandığın paranın ne kadarını alkol, uyuşturucu ve aslında kullanmadığın spor salonu üyeliklerine harcadın?" diye sordu Hudson.

"Tamam, tamam, gidiyorum." Ayaklarımı parlak kırmızı topuklu ayakkabılara soktum ve Simon'ın cevabı koridorda yankılanırken sadece biraz sendeledim.

koridorda yankılanırken sadece biraz sendeledim.

"İnhalatörleri uyuşturucu olarak sayar mısın? Oğullarımdan biri astımlı, diğeri ise sık sık kemik kırıyor ve ağır kesiciye ihtiyaç duyuyor. Ayrıca her ay en sevdiğim hayır kurumlarına para gönderiyorum."

"Hala gülümsüyor mu?" diye Daphne'ye fısıldıyorum.

"Öyle görünüyor. Onu neyin sinirlendirebileceğini merak ediyorum?" "Çocukları. Onu kesinlikle sinirlendiriyorlar."

Tamam. Ayakkabılar giyildi. Çanta hazır. Saçlar yapıldı. Makyaj yapıldı. Elbise düzeltildi.

Zamanı geldi.

"Bea?" Daph yumuşak bir sesle sorar. "Evet?"

"Bu elbiseyle onun restoranına girdiğinde Jake çıldıracak. Herkes onun vazgeçtiği şeyi görecektir ve herkes onun ne kadar aptal olduğunu anlayacak. Sen çok güzelsin."

"Bir insan görünüşünden daha fazlasıdır, Daph."

"Bu dünyada mı? Keşke haklı olsaydın, ama değilsin." Beni nazikçe itti. "Hadi git. Bir olay çıkar. Casuslarımla iletişime geçeceğim, böylece bir sorun çıkarsa beş dakika içinde orada olabilirim."

Arkadaşıma bir kez daha bakıyorum.

O gülümser. "Ben sorun çıkarmayacağım. Dünyada yaşamış tüm kutup ayılarının hayatları üzerine yemin ederim."

Onu hızlıca kucaklarım. "Seni çok seviyorum."

O da bana sarılır. "Ben seni daha çok seviyorum."

Kardeşlerim hâlâ Simon'ın niteliklerini ve değerini tartışıyorlar ve tartışma hızla kötüye gidiyor — Ryker az önce lise sınav sonuçları hakkında bir şey söyledi — bu yüzden omuzlarımı dikleştirip, sırtımı düzelterek yatak odasından çıkıyorum.

İntikam randevusu zamanı.

AFEDERSİNİZ, NEFESİMİ GÖRDÜNÜZ MÜ? KAYBETMİŞ GİBİYİM.

Simon

Bea'nın eski sevgilisine karşı, benim bilmediğim bir plan için kukla olarak kullanılmam konusundaki çekincelerime rağmen, bu randevunun ilham almak için mükemmel bir fikir olduğuna inanıyorum.

Bea'nın kardeşleri, beni daireye aldıklarından beri üç dakikadır bana soru yağmuruna tutuyorlar ve ben de daha sonra analiz etmek için her soruyu zihnimde not alıyorum.

Aşırı koruyucu kardeşler, benim hayatımda sıkça karşılaştığım bir şey değil.

Ben tek çocuğum. Lana da tek çocuk. Bizim çocuklar birbirlerini kolluyorlar, ama bu, Bea'nın kardeşlerinin mükemmelleştirdiği aşırı koruyucu gardiyanlık rutinine benzemiyor.

"Siz üç kişi değil misiniz?" diye soruyorum, bench press yapabildiğim ağırlığı söyledikten sonra. Merak ediyorsanız, spor salonuna gitmek yerine koşmayı ve şınav çekmeyi tercih ettiğim için bunu bilmiyorum.

"Evet," diyor Hudson, Ryker ise "Sana ne?" diye cevap veriyor. "Diğer kardeşin de burada yaşamıyor mu?"

Hudson öksürüyor.

Ryker gözlerini kısar. "Bea'ya nasıl davrandığını görene kadar, diğer kardeşimizin nerede olduğu hakkında hiçbir şey öğrenemezsin."

"Ya da yok," diye Hudson araya girer. Gerçekten, bu çok ilginç.

Aileyi korumak için ne kadar çok enerji harcanıyor. Umarım benim oğullarım da büyüdükçe bu kadar yakın kalırlar.

"Nerede olduğu ne önemi var?" diye sorar Ryker, arkasında bir hareket benim dikkatimi çeker.

Kısa koridor, her iki yanındaki açık kapılardan içeri giren doğal ışıkla aydınlatılıyor, bu da özellikle gözlüğüm olmadan net bir şekilde görmek için yeterli değil.

Görme lazer ameliyatı olduğumda düşük ışıktaki görme yetim daha da kötüleşti. Bunun ameliyatın bir yan etkisi olabileceğini bilmiyordum ve şu anda bunun için çok üzülüyorum.

Nabzım, koridordan kimin geldiğini çok iyi hissediyor.

Ahşap zeminde stiletto topuklu ayakkabıların çıkardığı ses, düzgün kıvrımlar, her adımda sallanan kalçalar, yüzünü çevreleyen birkaç bukle hariç toplanmış saçlar ve...

Tanrım, o muhteşem.

Beatrice Best, vücuduna oturan, ışıltılı kırmızı bir elbise ve daha da ışıltılı kırmızı topuklu ayakkabılar giymiş, dolgun, parlak kırmızı dudakları ile uyumlu, yeşil gözleri daha büyük ve daha yumuşak... Bu randevuda ana ilgi odağı olacağımı düşünerek korkunç bir hesap hatası yaptım.

Ciğerlerim çalışmayı bırakmış, hatta varlığını bile yitirmiş.

Ağzım o kadar kurudu ki dişlerim toza dönüşmüş olabilir.

Ve kalbim - bu dünyada sadece iki kişi için atan, işe yaramaz küçük organ - onu dünyadan koruyan kaya çatlamış gibi bir protesto ile titriyor.

Göz kırpmayı hatırlamıyorum.

Ya da ağzımı kapatmayı.

Çift gamzeli, küstah hamburgerci kadın tanrıça tarafını ortaya çıkardığında değil.

Gözlerimle temas kurduğunda, gözleri daha da büyüdü, göz bebekleri koyulaştı ve sonra gözlerini kırptı.

Dolgun dudaklarını kıvrıran hafif gülümseme kaybolur, gamzeleri de onunla birlikte kaybolur ve o arkasına bakar.

"Şimdi de gülümsemeyi mi bıraktı?" diye mırıldanıyor.

"Çünkü sen güzelsin ve o bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor," diye cevaplar Daphne, çok daha yüksek sesle.

Ve bu yeter.

Bu, beni trans halimden neredeyse çıkarır, çünkü Daphne'nin beni kullanmak için hazırladığı bu büyük planda parmağı olduğuna eminim.

Ama neredeyse.

Belki de bu berbat bir fikirdi.

Belki de bu, korkunç fikirlerin en kötüsüydü.

Bu gece bana ne tür sürprizler hazırlarsa hazırlasın, tetikte olup hazırlıklı olmayı planlamıştım, ama bunun yerine...

Aksine, ben oldukça etkilenmiş durumdayım ve bu konuda olması gerektiği kadar mutsuz değilim.

Bea'nın iki erkek kardeşi de kollarını kavuşturup, benimle kız kardeşleri arasına bir duvar oluşturmak için yer değiştiriyorlar.

"En iyi davranış," diye homurdanıyor Ryker.

"Eğer hamburger arabasında terlerken onu güzel bulmuyorsan, elbise giyip ruj ve rimel sürdüğünde de onu güzel bulamazsın," diyor Hudson.

"En iyi davranıştan daha iyi," diyor Ryker.

"Oh, ikiniz de kesin şunu." Bea aralarına girer. "Bu sadece bir özür randevusu. Lütfen devam edebilir miyiz?"

Daphne, bu akşamın şu ana kadar nasıl geçtiğinden açıkça heyecan duyarak ellerini çırpır. "Bu gece tarih kitaplarına geçecek."

Kesinlikle öyle.

Hiç kalbimin çarpıntısını hızlandıran ve boynumda ter damlaları biriken bir randevum oldu mu? Ciğerlerimin düzgün çalışmasını engelleyen bir randevu?

Sanmıyorum.

Bu, adaletsizlik pastasının üstündeki kiraz değil mi?

"O elbiseyi, onu çıkarmak için aldığını düşünmesen iyi olur, çünkü diğer kardeşimizi de çağırırız ve kimse cesedini bulamaz," diyor Hudson.

Kafamı sallıyorum. "Hayatının en güzel gecesini geçirmeyi hak eden bir kadına en azından bir elbise sağlamak benim için çok normal bir şey." Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, yanaklarım boynum kadar kızarıyor.

Onun beni bu randevuya çıkarmak istemesinin ikinci nedenlerinden habersiz olsaydım, az önce söylediğim her kelimenin arkasında dururdum.

Onun niyetini bilsem bile, az önce söylediğim her kelimenin arkasında dururdum.

Onun kardeşi dediği gibi, sırf elbise giyip makyaj yaptığı için ona okul çocuğu gibi aşık olmanın en son ihtiyacım olan şey olduğunu bilsem bile.

Yeni kazandığım şöhrete alışmaya çalışırken arkadaşlıktan vazgeçmek bir hataydı belki de. Görünüşe göre, güzel bir kadına bir akşam eşlik etme konusunda pek tecrübem yok.

Ve bu da beni bir dezavantaj daha yaratıyor.

Boğazımı temizlerim, iki kez göz kırparım ve sonra tekrar gülümserim. "Çok güzelsin. Gidelim mi?"

Bea'ya elimi uzattım.

O, pamuklu şortunun cebine telefonunu geri koyan Daphne'ye bir göz atar.

Daphne'nin gülümsemesinde gamzeler yoktu, ama kollarına dövme yaptırdığı perilerin gülümsemeleri kadar yaramazlık vardı.

Fotoğraflar.

Muhtemelen fotoğraf çekmiştir.

Ben yapmam yapmam ısrar ısrar kendi güvenliğim
ayrıntılarbeklemesi beni beni aşağıda.

Tank muhtemelen

sevinçten

kıkırdayacaktır. Haklı

olarak.

"Ben de seninle geliyorum," diyor Ryker.

"Hayır, gelmiyorsun." Bea dik durur. Topuklu ayakkabılarında, başının tepesi neredeyse onun burnuna ulaşır. "Ben gidip... güzel... bir yemek... yiyeceğim... ve... burger otobüsümün yararına dikkat çekeceğim."

İşte bu noktada içgüdülerim devreye girip bana onun bu gece korkunç bir zaman geçirmeyi hak eden berbat bir insan olduğunu hatırlatmalı, ama tanrım, o çok sevimli.

Hiç bu kadar güzel bir kadın koluma girmiş miydi?

Çiğerlerim tekrar çalışmaya başladı mı?

Ryker ona somurtarak bakar. "Ben karşı caddede olacağım." Hudson sırtarak, "Ben ona bakarım," der.

"Tank ve Pinky de orada olacak," diye hatırlatırım.

İki kardeş birbirlerine bakar. Hudson kapının yanından bir çift spor ayakkabı alır. Ryker onu itip bir çift iş botu alır.

Daphne bana sırtarak bakar. "Ben evde kalıp, ikinizin bundan sonra başka bir randevusu olup olmayacağına dair çevrimiçi bahisleri yöneteceğim. Belki televizyon da izlerim. En sevdiğim programları izlerim."

"*Burada kalın,*" Bea kardeşlerine emir verir. Onlar onu duymazdan gelir.

Lana'nın da bizim çocukları görmezden geldiklerinde yaptığı gibi bir yüz ifadesi takınır.

Onun hayal kırıklığı beni gülümsetmemeli, ama onun hissettiklerini anlıyorum, bu da beni rahatsız etmeli çünkü onun hislerini anlamak istemiyorum.

Ama onun gençleri yetiştirmeyi anlamasının da çekici olduğunu inkar edemem. Aslında o da gençleri yetiştirdi, tabii ki anlayacaktır.

"Onları durduramazsak, yine de onlardan önce varabiliriz," diyorum ona.

Hâlâ uzanmış olan elime bakar, sonra bakışlarını tekrar bana çevirir.

Tedirginlik.

Gergin.

Olması gerektiği gibi.

Bu akşamın, onun umduğu gibi bir akşam olmayacağını söyleyebilirim, ama planlarım tamamen yerine oturana kadar bunu belli etmeyeceğim.

"Ya da burada kalıp Daphne'nin televizyon seçimlerini eleştirebiliriz," diyorum.

Evet de, diye fısıldıyor yumuşak bir ses beynimde.

Kendine bir çıkış yolu bul ki, bu gece ne yapacağını bilmenin acısını yaşamadan ne kadar güzel olduğunu keyifle izleyebileyim.

Çocuklar daireden çıkıp giderler.

Bea, dudaklarını bir kez daha kıvrıran sinirli bir gülümsemeyle tavana bakar. "Seri katille dışarı çıkmak, Daphne'nin en sevdiği programları izlemekten daha iyidir."

Daphne bana göz kırpar ve "*rica ederim*" der.

"Ben sadece bir adamın oğlunun gerçek niyetini ortaya çıkarmak için tutulan bir seri katili oynadım," diyorum. "Peter Jones'un kurgusal karakterinin neden olduğu ölümlerin sayısına rağmen, aslında hiç kimseyi öldürmedim, ancak satır aralarını okumakta kendimle gurur duyuyorum."

"Bu gece sana çok yararı olacak dostum," diyor Daphne.

Bea ona bir bakış atıyor.

Ama yine de gülümsememi tutamıyorum. İlham geldiği için.

Evet.

İlham ve sadece ilham.

"Gitmeden önce bir soru," diyor Daphne. "Bea'nın çantasını kim hazırladı?"

"Ben."

İki kadın da bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"İçine ne koyacağını nasıl seçtin?" diye ısrar eder Daphne.

"Bu senin sorduğun tek sorudan fazla. Ama sen benim soruma cevap verirsen, sana sırrımı söylerim."

Bea'nın şüpheleri daha da artar. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Geçen hafta sonu otobsnle gerçekten o yoldan mı geiyordun? Gizli Sokak'ın girişinde?"

Birbirlerine bakışır, sonra gülümserler.

" santim aşmıştım," diye fısıldar Bea. "Harika.

Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bea'nın çantasına ne koyacağına nasıl karar verdin?" diye tekrarlar Daphne.

"İnternet. Ta-da! En büyük sihirbazlık numaram. şimdi. Benimle oyun oynadığınıza ikna olmadan önce son kez soruyorum, yola çıkabilir miyiz? Rezervasyonlarımızı kaçırmak istemeyiz."

Bea omuzlarını hafifçe sallar, dikleşir ve gözlerimin içine bakar. "Kesinlikle. Hadi gidelim."

Sonunda elimi tutar ve parmaklarımdan avucuma, bileğimden n koluma kadar cildimde bir elektrik akımı hissederim.

Uzun kollu bir gömlek giydiğim için oldukça mutluyum, böylece kolumda tylerimin diken diken olduğunu göremez.

Ama onun kolunda patladığını görmekten zevk alıyorum. Ya da daha doğrusu işkence.

Neden yıllardır en çok çekici bulduğum kadın, ikimiz için de felaketle sonuçlanacak gizli niyetler besliyor?

Ve neden kendimi bu işkenceye maruz bırakmakta ısrar ediyorum? Ah, evet.

Sanat.

Sanat her zaman işkence olacaktır ve çekicilik olmasa bile işkenceye değer olacaktır.

O yüzden en iyisi devam edelim.

KARIŞIMA KÖPÜKLÜ İÇECEK EKLEYİRSENİZ KESİNLİKLE HİÇBİR SORUN ÇIKMAZ

Simon

DAPHNE'YE İYİ GECELER DİYORUM ve Bea ile birlikte apartmanın koridoruna çıkıyoruz. Koridorda köri ve zencefil kokusu var ve bir an için, çocuklarım doğmadan önce, yirmili yaşlarımın başlarında mümkün olduğunca az zaman geçirdiğim Londra'ya geri dönmüşüm gibi hissediyorum. Bea elimi bırakıp beni asansöre götürüyor. Düğmeye bastığında kapılar hemen açılıyor.

Ve sonra içeri giriyoruz.

Sadece ikimiz.

Fildişi rengi duvarları olan çok küçük bir alanda, koridordan gelen köri ve zencefil kokusu, hafif bir puro dumanı kokusuyla karışıyor.

Bea, gümüş kapılar kapanırken yanındaki düğme panelinde 1'e basar.

Arabanın ortasında duruyorum, şimdi sadece ikimiz ve onun farkında olmadığı, bizimle birlikte asansöre binen filler varken ona ne kadar mesafe bırakmam gerektiğini bilemiyorum.

"Uzun süredir burada mı yaşıyorsun?" diye soruyorum, asansör aşağı inmeye başlarken.

"Birkaç ay önce birinden ayrıldığımda Daph'ın yanına taşındım."

"Ah."

"Athena's Rest'te ne kadar kalacaksın?"

"Muhtemelen yaz boyunca. Eylül ayında Los Angeles'a gitmem gerekiyor."

"Bir sonraki şovunu mu çekiyorsun?"

"Bir film. Aslında, bu yaz çocuklarla olan programıma uymak için çekimleri ertelediler, bu hala bana biraz tuhaf geliyor."

Ben kendime konuşmayı kesmemi söylerken, o onaylayarak hafifçe mırıldanıyor.

Asansör titreyerek durdu, kapılar açıldı ve Tank bizi karşılayarak bekleyen SUV limuzine kadar eşlik etti.

Bu, en son biriyle çıktığım zamankinden oldukça farklı bir deneyim.

Bu bir randevu değil tabii. Gerçek anlamda.

Bea'nın niyetinin sadece bana bir insan olarak ilgi duymak olduğunu isteyen çok küçük, önemsiz bir parçam olsa bile.

Muhtemelen küçük, önemsiz bir kısmımdan daha fazlası.

Kesinlikle susması gereken bir kısımım.

Kişi, büyüleyici olmadan bir senaryo için ilham kaynağı olamaz. Bir senaryoya ihtiyacım olmasaydı, kardeşlerini yetiştiren ve dönüştürülmüş bir okul otobüsünde hamburger ve balık servis eden bu kadın hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyeceğimi söyleyebilirim.

Tank limuzinin arka kapısını ona açarken kaşlarını çatıyor, ama aynı zamanda gülümsüyor ve içeri girmeden önce ona teşekkür ediyor.

Ben de arkasından girerim.

Tank kapıyı kapatır.

Aramızda ve sürücü koltuğu arasında bölme var, bu yüzden arkada sadece ikimiz varız.

Ve ellerim birden terlemeye başlar.

Onun sırtını kullanarak tam bir pislik olduğum için mi?

Yoksa dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın oturan çekici bir kadına ne yapacağımı birden bilemediğim için mi?

Yine ilkokula mı döndüm?

Kadınların yanında gergin olmam.

"Limuzin fazla mıydı?" diye Bea'ya soruyorum. "Bir şehirde işe yarayan şeyin, daha küçük bir kasabada işe yaramayabileceğini düşünmemiştim."

Bea yan koltukta oturuyor, koltukları kontrol eden ve atıştırma malikar ile içeceklerin saklandığı dolapları açan düğmeleri ve kolları incelerken kırmızı elbisesi çıplak bacaklarını ortaya çıkartıyor.

"Belki. Randevularını her zaman limuzinle mi alıyorsun?" "Bilmiyorum."

Parlak yeşil gözleriyle beni inceliyor. "Randevularını nasıl aldığını bilmiyor musun?"

"Randevularımı şık bir şekilde almaya param yettiğinden beri kimseyle çıkmadım." Kravatım sıkışıyor mu?

Beni daha yakından inceliyor ve bacaklarını aprazlıyor, ben de bunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bacaklarını, yani.

Ancak bu inceleme de oldukça rahatsız edici.

Araba kaldırımdan uzaklaşırken, ben sağımdaki dolaba uzanıyorum. "Şampanya mı? Hamburger otobüsünün yaklaşan başarısını kutlamak için mi?"

İki flüt kadeh ve açılmış ve soğutulmuş bir şişe şampanya içeren tepsiyi dışarı çekiyorum.

"Bu Dom Pérignon mu?" diye soruyor.

"Evet. Daha önce hiç içmedim. Seni tanıtım amaçlı bir randevuya çıkarırken denemek için harika bir fırsat gibi göründü. Sence restoranına gizlice sokmamıza izin verirler mi?"

Bana yavaşça göz kırpar, onun diğer niyetlerinin farkında olduğumu biliyor mu diye merak etmeme neden olur. "Sanırım bunu öğrenmemiz gerekecek."

"Harika."

"Benim yararına olduğunu söylediğim halde, beni dışarı çıkarmamı gerçekten umursamıyor musun?"

"Bu akşamdan pek bir şey kazanamıyorum. Sanırım ben de oldukça fazla ilgi göreceğim ve ünlülerin dünyasının nasıl olduğunu bilirsin. Her zaman izleyicilerin zihninde ön planda olmak en iyisidir."

Gözle görülür şekilde yutkunuyor. "*In the Weeds* popüler olduktan sonra hiç kimseyle çıkmadın mı?"

"Hayır."

"ünkü başarıdan önce seni kimlerin sevdiğini ve şimdi sadece televizyonda popüler bir karakteri oynadığın için seni sevenleri bilmemek seni rahatsız ediyor mu?"

popüler bir karakteri oynadığın için mi?"

"Oh, çıktığım kadınların beni sevip sevmemesi umurumda değil. Ama benim oğullarımın görmesini istemediğim pozlarda çekilmiş fotoğraflarımı satmaya niyetlenmeleri umurumda. Bu en büyük caydırıcı faktör oldu."

"Senden hoşlanıp hoşlanmamaları umurunda değil mi?"

Ona bir şampanya kadehi uzattım. "Hiç de değil. Bu, ancak bir şeyin kalıcı bir duruma dönüşmesini istersem önemli olur. Kişiliklerini sevmediğim insanlara fiziksel olarak çekici buluyorum. Yatakta iyiler ve istemediğim takdirde onları bir daha görmek zorunda kalmıyorum."

Bu yüzden şu anki durumum böyle.

Beatrice Best'ten hoşlanıyorum, ama kişiliğinden hiç hoşlanmıyorum.

En azından, bu akşamın iyi bir fikir olacağını düşünen kişiliğinin o kısmını.

Ergen erkekleri anlayan ve en iyi arkadaşıyla gülümsemeler paylaşan, kardeşlerinin iyiliği için kendi eğitim hedeflerinden vazgeçen, geçen gün çocuklarıma ekstra patates kızartması ve hamburger veren (evet, bunu fark ettim) kişilik özellikleri beni büyülüyor.

Beni kullanmak istemesi iyi bir şey.

Aksi takdirde, bu kadınla başa çıkamayacağım.

Bana bir kez daha hayretle bakar, sonra başını geriye atar ve güler. "Vay canına. Bu, benim hiç düşünmediğim bir felsefe."

"Lana bana düzenli olarak bir terapistle konuşmam gerektiğini söylüyor, ancak hayatımdan genel olarak memnun olmadığım sürece, benim benzersiz felsefelerimi bir profesyonelle tartışmanın neyi iyileştireceğini anlamıyorum."

"Belki de çocuklarına örnek olmak için?"

"Onlar, kişilikleri nedeniyle sadece tahammül ettiğim, ama yatak odasında zevk aldığım kadınlarla tanışmıyorlar. En azından babalarının eşleri olarak değil."

Hâlâ başını sallıyor, dudakları hâlâ yukarı doğru kıvrılmış. "Demek Daph bunu kastetmişti."

"Ne hakkında?"

"İngilizlerin seks konusunda biz Amerikalılardan çok daha açık sözlü oldukları hakkında."

"Evet, ayrıca biz *"cunt"* kelimesini de oldukça rahat kullanıyoruz." Kız irkildi, sonra kendine güldü. "Sadece bir kelime..."

Amerikalılar. Gerçekten.

Koltuğumda yerimi değiştirip konuyu değiştiriyorum. "Bir gün evlenmek ister misin?"

"*Hayır.*" Hafifçe güldü. "Belki. Muhtemelen hayır. Ama belki... hayır. Hayır, muhtemelen hayır."

"Kesinliğin çok ferahlatıcı."

Gözlerini parlatıp her iki yanağında gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle bana bakar.

Sikim başım dönüyor. Bu mümkün mü?

Yine koltuğumda kıpırdanıyorum ve evet, evet, kafam kesinlikle dönüyor. Kendime bir kadeh şampanya doldururken elim de titriyor. "Ben evlenmesi kolay bir insan değilim," diyor bana.

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben 60 yaşında, 29 yaşındaki birinin vücudunda yaşayan boş yuva sendromu olan biriyim. Kardeşlerimi seviyorum, ama anne babamızın başlattığı işi bitirmek kolay olmadı ve bunu bir daha yapmak istemiyorum. Ah-ah-ah. *Zaman geçip doğru erkeği bulduğunda fikrinin değişeceğini* söyleme. Tek doğru cevap, *kardeşlerinle harika bir iş çıkardığın, Bea, ve şimdi kendi hayatının tadını çıkarmaya odaklanmak için zaman kazandığın.*

Onun berbat İngilizce aksanına geniş bir gülümsemeyle karşılık verip, kadehimi onun kadehine doğru kaldırarak sessiz bir kadeh kaldırma yaptım. "En az iki erkeği, tüm kalpleri ve ruhlarıyla seni açıkça seven iki erkek olarak yetiştirdin ve kendine vereceğin her mutluluğu hak ediyorsun. Diğer kardeşin de bu ikisi kadar nazik, çekici ve zeki mi?"

"Hayır. Ve televizyon programları konusunda Daphne'den bile daha kötü bir zevki var."

"Yani o da *In the Weeds* hayranı mı?"

"Sen söyledin. Ben söylemedim." Bir yudum alırken bakışlarını başka yere çevirir.

Ben de şampanyamı yudumlarken, onun gösteriye verdiği tepki beni eğlendiriyor. "Hayranı değil misin?"

“Orta yaşlı erkeklerin, boktan babalarının onayıyla esrar ve para için birbirlerini öldürmeye çalıştıkları bir dizi mi? Azınlıkta olduğumu biliyorum, ama bu benim zevkime uygun değil, ve gerçekçi olalım. Bu konu defalarca işlendi. Kadınların aldatan eşlerini ve kendilerine şiddet uygulayanları öldürüp paçayı kurtardıkları diziler nerede? Kadınların gangster ve mafya patronu olduğu diziler ne oldu? *Aman Tanrım*. Neden öyle gülümsüyorsun? Seni resmen aşağılıyorum, sen ise gülümsemeni daha da büyütüyorsun. *Kim böyle yapar* ki?”

Bir sonraki kült hitin nasıl yazılacağını hızla kavrayan biri. "Hayır, haklısın, dizi berbattı. Ben onu komedi olarak yazdım ama drama olarak yönetildi ve tam bir felaket oldu."

"*Komedi olarak mı yazdın?*"

"Niyetim oydu. Tam bir komedi olmasa da, en azından bir hiciv olsun istedim."

Sanki köpeğini kaybetmiş ve bir gün bulunacağına dair güvenceye ihtiyacı olan bir adammışım gibi bana bakıyor, oysa köpeğin aslında sokakta öldüğünü biliyor.

Sanki durumum için tüm dünyanın acıma duygusunu hak ediyormuşum gibi.

Ancak, benim bariz yetenek eksikliğimi teselli etmek yerine, o dolgun kırmızı dudaklarını birbirine bastırıyor ve sanki benim için utanıyormuş gibi başka yere bakıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu ferahlatıcı bir tepki.

Dizi tamamen saçmalıktı. Gerçek bir drama yapmaya çalışarak her şeyi mahvettiler. Ve olmaması için elinden geleni yapmasına rağmen başarılı oldu. İki sezon da. "Bu yüzden mi geçen cumartesi benim cazibeme karşı bağışık kaldın?" diye soruyorum.

"Hayır, *cazibene karşı bağışık* kaldım çünkü beni hapse attırdın ve kapalı alanlardan nefret ettiğim için neredeyse panik atak geçirecektim ve aptal eski sevgilimin kardeşi polisti ve tuvalete gitmeme izin vermedi ve sen de sanki *özür* dilemek her şeyi silip süpürmüş gibi gülümseyip mutlu mutlu davranma cüretini gösterdin, oysa ki - üzgünüm, bu kaba bir şey ama - en başından beri yüzünü görmekten çok, çok yorulmuştum."

Yine koltuğumda kıpırdanıyorum çünkü seks hakkında konuşmak ve kadınları benimle seks yapmaya davet etmek konusunda rahat olsam da, bayrağımı dik tutarak dolaşmamak konusunda da iyi eğitilmişimdir — sınırlar *vardır* —

ve bir kadının beni aşağılaması ve bana yüksek standartlar dayatması bana çok çekici geliyor.

Açıkçası, vücudum Bea'yı sikip terk edebileceğim biri olarak görüyor.

Ayrıca, belki de Lana o terapistle gitme konusunda haklıdır.

"Ayrıca seni karakterle karıştırmak çok kolay," diye ekliyor iç çekerek. "Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum, ama Peter Jones'un gülümsemesini görünce, bir sonraki planının ne olduğunu merak ediyorsun."

"Çocuklarının annesine, onların okul malzemelerini satın almaya gücü yettiğini kanıtlamak isteyen bir adam, düşük maaşı için her şeyi yapar," diyorum Bea'ya. "Yazdığı ve sevdiği bir dizinin mahvolmasına katkıda bulunmak da dahil, yazıldığı karakterden çok daha kötü bir adamı oynamak zorunda kalmak da dahil."

"Bunu sadece duymak istediğimi düşündüğün için mi söylüyorsun?"

"Tanrım, hayır. Benim öyle bir sorunum yok. Ama stüdyo, basın turlarında ve gece programlarında yapımla ilgili gerçek duygularımı ifade etmememi tercih ediyor."

Şampanyasını yudumlarken gülümsüyor. "Açıkçası seni hiç anlayamıyorum. Bu gerçek mi?"

"Olabildiğince gerçek."

"Yani *tamamen* gerçek değil. İnsanlara göstermeye razı olduğun kadar gerçek."

Bayan haklı ve ben de onun kadar tetikte olmalıyım. "Ah, neredeyse vardık. Biraz daha ister misin? Büyük bir açılışa kendi içkilerimizle gelmek uygunsuz bir davranış olsa da, insanların benden çok daha kötüsünü bekledikleri için kötü davranışlarımı görmezden geldiklerini ve bunun ikimize de ekstra ilgi çekeceğini keşfettim."

Gülümsediğinde çok güzel *oluyor, sen de tamamen Çok* gülümser ve gülümsemesi genişledikçe gamzelerinin derinleşmesini çok seviyorum.

Ama kardeşi haklıydı.

Burger otobüsünde çalışırken de oldukça güzel.

Kendi alanında olan bir kadında inkar edilemez bir çekicilik vardır ve Bea, halkla etkileşim kurmaktan açıkça keyif alıyor ve mobil işinden büyük gurur duyuyor.

Kadehini uzattı. "Bir tane daha alabilir miyim? Teşekkürler."

Limuzin yavaşça durur ve ben, köpükler kenarlardan taşana kadar bardağına şampanya doldururum.

"Binlerce kez özür dilerim. Size bir peçete getireyim."

"Ben hallederim." Ben bir bez almaya uzanmadan önce ellerini değiştirip parmaklarındaki şampanyayı yaladı ve benim sikim bir kez daha başım dönmeye başladı.

Demek bu akşamki cezam bu olacak.

Çekici bir kadının parmaklarını yalamasını izlemek ve sonrasında onunla sevişmek için çok az bir şans olduğunu bilmek.

Ama gece daha yeni başlıyor.

Ve hala dünyanın en mükemmel tanıtım randevusu olmak için birçok fırsatım var.

Özellikle de onun sandığından daha fazla sır bildiğim için.

Yine de ona bir peçete uzatıyorum ve o da onu yaladığı parmaklarını kurulamak ve bardağı silmek için kullanıyor.

Tam bitirmişken Tank kapıyı açtı.

Bea'ya bakıyorum. "Halka açık ilk çıkışına hazır mısın?"

Elbisesi eteğini çekiştirir ve her zamanki gibi çukurlaşmayan ve parlamayan bir gülümsemeyle gülümser. "Hazırım."

"O zaman gidelim ve giriş yapalım."

KARMA İLE OYNAMA

Bea

O SIKTIRICI, büyük açılış öncesinde çeşmeyi tamir ettirmemişti.

Jake'in kestirme yollara başvurması beni rahatsız etmemeli, ama limuzinden indiğimde ilk fark ettiğim şey bu oldu.

En azından çimler temizlenmiş. En son gördüğümde, bir zamanlar Austen & Lovelace Koleji'nin ilk başkanına ait olan, Viktorya döneminden kalma konağın önündeki tuğla avluyu kaplamıştı.

Burada yaşarken eve Ada Jane adını vermişti. Bu ismin eve çok yakıştığını hep düşünmüştümdür.

Şimdi ise ön pencerelerin altındaki çalıların önünde *JC Fig'in* büyük açılışını duyuran bir afiş asılı ve bu da beni çok sinirlendiriyor.

Babam, eski evi satın alacak kadar para biriktirirse kendi restoranına *Jane's Fig* adını vereceğini hiç tereddüt etmeden söylerdi. Kısım bu yerin orijinal tarihine saygı duymaktan, kısmen annemin adı da Jane olduğundan, kısmen de annemin en sevdiği tatlıların babamın yaptığı incirli kurabiyeler olmasından dolayı.

Keder, göğsümün içinden gelen bir yumruk gibi bana vuruyor.

Babam yaşamalıydı. Yaşamalı ve hayallerini gerçekleştirmeliydi.

Annem de yaşamalıydı. Her zaman birbirlerine destek oldukları gibi, babamın yanında olmalıydı.

Bu gece burada olmaları gerekirdi, annem salonda çalışırken babam mutfadı yönetiyor olmalıydı, ben de kardeşlerimle birlikte yardım etmek için burada olmalıydım, ve biz de onları soğuk odada öpüşürken yakalamalıydık ve aslında çok mutlu olduğumuz halde, onların mutlu oldukları ve bize de aynı şeyi öğretmiş oldukları için dehşete kapılmış gibi davranmalıydık.

Ama bunun yerine, her saniye daha çok sevdiğim bir adamla randevudayım, ama o aslında ailemin hayallerini alan adama karşı bir intikam planının parçası.

Gözlerim yaşarır, gğşm sıkışır ve şampanya kadehini kırılacak kadar sıkı tuttuğumu fark ederim.

"İyi misin?" diye soruyor Simon.

Kafamı sallayıp duygularımı bastırıyorum.

Onlar daha sonra ortaya çıkıp oynayabilirler. Onları ortaya ıkarabileceğim güvenli bir yerde olduğumda. "Hadi yapalım şunu."

Bana elini uzatamıyor, çünkü bir elinde şampanya şişesi, diğerinde şampanya kadehi var. Beni incelerken kısa bir süre kaşlarını çatıyor, sonra dirseğini uzatıyor.

Akşam yemeğine gelen diğer çift bize bakıyor. Onlar bizim kadar şık giyinmemişler.

Aslında, benim kadar şık giyinmemişler.

Simon takım elbise pantolonu ve düğmeli gömlek ile kravat takmış, ben ise smokin giymiş bir erkekle randevuya ıkacakmışım gibi görünüyorum.

Beni çok şık görünmem için mi böyle giydirdi?

Yoksa bu gece buradaki herkesi gölgede bırakmam için mi böyle giydirdi? Ona söylemeliydim.

Ona bunun gerçekte ne hakkında olduğunu söylemeliydim.

Ama söylemedim ve şimdi buradayız. şimdi söylersem, vazgeçer mi?

Bu riski almaya değmez.

Onun dirseğini tutuyorum. Tank arkamızda limuzinin kapısını kapatıyor, sonra bizi yeni restoranın kapısına doğru srkliyor.

"Büyük bir açılış," diyor Simon. "Oldukça önemli bir tarih."

Boğazımı temizlerim ve kıpırdamamaya çalışırım. "En kalabalık günler."

"Bu Amerika'da sık yapılan bir şey mi? Eski evleri restorana dönüştürmek?" Simon bana fısıldıyor.

"O kadar da nadir değil."

"İçerisi ev gibi hissettirecek mi?"

"Bu, yeni sahibinin evi nasıl düzenlediğine bağlı."

Geniş bir gülümsemeyle, "Korkunç olmasını umduğunuzu mu hissediyorum?" der.

"Kararsızım."

"Neden?"

Yutkunuyorum. "Küçük kasabaların özelliği, hepimizin arasında bir geçmiş olması ve hiçbir şeyin kesin olmamasıdır."

"O zaman senin izinden gideceğim. Sen yüzünü buruşturursan, ben de buruştururum. Sen gülümsersen, ben de gülümserim. Akşam yemeğini kusarsan... Şey, denerim, ama kusma refleksim çok güçlüdür ve kendimi zorla kusturmak benim için inanılmaz derecede zordur."

Tank bize kapıyı açarken, Bay Smiley-Smiley'e gözlerimi kısarak bakıyorum. Bu gece onu hak ettiğimden emin değilim, ki bu bir hafta içinde gerçekleşen çılgın bir fikir değişikliği. "Bunu yapabilir misin?"

"*Ben* eğitimli bir aktörüm, hayatım. Peter Jones rolünü bu kadar iyi oynayabileceğimi kim düşünürdü? Emmy ödülünü hak ediyorum."

"Haklısın."

Evin giriş holü doğal olarak resepsiyon masasına dönüştürülmüş. Eski ahşap süslemelerin boyanmamış olduğunu görünce rahatladım, ancak bazı vitraylar kaldırılmış.

Üniversitenin web sitesinde eski evin içini gezdiren bir sayfa var.

Ailemdeki herkes bu binayı içten dışa bilir. Vitrayları çok severdim.

Avizeleri, önümde tam olarak göremediğim büyük merdiveni, korkulukları, duvar kağıtlarını ve halıların bir zamanlar güneşten solmasını önlediği, diğer ahşap kısımlar gibi solmamış dikdörtgen lekeleri olan yıpranmış ahşap zeminleri de çok seviyordum.

Hostes fuayeye girer ve maun standına ulaştığında bize bakar, sonra yüzü sararır. "Oh, lanet olsun."

"Rezervasyon iki iki ve bir bir için Barney için,"
Simon hoş bir şekilde diyor. "E-posta onayı
gerekiyor mu?"

"Oh, kahretsin, kahretsin, *kahretsin*," diye fısıldıyor yine, gözleri

Simon'ın dirseğini sıkıyorum, çünkü birdenbire ne yapacağımı bilemiyorum
ne yapacağımı bilemediğim için.

Jake'in büyük açılışına en sevdiği aktörün kolunda gelip olay çıkarmak
teorisi, *olayın içinde* olmakla gerçekte çok farklıdır.

Düşman hatlarının arkasında sorun çıkarmaktan çok, kardeşlerimi
beladan kurtarmak ve rahat olduğum yerlerde ukala davranmak daha
iyi yaparım.

Otobüsümü olması gereken yerin üç santim ötesine park etmek mi?

Çocuk oyuncağı.

Hiçbir şey yapmadığımı kanıtlayacak delillerim varken
tutuklanmak mı? Bu korkunç bir şey olsa da, bununla
başla çıkabilirim.

Kasten büyük bir kamu rahatsızlığı yaratmak mı?

Simon'a söylemeliyim.

Ona *hemen* neler olduğunu anlatmam lazım.

"Adamım bir saat önce arayıp *Barney'nin* sahte bir isim olduğunu
personale bildirdi," diyor sakın bir şekilde ve ben onun benim yüzümden
sıçtığını bilmediğini anlıyorum.

Onun kendisine tepki gösterdiğini

düşünüyor. *Nefes al, Bea. Nefes al, nefes
al, nefes al.* Ona söylemeliyim.

Ve söyleyeceğim.

Yerimize oturduğumuzda.

"Evet, ama *Barney'nin* Margot Merriweather-Brown ya da
Rutherford kardeşlerden biri gibi olacağını düşünmüştüm," diyor genç
kadın bana bir kez daha dehşetle bakarak.

"Rutherford kardeşler mi? Razzle Dazzle ailesinden olanlar mı?" diye
soruyor Simon.

Hostes yine panikle bana bakıyor. "Albany'de yaşıyorlar. Yani,
eskiden öyleydiler. Hala bazen burayı ziyaret ettiklerinde uğruyorlar."

Bir dakika.

Bu kadını tanıyorum. "Olivia? Sen Olivia'sın, değil mi? Griff'in sınıfından?"

Gülümsemesi o kadar acı dolu ki, onun için bir Tylenol almak istiyorum. "Merhaba Bea. JC Fig'e hoş geldin. Büyük açılışımızda seni görmekten çok mutluyuz."

Simon'ın gülümsemesi ise tamamen samimi görünüyor. "Birbirinizi tanıyorsunuz. Harika. *Ünlü gibi* davranmak istemem ama, lütfen bizi hemen oturtabilir misiniz? Lobinizde olay çıkarmadan önce? Şehirdeki en sevdiğim meatloaf ile karşılaştırmak için sabırsızlanıyorum. Menüüz çok lezzetli görünüyor."

Olivia yüzünü buruşturur.

Neredeyse onun yerine ben de yüzümü buruşturuyorum.

"Şef bu akşam için sabit bir tadım menüsü hazırladı. Köfte yok."

"Tadım menüsü! Harika. Etli köfte için başka bir gece gelmem gerekecek belli ki." Ona göz kırpar. "Tadım menüsü umduğum kadar lezzetli olursa tabii."

Olivia ona göz kırpar.

Sonra bana bakar ve yine yüzünü buruşturur.

Sonra ona geri dönüp bakar. "Kendi alkolünü getiremezsin."

Gülümsemesi kaybolur. "Getiremez miyim? Sadece bu seferlik?"

Eğer daha fazla yüzünü buruşturursa, yanağında veya kaşında kasılma olacak. "Kurallara aykırı."

"Online menünüzde Dom Pérignon'un olmadığını fark ettim ve ben diğer şampanyalara göre onu tercih ederim."

O arkasına bakarken, ben onun yalan söylediğini yüzüme yansıtmamaya çalışıyorum.

Ya ona, ya da arabadaki bana.

Sonra arkamıza bakar, Tank o kadar yakındır ki neredeyse nefesini hissedebiliyorum.

Sonra gözlerini kapatır ve şimdiye kadar gördüğüm en derin nefesini alır.

Gözlerini tekrar açtığında, standı doğru eğildim. "Patronun ünlülerin mutlu olmasını gerçekten isterdi sanki," diye fısıldadım, sadece onun duyabileceği şekilde.

"Ne dedin?" diye sorar Simon.

"Tamam. *Tamam.*" Olivia bir kez daha yüzünü buruşturur, sonra iki deri ciltli dosya ve bir içki listesi alır ve bizi dönüştürülmüş eve götürür.

Sağdaki eski oturma odasını geçiyoruz, duvar kağıtları düz mavi boyayla değiştirilmiş, soldaki eski kütüphaneyi geçiyoruz, kitaplıklar kaldırılmış, muhtemelen iki veya üç masa daha sıkıştırmak için yer açmak amacıyla.

Eski kristal avizeler demir armatürlerle değiştirilmiş ve her iki odanın duvarları Jake'e yakışan aynalarla süslenmiş.

Yakışıklı olduğunu biliyor ve bununla gurur duyuyor.

Tüm masalar beyaz örtülerle kaplı ve ortalarında dans eden mumlar var, bu da beni ürpertiyor.

Evde mum kullanmıyoruz.

Özellikle açıkta duran mumlar.

Simon bana bakıp kaşlarını kaldırdı, titrediğimi fark etmiş gibi.

Bu gece aptalca yakışıklı. Saçları mükemmel bir şekilde yerli yerinde, akşamüstü gölgesi yakında çıkacak sakalları ima ediyor ve kolları çoktan ön kollarını sıvamış durumda. Takım elbise pantolonu, en sevdiğim oyuncuların beyzbol pantolonlarının kışlarına oturduğu gibi onun kışına oturuyor ve mavi gözlerinde bir yaramazlık var, beni bir böcek gibi kendine çekiyor.

"Uzun hikaye," diye mırıldanıyorum.

Olivia, birinci katı daha fazla görebilmeden önce bizi iki ön oda arasındaki merkezi merdiven boşluğuna çıkarır ve kalbim yine sıkışır.

Jake korkulukları değiştirmiş.

Karmaşık oymalı koyu kahverengi ahşap yerine, parlak siyah ahşap korkuluklu demir korkuluklar takılmış.

Evimi mahvetti.

Biliyorum, biliyorum, bu benim evim değil.

Ama birkaç ay boyunca benim olacağını düşündüm. Satın aldığımda ben de buradaydım. Peşinat ödemesine yardımcı olmak için ona para transfer ettim, ama daha sonra benim onunla birlikte yaşamaya başladığım için bunun kira parası olduğunu iddia etti. Mutfakta seviştik.

Ve şimdi hepsi onun, ama o her şeyi mahvetti.

Gözlerim yine yanmaya başladı, bu sefer ailem için değil, kendim için, ama bunu kafamdan silip attım.

Daha sonra
üzüleceğim. Yalnız
kaldığımda.

Şu anda tek hissetmek istediğim şey öfke.

Merdivenlerin en üstünde, Olivia bizi kısa bir koridordan geçirip eskiden yatak odası olan bir odaya giriyor.

Buraya altı adet dört kişilik masa sıkıştırılmış ve ikisi hariç hepsi dolu. Bu odadaki hiç kimsenin Jake'in ailesi olmadığını fark edince omuzlarım gevşiyor.

Onlarla karşılaşacağımızdan
emindim. Ama şu ana kadar
karşılaşmadık.

Olivia bizi göl manzaralı pencerenin önündeki bir masaya oturtur.

Simon, şişeyi ve flütünü beyaz örtülü masanın üzerine koyar, böylece benim için sandalyemi çekebilir.

Tank, tuvaleti gizleyen kapalı bir kapının önündeki diğer masayı seçer.

Hala banyo olarak mı kullanılıyor yoksa depoya mı dönüştürülmüş merak ediyorum. Benim oyum, camın arkasında sergilenen pençeli küvetiyle banyo olarak bırakılması yönündeydi.

Yani muhtemelen depo olmuştur.

Kahretsin.

Etrafımızda mırıldanmalar yükselir ve Tank tüm odaya topluca sert bir bakış atar.

"Bu gece size Aileen hizmet edecek," diyor Olivia. "Birazdan ekmekleri getirecek."

Simon, elini kaldırıp bir şey isteyecekmiş gibi öne doğru eğilir, ama sonra koltuğuna geri çöküverir.

Sonra Olivia gider ve yine ikimiz kalırız. Ama bu sefer sergileniyoruz.

Odadaki diğer çiftlerin yarısını tanıyorum. Kadınların hiçbiri parlak kırmızı elbiseler giymiyor.

Daha da kötüsü, Quincy ve Wendell Thomas da burada. Ya da belki daha iyisi.

Quincy, Athena's Rest'in dedikoducusudur. Bütün kasabanın bir şeyi bilmesini istiyorsanız, ona söylersiniz. Bir sır saklamak istiyorsanız, ondan uzak durursunuz. Ancak, birisi hakkında dedikodu başlatmak istiyorsanız, o sizin adamınız değildir. O sadece gerçekle ilgilenir.

Ve muhtemelen Daphne'nin casusu. Bu iyi bir şey olmalı. Ama midem ağrıyor.

"Tereyağı yiyebilir misin?" diye Simon'a soruyorum, aramızdaki mumun alevi kısarken. "Fıstık alerjisini nasıl önleyeceğimi biliyorum, ama laktoz intoleransı, kardeşlerimin öğretmenlerinin ebeveynlere endişelenmelerini söylediği bir şey değildi."

"Az miktarda." Bay Smiley'in burnu kırıdır. "Ghee'yi biliyor musun?"

"Babam aşçıydı. Birçok yiyeceği bilirim." Ve gülümseme geri gelir. "Öyle miydi?"

"Öyleydi."

"Sana hamburger yapmayı o mu öğretti?"

"Evet."

"Kullandığınız sihirli gizli malzemeye mi?"

Gülümsüyorum. Ryker'ın çiftliğinden gelen ürünleri kullanmanın başarısını övgüyle karşılayabilirim, ancak hamburgerlerimin başarısının yarısı babamın gizli malzemesi sayesinde olduğunu biliyorum ve bu sır benimle mezara girecek.

"Evet."

"Ve sana ghee'yi o mu tanıttı?"

"Çok lezzetli."

"Harika. Tüm lezzeti var, rahatsızlık riski yok.

Bana baban hakkında daha fazla şey anlat. Onunla sık sık yemek yapar mıydın?"

"Hafta sonları onunla birlikte işe giderdim. Ryker da öyle yapardı, ta ki anne babalarımız ölene kadar." Yemek odasına göz gezdiriyorum.

Evet.

Hepsi bakıyor.

Gösterinin başlamasını bekliyorlar.

Daha fazla şampanya almak için yeterli bir neden.

Ama hikayemin hiçbir kısmı sır değil. Kasabadaki herkes biliyor.

"Annen ne iş yapıyordu?" diye sorar Simon.

Söyle ona Bea. Neden burada olduğumuzu söyle.

Kendimi görmezden geliyorum. "Austen & Lovelace'de matematik bölümünde profesördü."

Ve yılda iki kez, çok sevdiği yerel topluluk tiyatrosunda hobi olarak oyunculuk yapıyordu, ama bunu Simon'a kesinlikle söylemeyeceğim.

Hem annem öldüğünden beri Lucinda Camille tiyatronun yönetimini devraldığı için, hem de annemin hobisi ile onun işi arasında bir bağlantı kurmak istemediğim için.

Çünkü onun uluslararası şöhreti karşısında annemin yerel başarısının daha az değerli olduğunu hissetmekten korkuyorum, zira onun için tüm film prodüksiyonunun programı değiştiriliyor. Oysa annem oyunculuktan elde edeceği şöhret ve serveti hiç istememişti.

Tuhaf, değil mi?

"Kötü müydüler?" Simon yüzünde parlak bir gülümsemeyle soruyu soruyor ve ben gerçekten kahkahayı patlatıyorum, sonra sergilenmekte olduğumu hatırlayıp kahkahamı bastırmak için öksürmeye başlıyorum.

Simon bana su bardağını uzatıyor, bu hem inanılmaz derecede sevimli hem de tamamen gereksiz bir hareket, çünkü benim önümde de bir tane var. "İyi misin?"

Bu gece bana bunu kaç kez soracak acaba? "Bu, bana şimdiye kadar sorulan en kötü soru olmalı."

Gülümsüyor.

Yine kahkahaya boğuluyorum.

Sonunda ona cevap verdiğimde hala yarı gülümsüyorum. "Hayır, *korkunç* değillerdi. En iyilerdi. Ve bu pembe gözlüklerle bakmak değil. Evimiz, tüm arkadaşlarımızın takılmak için geldiği yerd. Babam herkes için yemek yapardı. Annem hiç bağırılmazdı. İkisi de sürekli gülerdi ve bizim önümüzde öpüşüp sarılırlardı, bu da hepimizi iğrendirirdi. Bir keresinde sütyen askımı koparan bir çocuğa yumruk attığım için başım belaya girmişti. Annem okul müdürünün odasına gidip, kendimi savunduğum için beni cezalandırmaya çalıştıkları için onlara sert bir şekilde çıkmış, sonra beni çay içmeye götürmüş ve kendimi savunduğum için ne kadar gurur duyduğunu söylemişti. Gerçekten, gerçekten en iyisiydi."

"Çok ilginç," diye mırıldanır.

"Ailen çok kötü müydü?"

"Oh, hayır, tabii ki hayır. Korkunçtan çok daha kötüydüler."

Bunu yüzünde neşeli, dünyadan endişesi olmayan bir ifadeyle söylüyor, ama sesi... Sesi bu ifadeyle pek uyuşmuyor.

"Hâlâ hayatta mı?"

"Ne yazık ki, karma gerçek olsaydı, senin ailen hala hayatta olurdu, benimki ise olmazdı."

"Vay canına. O kadar mı kötüler?"

Dom şampanyasını kaldırıp kadehini doldurur. "Korkarım ki dört şişe bile bu hikayenin tamamını anlatmaya yetmez. Bana kardeşlerinden bahset."

"Ayakları kokuyor, bana karşı birleşiyorlar ve hiçbirisi bana akşam yemeği yapmıyor."

"Tıpkı benim oğullarım gibi."

"Onları daha iyi yetiştirebilirdin. Benimkiler miras aldığında zaten bozulmuştu."

Sarı saçlarında mor çizgiler olan, JC Fig'in siyah pantolon ve beyaz gömlek üniformasını giyen kısa boylu genç bir kadın, bir sepet ekmekle masamıza geldiğinde gülümsedi. "Aman Tanrım, seni seviyorum," diye Simon'a fısıldadı ve ekmeği masaya koydu. "Tamam. Tamam. Normal davranacağım. Merhaba. Ben Aileen. Yani, ben Aileen. Bu akşam size servis yapacağım."

"Merhaba, Aileen," diyor Simon. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Aileen, ayak parmaklarının üzerinde bir yandan diğer yana sallanırken yüzü kıpkırmızı olur. "Menüye bakmak için acele etmeyin. Çok fazla seçeneğiniz yok zaten. Şef açılış için sabit bir menü hazırladı ve ben sadece hangi çorbayı, hangi salata sosunu ve tatlı olarak hangi dondurma çeşidini istediğinizi bilmem gerekiyor. Dondurma bizim mutfağımızda ev yapımı. Oh, lanet olsun. Kahretsin. Size ıstakozlu makarnadan bahsetmem gerekiyordu. Bu akşamki ana yemeğimiz, şefimizin herkesin en sevdiği rahatlatıcı yemeğin ödüllü versiyonu. Taze yakalanmış *Maine ıstakozu* ve cavatappi makarnanın üzerine kremalı üç peynirli rezene sosu dökülüyor."

Dudaklarımı sıkıştırıp, gülümsemeyi bırakmayan Simon'a bir bakış attım. "Harika bir fikir." Simon göğüs cebinden bir çift okuma gözlüğü çıkardı, menüye bakarken gözlüğü taktı. "Çorbalardan bahsedin bize."

"Cheddar brokoli veya ıstakoz bisque seçenekleri var."

Dudaklarımı daha da sıkı sıkıştırıyorum, ama bunun nedeni gözlüklü Simon'ın garip bir şekilde daha da çekici görünmesi değil.

Bunun nedeni menü hakkında bilgim olmamasıydı.

Yani, normal menünün peynir ağırlıklı olduğunu biliyordum, ama Simon'ın denemek istediğini söylediği köfte *hariç* bir tadım menüsü olacağını bilmiyordum.

Ya da, bilirsiniz, tereyağı ve peynirle boğulmamış tek bir seçenek bile.

O gülümsemeye devam ediyor. "Harika. Bize birkaç dakika müsaade eder misiniz?"

"Oh, tabii ki. Elbette. Acele etmeyin. Bir şişe şarap daha ister misiniz? Ya da çay veya başka bir şey? İstedığınız her şeyi getirebiliriz. Oh, ve fondü geldi."

"Fondü mü?" Sesim boğuk çıkıyor.

"JC Fig'de sadece en iyisi var. Ekmeğinizi peynir fondüye batırabilecekken neden tereyağıyla yetinesiniz? Çok dikkatli olun, çok sıcak."

Başka bir garson erimiş peynir tenceresini masaya koyarken o kenara çekildi.

O tencerenin altındaki yakıtı yakmadan önce elimi uzatıyorum. "Lütfen yapma."

Bana bir bakış attı ve yüzünde, *Bea Best burada — ebeveynleri yangında öldü — mumu yakma — patronun eski kız arkadaşı — karmaşık ayrılık — oh lanet, patronun en sevdiği aktör onunla birlikte.*

Gözlerimi onunkilerle buluştururken gözle görülür şekilde yutkunur. "Lütfen," diye tekrarlarım.

Alnında ter mi çıkıyor, yoksa zaten oradaydı? "Çok çabuk soğuyup topaklanacak, Bea. Jake senin kremalı fondü peyniri yemeni isterdi."

Simon'ın isimleri ne kadar iyi hatırladığını merak ederek seğiriyorum. Yüzüm domates renginde değilse, bu stilettoları yerim. "Topaklanmış peynir sorununu hallederim," diyorum zorlanarak.

"Topaklanmış peynir, göze almaya hazır olduğumuz bir risk," diye Simon onaylar.

Genç adam ikimizin arasında bakışlarını gezdirir, sonra peynire, sonra tekrar bana bakar. "Siktir, sen efsanesin," diye fısıldar.

"Efsanevi olmayan kimseyle yemek yemekten hoşlanmam," diyor Simon. "Hepsi bu kadar. Teşekkürler."

Sesinde beklenmedik bir otorite vardır ve iki garson da sanki kovulduklarını bilirlermiş gibi masadan uzaklaşırlar.

"Bea?" Simon, gözlüklerinin üstünden bana bakarak sessizce diyor.

Şampanyayı yudumlarım. "Peynir ve krema bazlı sabit bir menü olacağını bilmiyordum. Yani, menüdeki yemeklerin yarısının peynirli olacağını tahmin ediyordum, ama hepsinin olacağını değil."

"Bayan Best."

"Evet?"

Gözlüklerini çıkarır, sonra burnunu sıcak peynir tenceresinin üzerine getirerek masaya eğilir. "Ateşten korkuyor musunuz?"

Ona söylemem gerekiyor.

Ona neden burada olduğumuzu söylemem gerek.

Çünkü Jake her an bu odaya girip en sevdiği aktörü görecektir ve Simon bunun farkında değil ve...

"Diğerlerinin de mumlarını söndürmelerini isteyeyim mi?" diye soruyor Simon.

Ben bir pisliğim.

En büyük, en pislik, en kutsal pislik.

Bu adama kin dolu bir randevu ayarladım ve o, benim açık alevden rahatsız olduğum için odadaki herkesten mumlarını söndürmelerini isteyecek. "Bu pencereyi açabilir miyiz? Burası çok sıcak. Sen sıcak mı hissediyorsun? Ben sıcak hissediyorum."

Ben sıcakım. Elbisem çok dar. Ayakkabılarım çok dar. Çantam çok dar ve bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama öyle.

"Aslında çok güzelsin," diyor Simon. "Bunu sağladığımı düşünüyorum."

Bay Smiley odadan çıktı ve onun yerine beni şefkat ve endişeyle izleyen bir adam geldi.

Gidebiliriz.

Hemen

kaçabiliriz.

Menüdeki her şeyi yiyebilecek durumda değil ki. Sonra Quincy herkese, Simon'ın yiyebileceği hiçbir şey olmadığı için restorandan kaçtığımızı söyleyecek ve ben Jake'i görmek zorunda kalmayacağım. Neden bir akşam için bile Daphne gibi olamıyorum ki?

Eski sevgilimin aptallığını alt etmek için bir hamburger otobüsü satın alıp onu bir restorandan daha başarılı hale getirmek bir şey.

Bu randevu ise bambaşka bir şey.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye soruyorum ona, Quincy Thomas odanın diğer ucunda kıkırdarken.

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin." Göz kırpar. "Ama cevap vermeyebilirim."

"Hiç sinirlenir misin?"

Gülümsemesi dudaklarında daha da genişler, ama gözlerine yansımaz.

Midem guruluyor.

Ve bunun nedeni şampanya değil.

Ve bu, altı saat boyunca hiçbir şey yemediğim için de değil.

Simon Luckwood'un aslında dünyaya gösterdiği gibi neşeli ve kaygısız bir adam *olmadığına* dair içimde bir his var.

Ve şu anda mutlu olmayabilir.

Çünkü burada olmak ve bir gösteri sergilemek zorunda

hissediyor olabilir mi? Yoksa başka bir şey mi var?

"Elbette," diyor yumuşak bir sesle. "Herkes zaman zaman öfke duyar."

"Hiç o kadar sinirlendiğinizde pişman olacağınız bir şey yaptınız mı?"

Mavi gözleri y ü z ümde dolaşıyor. "Pişman olduğun bir şey var mı, Bea?"

"Hayır. Evet. Belki. Ben..."

Masamızın yanında boğuk bir ciyaklama duyulur ve ikimiz de başımızı kaldırıp eski sevgilimin orada durduğunu görürüz.

Belli ki konuşmamızı duymuş.

Yutkunup, Jake'in göz çukurlarından bana doğru fırlayan ölümcül bakışlara karşı şampanya kadehimi kalkan olarak kullanıyorum.

Simon'a bakar, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanır, tekrar bana bakar, daha sert bir şekilde bakışlarını diker ve sonra, onu kekeleyemeye zorlayan evrendeki tek adamla konuşmak zorunda kalmanın karşısında cesaretini toplar.

tek adamla konuşmak zorunda kalmanın cesaretini bulur.

"Bay Luckwood. Katılacağınızı bilmiyordum, yoksa sizi kendim karşılardım. JC Fig'e hoş geldiniz. Sizi aramızda görmekten mutluluk duyuyoruz."

Jake'in sesi titriyor ve çok tiz. Alnında ter damlaları var. Siyah pantolon ve beyaz gömlek giymiş, ama ter önleyici spreyinin işe yaramadığını görebilir ve kokusunu alabilirsiniz.

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Bu bir hataydı.

Bunu yapmamalıydım.

Bu acımasızca ve ben acımasız olmayı sevmem.

"Teşekkürler," diyor Simon. "Üzgünüm dostum, adını kaçırdım. Sen maître d' misin?"

Atıyor, golü atıyor.

Ve bunun farkında bile değil.

"Ben... ben sahibiyim," diye kekeliyor Jake. "Yüzün tanıdık geliyor. Tanışmış mıydık?"

"H-hayır." Jake bana yine ölümcül bir bakış atar. Dom'a uzanıp bardağını doldururum.

Simon parmaklarını şıklatır. "Geçen hafta sonu. Hamburger otobüsünde. Sen şu adamdın... pardon. Tanımadım, çünkü..." Durur ve yüzünü işaret eder.

Jake'in yüzü geçen hafta sonu ona sürdüğüm ketçaptan bile daha kırmızıya dönünce, zorlukla bir inilti bastırıyorum.

Bu iyi değil. Bu

hiç iyi değil.

Simon, yüzünde ketçap olmayan bir adamı tanıyabiliyorsa, Simon onun kim olduğunu biliyor demektir.

Muhtemelen bütün gece boyunca biliyordu. Bunu yapmamalıydım.

Evet, yapmalıydın, Daphne'nin sesi fısıldıyor. *Jake bunu senden çaldı. O adam seni hiç sevdi mi? Yoksa sadece seni kullandı mı?*

Bunun cevabını biliyorum.

Cevap, beni kullandı.

Griff'in kariyerinin nereye gittiğini gördü, ailemizin alacağı reklamı gördü, bunu emlak işinde kullanmak istedi ve sonra babamın hayallerinden bahsettiğimde daha büyük bir fırsat gördü.

Jake başına gelen her kötü şeyi hak ediyor.

Simon elini uzatır. "Tanıştığımıza memnun oldum, dostum. Bana Simon de."

"S... Simon. Tamam." Jake'in elini çok sert sıkıyor, bunu Simon'ın vücudunun sarsılmasından anlayabilirsin. "Simon, ben senin en büyük hayranıyım."

Tank hareket etmeye başlar.

"Öyle," diyorum, sanki Daph benim adıma konuşuyormuş gibi. Ya da Hudson. Ya da Ryker. Ya da Griff, ki o Jake'in durumuna diğer iki kardeşim kadar açıkça kızgın değildi, ama muhtemelen o da buna katılırdı. "Jake, Peter Jones'un çocuklarını yapardı."

Simon, Tank eski erkek arkadaşımı yere sermeden önce Jake'in elinden elini çekerek göz kapağını seğirtti. "Bu yeni bir adanmışlık seviyesi. Desteğin için teşekkür ederim."

Jake, Simon'ın elini sıkmadığına göre, ellerini ne yapacağını bilemiyor. Muhtemelen bir daha asla yıkamamayı düşünüyor.

"Daha iyi masalarımız var," diyor Jake. "Daha özel masalar. Başka birinin daha geleceğini düşünmüştük. Daha az önemli biri."

Oh,

iğrenç.

Tamam.

Bu benim pişmanlıklarımı hafifletiyor.

Simon, Jake ile benim aramda bakışlarını gezdiriyor. "Bu masaya itirazım yok. Bea? Sorun var mı?"

Sinirlerim yüzünden karnım guruldarken

gülümsüyorum. O biliyor.

Bilmek zorunda, ama hiç de rahatsız görünmüyor.

"Manzara harika," diyorum. "Birkaç tanık var. Ben buradayım." "Mükemmel. Biz de buradayız."

Jake'in bakışları şampanya şişesine kayıyor ve ağzını kapatırken yüzü daha da kızarıyor.

O yüzü tanıyorum.

Bu, biri ona otuz dolardan pahalı bir şarap ikram ettiğinde yaptığı yüz. Evdeki en iyi şarabı ikram etmek üzereydi, ama Dom Pérignon'u geçemezdi.

Yaklaşamıyor bile.

Her zaman çevresindeki herkesin, on beş dolarlık şişeleri yüz dolarlık şişelermiş gibi sattığını bilmediğini umuyor. Ne zaman birinin evine akşam yemeğine davet edilsek, onları bunun için bir servet ödediğine ikna edecek kadar lüks görünen bir etiketli bir şey alırdı.

Geriye dönüp bakınca, bunun onun sadece gösteriş yaptığının bir işareti olması gerekirdi. Ama şu anda Simon'ı öpebilirdim.

Tam burada. Onun küçük düşürme çabalarına karşı mutlak bir minnettarlıkla. Aynı zamanda, bu beni tetikte tutuyor.

Küçüklük burada bitecek mi? Yoksa benim için de bir küçüklük geliyor mu?

Sanki ben konuşacak kişiymişim gibi.

Karma bunun için beni cezalandıracak. Ama aynı zamanda, eğlenmeye başlıyorum.

Jake gelmeden önce Simon'la eğleniyordum. Bu geceki bir başka şaşırtıcı şey.

"Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, Jake'i çağır." Jake bana bir kez daha bakıyor. "Kendine daha iyi bir randevu bulmak da dahil."

Tamam, evet.

Pişmanlıklar bitti.

Jake bir torba dolusu penisle boğulabilir.

Simon kahkahayı patlatır. "Ah, çok komiksin, değil mi? Daha iyi bir randevu. Benimki içten dışa bu kadar muhteşemken mi?" Elimini alır ve dudaklarına bastırır, istem dışı bir titreme kolumu sarar ve bu gece en az ikinci kez tüylerim diken diken olur. "Biz gayet iyiyiz, teşekkürler. Ve umarım bu, senin... ah, bu sevimli kadının eşliğinde keyifli vakit geçirebileceğim daha pek çok fırsatın ilki olur."

Kelebekler karnımda uçuyor.

O rol yapıyor, diyorum kendime.

Bu bir oyun ve o kazanıyor, çünkü bütün gece boyunca biliyordu, bilmek zorundaydı, ve ben burada oturmuş, ona söylemediğim için pislik miyim diye ter döküyorum.

Ama bu daha sonra çözülecek bir sorun.

Şu anda öfkem geri geliyor.

Sana daha iyi birini bul.

Jake bunu hak ediyor.

"Bir ricada bulunabilir miyim?" Simon nazikçe soruyor. "Tabii ki. Elbette. Ne isterseniz, Bay... Simon."

"Bu akşam menüde peynir, krema veya tereyağı içermeyen bir şey var mı?" Sesini alçaltıyor. "Süt ürünleri ve ben pek anlaşılamıyoruz."

Jake'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Oh, lanet olsun, unutmuşum," diye fısıldar. "Ben unutmadım," derim Simon'a.

Bana gülümsüyor. "Evet, fark ettim. Çok dikkatli ve düşüncelisin."

"Mutfakta kıyma varsa, sana hamburger yapabilirim."

"Geçen gün yaptığın gibi mi?" "Kıyma iyi olduğu sürece."

"O zaman..."

"Hamburger yapabilirim," diye Jake sözümü keser. Ona gözlerimi kısarak bakarım. "Ama yapabilir misin?"

"Lanet olası bir hamburger yapabilirim Bea." Diye homurdanır, gözlerini kısa bir süre kapatır ve etrafımızdaki fısıltılı konuşmalar tamamen kesilince Simon'a zoraki bir gülümseme atar. "Özür dilerim. Size hamburger yapmak benim için bir onurdur."

Simon'ın gözleri parıltıyor. "Çok teşekkürler, dostum."

"Rica ederim. Hemen yapacağım. Jake'i çağırın. Ne isterseniz."

"Çırpılmış bal tereyağı ve ekşi mayalı ekmek alabilir miyim?" diye soruyorum.

Jake'in göz kapağı seğirir.

Kapıya en yakın masadaki biri kıkırdar, sonra öksürür. "Sadece..."

"Oh, çırpılmış ballı tereyağını çok severim," diyor Simon. "Az miktarda. Balı bol, tereyağı az olsun."

Jake'in çenesi sıkılır. "Doğru. Evet. Evet, tabii ki."

Eski erkek arkadaşına en sahte gülümsememi gösteririm. "ok teşekkür ederim."

O homurdanarak kapıya doğru döner, kendi ayakkabı bağcığına takılır, düzelir ve odadan çıkar.

Diğer tüm çiftler bize bakıyor.

"Onun büyük açılışını sabote mi ediyorsun Bea?" Quincy odanın diğer ucundan sessizliğe fısıldıyor.

Simon tekrar güler. "Sabotaj mı? Bence biz yaşlı adama reklam konusunda yardım ediyoruz."

Simon'ın bütün gece boyunca Jake ve benim hakkımdaki gerçek planlarımızdan haberi olduğuna tamamen ikna olsam da, şampanyamı yudumlarırken onaylayarak "mm" diyorum.

Belki de o kadar kötü değildir.

Belki de o gerçekten bu kadar mutlu ve iyidir ve *biraz* kindar ya da koruyucu bir tarafı vardır.

Quincy kahkahalar atar.

Yan masadaki bir kadın ona kaşlarını çatıyor ve Wendell onu susturuyor.

"Ne?" diye sorar Quincy kocasına. "Jake'in Bea'yı terk ettiğı gibi beni terk etseydin - duyduğum versiyona göre, ki bunun Jake'in anlattığı versiyon olmadığını biliyorum - kesinlikle bir sonraki sergi açılışına en sevdiğin aktörle kol kola gelirdim."

"Hayır, yapmazsın, çünkü Liv Daniels senin tipin değil."

Quincy nefesini tutar. "Bu ne cüret. İntikam almak için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Bu kasabayı çok seviyorum," diye mırıldanır

Simon. "Dünyanın en iyi yeri," diye onaylarım. "Genelde."

"Tek yapman gereken peynir dükkanını kebabçı ile değiştirmek, o zaman mükemmel olur."

Alaycı bir şekilde nefesimi keserim. "Peynir dükkanı *kutsaldır*. Kimse peynir dükkanını küçümseyemez."

"Ben yaparım."

"Lana'nın seninle hiç evlenmemesine şaşmamalı."

O bahşış başını başını geriye ve gülüyor, ve
bir bir kez etrafımızda başlayan konuşmalar kesilir.

Ve anlıyorum.

Onu *sevmiyorum*, ama nefret de etmiyorum.

Kendi tarzında çekici biri. Eğer buna yatkınsanız, manyetik birisi.

Ama ben öyle

değilim.

Olmayı

reddediyorum.

Peçetemi masanın üzerine koydum. "Bir dakika izin verir misiniz?
Tuvalete gitmem gerekiyor."

"Tabii ki."

"Ekmek gelirse beni beklemeyin. Midenizin guruldadığını
duyabiliyorum."

"Beş dakika daha dayanabilirim." Ben kalkarken o da kalkar ve
Quincy, "Görgü kuralları çok *etkileyici*" diye fısıldayınca yüzüm kızarır.

Gerçekten öyleler.

Ve bu yüzden biraz kaçışa ihtiyacım var.

Sadece biraz nefes alabileceğim bir
alan.

Sonra da gecenin geri kalanıyla yüzleşeceğim.

TUVALETTE BİR SORUN VAR

Simon

BEA BEST, olağanüstü çekici bir arkadaş, bana o gamzelerini gösterip odadan çıkıp koridora doğru yürürken daha da dikkat çekici hale geliyor.

Bir kez daha aşırı aktif hale gelen, arkamdan bıçaklayan sikimi gizlemek için hızla koltuğuma geri oturdum.

Odanın dışına çıkarken elbisesinin içinde sallanan kalçalarını izlemek vücuduma bir şeyler yapıyor.

Çok güzel bir poposu
var. Yuvarlak ve elle
tutulabilir.

Ellerime tam uygun büyüklükte.

Neden en kötülerinin vücutları hep en güzel olur? Ve neden
ben bunu hep fark etmek zorundayım?

Özellikle seyircilerim varken ve fark edilmeden
somurtamayacakken?

Somurtmam gereken şeylerin başında gelen şey, maalesef burada
olmaktan aptalca mutlu olmam.

Bea'ya hala sormak istediğim sorular var — nedenini söylemeden
sormaktan çekinmediğim araştırma soruları — ama Jake masamıza
gelene kadar, ona kızgın olduğumu neredeyse unutmuştum.

Aileen gümüş bir sürahi ile odaya girer ve diğer masadaki su bardaklarını doldurmaya başlar.

Bea'nın niyetine ilgi duyan iki beyefendi ilk sırada.

"O tür biri olmak istemem," diyor ikisinden uzun olanı Aileen'e, "ama servis biraz... yavaş gibi. Fondüleri yirmi dakika önce bitirdik."

"İlk gecenin aksaklıkları." Bana bir bakış attı, onu izlediğimi fark etti ve tekrar onlara dönerek sesini alçalttı. Şanslıyım ki, işitme duyum çok iyidir. "Bunu benden duymadınız, ama Jake ve Şef menü değişiklikleri konusunda tartışıyorlar."

İki adam da bana bakıyor.

Son şampanyayı içip bitirirken farkında değilmiş gibi davranıyorum. Ne yazık.

Şişe bitti.

Oldukça lezzetliydi. Neden bu kadar popüler olduğunu anlayabiliyorum. Ve yarısını Beatrice Best'e verdim.

O düzenbaz.

Acaba ona hiç Trixie lakabı takılmış mıdır? Bunu denemeliyim.

Onun kurnaz zihnine çok yakışır.

Beğenmezse daha da iyi.

"Zaten tamamen peynirden oluşan bir menü hiç iyi bir fikir değildi," diye fısıldadı iki adamdan kısa olanı. "Bunun normal bir insanın sindirim sistemine ne yaptığını bilmiyorlar mı?"

"Şef de öyle dedi. Ve bunu benden duymadın. Ben, bunu düşünen *tek* personel gibi görünüyorum."

Otomatik olarak ortaya çıkan gülümsemeyi bastırıyorum. Ve sonra hıçkırık.

Boş mideyle yarım şişe şampanya içmemeliydim belki de.

Asiago ekmeği, daha sonra rahatsızlık çekme riskine değer. Tanrı biliyor ki, sarhoşken söylememem gereken şeyler söylüyorum.

Bu gece bunun için yanlış kalabalık.

"Kavga ne kadar şiddetli?" diye sorar kısa boylu adam.

"İşimi kaybetmek istemiyorsam bunu söylememeliyim," diye fısıldar Aileen.

"Mutfaktaki masaya bilet satmalılar. Jake Camille'in herkesin önünde kendini kaybetmesini görmek için bir servet öderim."

"Sen çok tuhafsin, Quincy," diyor uzun boylu adam.

Kısa boylu adam, Quincy gibi görünüyor, ona göz kırpar. "Ben de seni seviyorum, bebeğim." Sonra bana bakar. "Affedersiniz, size bir soru sorabilir miyim?"

"Hayır," diyor Tank.

"Tabii ki, sor bakalım," diye cevap veriyorum. Tank homurdanıyor.

Onu görmezden gelirim.

"Buraya sadece Bea'nın Jake'i utandırması için mi geldin, yoksa Jake'in lisede Lana'ya yaptığı söylenen şey yüzünden mi geldin?"

Daha dik oturuyorum. Bu mekanın sahibiyle iki kadının da sorunlarını bilmediğimden değil, kasaba halkının onlar hakkında ne dediğini merak ettiğimden. Dikkatlice geçiriyorum, kendime sarhoş olduğumu ve dikkatli davranmam gerektiğini hatırlatıyorum ve kafam karışmış gibi gülümsüyorum.

En azından, öyle yaptığımı umuyorum. "Anlamadım?"

"Kapa çeneni, Quincy," diyor ortağı.

Quincy ona *sus* işareti yapar. "Biliyorsun. Jake'in lisede Lana'nın dolabına canlı akvaryum balığı koyduğu zamanı hatırlıyor musun? Ama kimse ona bir şey diyemedi çünkü onun yaptığını kesin olarak kanıtlayamadılar ve babası kasabadaki herkesi dava etti, annesi dördüncü sınıfı bir diktatör gibi yönetiyor, ama aynı zamanda tüm okulu da gizlice yönetiyor çünkü ilkokuldaki tüm müdürler de ondan korkuyor. Onlar terör çifti."

Başka bir masadaki kadınlardan biri protesto sesleri çıkarır.

"Sus, Gertie," diyor Quincy. "Sana karşı her zaman çekici davranması, herkese karşı çekici olduğu anlamına gelmez. Açıkçası, Bea'nın Jake ile birlikte olduğunu duyduğumda daha iyisini bulabileceğini düşünmüştüm, ama çevrendeki herkese bakmaya alışkınsan, en ufak bir ilgi bile sana büyük bir zenginlik gibi gelir herhalde."

Aileen yan masadaki su bardaklarını dolduruyor.

Tank bana kızgın bir şekilde bakıyor.

Ve ben ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Lana altın balığından bahsetmemişti.

Bunu kesinlikle yüksek sesle söylememeliyim. "Oh, bilmiyordun," diye fısıldıyor Quincy.

"Öyle değil mi? Yoksa sadece hikayeyi doğru anladığını merak mı ediyorum?" Mantıklı konuştuğum için kendimle gurur duyarak gülümsüyorum.

Neşeli.

Köpüklü içecekler beni daha çabuk sarhoş eder.

Ağzı O şeklinde açılır. "Aman Tanrım, hikayenin devamı var mı?

Anlat bana. *Hemen anlat.*"

Kaşlarımı kaldırmaya çalışıyorum, *üzgünüm dostum, bu benim paylaşabileceğim bir şey değil*

bu bakışı kaldırmaya çalışıyorum.

Görünüşe göre bu ifade o kadar evrensel ki Quincy de anlıyor.

Masaya hafifçe elini vurur. "Yaşadığın ev hakkında bildiğim her şeyi sana anlatsam ne dersin? Güzel bir hikaye. Ve dolunayda kulübede olanlara dikkat etmelisin."

"Dolunayda kulübede hiçbir şey olmaz," der ortağı.

"O hayalet gerçektir, Wendell. Kendi gözlerimle gördüm."

"O hayalet, Logan Camille'di. Senin sarhoş olmandan faydalanıyordu çünkü kendinden küçük insanları ezmeyi seviyordu."

"Buna kesinlikle inanıyorum," yan masadaki bir kadın şarabını yudumlarken mırıldanır. "O, Jake gibi sofistike biri değil." "Hala onun polis olmasına izin verdiklerine inanamıyorum," kadının arkadaşı diyor.

"*Biliyorum*, değil mi?" diyor Quincy. "Ve tüm bu kötü şansın içinde, Simon Bea'nın evine girmeye çalıştığını düşündüğünde, telefonu açan kişi de o oldu. Onu kelepçelemeyi sevdiğini biliyorsun, ve bunu tüm kötü anlamıyla söylüyorum."

Başka bir gece, başka bir durumda, bunu daha çok keyifle izledim. Ama şimdi bunun bir tuzak olup olmadığını merak ediyorum.

Tuvalate gideceğim, böylece yerel dedikoducular beni övecek ve eski sevgilimin ve kardeşinin ne kadar kötü olduğunu anlatacaklar, böylece sana söylemediğim için kızgınsan, bunun yerine bana acıyacaksın.

Ve bu çok ilham verici.

Yozlaşmış güçlü aileye karşı mazlumlari savunan bir kasabayi kim sevmez ki? Bu, senaryoma mükemmel bir katkı olacak.

Lanet olsun.

Kaşığımı bükmüşüm ve onu aldığımı bile fark etmemişim.

Aynı zamanda, yanaklarım ağrıyacak kadar gülümsüyorum, çünkü bu kasaba büyüleyici, komik ve neredeyse mükemmel.

Neden hem sarhoş hem kızgın hem de mutlu olmalıyım?

Üç şey olduğunda ikisi birden olmaz, içimdeki editörüm öyle diyor. Yani bunu kapatacak kadar henüz yeterince içmedim.

Oldukça talihsiz bir durum.

"Bea adına Logan hakkında şikayette bulunacak mısınız?" diye soruyor ilk kadın.

Çekici ol, Luckwood. Lanet olsun, çekici ol. "Oh, eminim Bea şikayetleri kendisi halledebilir. Karar verdiği her konuda oldukça yeteneklidir, değil mi?"

"*Bayılmak üzereyim*," diye fısıldıyor Quincy.

"*Yine bayıldın mı?*" diye cevaplar Wendell. "Tanrım, sen çok kolay etkileniyorsun." "Ve bunun için şanslı değil misin?"

"Ne zamandır birliktesiniz?" diye soruyorum. "Bu Şükran Günü'nde on iki yıl olacak," diyor Quincy.

Ve huysuz Wendell bile gülümser. "İlk görüşte nefret oldu." "Şimdi kim aşırı dramatik davranıyor?"

"Öyleydi. Beni sevmedin çünkü ben kendini beğenmiş bir pisliktim." "Ve şimdi benim pisliğimsin."

Birbirlerine bakışır, sonra ikisi de kıkırdarlar.

"Daha fazla su ister misiniz, efendim?" diye sorar Aileen. "Ya da size yeni bir şişe şampanya getirebilirim. Ya da şarap. Ya da çay. Ne isterseniz. Ekmek hariç, üzgünüm."

"En iyi şarabınız lütfen. Kırmızı."

Ben mi sarhoşum, yoksa o mu yüzünü buruşturuyor? "Bu gece kırmızı şarabımız biraz azaldı." "Beyaz şarap peynirle iyi gider," diyor Quincy.

"Ah. O zaman en iyi köpüklü şarabınız." Tank yine ses çıkarır.

Onu yine görmezden geliyorum.

Bir garson, bir tepsi salata ile odaya koşar girer — tanrım, salatalar bile rendelenmiş peynir içinde yüzüyor — ve her masaya servis yapıldıkça, dikkatleri benden uzaklaşır.

Parmaklarımla masayı tıklatıp pencereden göle bakıyorum, birkaç paddleboardcu hala yaz akşamının son saatlerinin tadını çıkarıyor.

Bea uzun zamandır yok mu? Beni terk mi etti?

Hayır, bu pek mantıklı olmaz. şu anda mantıklı düşünme yeteneğim yok ama bana, onun ne kadar kötü biri olduğunu eski erkek arkadaşıyla birlikte üzölme fırsatı vermek mantıklı değil.

Bu onu iyi gösterir. Masaya doğru bakıyorum.

Çantası sandalyesinin üzerinde ve içinden telefonu görünüyor, yani tuvaletten daha şeytani planlar yazmıyor.

Tabii gizli bir ikinci telefonu yoksa.

Odanın diğer tarafındaki iki adama tekrar bakıyorum. "Affedersiniz, ama neden burada, korkunç olduğunu iddia ettiğiniz bir adamı desteklediğinizi bana söyleyebilir misiniz?"

Quincy geniş bir gülümsemeyle cevaplar. "Dedikodu için."

"Ve mekan kapanmadan önce yemeklerin tadını çıkarmak için," diye ekliyor ortağı. "şef çok iyi. Rochester'da onun yemeklerini yemiştim."

"Wendell iki hafta dayanabileceğini düşünmüyor," diye fısıldıyor Quincy.

"Bu evin içini hep kendim görmek istemişimdir," yan masadaki kadın diyor. "Bu yüzden buradayım."

"Jake iyi biridir," son masadaki adam diyor. "Bunların hepsi sadece söylenti. Hiçbir gerçekliği yok."

Jake elinde bir şişe şampanya ile tekrar odaya koşar. "Gecikme için özür dilerim." İlk geldiğinde olmayan hafif bir aksanla konuşur, tıpkı geçen hafta sonu Bea'nın otobüsündeki şef masasında beni köşeye sıkıştıran annesi gibi. "şef, değişiklik yapılmamasını istediği için hazırlıklı değildik, ama peynirsiz ekmekleri hemen getiriyoruz. Hemen geliyor. Hayatınızda yediğiniz en iyi hamburger de. Hoşça kalın!"

Bana göz kırıyor.

Ben de ona göz kırptım.

"Bea nerede?" diye sordu.

"Tuvalette."

Gözü seğirir. "Eğer orayı tahrip ederse..."

"Bea *asla* yapmaz," diyor Quincy'nin arkasındaki kadın. "Onun burada Simon Luckwood ile randevuya çıkmayı kabul etmesiyle elde edeceğin ilgi için onun ayaklarını öpmelisin. Onu işlemediği bir suçla suçlamak için mi? Utanmalısın Jake Camille. Utanmalısın. Onun hamburger otobüsünden salmonella kapıldığına dair söylentilerin arkasında da sen mi varsın diye merak etmeye başladım."

Adamın yüz kasları, sürekli seğirip kasılmalarından anlaşıldığı kadarıyla, yarın muhtemelen ağrıyacak. "Üzgünüm, Bayan Cranford," diye mırıldanır.

Sesini alçaltıp bana doğru eğilirken, şampanyanın mantarını tutan telleri çözüyor. "Dikkatli ol. O kadın deli. Taşınmadan önce iç çamaşırlarımı ateşe verdi. Banka hesaplarımı karıştırdığını fark edince ondan ayrılmak zorunda kaldım. Sanırım beni soyup soğana çevirmeye çalışacaktı. Ayrıca, onun yemek kamyonundan yemek yiyenlerin gıda zehirlenmesi yaşadığını duydum."

"İç çamaşırını ateşe mi verdi?" O,
uğursuz bir şekilde başını sallar.

Masadaki söndürülmüş mumu, ardından altında ateş olmayan fondü tenceresini ve sonra tekrar Jake'i izliyorum. "Evet, bunun kesinlikle onun karakterine uygun olduğunu anlayabiliyorum."

Sarkazmımdan yalanının ortaya çıktığını anlar gibi donup kalır, sonra dikkatini şişeye çevirir. Mantarı çıkarır ve mantar tavana fırlar, doğrudan bir aydınlatma armatürüne çarpar, armatür milyonlarca küçük parçaya ayrılır ve Tank'ın üzerine yağmur gibi yağar.

Yutkunuyorum.

Jake nefesini tutar.

"Aman Tanrım, biri lambayı vurdu!" diye bağırır Quincy.

"Oh, kes şunu, bunun sadece mantar olduğunu biliyorsun," diyor Wendell, insanlar giriş kapısına toplanmaya başlarken.

Tank ayağa kalkar, başını sallar ve Jake'e sert bir bakış atar, Jake ise çekinir. "Onlara yeni bir masa getir," Tank homurdanır. "Cam olmasın."

Bea nerede?

Bunu o mu ayarladı?

Ama hayır, şişeden dökülen şampanyayı ben sipariş ettim.

Muhtemelen yanlış saklanmış.

Ve kapağı kendisi açmadı. O...

"Bay Camille?" Aileen, kapıda toplanan küçük kalabalığın arasından geçerek ilerliyor. "Bay Camille, bir misafir tuvalette mahsur kaldı. Kapı açılmıyor."

Tank'a bakıyorum.

O da bana bakıyor.

"Oh, canım," diyorum. "Korkarım o benim randevum olmalı." Randevum bir cadı mı?

Şampanya şişesini bu şekilde mi patlattı? Ama benim başka bir şişe sipariş edeceğimi nereden bilebilirdi? Ve benim sipariş verdiğimde orada olmaması gerektiğini nereden bilebilirdi?

Bunu Lana ile mi planladı?

İmkansız. Lana, benim için kırmızı şarap olacağından emin olmak için önceden sipariş verirdi. Ama menünün tamamen peynirden oluştuğunu ve kırmızı şarabın bulunmayacağını nereden bilebilirdi ki?

Bir restoranda nasıl olur da kırmızı şarap olmaz? Yarın da ihtiyaçları olacak, değil mi?

Tank kapıya doğru döner. Jake de aynısını yapar.

Jake'in masaya koyduğu şampanyayı alıp onların peşinden giderim.

Koridorun sonunda bir kapı var ve hostes — Bea'nın Olivia dediğini sanıyorum — kapıya yaslanmış duruyor. "Kolu diğer tarafa çevirmeyi dene," diyor.

"Kolu çevirebileceğiniz her şekilde çevirmeyi denedim," diye cevaplar Bea.

Yüksek.

Yüksek ve panik içinde.

Korkuları yangının ötesine, kapalı alanlara da uzanıyor mu?

Öyle demişti, değil mi? Neden bu küçük bilgi kafamda takılıp kaldı?

Duvar bana çarptığında kaşlarımı çatıyorum.

Ya da belki de duvara çarpan benimdir.

Şişeden direkt içmek kabalık olur mu?

"Oyun oynamayı bırak ve şu lanet kapıyı aç, Bea," diyor Jake.

"Ona bir daha böyle konuşursan, kendini kapının önünde bulursun," dediğimi duyuyorum.

"Simon?" diyor Bea.

"Evet, hayatım?"

"Bu tuvaletten sağ çıkarsam, sana tam bir pislik gibi davrandığım için özür dilemek için akşam yemeğinde ne istersen pişireceğime yemin ederim."

"Benim mutfağımda olmaz," diyor Jake.

"Çimlere dokun, seni lanet olası codpiece," diye karşılık veriyor. "Ayrıca, Simon?"

"Evet?"

"Lütfen caddenin karşısındaki mini golf sahasına gidip Ryker'ı bulur ve ona itfaiye aracının gelmesinin nedeninin benim tuvalette mahsur kalmam olduğunu, yangın çıkması olmadığını söyler misin?"

"*Siktir git itfaiyeyi mi aradın?*" Jake diyor.

"*Senin kapı kolun bozuk olduğu için senin banyonda sıkışıp kaldım.*"

"*Çünkü sen kırdın.*"

"Senin lanet kapı kolunu ben kırmadım. Ve telefonum da yok, yani itfaiyeyi ben aramadım. Senin çalışanların aradı çünkü lanet olasıca görevleri bu."

Tank ile bakiştık.

Bea oldukça nefes nefese ve neredeyse ağlamak üzere.

Ve bu yüzden de neşeli içki benim adıma konuşmaya devam ediyor. "Jake, dostum, yolumdan çek de randevumu kurtarayım."

"Bunun için sana ne kadar ödüyor?" diye bana homurdanıyor. "*Söyle bana. Nasıl... urp.*"

Büyüleyici.

Keşke Tank'ın o adama yaptığı hareketi tam olarak anlayacak kadar ayık olsaydım, onu pretzel gibi büküp kapının önünden çekip çıkardı.

Ama yeterince ayık değilim ve dürüst olmak gerekirse nasıl olduğu umurumda bile değil.

Sadece Bea ile randevumun bu kısmının sona erme zamanının geldiğini biliyorum.

"Beatrice, geri çekil," emrediyorum. "Bu lanet kapıyı kıracağım."

"Sen... *ne*?" diyor.

"Kapıdan uzaklaş, hayatım. Bir kez daha kahramanın olmak üzereyim."

BU YOLCULUKTAN ÇIKMAK İSTİYORUM, LÜTFEN

Bea

KÜÇÜK ALANLARDAN NEFRET EDERİM.

Nefret ediyorum.

Ryker'ın alevden nefret ettiği gibi. O kadar nefret ediyorum.

Ve Ryker *alevden* nefret eder.

Bu banyo, bir hafta önce beni neredeyse panik atağa sokan hapisane hüccresinin bir kısmı kadar.

Ve yerden bir buçuk kat yukarıda, pencere tırmanmak için çok yüksek ve çok küçük, ve ben öleceğim.

Bu yüzden, kapıya yaslanıp, kolu sallayarak dışarı çıkmaya çalışırken, Simon'ın benim kahramanım olmak konusunda ciddi olduğunu gerçekten anlayacak kadar net düşünemiyorum.

Kapıyı sarsan şiddetli bir *gürültü* beni geri çekilmeye zorluyor.

Dizlerim titriyor ve nefesim kesik kesik geliyor, bu yüzden karo zeminli ve tek bir yüksek penceresi olan, lavabo ve eski tuvalet için zar zor yeterli büyüklükte olan bu küçük odada geriye gidebildiğim kadar geriye gidiyorum.

"Lanet olsun," dedi, sesi kalın ahşap kapıdan boğuk çıkıyordu. "Bu doğru hedeflenmemişti, değil mi?"

Bacaklarım tuvalete çarpar ve ben hızla eski ahşap kapağı kapatıp üzerine tırmanırım.

Kalbim deli gibi atıyor. On dakika tuvalette mahsur kalmış değil de, bir saat saunada kalmış gibi terliyorum.

Bu macera yarın sallanan sandalye testini geçecek. Şu anda, buradan bir an önce çıkmam gerekiyor.

Kapı kolunu kasten kırmadım. Gerçekten, gerçekten kırmadım.

Sadece aynada kendime bakıp, *bunu* nasıl *başarabileceğime* dair kendime biraz moral vermek istedim, ama bunun yerine... bunun yerine, karma bana insanları kullanmamam gerektiğini hatırlatmaya karar verdi.

Bir başka gürültü daha duyulur, ama bu seferki odun kırılma sesiyle birlikte gelir. Kapı içe doğru açılır ve Daphne'nin yaptığı şık saç modelinden kaçan ince saç tellerimi havalandıracak kadar güçlü bir esinti yaratır.

Sonra Simon açık kapıdan içeri girer, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, saçları hafifçe dağınık, kravatı gevşek, bir elinde şampanya şişesi, diğer eli ise rahatça yanına sarkmış.

Sanki *önemli bir şey değilmiş* gibi.

Sanki *randevumu kurtarmak için bir kapıyı kırmış gibi*. Bir şişe şampanya tutarken.

Bana bakar, şişeden bir yudum alır ve sonra burnuna köpük kaçmış gibi bir yüz ifadesi takınır.

Kalbim hoplar.

Yakışıklı, komik ve doğuştan çekici, ona bakmak bile hızla atan kalbimi sakinleştiriyor.

Bakışlarını kırık kapıya çevirir, kapı kolunun olduğu yer parçalanmış, menteşeleri biraz eğrilmiştir ve yaptığı işten memnunmuş gibi başını sallar.

"İşte oldu. Gel Bea."

Tank koridorun daha derinlerinde, Jake'i bir tür bükülmüş pozisyonda tutuyor.

Daha fazla insan arkada durmuş, bize bakıyor.

En az ikisi telefonlarını doğrudan bana doğrultmuş durumda. Kalbim güm güm atıyor.

Gözlerim yanıyor.

Dizlerim titriyor, bu da çok kötü çünkü hala tuvaletin üzerinde çömelmiş durumdayım.

Elbise giymiş halde.

Sanırım Simon Luckwood'a aşık oldum.

Ve bunun, benimle bu berbat randevuya çıktıktan sonra beni kurtardığı için olduğunu sanmıyorum. Bunun adrenalin düşüşü olduğunu da sanmıyorum ve kesinlikle onun benim en sevdiğim aktör olmasıyla da ilgisi yok.

Bu... şey, bu *onun yüzünden*.

Tuvalete giriyor. "Bunu tut," diyor.

Düşünmeden şişeyi alıyorum ve sonra o beni tuvaletten kaldırıyor, sanki korunması gereken değerli bir hazineymişim gibi kollarında sallıyor.

Gözlerim daha da yanıyor.

"Ben tam bir pisliğim," diye fısıldıyorum.

"Gerçekten," diye onaylıyor.

Bu komik olmamalı.

Gerçekten olmamalı.

Ama yine de bir kahkaha kaçıyor ve birdenbire tekrar nefes alabiliyorum.

Kalbim ciğerlerim kadar iyi çalışmıyor, ama nefes alabiliyorum.

Ve bu da onu benim gözümde kahraman yapıyor.

Nefes almama yardım etti.

Beni tuvaletten dışarı taşıyor, ben de serbest kalan kolumu ona doluyorum ve kimseye bakmamak için yüzümü boynuna gömüyorum.

Evet, evet, tamam.

Ayrıca bu bir daha asla olmayacak ve masalsı bir prenses anı yaşıyorsam, gerçeklik her şeyi mahvetmeden önce bunun tadını sonuna kadar çıkaracağım.

Ona yürüyebileceğimi söyleyebilirdim.

İyi olduğumu. Sadece biraz sendelediğimi. Oradan çıktığım için geçeceğimi.

Ama beni tüy kadar hafifmişim gibi koridorda taşıyor ve babamın kokusu gibi kokuyor — bergamot, paçuli ve güvenlik gibi — ve ben bırakmak istemiyorum.

"Bu da, çizginin tam üzerinde olduğunu iddia etmene rağmen, çizginin üç santim ötesine park ettiğin durum gibi mi?" diye fısıldıyor bana.

Ne sorduğunu anlamam bir dakika sürüyor.

Otobüsün çizginin 3 santim üzerinde değil de çizgide olduğunu iddia ettiğin gibi, tuvalette kilitli kaldığını da uydurdun mu?

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Yani ateşten ve kapalı alanlardan korkuyorsun?"

"Hayır. Evet. Tabii."

O gülüyor ve sesi bana yankılanıyor. "Oldukça ilginç bir hikaye gibi görünüyor."

Bunu hak etmiyorum, ama *istiyorum*. İlgı görmek istiyorum.

"Kapı kolunu gerçekten kırmadım. Yani, görünüşe göre kırmışım, ama kasıtlı değildi. Planın bir parçası değildi."

"Sana inanıyorum."

"İnanmamalısın."

"Çünkü kapı kolunu kırdın *mı*?"

"Çünkü buraya neden gelmek istediğimi sana söylemedim."

"Sorun değil. Biraz sarhoşum, bu yüzden bu gece kahraman rolünü oynamaya çalışırken seni merdivenlerden aşağı düşürürüm herhalde."

Başımı kaldırıyorum.

Bana çarpık bir gülümseme atar. "Aman Tanrım, beni indir." Merdivenlere

neredeyse vardık.

Tank arkamızda.

Jake ortalarda yok.

"Merdivenlerin altına sorunsuz bir şekilde ulaşabileceğime yüzde seksen üç eminim."

"*Simon*. Gidemeyiz. Henüz akşam yemeği yemedik."

O sırtarak şöyle der: "Henüz işlemediğim günahların bedelini ödmeden bunu yiyemem, bu yüzden sizin niyetinizin, bizim buradan ayrılmamızla daha uygun olacağını söyleyebilirim."

Sonra sallanır.

Tank onu omuzlarından tutar. "Onu indir, patron."

"Ne oyunbozan." Merdivenlerden ilk adımı atar. "Söylesene Bea, dünyanın en iyi —*hik!*— randevusu olduğum için bana teşekkür etmek için ne tür bir yemek pişirmeyi planlıyordun?"

"Beni yere indirmezsene hiçbir şey. Kolum kırıkken yemek yapamam."

"Ben yaparım," diye ısrar eder ve bir adım daha atar.

"Yani kesinlikle gidiyoruz?"

"Evet. Menüye protesto olarak." Üçüncü adımı atarken tekrar hıçkırır.

Aşağı inmek için mücadele edersem, merdivenin en altına kadar yuvarlanırım.

"Ama çantam..."

"Tank onu... *hic!* ... geri getirecek."

İki basamak daha. İki basamak daha indik. "Aman

Tanrım, *rol mü* yapıyorsun?" diye fısıldıyorum.

Onun gülümsemesi katlanarak katlanarak
büyüyor. "Hayatım, ben senin senin

oyunculuk yeteneğime olan inancından çok etkilendim."

Bu bir evet değildi.

Hayır da değildi.

Şu anda yolun yarısındayız.

Şampanya şişesini kaldırıp kendim bir yudum alıyorum.

Belki sarhoş olursam, merdivenlerden aşağıya düşerken daha az acır.

"Bana akşam yemeğinde ne servis edeceğin sorusuna cevap vermedin," diyor nazikçe.

Ana salonda yemek yiyen insanların yarısı ve hostes standının etrafında duran iki çift bizi açıkça görebiliyor.

Aman

Tanrım.

Kahretsi

n. Siktir.

İşte geldiler.

Bay ve Bayan Camille.

Jake'in ailesi.

Ve... Lanet olsun.

Logan. Logan ve randevusu.

Simon'ın beni Jake'in restoranının merdivenlerinden aşağı taşımasını izliyorlar.

Bence bu iyi.

Ya da belki kötü.

Belki de ikisi de.

Simon merdivenlerde sallanarak bana bakıyor, bir cevap bekliyor.

"Gizli menü," diye patladım.

"Oh, Bayan Best, *çok* meraklandım. Son gizli menü öğeniz...

hic! —

olağanüstüydü."

İki adım daha.

Neredeyse vardık.

Durur ve bir tarafa yalpalayarak eğilir.

Tank homurdanır ve tekrar omuzlarından tutar.

"Merak etme," diyor Simon bana. "O istifa etmeyecek. Stüdyo ona çok iyi maaş veriyor. Çoğunlukla benim çocuklarım yüzünden, ama ne yazık ki benim yüzümden de. Tank. Lütfen hostese yemeğimizin parasını öde. Bu geceki bu iğrenç olayda kimse bizim onurlu davranmadığımızı söylemesin. Şirket kartından öde."

Aman Tanrım.

Sanırım gerçek hayattaki bir kahraman buldum.

Simon dramatik bir şekilde zemin katta yere adım atar ve bu sefer şiddetli bir şekilde sallanır.

Sonra hıçkırır.

Sonra ikimizi de düzeltirken kıkırdar.

"Simon! Simon, bekle," diye seslenir Jake. "O seninle oynuyor. Herkes onun mükemmel, harika bir insan olduğunu düşünüyor, ama onu benim tanıdığım gibi tanımıyorlar."

Simon derin bir nefes alır, beni kaldırır ve yavaşça nefes verirken bir şekilde beni göğsüne daha da yaklaştırır.

Sonra dönüp merdivenlerin yarısına kadar inmiş olan Jake'e bakar.

İnsanlar merdivenlerin başında toplanır.

Bizim iki yanımızdaki odalarda tüm konuşmalar durmuştur.

.

"Herkes her zaman sorun olduğunda, eski dostum, aynaya bakma zamanı gelmiştir.

aynaya bakma zamanıdır. Lana selamlarını gönderdi. Hayır, dur... O öyle demedi." Düşünüyormuş gibi tavana gözlerini kısarak baktı.

"Ah, evet. Lana, bu akşam senin yemeklerinden yeseydim benim yaşayacağım aynı acıyı senin de her gün yaşamayı diliyor. Ve eminim ki bu akşam yemeğine gelenlerin çoğu da aynı şeyi diliyor. İyi günler, bayım."

Merdivenlerin başında Quincy'yi görürüm, ağzı geniş bir gülümsemeyle açılmıştır.

Simon beni kapı çerçevesine ya da standı çarpmadan, hiç sallanmadan hostes standının etrafından taşır ve Camilles'lere bir kez daha bakmadan geçip doğrudan kapıdan çıkar.

"O şey..." diye başlıyorum, ama itfaiye aracının daire şeklindeki yola girdiğini görünce sözümü kesiyorum. "Oh, lanet olsun."

Ryker mini golf sahasından caddeyi koşarak geçerken üç itfaiyeci arabadan atladı.

Kardeşlerim o yeri çok severler.

"Her şey çözüldü beyler," diye Simon itfaiyecilere duyurur. "Tuvaletten bayanı kurtardım. Ama gitmeden önce tuvalet kapılarının kilitlerinin kırık olup olmadığını kontrol etseniz iyi olur."

Beni ayağa kaldırır ve sendelediğimde beni sabit tutar.

İtfaiyeciler restorana girerler, muhtemelen rastgele sarhoş bir misafirin uydurma bir hikaye anlatmadığını doğrulamak için.

"Yangın yok," diye Ryker'a sesleniyorum. "Tuvalete kilitlendim."

O da yavaşlıyor.

Onun hemen arkasında olan Hudson da yavaşlar, ama aynı zamanda sırtıyor. "Hadi canım?"

"Bu bir kazaydı."

"Affedersiniz beyler, ama kız kardeşinizle randevum henüz bitmedi." Simon şampanya şişesini alır ve uzun bir yudum için kaldırır, onu izlerken gözlerim yaşarır.

Bir anda boğazına çok fazla köpük giriyor.

"Kız kardeşimle randevunu bitirmek için sarhoş olman mı gerekiyor?" diyor Ryker.

Hâlâ beni baştan aşağı inceliyor.

Parmaklarını da çatırdatıyor.

"Kesinlikle," diyor Simon. "Alkol, düzenbazları her zaman daha katlanılır hale getirir."

"Dolandırıcılar mı?" diye tekrarlar Ryker.

"Niyetleri hakkında yalan söyleyen insanlar."

Hudson gözlerini devirdi. "Dostum, ben oradaydım. Bea'nın ne istediği konusunda hemen bir sonuca vardın ve ona sorup, senin ve egonun yanılmış olabileceğini düşünmeden, haklı olduğunu varsaydın. Kes şunu. Bea, hadi eve gidelim."

Simon bana bakar.

Kardeşlerim bana bakar.

Limuzin itfaiye aracının arkasında durur.

Kardeşlerimle eve gidebilirdim.

Bu gecelik bu kadar yeter.

Asıl niyetim açısından, bu bir başarıydı. Ama Daphne'nin *sallanan sandalye testi* diye fısıldadığını duyuyorum.

Bu beni gülümsetir. "Hayır, sen eve git. Simon'a akşam yemeği borcum var. Menünün tamamı peynirden oluşuyordu."

"Salatalar da dahil," diye duyurur Simon. "Peynirli salatalardı. Kendi gözlerimle gördüm. Peynir soslu peynirli salatalar. Neden bu yerin adı bir meyvenin adı ile anılıyor ki, servis ettikleri tek şey mide rahatsızlığı yaratacak şeyler?"

Aman

Tanrım.

Onu

seviyorum.

Gerçekten.

Gülümsemesinin rol olup olmadığı umurumda değil.

Çok komik ve nazik ve neredeyse sarhoş olduğuna eminim. Bu adamın yemeğe ihtiyacı var.

Ben kimim ki bunu ondan esirgeyeyim?

BİR ADAM CORN DOĞ'U SEVDİĞİNDE

Simon

BURGER BUS, gün batımında sarhoş olduğumda çok keyifli.

Sarı boya, sanki gözlerim kaleydoskopmuş gibi canlı, renkleri dönen ve parlak hale getiriyor. Apartman binasının otoparkının kenarındaki ağaçların üzerinde güneş batarken, akşam böcekleri cıvıldıyor, uğulduyor ve şarkı söylüyor. Bea'nın ailesinin fotoğrafları hareket ediyor.

Çerçevesiz fotoğraflar değil, fotoğraflardaki insanlar.

Izgara hamburgerlerin kokusunu alabiliyorum, babasının onları çevirdiğini görebiliyorum ve annesinin piknik masasına daha fazla yer hazırladığını izleyebiliyorum, ve bu sadece *tek bir* hareketli fotoğraf.

"Ye," diyor Bea'nın annesi.

Ama aslında Bea, önüme bir sepet dolusu mısır köftesi ve cips koyuyor.

Evet, *cips*. Ne kadar uzun süre Amerika'da yaşamış olursam olayım, onlara *patates kızartması* demeyi reddediyorum.

Beni zorlayamazsınız.

İşte bu kadar.

Masada karşımda bir sandalyede dengede duruyor, hala ona aldığım o parlak kırmızı elbiseyi giyiyor. Alkolün benim sikimi işe yaramaz hale getireceğini düşünebilirsiniz, ama şu anda oldukça mutlu.

O elbiseyi giyerken bana mısır köftesi ve patates kızartması yaptı.

O elbise ve topuklu ayakkabılarla bana akşam yemeği hazırlarken onu izledikten sonra, hiçbir şey benim aletimi etkisiz hale getiremezdi. Ve bu gösterinin erotik olmasını sağlayan şey şampanya değil.

Sadece o.

Ve biraz da şampanya.

Kesinlikle biraz şampanya.

Buraya gelirken limuzinde açtığım üçüncü şişeyi de dahil etmek gerekirse.

Hıçkırıyorum.

Bea gülümsüyor ve bu hem çok çekici hem de çok saçma.

Bir kadının gülümsemesi diğerinden nasıl daha çekici olabilir?

"Ye, Simon," diyor.

Mısır köftesini kaldırıp, üç tane gibi görünen tek köfteyi inceliyorum.

"Siz de çubukta hamburger yapar mısınız — *hiç!* —?"

Onun düşük, boğuk kahkahası, bir an için nerede olduğumu unutmama neden oluyor. "Bunu araştıracağım."

"Peki ya cipslerin? Onları da çubuklara takmayı mı düşünüyorsun?"

"Çubuklara takılmış bir sepet patates kızartması için ekstra ücret alırım." Bir cips ısırp bana tekrar gülümsüyor.

Başım dönüyor ve azgınlığım daha da artıyor.

Onun gamzelerini yalamak istiyorum.

Gülme çukurlarını, dudaklarını, boynunu ve... Tanrım, bu köpüklü içecek bana ne yaptı böyle?

Şişe bana bakıyor. Ben

de ona kaşlarımı

çatarak bakıyorum.

Komplo kurarcasına kıkırdıyor.

"Sana yemek yedirmem mi gerekiyor?" Bea masanın üzerinden eğilip elimi ağızma doğru itti, parmaklarının ve avucunun sıcaklığı benim de onun cildini yalamak istememe neden oldu. "Mısır köftesini ye."

Bu harika bir fikir. Ama ona üç corn dog'umu sallıyorum. Tek corn dog'umu.

Sadece bir tane. Üç tane gibi görünen bir tane. "Sadece biri bana bir sır verirse yerim."

"Akşam yemeğinde bir sır mı
lazım?" "Evet."

"Yatmadan önce hikaye de ister misin?"

Ah, yatma vakti.

En sevdiğim konu. "Doğru — *hıç!* — hikaye anlatıcısı varsa ve
çıplaksa."

Kafasını sallar ve mısır köftesini doğrudan dudaklarıma sokar. "Önce
sırrı söyle," derim kızarmış hamurun karşısında.

Kokusu çok güzel.

Kızarmış balıktan bile daha iyi.

Ama bu, şampanyanın benim adıma düşündüğü bir şey olmalı. Hiçbir
şey onun kızarmış balığı kadar iyi olamaz, ama hamburgerleri ona yakın.

Gözlerimi kısıp bakıyorum ve üç corn dog iki oluyor. "Ne
tür bir sır istiyorsun?" diye soruyor Bea.

Çıplak halini anlat, diyor aşırı aktif penisim ve neşeli arkadaşlarım
birleşerek benden talep ediyorlar.

Onu sevmiyoruz, hatırlatırım onlara.

Bu onu çıplak kalmak için mükemmel kılar, diye hatırlatıyorlar
bana. "Simon?" diyor Bea.

Görünüşe göre kasıklarımı dik dik bakıyormuşum, başımı geriye
doğru çekip ona baktım ve başım neredeyse boynumdan kopacaktı.

Tanrım, sarhoşum. "Evet?"

"Dudakların hareket ediyor, ama aslında yüksek sesle bir şey
söylemiyorsun."

Kıkırday

arak

güldüm.

Kıkırdam

a.

Oops.

"Aman Tanrım, *mısır köftesini ye.*"

Onu ortaçağ şövalyesiymişim ve kılıcımmış gibi kaldırıyorum.
"Ama önce bir sır!"

O gülüyor. "Tamam. Bir sır. İşte geliyor. Soyadımız eskiden *Beste* idi.
T harfinin sonunda *e harfi* vardı. Ama kimse *Bestie* mi demesi gerektiğini
(ki teknik olarak doğrudu) yoksa *Best* mi demesi gerektiğini (ki yanlıştı)
bilmiyordu, bu yüzden dedem büyükannemle evlendiğinde *e* harfini
çıkardı."

Bu tam bir sır. Daha sonra yazmam gerekecek. Hatırlayabilirsem tabii. "Gerçekten mi?"

O başını sallar, beynim bunu yavaş çekimde işler. "Bence doğru seçimi yaptı. En iyi arkadaşlarım konusunda çok seçiciyimdir, ama *en iyi* olmak hoşuma gidiyor."

"Hayatında büyüleyici olmayan bir şey var mı?"

"Hayır. Tuvaletleri temizlerken bile eğlenceliyim. Eğlenceli hale getirmem lazım, yoksa yapmam, ve üç erkekle yaşıyorsan bu bir seçenek değil. Yani, *yaşıyordun*. Artık sadece alışkanlık. Ve bu iki sır. Şimdi ye."

İtaatkar bir şekilde mısır köftesini ısıyorum, tam bir zevkle inlemek için duraklıyorum ve düşüncelerim dağılıyor.

Düşüncelerimin trenleri var mı? Bu akşam yok sanırım.

Kafamın ne kadar hafif olduğunu düşünürsek, düşüncelerimin var olması bile büyük şans.

Sarhoş olmak muhteşem. Neden bunu daha sık yapmıyorum? "Bu iyi bir inilti mi, yoksa işkence inilti mi?" diye soruyor Bea.

"Senden hoşlanmıyorum, yani ikisi de."

Lanet kadın bana gülme cüretini gösteriyor. "Benden hoşlanmıyor musun?"

"Tanrım, hayır. Senden *nefret* ediyorum. Beni çocukluğum boyunca ailemin yaptığı gibi, sevgililerin kavgasında bir piyon olarak kullandın. Bence sen korkunç birisin. Ve ben nadiren - *hic!* - birinin korkunç olduğunu düşünürüm. Ailem hariç."

Gözlerim bu muhteşem mısır köpeğinden başka bir şey görmüyor, bu yüzden Bea'nın bana yaptığı yüz ifadesini anlayamıyorum.

Ve görme yetim çalışıyor olsa bile, beynimin buna hazır olmadığını söyleyebilirim, bu yüzden onu çözebileceğimi sanmıyorum.

Oh, bak.

Mısır köpeği penis gibi
görünüyor. Yine kıkırdarak
gülüyorum.

"Sevmediğin bir kadınla akşam yemeği yiyen bir erkek için çok mutlusun," diyor Bea.

"*Her koşulda* mutlu olabilme konusunda olağanüstü bir yeteneğim var." mutlu olabilme yeteneğine sahibim."

"*Bu olağanüstü bir yetenek.*"

"Beni mutlu etmek isteyen insanların yardımı olmadan kendimi eğittim. Tanrım, yardım et, bunlardan üç tane daha yiyebilirim."

"Önce bunu bitir."

"Bana başka bir sır daha söyle."

"Sıra sende. Bana bir sırrını söylediğinde bir corn dog daha yiyebilirsin."

Büyüleyici.

Sanırım haklı.

Kafamda konuşmamızı hesaplamaya çalışıyorum ve az önce ne dediğimi hatırlayamadığımı fark ediyorum, bu da onun haklı olduğu anlamına geliyor.

O benim kadar sinirli değil.

Sarhoş öfkeli. İyi anlamda öfkeli. Keyifli anlamda öfkeli.

"Herhangi bir sır biliyor muyum?" diye Bea'ya soruyorum.

"Eminim öyledir. Lana ile nasıl tanıştığınızı anlatın bana."

"Ona spotted dick servis ederken ona çok uygunsuz bir şekilde asıldım ve o, biz İngilizlere yeterince aşına olmadığı için benim çekici aksanımla söylediğim berbat tavlama sözlerine kapıldı. Ama bana sorarsan, aksanı olan o."

Corn dog'u tekrar ısıırıp inledim.

Dudakları gülümsemeye kıvrıldı.

Altısı da.

Ve sekiz gamzesi.

Bea'nın *sekiz gamzesini* izlemek ne büyük bir zevk. "Fazla içki içmezsın, değil mi?" diyor.

"Hiç. Çok içtiğimde tüm sırlarımı anlatırım." "Jake'in büyük açılışına seni götürdüğüm için bana gerçekten kızgın mısın?"
açılışına götürdüğüm için bana gerçekten kızgın mısın?"

"Çok kızgıyım."

"Gülümsemeden söylediğinde daha inandırıcı oluyor."

"Ve bu benim en büyük numaram, Beatrice Trixie Best. Seni, ne düşündüğümü bildiğini sanmaya ikna etmeyi başardım çünkü ben dünyanın *en* iyi gülüşü olan kişiyim. Ben, hüznü gülümsemeye yok eden ve herkesi kandıran gülümseyen biriyim."

"Daha fazla mısır köpeği ye."

Arka kapıya bakar ve bana dönmeden önce kaşlarını çatır.
Gamzeleri kaybolmuştur.

Ona uzanıp gamzelerini bulana kadar yanaklarını dürtmek istedim,
ama o elimi itti.

Ah.

Doğru.

Elimde mısırlı sosis var. Bazı kadınlar yüzlerine sosis
dokunulmasından çok rahatsız olurlar.

Bir kez daha kıkırdayarak gülerim.

Bea başını sallar. "Ye."

"*Konuş*," diye onun Amerikan aksanıyla tekrar ediyorum.

"Lana'nın neden seninle evlenmek istemediğini anlamaya
başlıyorum."

"Anlamaya mı? Biraz yavaşsın, değil mi?"

Gözleri büyüdü ve başını geriye eğerek bir kez daha kahkahayı bastı.

Onu eğlendirmek için alkolün etkisini geçici olarak yenebildiğim için
kendimi zihinsel olarak tebrik ettim.

Onun kahkahası müzik gibidir.

Günde üç kez, hayır, dört kez içinde yüzmek istediğim gerçek bir
senfoni.

Dörde kadar saymayı hatırlıyor muyum?

Elimi kaldırıyorum, çubuktaki penis görünüyor ve tekrar
kıkırdayarak gülüyorum. "Bana başka bir sır daha söyle."

"Sabah bunu hatırlayacak mısın?" "Her kelimesini."

Aslında buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum, yani bu
muhtemelen doğru değil.

Sahte davranmaya devam ettiğim için
kendime şerefe. "Daphne bir keresinde
hayatımı kurtardı."

Daha dik oturuyorum. "Gerçekten mi? Seni boğulmaktan mı
kurtardı? *Hic!* Yoksa silahlı çatışmada mıydın? Seni kuduz bir
hayvandan mı kurtardı?"

"Gerçekten aklın buraya mı gidiyor?"

"Ben çok yaratıcıyım, Bayan Best."

"Açıkça."

Willy köpeğimi sallıyorum. "Sırrını anlatmaya devam et, lütfen... *Hic!* —lütfen."

"Daph'ı tanımadın mı?" diye sorar Bea.

"Tanıması mı gerekiyor?"

"Sanırım tanımamalısın. Bazıları tanıyor, bazıları tanımıyor. Ailesi Aurora Gardens otel zincirinin sahibi. Bazen dedikodu sayfalarında yer alıyorlar. Birkaç yıl öncesine kadar en çok Daph yer alıyordu."

"Ah, anlıyorum." Başımı sallıyorum ve beynim kafatasımın içinde sallanıyor ve bir daha başımı sallamamamı istiyor.

"Austen & Lovelace'den kovulduktan sonra ailesi onu mirasından mahrum bıraktığında, yaklaşık dört yıl önce Hudson ve benim yanıma taşındı."

Oh, bu çok ilginç.

Neredeyse, neredeyse bitirdiğim, aslında bir willy dog olan corn dog'umun içindeki sosis kadar ilginç. "Devam et."

"Bu hikayeyi bilmiyor musun?"

"Bu hikayeyi nereden bileyim ki?"

"Haberlerde her yerde vardı, sen de New York'ta yaşıyordun, değil mi?"

"New York sosyetesini, benim Londra sosyetesini hakkında ne bildiğimi umursamıyorum. Ben de Londra sosyetesini hakkında ne bildiğimi umursamıyorum. Ve kinimden dolayı, New York sosyetesinin varlığını *kabul* etmeyi reddettim. Hepsi, her biri, botlarımı yalayabilirler."

Aman Tanrım.

Bea'nın mısır köftesini yemesini izlemeyi seviyorum.

Kalın ucunu dudaklarıyla kapatan hali, vücudumun her yerine, ağzına başka ne koyabileceği konusunda fikirler veriyor.

Özellikle de, evet, benim sikimi.

Ağzında mısırlı sosisli sandviç, onu saran o güzel kırmızı dudaklarıyla bakışları üzerimde donuyor ve akşamımın mutlu bir sonla bitmeyeceğini merak ediyorum.

Mutlu sonları severim.

Ama kafam bulanık olmadığında ve mutlu sonların anılarını hatırlayacağımdan daha emin olduğumda mutlu sonları daha çok seviyorum.

Bea, ucunu ısırpı bitirir ve yavaşça çiğner.
Şampanya bana, *senin ona oldukça düşkün olduğunu* söylüyor. Kıkırdarak gülüyorum.
Bunun doğru olduğuna inanıyorum ve bu çok komik değil mi? Nedenini hatırlamasam bile?
Yine mısır köftemi ısırmaya başlıyorum, sonra bunun ona nasıl görüldüğünü merak ediyorum.
Ve umursamadığıma karar veriyorum.
Ben namuslu biri değilim.
Bea boğazını temizliyor. "Daphne mirastan mahrum bırakıldı ve o..."
"Ne yaptı? *Hic!* Skandal mıydı?"
"Bu onun anlatacağı bir hikaye. Tek söyleyeceğim, okulu bırakmak zorunda kaldı ve kalacak bir yere ihtiyacı vardı."
"Yani skandal bir şey *oldu*."
"Seks kaseti falan yok ve cinayetten tutuklanmadı, eğer sorduğun buysa."
"Bah. *Hic!* Ben onun kardeşinin nişanlısıyla yattığı skandalları tercih ederim."
"Onun sadece bir kız kardeşi var ve kız kardeşinin nişanlısıyla yatmıyor. Eski nişanlısı."
"Ne yazık. Bu harika bir skandal." "Simon Luckwood, sen dedikoducu musun?"
"Tabii ki," neşeli cevap benim için. "En iyi fikirlerimi nereden aldığımı sanıyorsun? Yetiş bana, canım."
Yine güldü. "Seni anlamak kesinlikle imkansız."
"Harika. *Hic!* New York yüksek sosyetesinde ne tür bir rol oynuyorsun da, bilinen evrendeki en büyük otel zincirinin varisiyle tanışabildin?"
Şuna bakın!
Uzun cümleler kurabilirim.
Ve bu konuşmayı takip edebiliyorum. Bu, sırtımı sıvazlamayı hak ediyor.
Bea, benim willy köpeğimin kalanıyla kendimi sırtımı okşarken komik bir ifadeyle bana bakıyor.
"Daph ve ben buradaki yerel üniversitede tanıştık. Hudson evde kalan tek kardeşim olduğu ve

Daph buraya transfer olmuştu ve ikisi de benim aldığım derslerdi."

"Zengin ve ünlülerin çocukları bu üniversiteye sık sık gelir mi?" diye soruyorum.

En azından sorduğum şeyin bu olduğunu sanıyorum. Mantıklı bir soru gibi görünüyor. Bea cevap verdiğinde, onun söylediklerini anlayan bir adam gibi görünmeyi başardığım için kendimi bir kez daha alkışlıyorum.

"Oldukça seçkin bir okul olduğu için zengin ve ünlü öğrenciler de sıkça görülüyor. Onun da bu kategoriye girdiğini bilmiyordum; o da benim gibi sınıf arkadaşlarımızın çoğundan biraz daha büyük görünen biriydi. Neden iki derste de yan yana oturmaya başladığımızı hatırlamıyorum, ama öyle oldu ve sonra bir gün, ders başlamadan önce arabamda, çamaşır makinesinin bozulmasından iki gün sonra buzdolabımın da bozulması yüzünden tamamen çöküntü yaşarken beni yakaladı."

"Lanet olası çamaşır makinesi." Bea gülüyor.

"Aynen öyle."

Mısır köftesini tekrar ısıırıp memnuniyetle iç çekerim. "Devam et. Sesin çok güzel ve ben de oldukça — *hıç!* — sarhoşum, bu mükemmel bir kombinasyon."

Bana gözlerini kısarak bakar, ama sonra dudakları tekrar hareket etmeye başlar ve ben saatlerce onun dudaklarını izleyebilirim.

Hatta günlerce.

Aylarca.

Yıllar boyunca.

Gülme

çukurlarıyla.

Gamzelerle.

Hepsiyle.

"Daphne'ye ev sahibi saçmalıklarıyla uğraştığımı söyledim, bana yeni ev aletleri almayı teklif etti ve ben onun şaka yaptığını sandım. Ona, tüm işlerimi halletmem için bana her hafta üç gün daha fazla zaman alabilir mi diye sordum. İki ders, işim ve Hudson ile başa çıkamayacağım kadar çok şey üstlenmiştim. Daph beni çay içmeye çıkarmakta ısrar etti ve sonra gerçekten bana yeni ev aletleri aldı."

Willy köpeğimin sopasını selamlamak için kaldırıyorum. “Aferin sana. Benim ailem bir keresinde ev aletleri yüzünden neredeyse boşanıyordu.”

“Bu pek sağlıklı bir ilişki gibi gelmiyor.”

"Disfonksiyondan beslenirken kim sağlıklı olmaya ihtiyaç duyar ki?" "Onlardan mı bahsediyorsun, yoksa kendinden mi?"

"Affedersin canım, ama bu sorgulamayı yürüten benim. Lütfen yerini bil. Devam et. Bana aletlerden bahset."

Kardeşlerimden daha kötü bir sesle bir şeyler mırıldanıyor.

"Tabii ki ben," diye cevap veriyorum. "Benim çok daha fazla — *hic!*— yılların tecrübesi var."

Yine gülüyor ve ben yine gamzelerinde boğuluyorum.

Onun gamzelerinin içinde yaşamak çok sıcak ve rahat olurdu. Dünyanın geri kalanından kaçmak, tam da onun yüzünde. Onun yanaklarında olmak. Ağzına çok yakın.

Tanrım, hiç bu kadar sarhoş olmuş muydum? "Bayan Best." "Evet?"

"İnsan ev aletlerine gerçekten aşık olabilir mi?"

Omuzlarını silkiyor, bu da bir şekilde tüm otobüsü yana doğru eğiyor. “Onu seçmekten aynı gün teslimatı denetlemeye kadar her şeyi halleden birine kim aşık olmazdı ki? Mesele para değildi, ona geri ödemeyi teklif ettim. Mesele zaman ve zihinsel enerjimdi. Bunu tek başıma halletmek zorunda kalmadığım için o kadar minnettardım ki, ona sarılıp ağladım ve sonra ona teşekkür etmek için babamın butternut squash risotto'su ve gizli soslu barbekü tavuğu yaptım."

"Bu akşam yemeği için böyle bir seçenek olduğunu bilmiyordum." "Bu akşam yemeği için bir seçenek değildi."

"O zaman yarın akşam."

"Simon. *Yarın gece* bir şey olmayacak."

Burası mı bulanıklaşıyor, yoksa şampanyam mı? "Neden olmasın?" "Beni sevmediğini söyleyen kişi sen misin?" "Bu, bir daha birbirimizi görmememiz için bir neden değil."

"Belki senin için değil. Ama ben beni seven ve benim de sevdiğim insanlarla vakit geçirmeyi seviyorum."

"Benden hoşlanmıyor
musun?" Tabii ki benden
hoşlanıyor.

Ben inanılmaz derecede sevimliyim. Ve
çekici. Ve sarhoşum.

"Senden hoşlanıp hoşlanmamamın önemi yok," diyor bana.

Ona yavaşça göz kırptım ve gözlerimi tekrar açtığımda odaklanması çok uzun sürdü. "Neden?"

"Bir ayrılığın üstesinden gelmeye çalışıyorum. Bekar bir babayla çıkmak istemiyorum çünkü zaten üç çocuk yetiştirdim ve artık yeter. Enerjimi işimi büyütmeye harcamam gerekiyor. Hayatımdan memnunum. Sen ünlüsün ve ben kendime ya da kardeşlerime bu kadar ilgi çekmek istemiyorum. Devam edeyim mi?"

Gözlerimi gökyüzüne doğru çeviriyorum, bu da tüm vücudumu dönüyor ve başım dönüyor gibi hissettiriyor. "Bayan Best."

"Evet, Simon?"

"Uykuya dalarken sana soracağım diğer soruların cevaplarını yazabilir misin? Ben... *hic!* Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum ama ben..."

Ama

ben...

Evet.

Ama ben.

Ve bu, dünya rahat bir karanlığa bürünmeden önce hatırladığım son şey.

GÖREV TAMAMLANDI, DAHA İYİ HİSSETMELİYİM,
DEĞİL Mİ?

Bea

Ertesi sabah, Daphne'nin mutfağındaki küçük köşede, her zamanki gibi birlikte kahve ve çay içtiğimiz yerde, pijamalı dizlerimin üzerinde duran bilgisayarına kaşlarımı çatarak, sosyal medya akışımı kaydırıyorum.

Kasabadaki herkes JC Fig'in açılışı hakkında bir fikre sahip.

Restoranın açılışıyla ilgili her bir gönderiye karşılık, Simon ve benimle ilgili üç gönderi var. Bizimle ilgili gönderilerin yarısından fazlasında, kapı kolu kırıldığında beni kurtarmak için şampanya şişesi elinde tuvaletin kapısını kırdığına değiniliyor.

İtfaiyeciler de bunu doğruladı.

Kapı kolu kırılmıştı. Kendi başıma dışarı çıkmam imkansızdı ve kapı kolunu kırmam da imkansızdı, ya da kırdıysam da, o kadar eskiydi ki ne yaparsam yapayım kırılacaktı.

Ve şimdi haklı olduğum
ortaya çıktı. Görev
tamamlandı.

Üstelik Simon'ın beni JC Fig'den dışarı taşıdığı düzinelerce fotoğraf yerel sosyal medyada dolaşıyor.

Bunların birçoğunda Camilles arka planda garip bir şekilde bakıyor.
Heyecanlanmam gerekirdi.

Bunun yerine, Simon'ın beni kullandığım için sevmediğine dair saçma sapan yorumları kafamda dönüp duruyor.

"Buraya gelip seninle beşlik çakacaktım, ama bugün beşlik çakılacak bir sabah gibi görünmüyorsun," diyor Daphne.

Bir başka gönderiyi kaydırıp okudum ve kaşlarımı daha da çattım. "Beklenmedik bir akşamdı."

"Seni içeride kilitlemek için kapıyı bozmadım. Bilgin olsun. Böyle bir şey yapmam."

"Ama kredi kartımı çaldığında yetmiş adet peynir fondü sipariş etmeye çalıştım," diyor yeni bir ses.

"Bin dolar senin için bir kuruş bile etmez."

Başımı kaldırıp Daphne'nin ablasına göz kırptım, sonra dün gece Simon hamburger otobüsümün şef masasında bayıldığından beri ilk kez yüzümde gerçek bir gülümseme belirdi. "Merhaba Margot. Burada olduğunu bilmiyordum. Her zamanki odanı aldığım için özür dilerim."

Daphne'den birkaç santim daha uzun, biraz daha ince, mavi gözlü ve açık kahverengi ile sarı arasında belirsiz bir tonu olan saçları var. Pijama şortu çizgi film fareleriyle süslenmiş, ki bu, Daph'in son derece zarif, tutucu, CEO adayı ablasını ilk gördüğümde hiç beklemediğim bir şeydi.

Dolaptan bir kahve fincanı çıkarır ve bana gülümser. "Sorun değil. Daphne'nin yatağını boşaltması için iyi bir bahane oldu, böylece pijama partisi yapabiliriz."

"Daha çok horlama partisi gibi." Daphne elektrikli su ısıtıcısını alır ve suyla doldurur. "Bunu halletmek için doktora görünmelisin. Ya da belki... Kulağa çılgınca geleceğini biliyorum, ama beni dinle... Belki hafta içi yeterince uyumalısın ki hafta sonu bu kadar yorgun düşmeyesin."

Margot ona umursamazca parmak hareketi yapar ve ben daha da geniş gülümserim.

"Sessiz olabilir misiniz?" Hudson yan odadaki kanepeden mırıldanır. "Bazılarımızın her gece on dört saat uykuya ihtiyacı var."

"Sanki sen üniversitede her gece beş saatten fazla uyumadan parti yapmıyormuşsun gibi," diye bağırır Daphne.

"Evet, tabii. Bu yüzden yazın uykuya ihtiyacım var."

"Ryker'in boş bir yatak odası var," diye kardeşime hatırlatırım. "O zaman onunla birlikte yaşa."

Hayatta olmaz.

Beş buçukta tüm misafirlerini uyandırır ve keçilerini ve tavuklarını kontrol etmeye gider.

"Hayır Bea, hayır Hudson," diyor Daphne. "Sen sadece kız kardeşini sevdiğim için buradasın."

O homurdanır, kanepye gıcırda ve sonra oturma odası tekrar sessizliğe bürünür.

Margot, Daphne'nin onun için stokladığı ve ben de burada olduğum sürece faydalandığım çay çekmecesini karıştırır.

"Paris çayı mı? Bu ne?" diye mırıldanır.

"Bu, lezzetin yeni bir boyutu," diyorum ona. "Denemelisin."

Daph kahve makinesinin başlat düğmesine basar, ardından elektrikli su ısıtıcısının düğmesine basar ve havayı birden fazla cihazın su kaynatma sesi doldurur. Buzdolabından bir pizza kutusu çıkarır ve masanın üzerine bırakır, ardından karşımdaki koltuğa oturur.

"Bugün yine Simon'la mı görüşeceksin?"

"Hayır. Bu öğleden sonra spor derneği karnavalında çalışacağım." Bu, Athena's Rest'teki gençlik spor kulüpleri için her yıl düzenlenen bir bağış etkinliği. Hamburger otobüsünü kullanıp gelirleri bağışlayacağım, durumum sıkışık olsa ve henüz bunu karşılayamıyor olsam da.

"Simon çantasına mendil, göz damlası ve karamelli şekerler koydu," diye Daphne, sanki bunun spor derneği karnavalıyla bir ilgisi varmış gibi, Margot'a yüksek sesle fısıldadı. "Ne kadar tatlı, değil mi?"

"Neden çantasına bir şeyler koymak zorunda kaldı ki?"

"Elbisesi ile uyumlu yeni bir çanta aldı." Daph tekrar bana bakar. "Dün gece otobüste ona akşam yemeği hazırladığını biliyorum. Seni gördüm. Ama onun ayrıldığını görmedim."

"O kadar sarhoştur ki masada uyuyakaldı ve güvenlik görevlisi onu limuzine taşıyıp eve götürmek zorunda kaldı."

"Yani ona akşamdan kalma ilacı mı götürüyorsun?" Yüzümü buruşturuyorum.

"Hayır. Eğlenceliydi, ama... hayır."

"O çok komik," diye seslenir Hudson. "Bir sürü röportaj videosu izledim."

"Uyu sen. Kimse sana sormadı," diye cevap verdim.

"Onunla bir iki kez karşılaştım, ama onu tanıyacak kadar değil, bu yüzden çevremdeki insanlara sordum," diyor Margot. "Herkesin hakkında bildiği en kötü şey, ailesinin dayanılmaz olduğu. Onun dışında herkes onu harika buluyor. Eski kız arkadaşları bile."

"Bu bir tehlike işareti," diyor Daph.

Margot ona surat asıyor. "Değil."

"Muhtemelen onlara kendisi hakkında sadece iyi şeyler söylemeleri için para vermiştir."

"*In the Weeds* büyük başarı elde edene kadar çocuklarının kıyafet ve yemek masraflarını zar zor karşılayabilecek kadar parası vardı."

"Ooh, onun mali durumunu incelemesi için birine para mı ödedin?"

"Hayır, Daphne, bu tamamen mantık. Ailesi onu az çok reddetmiş ve oyunculuk işleri arasında restoranlarda çalışıyordu."

İkisi de sanki tartışmalarında karar verici benmişim gibi bana bakıyorlar ve ben yüzümü buruşturduğumu gizleyemiyorum.

"Yüzüne ne oldu?" diye soruyor Daphne.

"Yüzüme bir şey olmadı."

Margot bana "*bana yalan söyleme*" CEO yüzünü yapıyor. "Yüzünü buruşturdun."

"Onu reddedilmiş ve parasız olduğu için yargılamadığımı biliyorum," diyor Daphne.

Dizüstü bilgisayarımı masanın üzerine koyup dikleşiyorum. "Tabii ki yargılamıyorum, ama ne zamandan beri onun tarafındasın?"

"Onun tarafında değilim, ama ben *de* çoğu zaman mirasımdan mahrum ve nispeten parasızım, bu yüzden onu yargıladığımız konularda bunun masaya yatırılmadığından emin olmak istiyorum."

"Onu parasız olduğu için yargılamıyorum." "O zaman o yüz ifadesi ne?"

"Sadece neden surat astığını söyle de ben de uyumaya devam edeyim," diye seslenir Hudson.

"O sadece... dün gece anne babasını sevmediğini söyledi, bu benim için o kadar yabancı bir durum ki, hâlâ sindirmeye çalışıyorum," diye yalan söylüyorum.

Daphne bana bakıyor.

Yalan söylediğimi biliyor. Ailesiyle iletişimi kesince suçluluk duymaya başladığında, ailesinin ne kadar kötü olduğunu sık sık konuşurduk. Kötü ebeveynlerin var olduğunu çok iyi biliyorum.

Ama Margot yalan söylediğimi bilmiyor. "Anlaşılabilir. Aslında onun ebeveynleriyle tanıştım. Onun yüzünden değil. Başka şeyler yüzünden. Onlar vibe check'i geçemediler."

"Bizim ebeveynlerimiz de vibe testini geçemiyor," diyor Daphne.

Margot onu görmezden geliyor, ama şüphesiz Daphne'nin bir sonraki sorusuyla yine puan kazanıyor. "Onunla tekrar görüşüyor musun, Bea?"

"Oh, sanmıyorum."

Hudson, kıvrıcık kahverengi saçları her tarafa dağılmış halde odaya girer. "Hepiniz çok gürültücüsünüz."

Ona gülümserim. "Bugün benimle işe gelersen sana kahvaltı ısmarlarım."

"Gerçek kahvaltı mı? Pastırma, yumurta, sosis, bisküvi ve patates mi?"

"Çay ve çörekler ikram edecektim."

"Şaka yapmanın zamanı henüz değil," diye homurdanır.

"Sabahları bana ne kadar Ryker'ı hatırlattığını hiç söylemiş miydim?"

Margot'un bir dakika önce Daphne'ye yaptığı gibi bana da orta parmağını gösterir. Daph ve ben birbirimize beşlik çıkarız.

Bu sabah çok eğleniyoruz.

"Simon'a geri dönelim," diyor Daph, ağız pizza dolu halde, kahve makinesi döngüsünün sonunda cızırdamaya ve inlemeye başlarken.

"Neden onu tekrar görmek istemiyorsun?"

"Çünkü şu anda kimseyle çıkmak istemiyorum."

Daphne pizzasını ağızına götürürken duraksıyor. "Bu bir neden değil ki."

Margot çaydanlığı alır ve kupasına sıcak su döker. "Katılıyorum. Aşkın zamanlamasını planlayamazsın."

"*Bu aşk değil*," diyorum.

Hudson kahve makinesine bakar. "Onun üvey babam ve kayınbiraderim olması benim için sorun olmaz."

"Dur. Bir daha görüşmeyeceğiz. Televizyonda tam bir pislik gibi davranmadığında komik, çekici ve garip bir şekilde yakışıklı olsa da... Aman Tanrım, onu okuma gözlükleriyle görmelisin

gözlükleriyle görmelisin — birkaç ay sonra ayrılacak ve ben ona aşık olmakla ilgilenmiyorum."

Son kısım.

JC Fig'de ve dün gece burger otobüsümde olanlardan sonra, son kısım en büyük sorun. Söylemediğim şeylerden bile daha büyük bir sorun: *O benden hoşlanmıyor, onu incittim, beni bir daha görmek istemiyor ve ben bu konuda kendimi kötü hissediyorum.*

Ve sanırım bu mutfaktaki herkes bunu biliyor.

Ona aşık olmakla ilgilenmediğimi söylediğim yalan kısmı.

Onun benden hoşlanmaması konusunda hala ne hissettiğimi çözmeye çalışıyorum. Onu gerçekten sevdiğimi yüksek sesle söylemeye henüz hazır değilim. Hudson, verebileceği en derin nefesle içini çekiyor. *"Peki. Senin aptal çayını ve çöreklerini sonra da bugün işinde sana yardım ederim."*

Margot onun saçını okşar. "Sen çok iyi bir küçük kardeşsin. Keşke benim de senin kadar harika bir küçük kardeşim olsaydı."

Daphne ona bir dilim pizza kabuğu fırlatır.

Margot çığlık atar ve eğilir, sonra kabine dalar ve Daphne'yi gıdıklar, sanki hepimiz on dokuz ya da otuz yaşında değil de yedi yaşında gibi.

Hudson onlara bakıyor, gözlerini kırpmadan, tamamen dehşete kapılmış değil ama ona yakın bir halde. "Hepiniz benim kız kardeşlerim olmasaydınız bu çok daha seksi olurdu."

"Bu kadar azgın olma." Masanın diğer tarafında çıkan gürültüyle çayım kenarlardan dökülürken onu kurtarıyorum, sonra banketten kalkıp bilgisayarımı bir kenara koyuyorum. "Duş almaya gidiyorum. Ve sana çay ve çörek ikram etmek yerine seni lokantaya götüreceğim. Sırf seni seviyorum diye."

Gözlerimi ona dikiyorum, sanki onu restorana götüreceğimi başından beri biliyormuş gibi yarı gülümsüyor ve bir anlığına onda babamı görüyorum.

Dudaklarının kıvrımı. Gözlerindeki ışık. Kesinlikle burnu. Son günlerde onda babamı giderek daha fazla görüyorum.

Ve bu beni hiç de üzmüyor.

Ebeveynlerimizin içimizde yaşamaya devam ettiğini bilmek hoşuma gidiyor.

"Sıcak suyu bitirmeden önce duş almama izin verecek kadar beni seviyor musun?" diyor.

Margot ve Daphne hala masada kıkırdıyorlar, ama ikisi de bana, sonra birbirlerine bakıyorlar ve sonra aynı anda gözlerini deviriyorlar.

Hudson onlara bir bakış atar. "Başlamayın, su israfçılar. Bea, bana beş dakika ver. Duş almam lazım."

"Kim sıcak su israfçısı?" der Daphne. "Çabuk olsan iyi olur. Margot beni peynir almaya götürüyor ve binaya girdiğimizde peynir gibi kokmak istemiyorum."

"Beş dakika sürecek dedim," diyor Hudson.

"Ve hepimiz bunun kırk dakika anlamına geldiğini biliyoruz, çünkü sen lokantaya gidiyorsun ve hepimiz pazar sabahları lokantada kimin çalıştığını biliyoruz."

Ona orta parmağını gösterip mutfaktan çıkıp gider.

Bana sırtıarak bakıyor. "Sıra sende Bea. Sen de bana orta parmak göstermen için ne yapmam gerekiyor? Etrafımdaki *herkesi* kızdırmadan günüm tamamlanmış sayılmaz. Ve bunu yaparken gülümseme. Seni *ciddi şekilde* kızdırdığımı bilmem gerekiyor."

"Onu her gün nasıl tahammül ediyorsun?" diye soruyor Margot, o da gülümsüyor.

"O benim hiç sahip olmadığım dördüncü kardeşim gibi." Margot gülüyor.

Daphne de gülüyor.

"Hey, peynir ve karnavalıdan sonra hepimizin ne yapması gerektiğini biliyor musunuz?" diyor Daphne.

"Yemek yiyip televizyon izleyip, işe gitmek için şehre dönmem gerekmiyormuş gibi davranmak mı?" diyor Margot.

"Madame Petty'yi görmeye gitmeliyiz."

Margot kız kardeşine bir bakış atar.

Çayımı ağzıma götürürken duraksarım.

"Hayır," deriz ikimiz birden.

"*Hadi ama*," der Daphne. "Eğlenceli olacak."

Kafamı sallarım. "Madam Petty'nin bize falımızı tutmasının eğlenceli bir yanı yok."

"Bu, senin kesilmeden hemen önce gördüğümüz falcı mı?" der Margot. "Sana neredeyse iflas edeceğini söyleyen falcı mı?"

"Bu kadar genç biri için çok iyi. Bea ve Simon hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Ben ona bir kez daha hayır demeden önce biri kapıyı çalar.

Çayımı bir kenara bırakıp kapıyı açmaya gidiyorum. Kalbim biraz hızlanıyor.

Simon geri mi dönmüş?

Ayıldı ve konuşmak mı istiyor?

Aptal olma Bea. O geri dönmeyecek.

Ama kalbim şeker komasına girmiş bir ortaokul öğrencisi gibi atıyor ve sanki gelmiş gibi duruşumu düzeltiyor ve gülümseyerek kapıyı açıyorum.

Sanki onu görmekten mutluymuşum gibi.

Kendime itiraf etmek istememem de olsa, mutlu olurdum.

Bana gerçekten kızgın olmadığını bilmek istiyorum. Onu kullanarak eski sevgilimi öfkeliendirdiğimde, işim için reklam yapmak için onu kullanmamın umurunda olmadığı halde, onun sinirine dokunduğumu tahmin edemezdim.

Ya da belki tahmin edebilirdim.

Aslında, muhtemelen yapmalıydım.

Ve... oh, lanet olsun.

O burada

değil.

Jake burada.

Gülümsemesi kayboldu.

Jake kot pantolon ve mavi bir gömlek giymiş, saçları kusursuz bir şekilde taranmış, yanakları yeni tıraşlanmış.

Kalbim daha da hızlı atarken, duruşumu düzeltmek yerine savaşa hazırlanmak için omuzlarımı dikleştiriyorum. "Ne istiyorsun?"

Derin bir nefes aldı, sonra çenesindeki kaslar seğirerek bana baktı. "İyi."

"Tamam mı?"

"Tamam, seni geri götüreceğim."

Daphne boğuk bir ses çıkarır. Ya

da belki de o ses benimdir.

Muhtemelen ikimiz de.

Tek bildiğim, o kadar hazırlıksız yakalandım ki, bir anlığına ona sadece boş boş bakabiliyorum.

"O onun eski sevgilisi mi?" diye fısıldar Margot.

"Evet. Nasıl yapıldığını izle," diye mırıldanır Daphne. "Eski sevgilinin seni geri istemesi ve senin onu geri almaman çünkü onun eski sevgilin olmasının bir nedeni var."

Margot hmphs. "Bunu tartışmayacağız." "Ama tartışmalıyız."

Jake gözlerini devirir. "Burada konuşabilir miyiz?"

"Hayır," diye üçümüz birden cevap veriz.

İkisini geri gönderirim. Hudson'ın duşta olması iyi oldu.

Bütün yaz boyunca Jake'in evinde tam donanımlı bir yatak odası kalması gerekiyordu.

Bilirsin. Jake beni terk edip ailemin hayalini çalmadan önce.

"Konuşacak bir şey yok," diyorum Jake'e. "Biz birlikte olmayacağız."

Onun ifadesi şüpheli bir şekilde sabırlı hale gelir. "Devam et. Her şeyi dök içini." "Neyi döküleyim?"

"Bana bağışlamak istediğin tüm nedenleri." Bu hoşuma gitmedi.

Bunu hiç sevmedim. "Sana bağışmayacağım."

"Bağışmayacak mısın?"

"Hayır. Bu kapıyı kapatacağım ve sen gideceksin ve bir daha geri dönmeyeceksin."

Ayağını kapının eşiğine koyar. "Hadi ama Bea. Bunun sadece birbirimiz olmadan hayatı nasıl idare edebileceğimizi görmek için geçici bir ayrılık olduğunu biliyoruz. Ve şimdi tekrar bir araya gelme zamanı."

"Ne oldu?" diye sorar Daphne. "Aşçının istifa mı etti?"

Yanakları kızarır. "Hayır."

"Peki ya... adı neydi? Kim mi? Kim Womack ile çıkmıyor musun?"

"Evet, ama bunun bir anlamı olmadığını biliyorsun. O sadece *sevişmeyi* seven bir fahişe, Bea." Ayağını tutarak geriye atlar.

Evet, az önce kapıya çarptığım ayağı.

"Kadınlara fahişe deme, gerizekalı." Bu sefer kapıyı kapatmayı başardım. Sonra kapıya yaslanıp sesimi yükselttim. "Ve tekrar söylemem gerekirse, seninle tekrar bir araya gelmek istemiyorum."

"Simon Luckwood seni kullanıyordu, seni aptal," diye bağırıyor. "Eğer onun senin pantolonundan başka bir şey istediğini düşünüyorsan, yanılıyorsun."

"O gerçekten aptal, değil mi?" diye mırıldanır Margot.

"Bu onun egosu. Beyninin diğer kısımlarındaki tüm havayı dışarı çıkarıyor."

Margot bana bakar.

Sonra Jake'in tekrar vurmaya başladığı kapıya. Sonra tekrar bana.

Daire kapısı kapandığında otomatik olarak kilitlenir, ama ben yine de sürgüyü çevirip zincir kilidi de takarım.

Ne olur ne olmaz diye.

"Bu erkeklerin sorunu," diyor.

"Testosteron en kötüsü," diye katılıyorum.

İkimiz de mutfığa geri dönen Daphne'ye bakıyoruz. Yüzünde yaramaz bir ifade var ve Jake kapıyı tekrar yumrukladıkça bu ifade daha da yaramazlaşıyor.

Jake kapıyı tekrar yumrukluyor. "Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorsun Bea," diye bağılıyor. "Beni istediğini biliyorsun. Dün gece benimle barışmak istediğini biliyorsun. Zor kızı oynama. Bu senin son şansın."

"Sıcak kahve yok," diyorum Daphne'ye, Margot da aynı anda, "Eğer onun hayalarını tekmelemeyi planlıyorsan, tek şansın var," diyor.

"Yarın binanın yöneticisine donut götüreceğim diye düşünüyordum. Ve koridorun güvenlik kamerası görüntülerini alacağım. Ve belki de bunları Athena's Rest İşletme Derneği'ne isimsiz olarak göndereceğim. Ayrıca Bea, bence Simon'ı görmelisin."

"Simon'ı görmeye gitmeyeceğim. O, yapmak istediğim şeyi yapmama yardım etti ve açıkça" — Jake kapıya vurduğunda bir kez daha sallanan kapıyı işaret ediyorum — "işe yaradı."

Margot kaşlarını çatıyor. "Eğer o kapıyı bir kez daha vurursa, polisi arayacağım."

Daphne'ye bakıyorum.

O sırtıyor. "O kadar iyi işe yaradı ki, tekrar yapmalısın."

Ama sorun da bu.

Jake'den intikam almak için Simon'ı görmek istemiyorum.

Şimdi Simon'ı görmek istiyorum, sadece Simon'ı görmekten duyacağım basit mutluluk için, oysa Simon'ın beni bir daha görmek istemediğinden şüpheleniyorum.

"Sadece bir düşün, Bea," diyor Daphne. "Sadece bir düşün."

Düşüneceğim.

Ve bu konuda hiçbir şey yapmayacağım.

Çünkü Simon'a yeterince zarar verdim ve bu benim halletmem gereken bir mesele.

EĞER BOKLU SANDVİÇ İSTESEYDİM, SİPARİŞ VERİRDİM

Simon

Biri kafatasıma buz kıracağı saplıyor ve gözlerime doğrudan spot ışığı tutuyor, bir başkası da mideme ateşlenmiş dinamit doldurmuş ve ben hayatım boyunca bir daha asla, asla, *asla* köpüklü içecek içmeyeceğim.

"Öldüğümde bana kadeh kaldırmalarına izin vermeyin," diye sızlanıyorum.

Ben de doğal öbür dünyada asla köpüklü içeceklere dokunmamayı tercih ederim.

"Efsanevi bir randevu mu?" diye soruyor çocuklarımın annesi. "Yoksa efsanevi bir randevu sonrası mı?"

"Ben..."

Lanet olsun.

Hatırlayamıyorum.

Hatırlayabilseydim bile, bunun hakkında konuşmak istemezdim.

Pamuk yiyor muyum, yoksa ağzımda doktorun ilgilenmesi gereken başka bir sorun mu var?

"Baba! Baba! Baba, bugün karnaval var." Etrafımdaki dünya sallanıyor ve midemdeki dinamit patlamak üzere.

"Bizi götürür müsün? Annemize melek gibi davrandık. Karnavala gitmeyi hak ettik."

"Eminim funnel cake vardır."

"Ve limonlu shake-up var."

"Ve kızarmış Oreos var."

"Ve hamburger."

"Ve pamuk şeker."

"Ve kızarmış balık."

İnleyerek başımı tutuyorum.

Karnımı tutsaydım, midem isyan ederdi herhalde.

"Çocuklar. Babanızın yatağından inin," diyor Lana.

"Ama onu özledik anne."

"Seninle birlikte olmayı sevmediğimizden değil." "Tabii ki değil."

"Sadece onu da özledik."

"Eğer sana kusarsa, onu daha fazla özlemezsin." Lana'nın neşeli sesi, onunla hiç evlenmemiş olmamın bir başka nedenini hatırlatıyor bana.

Ben hasta olduğumda çok kötü oluyor.

"Saat on bir mi oldu?" diye sızlanıyorum.

"On bir buçuk," diyor çocuklardan biri.

Çocuklarım yataktan inerken, kafatasımı delen buz kıracağı daha da sert vurmaya başlar. Ani sessizlik, başlangıçta zıplamanın yaptığı kadar berbat hissettirir ve midemin içeriğini kaybetmemek için birkaç derin nefes alırım.

Kusmaya bu kadar yakınsam durum gerçekten kötü demektir. Ben asla kusmam.

"Acıktık," diyor Charlie.

"Ve karnaval var," diyor Eddie.

"Yiyecekler de var."

"Bizi doyuracak."

"Aslında açlıktan
ölüyoruz." "Ölmek
üzereyiz."

"Dışarı," diyor Lana. "Mutfakta bir şeyler bulun. Ben konuşayım... Boş ver. Mutfak sihirli kelimeydi."

Yatak çöküyor ve çocukların ayak sesleri yatak odamdan uzaklaşırken ben yine inliyorum.

"Resimleri gördüm," diyor.

Resimler.

Tarih.

Şampanya.

Bea.

Otobüs.

Siktir.

Bana otobüsünde akşam yemeği hazırladı. Willy adında bir köpek hatırlıyorum.

Ve çok az şey daha. "Neden dün gecenin yarısını hatırlamıyorum?"

"Pinky, neredeyse tek başına üç şişe şampanya içtiğini söyledi. Sebep bu olabilir."

Yine inleyecektim, ama inlemek kafatasımın içine çivileri daha da derinlemesine batırıyordu.

"Annem dün gece bakıcı olarak harikaydı, ama bugün zor bir güne başladı. Uzun kalamam. Ve çocuklar haklı. Bugün karnavalda her türlü akşamdan kalma yemeği var. Gölün otoparkında."

"Lunapark mı?"

Karnaval lunaparkı düşüncesi dünyayı döndürüyor ve midem isyan etmek üzere.

"Atlıkarınca yok. Yüz boyama, oyunlar, falcılık ve sanırım bir de ayna evi var. Belki. Birkaç yıl önce bir olay oldu ve tüm aynaların değiştirildiğinden emin değilim." Omzuma dokunuyor. "Gitmeyi çok istesem de, ben yokum. Çocuklara uslu olmalarını söyleyeceğim ve ekibinden onlara göz kulak olmalarını isteyeceğim. Kusup duş aldıktan sonra kendini daha iyi hissedeceksin. En iyisi bir an önce halletmek."

Maalesef haklı.

Neredeyse iki saat sürer, ama yataktan kalkmayı, duş almayı ve biraz su içmeyi başarırım. Ayrıca, ailemden gelen bir aramayı kaçırdığımı fark edince ruh halimi düzeltmeye çalışırım.

Gerçi *kaçırdığımı* söyleyemem.

Sadece zil sesini duymadım ve duysam bile açmazdım.

Sonunda, çocukların büyük ekran televizyonda video oyunu oynadıkları çukur oturma odasına girdiğimde, oyunu duraklatıp hemen ayağa kalktılar.

"Şimdi karnavala gidebilir miyiz?"

Ve böylece, akşamdan kalma halimle kendimi Athena's Rest göl bölgesine sürüklerken buluyorum.

Beyzbol şapkası ve koleksiyonumda bulabildiğim en koyu renkli güneş gözlüğünü takmış durumdayım. Üç güvenlik görevlim de benim akşamdan kalma halimden eğleniyorlar. Ama çocuklarımın hiç farkında değiller.

Karnavala yaklaşırken kollarımdan tutup beni bu tarafa o tarafa çekiyorlar. Gürültü, oyun stantlarının kenarlarına bile ulaşmadan baş ağrımın geri gelmesine neden oluyor ve tüm yemek kamyonlarının karışık kokuları midemi bulandırıyor.

Ama Bea'nın hamburger otobüsünü gördüğümde mide bulantım daha da kötüleşiyor. Kendimi tamamen rezil mi ettim?

Restorandaki anılarım çok net. Kapı kolu kırıldığında onu kurtarmak için tuvaletin kapısını kırdığımı hatırlıyorum.

Burger otobüsüne döndüğümüzü hatırlıyorum.

Bea'nın kırmızı elbisesiyle mısır köftesi ve patates kızartması kızarttığını hatırlıyorum.

Ve ondan sonra her şey bulanık ve belirsiz.

"Hamburger!" Charlie bağırır, çizimdikkatini dikkatini tüm yarı karnaval katılımcılarının dikkatini çekiyor.

Fısıltılar ve mırıldanmalar kalabalığın arasında yayılıyor. Tank iç çekiyor.

Pinky iç çeker.

Butch iç çekiyor.

"Fazladan ağrı kesicimiz var mı?" diye Butch'a fısıldarım.

"İki saat sonra alabilirsin," diye cevaplar.

Sanırım bu, güvenlik ekibimde emekli bir ordu sağlık görevlisi olması nedeniyle aldığım ceza.

"Bay Luckwood, karnavalı keyifle geçirdikten sonra, zıplama evinin yanında imza dağıtacak," der Pinky, bize yaklaşan küçük bir kalabalığa.

Çeviri: Hangover'ım biraz daha geçtikten sonra halkla etkileşime geçeceğim.

"Hamburger alabilir miyiz baba?" diyor Charlie.

"Çift katlı hamburger ve üç kat patates kızartması istiyorum, ayrıca balığı da denemek istiyorum," diyor Eddie.

"Sence bugün balık var mıdır?"

"Neden balık olmasın ki? Gizli menü için iyi bir gün." "Ama kimse bilmiyorsa, sipariş ederler mi?"

"Bu yüzden sosyal medyaya girersin, seni ahmak." Eddie telefonunu çıkarır ve Charlie'ye uzatır.

Omuzlarının üzerinden bakınca, Bea'nın burger otobüsünün bugün karnavalda gizli menü öğelerini duyuran bir reklamını görüyorum. Bu gönderiyi beğenenlerin sayısı bir düzineden az ve yorum yapan da yok.

Çok garip.

Yemekleri çok lezzetli ve geçen hafta sonu yeterince bedava balık dağıttığı için daha fazla takipçi kazanması gerekirdi.

"Gördün mü?" diyor Eddie. "Balığı var. Gidip biraz alalım."

"Balık olmayabilir. Gizli başka bir şey olabilir," diyorum.

İki çocuğum da bana gözlerini devirdi, sonra benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı bir şekilde uzaklaştılar.

Hem vücudum hala yavaş ve ağır hareket etmeyi tercih ettiği için, hem de bugün Bea'ya ne söyleyeceğimi tam olarak bilmediğim için.

Ya da neden onu görmek için çocuklarımin onun yemeklerini daha fazla yemek istedikleri kadar hevesli olduğumu.

"Bayan Best dün gece benim kadar sarhoş oldu mu?" Tank'a fısıldıyorum.

"Siz ikiniz hamburger otobüsüne binmeden önce kapı kolu kadar ayık" diye cevaplar.

Gözüm seçiriyor.

Dün gece benim sonumun başlangıcı, o kırık kapı koluydu diyebilirim.

O sırtıyor.

"Beni eve sağ salim bıraktığın için teşekkür ettim mi?" diye soruyorum ona. "İşimin bir parçası."

Burger otobüsünün nispeten kısa kuyruğuna ulaşırız ve önümüzdeki iki müşteriyi beklerken Bea ve Hudson'ın içeride sorunsuzca hareket etmelerini izleme fırsatı bulurum.

Yine batık gömleğini giymiş, ama kıvrıkcık saçlarını geri tutan bandana göz kamaştırıcı pembe, önlüğü ise göz kamaştırıcı sarı. Yüzünde makyaj yok, gülümsüyor ve gamzeleri belirgin.

O gerçek bir çiçek.

Ancak, şampanya hala duyularımı etkiliyor ve çok az şeyden zevk alabiliyorum, bu yüzden onu tam olarak takdir edemiyorum.

Ama o keyifli.

Onun çalışmasını izlemek, göğsümde kötü bir sıcaklık yayıyor.

Onu sevdiğimi söyleyen türden, dün gece ne olduysa hatırlamıyorum ama o anlayışlı davrandı ve beni o kadar güvende hissettirdi ki, bilinçaltım onun eski sevgilisine karşı intikam almak için beni kullanmasına kızgın olmaya devam etmenin aptalca olduğuna karar verdi.

Özellikle de söz konusu eski sevgisiyle tanıştıktan sonra.

Wanker, onu tanımlamak için kullanabileceğim kelimelerin sadece yüzeyini yansıtıyor.

Beni gördüğünde yüzü donuyor, sonra buruşuyor ve bana acı dolu bir gülümseme atıyor, sonra da siparişine geri dönüyor.

Tank kıkırdıyor.

"Sen de mi fark ettin?" diye soruyorum ona. "Buradaki herkes fark etti."

"Akşam yemeği yerken söylememem gereken bir şey söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Dinlemiyordum."

"Bir dahaki sefere şampanya istediğimde, lütfen beni bağla ki bir daha kendime bunu yapmayayım."

Adam bir kez daha bana sırıtıyor.

Ve kısa süre sonra, sıra bize gelir.

"Gizli menünüzde ne var?" Bea bir şey söylemeden Eddie sorar.

"Balık, değil mi?" diyor Charlie.

"Hayır, babam haklı. Her zaman balık olamaz, yoksa gizli olmazdı."

"Ooooooh, demek öyle demek istedi?"

"Bence o bunu kastetti."

Çocuklar ikisi de ona bakar.

"Ee?" diyor Charlie. "Neymiş o zaman?"

"Mısır köpekleri," diyor ona.

Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa kız kasıtlı olarak bana bakmaktan kaçınıyor mu? Benim willy'm, yani mısır köpeğim hakkında ne demiştin?

Ve neden bunu sürekli willy dog olarak

düşünüyorum? "Balık yok mu?" diye sızlanır Eddie.

"Kargaşa çıkarmadan alabildiğimizi alırız," diyorum ona.

"Evet, Eddie," diyor Charlie. "İki mısır köftesi ve bir hamburger istiyorum. Bunların hepsine patates kızartması dahil mi, yoksa patates kızartmasını ayrı sipariş etmem mi gerekiyor?"

"Hepsi patates kızartmasıyla birlikte geliyor," diyor Bea. "Güzel. Soğan halkaları da var mı?"

"Oh, sinsi sinsi, değil mi?" Ona gülümser. "Bugünün gizli menü yan yemeği olduğunu biliyor muydun, yoksa sadece soğan halkası seven bir adam mısın?"

"Bu benim sırrım, ama bana son kez babamla yattığını söylersen sana da söylerim..."

Elimi ağzına kapatıyorum. "Yeter, genç adam. Ona sadece *bir* corn dog ve soğan halkası yok."

Eddie sırtıyor. "Sana yattığını sormazsam dört corn dog, bir burger ve iki soğan halkası alabilir miyim?"

Hudson pencereden dışarı eğilir. "Siz ikiniz kız kardeşim hakkında kötü konuşuyor musunuz?" diye homurdanır.

İki oğlum da açıkça şaşkın bir şekilde geri atlarlar.

Güvenlik ekibimden hiçbiri onları korumaya çalışmaz.

"Ve bu, terbiyenize dikkat etmediğinizde olan şeydir," diyorum onlara. "Bayan Best'ten özür dileyin."

"Annem gibi katı birisin," diye mırıldanır Eddie.

"Kadınlara kiminle yattıklarını sormayız." Başım bunun için çok fazla ağrıyor. Neden bebeklik yıllarının zor olduğunu düşünmüştüm ki? "En iyi ihtimalle kaba bir davranış, en kötü ihtimalle tacizden polis karakoluna düşersin."

"Hapishaneden bahsetmişken, dün gece hapishanede uyumak zorunda kalmadın, değil mi?" diye sorar Bea.

Hapishane sarayı.

Hapishane hücrelerine "*pokey palace*" demek, sırf bana baktığı için birden terlemeye başlamasaydım, çok komik olurdu.

"Söz verdiğimiz gibi onu sağ salım eve getirdik," diyor Tank ona.

Sonunda bana gülümser, o gamzeleri ortaya çıkar ve sevimli yeşil gözleri sıcaklık kazanır. "İyi misin?"

"Berbat," diye itiraf ediyorum, ama bana gülümsemesi yardımcı oluyor.

Çok fazla.

Burada biraz başım belada olabilir.

"Bir corn dog daha yemen gereken türden mi, yoksa lütfen bana patates kızartması ve kola verin türden mi?"

Dikleşiyorum. "Patates kızartması ve kola lütfen."

"Tamamdır. Diğerleri için kaç tane mısır köpeği, hamburger, patates kızartması ve içecek istersiniz?"

Sırayla çocuklarıma bakıyorum, Charlie'nin ağzını bırakıyorum. "Özür dileriz, Bayan Best," diyor Charlie.

Ona neredeyse inanıyorum.

Hudson'ın yüzündeki somurtkan ifadeye bakılırsa, o kesinlikle inanmıyor. O özürle birlikte somurtkanlığı daha da arttı.

Eddie bana yaslanır. "Gerçekten, gerçekten üzgünüz."

"Artık kimseye kiminle yattığını sormayacağız." "Bu kelimenin varlığını bile unutacağız."

"Öyle yapın," diyor Hudson. "Bu komik değil. Her durumda kaba ve uygunsuz bir davranış."

"Evet, efendim," diye ikisi de aynı anda cevaplar.

O, açıkça dehşete kapılmış bir şekilde geri çekilir. "Ve bana lanet olası *efendim* demeyin. Beni kaç yaşında sanıyorsunuz?"

"Otuz mu?" diye tahmin eder Eddie.

"En az yirmi sekiz," diye ekler Charlie.

Alnımı ovuşturup iç geçiririm.

"Onların hamburgerlerine tüküreceğim," diyor Hudson

Bea'ya. "Bugün onu durdurabileceğimi sanmıyorum,"

diyor Butch düşünceli bir şekilde.

Gülümsemesi güneşten daha parlak. "Artık ergen çocukları yetiştirmedığım için çok mutluyum."

Matematik konusunda çok kötüyüm ve hepimiz için bir sürü yemek siparişı ettikten sonra kenara çekilip bekliyoruz.

Ben onu diğer müşterileriyle izlerken.

Benim her türlü isteğime rağmen o benim tarafıma bakmıyor.

Hudson numaramızı çağırdığında, Tank, Charlie ve ben pencereye yaklaşıp yemeği alıyoruz.

"Bea?" diyorum.

Siparişi yazarken bana bir bakış atıyor. "Evet?" "Bugün ne kadar süre burada kalacaksın?"

Saatine bakar, ben de bakarım, ama asıl ilgimi çeken onun ince bileği ve dün gece fark etmediğim kırmızı ojesidir.

Tıpkı elbisesi gibi parıldıyor.

Dün gece sarhoş olmasaydım, onu ondan çıkarma fırsatım olabilirdi.

Elbette elbesi. Ojeyi değil.

Gerçi, o ojeyi sırtımda bırakmış olsaydı da umurumda olmazdı ama...

Boğazımı temizleyip sikime sakın olmasını söylüyorum.

"Yaklaşık iki saat daha," diyor, sorduğumu tamamen unutmuş olduğum bir soruyu yanıtlayarak.

Kafamı salladım, hemen pişman oldum ve nefesimi tuttum, baş ağrısı sayesinde sikim kendiliğinden sakinleşti.

Ah, evet.

Ne yapmaya çalıştığımı hatırladım. "İşin bittiğinde bizimle karnavalda dolaşmak ister misin?"

Yanımdaki çift kıkırdar. Bea'nın yanakları kızarır. "Ben..."

"Evet, gelir," diyor Hudson. "Aslında bir saat sonra boşalacak. Daphne onun yerine gelecek."

"Gelmeyecek," Bea Hudson'a tıslar.

"Ona ihtiyacın olduğunu söylediğimde gelecek."

"Margot şehirde."

"Margot işkolik biridir, bir kafeye gidip e-postalarını kontrol etmek için zaman bulduğuna sevinecektir."

Yemeğini bekleyen çift daha da gülmeye başlar. Beni incelediklerini fark ediyorum ve onlara bakmayı reddediyorum.

Bea ve Hudson arasında sessiz bir iletişimden sonra, Bea bana tekrar gülümsedi.

Bu, gergin bir gülümseme. Tamamen mutlu bir gülümseme değil. Muhtemelen şüpheli bir gülümseme. "Bir saat sonra tekrar kontrol edebilir misiniz?"

"Elbette. Teşekkürler."

Tank ve Charlie beni beklerken son yiyecekleri alıyorum ve Eddie, Butch ve Pinky'nin otoparkın arkasında kapladıkları küçük çim alana katılıyoruz.

Cips ve meşrubat çok yardımcı oluyor ve bitirdiğimizde neredeyse bir saat geçmiş oluyor.

Daphne'nin otobüsün arkasına bindiğini gördüm ve birkaç dakika sonra Bea da dün gece benim yaptığım gibi otobüsten indi.

Tabii uyanık olduğu ve güvenlik ekibi tarafından taşınmadığı ya da sürüklenmediği kısmı hariç.

Kendi ayakları üzerinde yürüyor.

Ayağa fırlıyorum, ama vücudumun hala alkollü olduğu fark ediyorum. Vücudum sallanıyor, sonra sendeliyor ve hızla yere oturuyorum, kuyruk kemiğimden boynuma kadar bir şok dalgası yayılıyor.

Çoğunlukla bacaklarımın ısrarı yüzünden. Ve kafam da buna tamamen katılıyor.

Hızlı hareketler için henüz çok erken.

Karanlık bir sis anlık olarak görüşümü bulanıklaştırıyor ve gözlerimi kırıştırdığımda Bea önümde diz çökmüş, bir sepet ve bir şişe uzatıyor. "Biraz daha patates kızartması ve bir kola daha ister misin?"

Ve bir kez daha, ona kızgın olduğumun önemi olmadığını hatırlıyorum.

O, akşamdan kalma tedavisi olan bir melekken, umurumda değil.

GELECEK CORN-DOGGY GİBİ GÖRÜNÜYOR

Bea

Simon'ın yemeğe atlamasını izlemekten ne kadar keyif aldığımı görmek canımı yakıyor.

Çoğunlukla bunu sevmek istemediğim için.

Bugün, onun beceriksizliğiyle bu kadar sevimli olmasını istemiyorum. Ayakta duramayan, kafasını ovuşturan, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi gülümseyen Simon, kelimelerle anlatılamayacak kadar sevimli.

Buna bir de kadın futbol takımının tişörtünü ve yine yerel küçük lig beyzbol takımının şapkasını giydiğini ekleyin, gerçekten çekici.

Ne giydiğinin önemli olduğunu bilmeli.

Halka açık yerlerde çekilen fotoğraflarının geniş çapta yayılacağını. İnsanların, üzerinde logoları bulunan takımlar hakkında konuşacaklarını.

Daphne, ünlü ve düzenli olarak dedikodu sayfalarında yer alan birinin, ima edilen desteklerin ne kadar önemli olduğunu anlatan hikayeler anlatmıştı.

En sevdiği grubun solisti kadınlar hakkında kamuoyuna açık bir şekilde kötü sözler söylediğinde olduğu gibi - bu çok çirkin bir durumdu, bu konuda söyleyeceklerim bu kadar - ve sonra, grubun konserlerinden birinde fotoğrafı çekildiği ve sık sık grubun tişörtlerini giydiği için, solistin sözlerini kınayan bir açıklama yapmak zorunda kaldı.

Protestocular, bunun yeterli olmadığını düşündükleri için ailesinin evine geldiler.

Onun sözlerini kınamak için yaptığı hiçbir şeyin yeterli olmadığını düşünüyordı ve o hala bir gençti.

Peki ünlüler ve dedikodu meraklıları ne giyiyor?

Bu önemli.

"Bunlar neden sihirli?" diye soruyor Simon, ağzına bir avuç patates kızartması atarken.

Ona daha geniş gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Karbonhidratlar ve yağ, alkolün makasına karşı taş gibidir."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve umurumda da değil." Yere çömelip çocuklarına bakıyorum.

Onlar da bana bakıyor.

"Sen bitirene kadar oynamak için beklemek zorunda mıyız?" kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt giyen küçük çocuk Simon'a soruyor.

"Evet." Kola kutusunun kapağını açar, dün gece şampanyayı şişeden içtiğini hatırlatan bir yudum alır ve sonra normal gülümsemelerinden biri yanaklarına yayılırken iç geçirir. "Sizler gözetimsiz kalmamalısınız."

Üç güvenlik görevlisine bakıyorum.

Simon'a tekrar baktığımda, o da beni izliyor.

Koyu renkli güneş gözlüğü takmış, ama yine de beni izlediğini anlayabiliyorum. "Bea."

"Evet?"

"Kardeşlerini serbest bırakmaya başladığında kaç yaşındaydılar?"

"Ryker ve Griff, ben onlara bakmak için eve taşındığımda zaten çok özgürlerdi. Hudson muhtemelen on bir yaşındaydı. Buradaki tüm topluluk ona göz kulak olmaya yardım etti. Durumumuzu biliyorlardı. Bu hem iyi hem de kötü bir şeydi."

Oğullarının yönüne doğru başını çevirir.

"Biz on üç yaşındayız," diyor tişört ve şort giymiş, daha uzun boylu ve daha kalın sesli olanı.

Babasına daha çok benziyor ve neredeyse Simon kadar uzun. Partinin gerçek olduğunu söyleyen telefonu alan kişi oydu, eminim.

"Biliyorum," diyorum ona. "On üç yaşında kokuyorsun."

"On üç yaşında gibi *mi kokuyoruz*?" diye sorar daha kısa boylu olan.

Kafamı sallarım. "Çok belirgin bir koku. Bir gün önce yapılmış pizza, kirli çoraplar ve sınırları zorlama gibi."

Simon bana gülümser. "Bu kokuyu oldukça iyi tanımlıyor."

"Griff benim sorumluluğuma girdiğinde on üç yaşındaydı. İki kez on üç yaşındaki erkek çocuklarla ilgilendim. Hepsi aynı kokuyor."

"Yine de, çocuklar bugün bu karnavalda tüm doldurulmuş hayvanları ve çok sayıda pastayı kazanmaya çalışırken bize katılmak ister misin?"

Ciddi mi bu adam?

Dün gece, eski sevgilimi bizim randevumuzla trollediğimi söylemediğim için benden hoşlanmadığını söyleyen adam, şimdi benimle karnavalda dolaşmak mı istiyor?

Bugün benden hoşlanıyor gibi görünmesi hoşuma gidiyor, ama aynı zamanda da temkinliyim.

Çok fazla ilişki yaşadığınızda, kullanıldığınızı fark ettiğinizde böyle olur.

Simon *aslında* ne istiyor?

"İş yerinde sana ihtiyaç yoksa," diye ekliyor aceleyle.

Aslında neredeyse garip bir şekilde.

Etrafa bakıyorum.

Beklendiği gibi, çevremizde çimlere oturmuş birkaç grup insan bizi açıkça izliyor.

Kuşkusuz bizi dinliyorlar.

Daphne de birkaç kez, ilgi odağı olmanın sıkıcı hale geldiğinden bahsetmişti. Normal bir ailede doğmuş olsaydı, protestolara katılması ve partilerde en sevdiği davalar hakkında konuşması kimsenin umurunda olmazdı. Ya da, sorunlu olduğunu sonradan fark ettiği bir grubu destekleyen bir tişört giymesi.

O, Dünya'daki genel nüfus olarak bilinen kalabalığın içindeki bir yüz daha olurdu.

Ama o kalabalığın içindeki bir yüz değildi ve mahremiyetinin olmaması konusunda ne hissederse hissetsin, bu ilgiyi kendi lehine kullanabileceğini biliyordu.

İronik bir şekilde, ailesinin adını kullanarak dünyanın hayvanlarına yapılan haksızlıklara dikkat çekmek için spot ışıklarını kucaklaması, sonunda mirastan mahrum kalmasına neden oldu.

Ailesinin itibarını lekeleyen bir lekeydi.

Simon'ın itibarını ne kadar önemseydiğini bilmiyorum, ama oğullarının mahremiyetini önemseydiğinden eminim.

Bu yüzden cevabımı dikkatli seçiyorum. "*Benim* de sizinle gelmemi istediğinizden emin misiniz?"

Son patates kızartmasını çiğnerken bana gülümsüyor. "Neden olmasın? Sen harika bir sohbetçisin, bu kasaba hakkında bilinecek her şeyi biliyorsun ve 13 yaşındaki çocukların en iyi davranışlarını sergilemeleri konusunda bana bir iki şey öğretebileceğini söyleyebilirim."

Bu, dün gece sarhoşken beni sevmediğini söylediği şeylere uymuyor. Ama yine de, seyirciler varken ona bunu sormak istemiyorum. "Hayatımın bu aşamasında, artık onlarla yaşamak zorunda olmadığım için, gençlere ebeveynlerini kızdırmanın tüm yollarını öğretmeyi tercih ederim."

Başını geriye eğip gülüyor, bu da daha fazla dikkat çekiyor.

Ama sonra iki eliyle başını tutar ve tekrar öne doğru eğer.

Ve ben

kahkahayı

patlatıyorum.

Kendimi

tutamıyorum.

"*Gerçekten* çok sarhoşsun, değil mi?"

"Evet, çok, çok sarhoşum."

"Annem dün gece sarhoş olduğunu söyledi," diyor ikizlerin küçük olanı.

"Charlie. Amerikalılara *sarhoş* olduğunu söyle, *kızgın olduğunu* değil. Bea aksi takdirde kızgın olduğumu düşünecek.

Daha küçük olan çocuk, Charlie galiba, sırtıyor.

İkizlerin daha büyük olanı — Charlie'yi doğru tanımladıysam, bu Eddie olmalı — da sırtıyor.

Ben de gülümsemeye devam ederdim — gençlerin sınırları zorlamasını izlemek bu tarafta olmak çok daha eğlenceli — ama kafam karışık ve temkinliyim.

Simon'a kaşlarımı kaldırıyorum. "Demek kızgın değildin?" diye fısıldıyorum.

Dikkatini o kadar çabuk bana çevirir ki, kafasında hissettiğini düşünürüm. "Ben... öfkelendiğimi mi söyledim?"

İnsanlar izliyor.

Bu yüzden cevap vermiyorum.

Güneş gözlüklerini burnundan aşağı kaydırır ve benimle gerçek bir göz teması kurar.

Cildim karıncalanıyor ve hızla ve sertçe kasılan, ağrıyan meme uçlarımı ovma isteğine direniyorum.

Hepsi Simon'ın o mavi gözleriyle ruhuma bakması yüzünden. Bir erkeğin bu kadar çekici olması yasadışı olmalı.

Ve hala şüpheli olduğum şey sadece sürekli gülümsemesi, o mükemmel mavi gözleri, dün gece beni tuvaletten dışarı taşıması ya da kadın futbol takımının tişörtünü giymesi değil.

Hepsi bir arada.

Yutkunuyorum. "Dün geceyi hatırlamıyorsun, değil mi?"

Adem elması sallanıyor ve güneş gözlüklerini burnuna geri takmadan önce çocuklarına bir bakış atıyor. "Bu karnaval oyunlarından herhangi birinde iyi misin? Eminim hepsinde berbat olacağım, ama kendim denemeden çocuklarıma denemeleri gerektiğini öğretemem."

O Simon Luckwood olmasaydı ve ben biriyle çıkmakla ilgileniyor olsaydım, dün gece olanlar hakkında onunla konuşmak için bir zaman ayarlamayı planlardım.

Ama o Simon Luckwood. Sevilen, dünyaca ünlü bir aktör ve hayatı daha da büyüyecek gibi görünüyor. Ben ise küçük bir kasabadan gelen, spot ışıklarından istediğim her şeyi elde etmiş bir kızım ve eski sevgilim, benim spot ışıklarında geçirdiğim kısa süreyi kötüye kullanarak benden çok daha fazlasını elde etti, bu yüzden bu konuyu kesinlikle daha sonra konuşmayacağız.

Daha sonra diye

bir şey yok. Bu...

lanet olsun.

Bu ne?

Görüşmeler mi?

Tabii. Öyle diyelim. "Müzik sandalyesi oynamam yasak, ama onun dışında herkes kadar iyiyim."

"Neden müzikli sandalyelerden men edildin?" diye sorar Charlie.

"Hile yaptığımı düşünüyorlar."

"O aptal oyunda neden hile yapasın ki?" diye sorar Eddie.

"Çünkü her ödöl tam boy bir pasta."

İki çocuğun da gözleri, tam da bir kek kazanabileceklerini duyan ergen erkek çocuklarından bekleneceği gibi, fal taşı gibi açılır.

"Oynamayacaksın mı? Gerçekten mi?" diyor Charlie.

Başımı sallarım. "Altı yıl önce, Hudson sizin yaşlarınızdayken, sıraya girdiğim her dört seferden üçünde kazandım. Doğal yetenek. O zamandan beri katılmama izin verilmiyor."

"Hala devam ediyor mu? Hala pasta kazanabilir miyiz?" diye sorar Eddie.

"Evet. En iyi kekleri sona saklıyorlar. Bayan Snyder, dünyanızı alt üst edecek bir havuçlu kek yapıyor. Bayan Johnston'ın kırmızı kadife kekinden bahsetmeye bile başlamayayım. Kırmızı kadife kekini sevmem bile, ama onun kırmızı kadife kekini almak için, küçüklerin önünde yüksek sesle söyleyemeyeceğim şeyler yaparım."

"Bizim için oynamalısın," diyor Charlie.

Eddie başını sallıyor. "Onlara hile yapmadığını söyleriz."

"Bize inanırlar. Babam ünlü olduğu için artık her şeyden paçayı sıyrabiliyoruz."

"Doğru. Geçen yıl okulda tribünlerin altında ot içmeye çalışırken yakalandık, ama annem babamı bizi almaya göndereceğini söylediği anda, bunun sorun olmadığını söylediler. Onu rahatsız etmek istemediler. Ama müdürümüz onun imzasını istedi."

Derin nefes al, Bea. Derin nefes

al. Onlar benim çocuklarım değil.

Bunu yapmam gerekmiyor, hayır, kendimi tutamıyorum. "*Esrar mı içiyordun?*"

Simon gülüyor. "Gerçek ot olduğunu düşünerek yerden koparıyordum," diyor neşeyle.

"Bir dahaki sefere defter kağıdı ve karahindiba kullanmayacağız," diyor Eddie.

"*Bir dahaki sefere*, olgunluk çağına geldiğinizde," diyor Simon.

"Ve ön beyin korteksleriniz tamamen geliştiğinde," diye ekliyorum.

"Aynen öyle ne Bayan Best dedi." Simon gülümser gülümsedi o gülümser.

"Aksi takdirde, büyükannenize ve büyükbabanıza sizin iki haylaz olduğunuzu söylemek zorunda kalacağım."

İkisi de donup kalır.

Simon'ın ailesiyle olan ilişkilerini merak etmemeye karar veriyorum, çünkü bilmek istemiyorum.

Ellerini kot pantolonuna silkeler. "Gidip eğlenelim mi?"

"Simon."

Bana bakar. "Evet, Bea?"

"Eski erkek arkadaşım bu sabah daireme gelip beni geri kabul etmemi istedi."

Bir erkeğin kare çenesindeki tik üzerinde beliren kalın sakal izi, neden kadınsı yanlarımı harekete geçiriyor?

Muhtemelen çenesi seğirirken bir şekilde gülümsüyor olmasıdır.

Ya da belki de Jake'in adının geçmesi onun içindeki ilkel içgüdüleri harekete geçiriyor ve kendini Jake'i yumruklarken hayal ediyor diye hayal gücümü serbest bırakıyorum. *Ben kavga eden* bir kadın değilim ama birinin Jake'i yumrukladığını görmekten bir miktar tatmin olacağımı inkar edemem.

Özellikle de bunu yapıp paçayı sıyrabilecek zengin ve ünlü biri

"Öyle mi?" diyor.

Dikkatli ol Bea. Dikkatli ol. "Dün geceki randevumuzun benim onu geri kazanmak için yaptığım bir oyun olduğunu düşündü."

"Ve bu düşüncesini değiştirmesini sağladın mı?"

Simon'ın İngiliz aksanı? Seksi.

Simon'ın sahiplenici bir tonu olan İngiliz aksanı? Lav gibi.

Yutkunuyorum. "Evet. Onu geri istemiyorum. O manipülatif bir pislik —pislik."

"Evde sürekli '*pislik*' ve '*pislik*' diyoruz," diyor Eddie.

"Ama sadece babamın evinde. Ve sadece doğru şekilde kullanmayı öğrenmek için. Annemin evinde, babam kelimelerin bozulmaması gerektiğini düşünse bile, davranışlarımıza dikkat etmeliyiz," diye ekliyor Charlie.

"Stigmatize edilmemesi gerektiğini düşünse bile," diye ekliyor Charlie.

"Küfür etmek esrar içmekten çok daha havalı," diyorum onlara. "Pek sayılmaz," diyor Eddie.

"Babamız ot sayesinde ünlü oldu," diye ekliyor Charlie.

Simon yüzünü buruşturur. "Ve gerçekten gitmeliyiz, yoksa tüm maçları kaçıracamız."

Ayağı kalkar ve bana elini uzatır. Dün gece tuvalette, beni klozetten kaldırıp kollarında sanki dünyanın en değerli paketiymişim gibi salladığı anı hatırlarım.

Parmaklarımız birbirine değiyor ve elim birdenbire hem sıcak hem de soğuk oluyor. Yanlış pozisyonda uyuduğum için uyuşmuş gibi, tekrar canlanıyormuş gibi karıncalanıyor.

Ayağı kalkmak için ona daha sıkı sarılmam gerekmiyor, ama yine de öyle yapıyorum.

Ayağı kalktığımda, birbirimize çok, çok yakın olduğumuzu fark ediyorum.

Vücudundan yayılan ısı, benim alanımı kaplıyor. Nefesi yüzüme esiyor. Yemin ederim, kalbinin atışını neredeyse hissedebiliyorum ve benim kalbim de hızla atmaya başlıyor.

Bu, seni öpmek istiyorum demek.

Güneş gözlüğünün arkasındaki gözlerinin hareketlerini, sakalındaki tek tek kılların keskin uçlarını, gülümsediğinde dudaklarının sağ tarafına göre sol tarafının daha fazla yukarı kalkmasını aşırı derecede fark ediyorum.

"Seni tekrar geri kazanmaya çalışırsa bana haber ver," diye mırıldanıyor Simon.

Doğru cevap, *"Bu da ne böyle?"* olmalı. *Beni ona karşı kullandığım için benden hoşlanmadığını söylemiştin.*

Ama doğru cevap ağzımdan çıkmıyor.

Bunun yerine, boğazımdan çıkan bir tür *"tamam"* sesi vücudumun içgüdüsel tepkisidir.

"Sadece yiyecek kazanabileceğimiz oyunları oynamak istiyorum," diyor Charlie.

"Tabii ki," diye cevaplıyor Eddie.

Simon uzaklaşır ve aramızda bir elektrik akımı geçer, beni gerçekliğe geri döndürür. Etrafımızdaki herkes bize bakmaktadır, nefesim çok hızlıdır ve dizlerim titriyor.

"Siz ikiniz hiç acıkmaz mısınız?" diye oğullarına sorar.

"Bir keresinde aç değildim, sadece yorgundum ve sonra annem bir gecede 5 santim uzadığımı söyledi," diye cevaplar Eddie.

"Ben her zaman açım, ama bunu zaten biliyordun," diyor Charlie.
"Belki bir gün uyuyup birkaç santim de büyürüm."

"Bea?" Simon tekrar bana bakıyor, ama güneş gözlüğü ve aramızdaki mesafe nedeniyle, bana bakıyor mu yoksa bakmaktan kaçınıyor mu anlayamıyorum.

Ona bakmaktan kaçınmak istiyorum.

Eğer bakarsam, ondan ne kadar hoşlanmaya başladığımı anlayabilir. "Evet?" *Kahretsin.*

Hala nefes nefeseyim.

"Kek *dışında* yiyecek kazanmak için sürekli aç olan erkekler için en iyi oyunları biliyor musun?"

"Ben..."

"Anne!" Charlie aniden sevinçle bağırır. "Annem! O burada!" "Annem burada mı? *Annem burada!*" Eddie de sevinç çığlığı atar.

Dönüp baktığımda, hamburger otobüsünün ters yönünden yaklaşan kısa boylu, ince bir kadın görüyorum.

İki çocuk da ona doğru koşar.

Simon onları izler, yüzündeki sürekli gülümseme daha da derinleşir, sanki çocuklarının annesini gördüğü ve onların onu gördükleri için mutlu oldukları için daha da mutluymuş gibi.

Ve birdenbire kendimi dünyanın en garip insanı gibi hissediyorum.

Ben onun sevgilisi değilim. Kesinlikle onun kız arkadaşı da değilim. Ben... Aslında ne olduğumu bilmiyorum, ama Lana Kent'in Simon'dan çok daha korkutucu olduğunu biliyorum.

Sevimli bir yazlık elbise giymiş, mükemmel sarı saçları ve hafif makyajı var ve her ikisi de ondan en az 15 santim daha uzun olmasına rağmen, iki çocuğu da aynı anda kolayca kucaklıyor.

Eddie muhtemelen 23-24 yaşlarında. Neredeyse Simon kadar uzun. "Bütün maçları kazanmamızı izlemeye geldin!" diyor Charlie.

Eddie de başını sallıyor. "Burger otobüsünde soğan halkaları var, bize de biraz almalısın. Babam, kaba davrandığımızı söyleyerek bize daha fazla almamıza izin vermiyor."

"Bizi aç bırakıyor."

"Bu çok adaletsiz."

"Hala sınırlarımızı öğreniyoruz."

"Bize öğretmezse neyin uygun olmadığını nasıl bileceğiz?"

"Daha fazla soğan halkası yediğimde daha iyi öğreniyorum."

Şimdi sinirli bir gülümseme takınan Simon'a tekrar bakıyorum.

"Onlar hep böyledir, değil mi?" diyorum.

"Uykularında bile."

"Bu harika."

"Bu konuda fazla sevinçlisin."

"Cezamı çektim. Artık bu komik geliyor."

Lana kendini kurtarır ve çoğunlukla arkamızda duran güvenlik görevlilerinden oluşan küçük çembere katılır. "Yine onları aç bırakıyorsun, Simon?"

İnsanlar telefonlarını çıkarmaya başlıyor.

Muhtemelen bir kavga bekliyorlar.

"Onları aç bırakmamak için dünyada yeterince yiyecek olduğunu sanmıyorum," diyor Simon eski sevgilisine.

Hâlâ hoş.

Hatta daha da hoş.

Evet.

Ben kesinlikle bu gruba ait değilim. Ben yeni kız arkadaşı bile değilim.

Dün gece onu aldatarak intikam randevusuna çıkmaya zorladığı için kızdığı kadını. Ve beni gördüğüne bu kadar sevindiği için inanılmaz derecede temkinliyim.

"Annen?" diye soruyor Simon, Lana'ya.

"O sakinleşti. İki komşusu, senin burada çocuklarla yalnız olduğunu duyunca ona eşlik etmek için geldiler."

"Çok nazikler."

"Onlar en iyiler." Bana dönüyor, hala gülümsüyor, ama Simon'ın genelde gülümsediği kadar büyük bir gülümseme değil. "Merhaba. Ben Lana. Sen de Bea Best'sin. Annem bana senin ailenle ilgili makaleler gönderirdi. Sonunda tanıştığımıza memnun oldum."

Elini sıkıyorum ve endişe ve tuhafılık hissi anında kayboluyor. "İyi makaleler mi, kötü makaleler mi?"

"Kötü olanlar. Ne yazık ki dedikodu için daha uygun. Ama sekiz ya da dokuz yaşındayken bir keresinde bisikletimle senin evinin önünde kaza yaptım ve baban beni teselli etmek için bana bir kek verdi. Onu hep hatırladım çünkü kaza yaptığım için azar işitmek yerine, bahçesinden çıkmam için bağırılmak yerine bir ikram almam çok hoştu."

Bu tam babama göre bir davranış. "Eğer iki ev öteye gitseydin..."

"Biliyorum." Titriyor. "Stoffels ailesi en kötüsüydü." "Hala da öyle."

"Sadece iyiler genç yaşta ölür," diye mırıldanır Simon.

Charlie, Lana'nın omzuna kolunu atar. "Anne. *Anne*. Anne, pamuk şeker alabilir miyiz?"

Eddie diğer tarafına yaklaşır. "Bize uzun zamandır pamuk şeker almadın."

"Bebekliğimizden beri almadın."

"O kadar uzun zaman önceydi ki hatırlayamıyoruz bile."

"Her birine altı öğün yemek aldım," diyor Simon.

Lana tekrar gülümser. "Açıkçası, yedi tane almalıydın." "Ve

biz müzikli sandalye oyunu oynamak istiyoruz," der Eddie.

"Ama Bea gelemmez," diye ekler Charlie. "O

yasaklandı." "O uğursuzluk getirir."

Lana bana bakar.

"O çok kötü şans getirir," diye Simon da katılır. "En kötüsü."

"Bizim evde buna en iyi türden kötü deriz," diyorum hepsine.

"Biliyorsunuz. Çünkü biz en iyileriz."

Aniden bana bakar. "En iyi arkadaşım."

"Evet?"

"Bana adının *Bestie* olduğu hakkında bir hikaye anlatmış

myydın?" Gözlerimi kırptıyorum.

Sonra tekrar göz kırptım.

Kesinlikle dün geceyi hatırlamıyorum. "Anlattım."

Lana dudaklarını birbirine bastırarak, gülümsemesini saklamaya çalışıyor. "Çocukları birkaç oyun oynamaya götürüyorum. Simon, şampanyaya bulaşma. Bea, tanıştığımıza memnun oldum. Bu adamın sana sorun çıkarmasına izin verme. O bir marshmallow. Bağlanma sorunu olan bir marshmallow, ama yine de bir marshmallow."

"Affedersiniz, ama..." diye başlar, ama çocuklar ona atlayıp sıkıca sarılırlar.

"Hoşça kal baba!" diyor Charlie.

Eddie sırtına vurur. "Seni terk ettiğimizden değil. Sadece pasta istiyoruz ve senin Bea ile dolaşmak istediğini biliyoruz, ama o uğursuz."

"Yürürken seni görürsek yine de selam vereceğiz. Tabii müzikli sandalyeler oyunu oynamıyorsak. O zaman sen yok sayılırsın."

"Çok fazla imza verme. İnsanlar bunun için çabalasın."

Sonra Lana'yı kalabalığın içinden sürükleyerek oyunların olduğu yere doğru giderler.

Simon güvenlik ekibine bakar ve yüksek sesle bir şey söylemese de, ikisi hemen ailesini takip etmek için yola çıkar.

"Yanılmışım," diyorum

ona. "Ne konuda?"

"Ergen erkek çocukları yetiştirmek konusunda kesinlikle benden daha kötüsün. Birdenbire iki tane ve senin cebinin derin olduğunu biliyorlar mı? Başın büyük belada."

"Sempatın çok dokunaklı."

Bana gülümser.

Ben de gülümserim.

Bu istem dışı bir şey.

Ona gülümsemek istemiyorum.

Çoğunlukla ona aşık olmak istemediğim için.

Ama artık bunun için çok geç olduğunu

düşünmeye başlıyorum.

BUNLARIN HEPSİ SAÇMALIK

Simon

Lana'nın gelip karnavalda ebeveynlik görevlerini üstlenmesine nasıl bakacağımdan emin değilim.

Bir yandan, çocuklar bu günü benimle değil, onunla hatırlayacaklar.

Ama diğer yandan, Lana gelmeden önce onlara bir aylık yiyecek aldım. Ve bunu yapmak için sarhoş halimden kendimi kurtardım.

Ayrıca, çocuklar olmadan, onların benden beklediği şeyi, yani Bea ile birlikte sanatçı çadırlarını gezip oyunlara doğru ilerlerken insanlara imza vermek gibi, daha özgürce yapabiliyorum.

Yerel halk, ben daha tanıdık hale geldikçe sonunda sormayı bırakacak ve bu istekleri yerine getirmek, huysuz biri olarak tanınmaktan çok daha kolay.

Kim huysuz olmak ister ki? Ben kesinlikle istemem.

Ben iki yaşlı beyefendiye imza verirken, yuvarlak yanaklı genç bir kadın Bea'ya "Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" diye soruyor.

"Ne kadar sorun çıkarabileceğimizi görmek istiyoruz," diye cevaplar, ben bir şey söylemeden önce. "Beni bir dakikalığına hapse attırdığını biliyor musun?"

"Jake, banyo kapısını kilitleyerek seni içeride hapsettiği için özür yemeğin tamamen mahvolmuş diye duydum."

"Kapının neden kırıldığını bilmiyorum, ama Simon ve ben işin içinde olduğumuzda bir şeyler oluyor."

İki beyefendiyle işimi bitirirken ona bir bakış attım.

O, bir şekilde gamzelerini daha da çekici kılan o sinsi gülümsemeyi takınmış.

Ve dün gece bana willy-corn dog pişirirken ona başka ne söylediğimi umutsuzca öğrenmek istiyorum.

Beste'nin anısı birdenbire ortaya çıktı ve kafamda gökkuşağı disko ışıkları ve dans eden bir çizgi film timsahı eşlik ediyordu.

Kesinlikle sağlam bir anı değildi.

Sonunda, sanat ve el sanatları stantlarının kenarına ulaştık ve nadiren rastlanan bir an yaşayarak, kimse bizimle konuşmak için durmadı.

Ve o anda onu gördüm.

Kapalı bir çadır.

Üzerinde *Madame Petty'nin Falcısı* yazan parlak bir tabela vardı.

Ona doğru başımı salladım. "Hiç..." diye başladım, ama Bea sözümü aniden kesti.

"Hayır."

"Hayır, hiç yapmadın mı, yoksa hayır, yapmak istemiyor musun?" "İkisi de."

"Gerçekten mi?"

"Ryker ve bir grup arkadaşı yangından üç hafta önce onu görmeye gittiler ve Madame Petty ona hayatının çok hareketli olacağını söyledi. Daphne mirastan mahrum bırakılmadan hemen önce gitti ve Madame Petty ona nakit para biriktirmesi gerektiğini söyledi. Annem bir kez gitti ve iki hafta sonra büyükannem öldü."

"Madame Petty büyükannenizin ölümünü öngörmüş müydü?"

"Kesin olarak bilmiyorum, ama cenazede, cesedini görmek istemediğim için bazı arkadaşlarımla saklanıyordum ve Madam Petty içeri girdi ve yemin ederim ki arkadaşına bunu önceden tahmin ettiğini söylediğini duydum. Ve gerçekten ürkütücü olan şey, onun on iki yaşında olmasıydı. Şaka yapmıyorum. Diğer çocuklar limonata standı kurar gibi fal bakmaya başladı ve herkes bunu komik bulduğu için ona gülüyordu. Ta ki komik olmaktan çıkana kadar."

"Madam Petty sadece kötü şeyler mi tahmin ediyor?"

"Hayır, Daph büyük miras kesintisi sonrasında ona geri döndü ve görünüşe göre Madam Petty ona hayatında büyük şeyler başaracağını söylemiş. Griff ise onun sahne aldığı bir bekarlığa veda partisindeydi ve Madam Petty ona ölümün eşiğinde hayatının aşkını bulacağını söylemiş... Bir dakika. Evet. O da karanlık bir kehanetti. Onun onu kurtaracağını mı yoksa kaybedeceğini mi kastettiğini hala bilmiyoruz, ama her seyahat ettiğinde kesinlikle daha fazla endişeleniyorum. Ki bu da hemen hemen her hafta oluyor. Neden gülümsüyorsun? Neden *daha çok* gülümsüyorsun?"

"Madam Petty gerçekten geleceği görebiliyorsa, geleceğin ne olacağını bilmek ve ona hazırlanmak istemez misin?"

"Falcılara inanıyor musun?"

"Hiç de değil. Ama eğlenceye inanırım. Ve alışılmışın dışına çıkan şeylere. Ve bulmacalara."

İnsanlar bizim yönümüze bakmaya devam ediyor, ama Bea'yı falcının çadırına doğru yönlendirirken kimse bizi durdurmuyor.

"Bunu tek başına yapacaksın," diyor Bea.

Tavuk gibi gıdıklıyorum.

"Geleceği tahmin etmeden yaşamayı tercih ederim," diye ısrar ediyor.

"Zaten yeterince gece uyanıyorum, kardeşlerimin tek başlarına dünyada olmalarından endişe duyuyorum. Kendim için de endişelenmeme gerek yok."

"Gerçekten mi?"

Bu bana öfkeli bir bakış kazandırır. "Oğulların araba kullanmaya başlayana kadar bekle, sonra gelip bunun sana yepyeni bir endişe kaynağı olmadığını söyle."

"Belki Madam Petty iyi haberler getirir."

"Sanmıyorum."

"Bu onun gerçek adı mı?"

"Hayır."

"Bu ismi müzisyenden mi, yarış pilotundan mı, yoksa çok küçük düşünen biri olduğu için mi seçti?"

"Bunu ona kendin sorabilirsin."

Çadır, bir falcıdan bekleneceği gibi. Yuvarlak, fildişi duvarlarında yeşilliklerle karışık parıldayan ışıklar asılı

annemin bayramlarda astığı yeşilliklerden daha xml-ph-0003@deepl.internal basit xml-ph-0004@deepl.internal ve xml-ph-0005@deepl.internal daha xml-ph-0006@deepl.internal doğal xml-ph-0007@deepl.internal xml-ph-0008@deepl.internal

O gözlerini kısarak bana bana "Cidden, Simon, nasıl çok hatırlıyorsun dün geceden ne kadar hatırlıyorsun?"

Bu soruya cevap vermemek benim için en iyisi. Ama ona ne söylediğimi bilmek istiyorum.

Hepimiz yemek yerken beni izleme şekli, pişman olacağım şeyler söylediğimi gösteriyor... ne olduğunu öğrendiğimde.

"İstediğim kadar değil," diye cevap veriyorum.

"Bu, *hiçbir* şeyden

"*Sana söylemek istemiyorum*" anlamına gelebilir.

"Benimle gelip falımıza baktırırsan sana gerçeği söylerim."

Bu çadır ve kendine *Madame Petty* diyen bir falcı mı?

Meraklandım.

Büyülenmişim.

Bu kasabadan psişik bir medyum aracılığıyla başka ne tür ilhamlar gelebileceğini görmek için heyecanlıyım.

Onun geleceği görebildiğine hiç inanmıyorum, ama ne söyleyeceğini çok merak ediyorum.

Bea bana, sonra çadıra bakıyor, dudakları büzülmüş. Ve suçluluk duygusu böbreğimi bıçak gibi deliyor.

Tabii ki mecazi olarak.

Pinky hiçbir şeyin beni gerçekten bıçaklamasına izin vermezdi.

"Ben falıma baktırıırken beni bekler misin?" diye soruyorum ona.

Kaşları bir anlığına çatılır, sonra derin bir nefes alır.

"Tamam. *Tamam*. Seninle birlikte falıma baktıracağım. Çünkü seninle gitmezsem, Daphne muhtemelen daha sonra beni zorla götürecektir. Ama ürkütücü bir hal alırsa, ben çıkarım ve bir daha bu konuyu asla konuşmayız."

Bu beni olması gerekenden çok daha mutlu ediyor.

O hala beni sevgililerinin kavgasında uşak olarak kullanan kadın.

Ama onun kötü bir insan olduğunu düşünmüyorum. Sadece karmaşık bir insan.

Karmaşıklığı anlayabiliyorum.

Ben de oldukça karmaşık
biriyim.

"Harika." Pinky'ye bakıyorum. "Bunu kontrol etmen gerekiyor mu, yoksa girebilir miyiz?"

"Girebilirsiniz," içeriden zayıf bir ses geliyor. "Sizi bekliyordum, Bay Luckwood."

"Bu hiç de ürkütücü değil," diye mırıldanır Bea.

Pinky etrafımızdan dolaşıp çadırın bir kenarını kaldırarak içeriye bakar, sonra bize girmemizin güvenli olduğunu işaret eder.

"Girin, Bay Luckwood. Bayan Best. Bugün bana geldiğiniz için çok memnunuz."

Bea'ya bakarım.

Bea çekiniyor, ama Pinky çadırın kapısını açık tutarken içeri giriyor.

Ben de onu takip ediyorum.

Ve sonra tekrar gülümsüyorum.

Bu hem tam olarak beklenen bir şey, hem de beklenenin tamamen tersi.

Çadırın içinde daha fazla küçük beyaz ışık parlıyor ve burnuma çeşitli kokular geliyor. Sandal ağacı, adaçayı, biberiye... Büyüleyici bir kombinasyon.

Madame Petty, siyah bir örtüyle kaplı alçak, yuvarlak bir masanın karşı tarafında oturuyor. Kristal küre yok, ama yanındaki küçük rafta yanan mumlar ve diğer tılsımların arasında birkaç deste tarot kartı görüyorum.

Sarı saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış ve üzerinde Grateful Dead tişörtü var. Yanakları pürüzsüz. Alnı da öyle.

Bea ciddiye. Bu kadın otuz yaşından büyük olamaz. Muhtemelen daha genç.

Tabii yaşını gizlemek için büyücülükle uğraşıyorsa.

Ben buna inanmıyorum, ama inanan insanları takdir ediyorum.

Sihire inanmak çok güzel olurdu.

"Lütfen oturun," diyor Madam Petty, masanın bu tarafındaki iki büyük koyu mor yastığı işaret ederek.

Bea mumlara bakar. Mumlar.

Evet.

Ateşı sevmez. Dün geceden bunu hatırlıyorum. "Acaba..." diye başlıyorum, ama Bea koluma elini koyuyor. "Sorun yok," diyor.

"Ateşı sevmezsin," diyor Madam Petty ona. "Bu pek de sır değil," diye cevaplıyor Bea.

"Ryker nasıl?" "Sen söyle."

"Onu yeşil bir alanda huzur ve mutluluk ararken görüyorum..."

"O bir çiftçi," Bea mırıldanır, ikimiz de minderlere yerleşirken. "Sen sadece herkesin bildiği işini tarif ettin."

"Ve biz burada kardeşlerin hakkında değil, senin hakkında konuşmak için bulunuyoruz." Madam Petty Bea'ya gülümser. "İkinizin kaç çocuğu olacağını bilmek istiyorsun."

Beklenmedik bir öksürük krizine kapılıyorum.

Çadırın içinde ışık titriyor, sanki biri pencereyi açmış gibi iç mekanda aniden ekstra güneş ışınları yansıyor.

Madame Petty arkamıza bakar. "Gelecek genellikle sürprizlerle doludur," der arkamızda duran birine. "Öksürmek, boğulmak ve nefes nefese kalmak, muhtemelen keşfedeceğim şeye karşı doğal tepkilerdir."

Arkamı dönüp baktığımda, kapıda arkadan ışık alan Pinky'nin bizi izlediğini görüyorum.

Bea da Pinky'ye bakar, ama ona gözlerini devirir.

Pinky beni kısa bir süre inceler, gülümser ve kapıyı tekrar kapatır, bizi tekrar karanlığa gömer.

Ben arkamı döndüğümde, Madam Petty tüm mumları söndürmüştü ve çadırın içi artık benim için oldukça bulanık.

Karanlık bir odada olacağımı tahmin etmediğim için gözlüğümü getirmeyi unutmuşum. İçeride her şey bulanık.

Madam Petty'nin sesi hariç her şey.

"Beatrice, önce geleceğini konuşalım mı?"

Bir kişinin iç çekmesini hissetmek mümkünse, Bea'nın şu anda tam da bunu yaptığını hissediyorum.

"Hadi bitirelim şunu," diyor.

Madam Petty başını salladı. "İyi, çünkü bir süredir senin için kötü bir şeyler olacağını hissediyordum."

"O geçen hafta sonu oldu. Hapishane. Eminim duymuşsundur." "Hayır, ondan önce başladı."

"O ağaç arabamın üzerine düştüğünde, Ryker'ın köpeği kaybolduğunda, Hudson'ın okul ücretinde bir hata olduğunda ve sonbahar dönemi derslerine yeniden kaydolmak zorunda kaldığında, ama ihtiyacı olan derslerin yarısına giremediğinde ve Daph'in dairesinde tuvalet tıkanıp neredeyse iki gün boyunca susuz kaldığımızda mı?" diyor Bea.

Ben yine bir ses çıkarıyorum. "Tanrım, bu ne zaman başladı?" "Sen beni hapse attırmadan önceki hafta."

"*Bütün bunlar* bir hafta içinde mi oldu?"

"Evet. Muhtemelen Griff'le de bir şeyler oldu ve bana söylemiyor, ama dürüst olmak gerekirse, o yirmi üç yaşında ve profesyonel bir sporcu. Eğer şimdi kendi başının çaresine bakamıyorsa, ben çok hata yapmışım demektir."

"Diğer iki kardeşinle tanıştığım için, üçüncüsüyle de harika bir iş çıkardığından eminim."

"Biri sana ihanet edecek," diye araya girerek Madame Petty duyurur.

"Şok edici," diye yanıtladı Bea. "Son zamanlarda olan diğer her şeyle hiç uyuşmuyor."

"Sana yakın biri," diye devam eder Madam Petty.

"Daphne gibi mi?"

"Bir adam görüyorum..."

İkisi de bana bakıyor.

İyi göremediğim halde, bana baktıklarını anlayabiliyorum. "O dünyaya güvenmiyor... Dünya ona acımasız davrandı..."

Ah, benden bahsetmiyor.

Başka birinden bahsediyor olmalı.

Ben dünyaya güvenmiyorum. Sadece bazı kısımlarına. Ve bana diğer insanlara olduğundan daha acımasız davranmadı.

Bea'ya daha kötü davrandığını söyleyebilirim. Özellikle son zamanlarda.

"Burcu ne?" diye soruyor Bea.

Yine boğulmak üzereyim, ama bu sefer, onun kuru üslubuna gülmemeye çalışırken.

Bu kadın oldukça komik.

Ama Madam Petty cevabında tereddüt etmiyor. "O bir Akrep burcu."

Yine ikisi de bana baktılar.

Sanki benim doğum günümün Kasım başında olduğunu biliyorlar ve onun ben olduğumu varsayıyorlarmış gibi.

Aslında, Bea benim laktoz intoleransım olduğunu bilseydi, doğum günümü de bilirdi. "Matematik hesaplarım doğruysa, nüfusun yüzde sekizi Akrep burcu olmalı."

"Yüzde 10'a yakın," diyor Bea. "Akrepler Sevgililer Günü'nden dokuz ay sonra doğarlar, bu yüzden en yaygın astrolojik burçlardan biridir."

Ailemin beni ne zaman gebe kaldığını düşünmeme gerek yoktu.

Birbirlerinden ne kadar nefret ettiklerini ve ilişki kurma eğilimlerini göz önüne alarak, babamla biyolojik olarak akraba olmadığımı karar verdim.

Bu düşünce bana huzur

veriyor. Çoğu zaman.

"Sen Oğlak burcusun, değil mi Bea?" diyor Madam Petty. "Hiç bilmiyorum," diye cevaplıyor Bea.

"En yaygın burçları biliyorsun ama kendi burcunu bilmiyor musun?"

"Ben böyle karmaşık biriyim."

O eğlenceli biridir. Eğlenceli, zeki ve son derece sevimli.

"Senin Oğlak burcu *olduğunu* hissediyorum," diyor Madam Petty. "Bana doğum günümü sorabilirdin."

"Auranızdan tahmin etmek daha eğlenceli. Ve auranız Oğlak burcu diyor."

"Ama ben hep Aslan burcu olmak istemişimdir. Aslan olmak fikrini çok seviyorum."

Onun en iyi dişi aslan olacağına katılıyorum ama Madam Petty tekrar konuşmaya başlıyor.

"Oğlaklar ve Akrepler mükemmel birer partnerdir. Ta ki öyle olmadıkları ana kadar."

"Bu, biten her ilişkinin yaşam döngüsü gibidir, ki düşünürseniz çoğu ilişki böyledir."

"Siz ikiniz gençken aynı okula mı gittiniz?" diye soruyorum. "Kendimi medyum olarak tanımlamam ama aranızda bir geçmiş olduğunu hissediyorum."

Bea'nın dışarıda bana anlattığından daha büyük bir şey. "Ben elli sekiz yaşındayım," diyor Madam Petty.

"O yirmi dört yaşında," diyor Bea. "Ve geçmişte birçok kalbi kırmış."

Madame Petty'nin şu anda Bea'ya yönelik ifadesini net bir şekilde görebilmeyi dilerdim.

Pinky'yi çadıra geri çağırmam gerekip gerekmediğini bilmek isterim.

"Artık dünyevi yaşımı değil, ruhumun yaşını kabul ediyorum," diyor falcı. "Şimdi sıra sizde, Bay Luckwood. Yakın gelecekte çok, çok yalnız kalacaksınız."

Bah. Ona doğru gülümsüyorum. "Bu zaman zaman olur." "Böyle olmaz."

"Ve bunu atlatacağım."

"Böyle değil."

"Oğullarım..."

Madame Petty, beni durduran uğursuz bir sesle sözümü keser.

Daha önce de yalnızlık çekmiştim. Çocuklardan uzakta sette çekim yaparken sık sık.

Ve Lana'dan
uzaktayken. O benim en
iyi arkadaşım.

Kendime sahip olmama izin verdiğim en iyi arkadaşım.

Ama bu, falcı bana hepsini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu uyarıyor gibi geliyor.

"İş seyahatlerindeyken oğullarımla her gün konuşuruz," diyorum.

O dilini şaklatıyor. "Oh, onlar kesinlikle senin tarafında olmayacaklar."

Bea yanımda kıpırdanıyor. "*Hiç* olumlu fal bakıyor musun?"

"Bu dünyayı tanı mıyor musun Bea?" diye cevaplıyor Madam Petty.

"Burası karanlık bir yer ve ve ve hayır kimse kimse
bağışık olmaz. Ve geçmişte

geçmişte yaşadığın talihsizlikler, seni gelecekte daha fazla zorluklara karşı bağışık hale getirmez."

"İnsanların umutla yaşamasına izin vermek o kadar yanlış mı?"

"Umut varsa, ben de o umudu paylaşıyorum."

"Ya da umudu göremiyorsun. Ya da görmek istemiyorsun, çünkü karanlığın sattığını biliyorsun."

"Karanlık gerçektir."

"Ama hepimizin her köşede onunla karşılaşmasına gerek yok. Eğer anne babamın öleceğini bilseydim... Hayır. Aslında, hayır, bunu hayal bile edemiyorum. İstemiyorum. Anne babamın öleceğini bilmek ve bunu engellemek için hiçbir şey yapamamak istemiyorum. Bu, onları aniden kaybetmekten daha kötü olurdu. Kardeşlerime bir şey olacağından sürekli korkmak istemiyorum. Daph'ın bir gün eve gelmeyeceğinden endişelenmek istemiyorum. Ben..."

"Oh, Daphne kesinlikle bir gün eve gelmeyecek." Boğazımı temizleyerek Bea'nın elini tutup sıkıyorum.

Hızlı nefes alıyor. Tıpkı dün gece onu tuvaletten çıkardığımda olduğu gibi. "Ah, belki de bir gün için yeterince fal baktık?"

O da benim elimi sıkıyor ve göğsümde tuhaf bir şey oluyor.

Rahatsız edici bir şekilde koruma içgüdüsünün canlandığı hissi.

Ağzımı acı bir suçluluk duygusu kapladı.

Senaryomda daha fazla değişiklik yapmam gerekiyor.

Senin bunun ilham kaynağı olduğunu asla şüphelenmemelisin.

Madame Petty'nin onu ele vereceğini söylediği kişi benim olabileceğimi.

Bea'nın beni soktuğu durumdan dolayı ona kızgın kalabilirdim, ama bunu istemiyorum.

Özür diledi.

Bana akşam yemeği hazırladı.

Burger otobüsünde yaşanan olayların fotoğraflarını hiç sızdırmadı.

Bugün bana eski sevgilisinin onu geri istediğini açıkça söyledi.

Madame Petty rafından bir biblo çıkarır. "Çocukların bir köpek alacak," der bana. Sonra Bea'ya bakar. "Ve kardeşlerin uzun, mutlu bir hayat sürecektir ve dördünüz de çocuk sahibi olacaksınız."

"Ben çocuk sahibi olmayacağım," diyor Bea sessizce.

"Ben sadece ruhların bana söylediklerini aktarıyorum. İnanmıyorsan onlarla konuş."

"Oğullarım köpeği çok severler," diye araya giriyorum. "Harika bir fikir. Teşekkürler, Madam Petty."

"Daphne'ye aptalca bir şey yapmamasını söyle," diyor Bea'ya.

"Tabii," diye cevaplar Bea, ancak ses tonu kesinlikle *mesajı iletmeyeceğini* mesajı iletmeyeceğini söylüyor.

"Şu anda çok ciddiym. Aptalca bir şey yapacak ve bu ona her şeyine mal olabilir."

"Birkaç yıl geç kaldın. Bazı insanlar derslerini almayabilir, ama Daphne? Hayatını tekrar mahvetmek için hiçbir şey yapmayacak. Sonunda mutlu. Sonunda huzur buldu. Onu rahat bırak ve öyle kalmasına izin ver. Bunu hak etti."

Madame Petty iç geçirir.

Bea, kan dolaşımımı kesecek kadar sert bir şekilde elimi sıkıyor. Ve ilk suçluluk duygusuna bir yenisi daha ekleniyor.

Onu bu duruma ben soktum.

"Birdenbire canım biftikli turta çekti. Bea, turta satan bir kamyon gördüm mü?"

Sanki ne yaptığımı tam olarak biliyormuş gibi bana bakıyor. Konuyu saptırıyorum.

"Onlar tatlı. Tuzlu değil. Ve muhtemelen bugün kapalıdır."

"Ünlülerin isteği üzerine yeniden açıldıklarını görüyorum," diyor

Madam Petty diyor.

Yarı karanlıkta, berbat gece görüşümle bile Bea'nın gözlerini devirdiğini görüyorum.

Ona gülümsüyorum. "Kesinlikle katılıyorum," diye mırıldanıyorum.

Sonra, hala elini tutarak ayağa kalkıyorum. "Hizmetleriniz için teşekkür ederiz, Madam Petty. Günün geri kalanının tadını çıkarın."

"Kişi başı elli dolar," diyor.

Bea, kardeşlerinin onu sinirlendirdikleri zamanlarda sıkça duydukları bir ses çıkarır. "Tabelanızda on yazıyor."

"Bu, ilk falını beğenmediğini tartışmayan insanlar içindir."

Ona parasını ödediğimden emin oluyorum — falcıyı kızdırmamakta fayda var — ve sonra Bea'yı takip ederek güneşin altına çıkıyorum.

"Özür dilerim," mırıldanıyorum mırıldanıyorum. "Sen sen olduk tam beklentilerinle beklentilerinde

Omuzlarını geriye doğru çekiyor. "Orada kolay bir hedeftim."

"İnsanlar sık sık hayatındaki trajedilerden faydalıyor mu?"

Bana uzun, yavaş bir bakış atıyor ve bu bakış boynumun dibinde ter damlaları oluşmasına neden oluyor.

Sanki benim de onun hayatındaki trajedilerden faydalandığının farkında gibi.

Ama cevabı... cevabı tahmin ettiğimden bile daha kötü.

"Daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim, ama evet. Evet, sanırım son on yılda sahip olduğum tüm erkek arkadaşlarımın beni fark etmesinin nedenini az önce açıkladın."

Harika.

Harika iş çıkardın, dostum.

Onun hayatındaki trajedileri kullanıyorsun ve birdenbire onun pembe gözlüklerini kırdın.

Konuyu oyunlara çeviriyorum. "Belki de insanların faydalanmaktan çok önemsedikleri bir yerde yaşıyorsunuzdur. *Burası* çok güzel bir kasaba. Ve ben daha keşfetmeye başladım bile."

Diğer seslerin üstüne çıkan tanıdık bir kahkaha yönüne doğru dönerek sessiz kalıyor.

Oğullarım açıkça hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlar.

Bea'nın gününü mahvettiğimden endişelenerek onu takip etmek için acele ediyorum. "Bir pasta daha, anne!"

"Önümüzdeki bin yıl boyunca şeker komasına gireceğiz!" Bea yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyor, ama hiçbir şey söylemiyor.

"Sen iyi misin?" diye soruyorum. "Seni zorlamamalıydım..."

Etrafına bakındıktan sonra, karnaval oyunlarının olduğu sıraya girmeden durdu. "Ne yapıyorsun, Simon?"

"Ne mi yapıyorum?" diye aptalca tekrarlarım. Ne sorduğunu çok iyi biliyorum, ama bir cevabım yok.

Seninle vakit geçirmekten başka bir şey yapmıyorum, ki bu hepimiz için yanlış bir cevap.

Birçok, birçok nedenden dolayı.

"Dün gece benden hoşlanmadığını söyledin. Ve şimdi... şimdi, Athena's Rest'teki herkes bizim aslında başka bir randevuya çıktığımızı konuşacak."

Yutkunuyorum. "Ben... ne dedim şimdi?"

"Bana, ailenin seni her zaman onların ilişki sorunlarının ortasına koyduğunu ve benim de Jake'e aynı şeyi yaptığım için bana kızdığını söyledin."

Kahretsin.

"Hatırlamıyorsun, değil mi?" diye ısrar etti.

"Maalesef, istediğimden daha fazla alkollü içkilerin etkisinde kalıyorum."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor? Sarhoşken yalan mı söylüyorsun, yoksa bana gerçeği söyledin ama hatırlamıyorsun ve bana başka ne söylediğini sormak için beni kandırmaya mı çalışıyorsun?"

Dünya dönüyor.

Bu soruya iyi bir cevap olmadığı gerçeği ile dünya dönüyor.

Yalan söyleyip, sadece dün geceki nezaketine minnettar olduğum için nazik davrandığımı söyleyebilirdim.

Ona kısmi bir gerçek söyleyebilirim, hatırlamadığımı, ama daha fazlasını anlatması için ona yağ çekmeye çalışmadığımı.

Ya da ona tüm gerçeği söyleyebilirim: Onun hikayesine, hayatına, *kendisine* tamamen hayran olduğumu ve onu daha yakından tanımak istediğimi, dün geceki olaylara kızgın olmayı boşverdiğimi.

Kızgın olmaktan

hoşlanmıyorum. Ama

Bea'yı seviyorum.

Ve Bea'yı sevmekten hoşlanmıyorum, çünkü en son bir kadını sevmeme izin verdiğimde... Erkeklerden pişman değilim, ama umarım dersimi almışımdır.

"Hey, bayım, hanımefendi için bir oyuncak ayı kazanmak ister misiniz?" Çadırın altındaki bir adam bir ping-pong topu uzatıyor. Arkasında sıralı akvaryumlar var.

"Bunu akvaryuma atarsanız, bayanınız için istediğiniz oyuncak ayıyı seçebilirsiniz."

"Ben..." Bea başlıyor, ama ben kolumu beline dolayarak sözünü kesiyorum.

Bana keskin bir bakış attı.

Muhtemelen sorusuna cevap vermediğim içindir.

Ve cevap vermemek ve ona dokunmak da bir nevi cevap olduğunu çok iyi biliyorum.

"Hepsi bu kadar mı?" diye soruyorum adama.

Bana gülümser. "Göründüğünden daha zor."

Oyunların sıralandığı yere bakıyorum, oğullarım müzikli sandalye oyununa katılmak için sıraya girmişler.

"Bundan şüpheliyim," diyorum. "Bea, oyuncak ayı ister misin?"

Hâlâ bana bakıyor.

Muhtemelen sorusuna cevap vermediğim için bana korkak diyor.

Ama bu benim sorumun birine cevap verdi.

Dün gece ne demiştin?

Çok fazla şey.

"O senin yapabileceğini düşünmüyor," diyor adam bana.

"Denemeden yapamayacağım kesin," diye cevap veriyorum.

Bea iç çekiyor. "Simon. Bu oyunu kimse kazanamıyor. Aslında her yıl belediye meclisi toplantılarında, yerel festivaller ve karnavallarda oyunlar düzenlemesini yasaklamak için dilekçeler veriliyor. Gençlik spor fonuna bağış yapman daha verimli olur."

"Ama çok daha az eğlenceli," diye cevap veriyorum.

"O oyunu boş ver," diye başka bir ses duyulur. "Aycıklar da boş ver. Onu gerçekten etkileyecek bir şeyim var."

Başka bir adam, güç test standının önünde bir çekiçle duruyor.

"O da hileli mi?" diye Bea'ya soruyorum.

"Şu anda gülümseme şeklin hoşuma gitmiyor."

"Sen de yapmalısın. Eminim ki sen bizden çok daha güçlüsündür." Onu kabine doğru itekleyip, çekiç tutan adama başımı salladım. "Bizi yaz. Bir vuruş ne kadar?"

Hedefi, ağırlığı çanağa kadar kaldıracak kadar sert vurmak için her birimize üç şans satın alıyorum ve Bea'ya tokmağı alması için işaret ediyorum. "Önce bayanlar."

"Yani, seni gölgede bırakmamam için ne kadar sert vurman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Çünkü ben terbiyeliyim, Bayan Best."

Dün gece kıkırdarak ona köpeklerini sevdiğimi söyledim. Nezaket, tabii ki.

Gülümserken kaşlarını kaldırıyor, sanki hangi anıların yerine oturduğunun tamamen farkında gibi, ve tokmağı alıyor.

Tahtada, kaldırılacak ağırlığın gücüyle ilgili ölçüler işaretlenmiştir ve Bea'nın ilk denemesinde ağırlığı çanın üçte ikisine kadar, yani "*Üç yaşındaki bir çocukla bilek güreşinde kazanabilirsin*" çizgisine kadar kaldırması beni hiç şaşırtmadı.

Bu ölçü standardı oldukça yargılayıcı.

Bea başını sallar, gülümser, sonra geri adım atar ve tokmağı daha da sertçe sallamaya başlar.

Vücudunun yaptığı hareketi izlemek büyüleyici. Kollarındaki ve bacaklarındaki güç. Ağırlık neredeyse yüzde doksan işaretine ulaştığında daha geniş gülümserken yanaklarının kızarması.

Ancak işaret, olması gerektiğinden çok daha az övgü dolu.

Bir kez şansın yaver gitti, ama bundan daha yükseğe çıkamayacaksın, diyor tabela.

"Daha önce çekiç kullandın mı?" diye soruyorum ona.

"Her sonbahar Ryker'ın evinde odun kesmesine yardım ederim. Stres atmak için harika."

"Hala çanı vuramıyorsun," diyor standı işleten beyefendi ona.

"Git pasta yap, Larry," diye cevaplar

kadın. Adam ona somurtarak bakar.

O daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verir ve gamzeleri belirir.

Dün gece onun gamzelerini yalamayı hayal ettim.

Bu sözleri yüksek sesle mi söyledim, yoksa kafamda mı tuttum?

"Larry yedi yıl boyunca herkese kasabanın en iyi turtasını yaptığını söyledi, ama kimse onu hak etmiyordu," diyor Bea.

"Sadece lanet tokmağı sallayın Bea," diyor Larry.

"Ya da doğru meyveler mevsiminde değildi, ya da hamur için un marketten yeterince taze değildi, ya da günlük işleriyle çok meşguldü..."

"O anlıyor, Bea. Çekici sallayıp devam et."

"Yarışmacılarına biraz inanman, insanların seni daha çok sevmesini sağlayacaktır," diye cevaplar Bea. "Belki de tahtanı, küfürlü sözler yerine motivasyonel mesajlarla yeniden düzenlemelisin."

"Küfürlü konuşmalar motivasyon sağlar."

"Yine de, ben senin turtalarına kötü sözler söylediğim için sinirleniyorsun... İlginç bir çiftte standart, sence de öyle değil mi, Simon?"

"Zili çalacağına inanıyorum, Bea," diye cevap veriyorum.

Bana gülümser ve bir kez daha başım dönmeye başlar.

Yani.

Siktir.

Harika.

Yaramazlık da dolu.

O malleti sallama şeklinden, sanki YouTube'da sadece odun kesmeye adanmış kanalların yıldızıymış gibi olduğunu anlayabilirsin.

Ağırlık çanağa kadar yükseldiğinde, karnaval katılımcılarının duyabileceği şekilde yüksek sesle çınladığında, bu hiç de şaşırtıcı değil.

Çekişini bırakır ve bana bakarak zafer işareti yaparak kollarını genişçe açar. "Hadi. Bunu geç bakalım."

Onu kucaklayıp döndürürüm. "Aferin Bea! İnanılmazdı."

Ve sonra kendime geliyorum.

Burada, halka açık bir karnavalın ortasında, insanların izlediği bir yerde duruyorum.

Onu yere indiriyorum ve o bana bakıyor, gülümsemesi kaybolmuş, yüzünde tek bir odaklanma ifadesi var.

Boğazımı temizledim. "Harika vuruştun. Tebrikler, canım. Çekiş sallamada oldukça yeteneklisin."

Mekanik bir ses, Bea'nın söylemek üzere olduğu şeyi keser. "Hedefin üzerinde durmak hiledir. Ödül iptal edildi."

Pinky düşük bir homurtu çıkarır. "Beş kişi bunu telefonlarıyla kaydediyor."

Beş kişi.

Telefonlar.

Ve ben onu sanki arkadaşmışız gibi daireler çizerek salladım.

Arkadaştan da öte.

Çevreni unutma, gerizekalı. Çıkıyoruz diye
söylentiler yayılacak.

Kimseyle çıkmamaya karar verdiğimde.

Halkla ilişkiler uzmanımı aramam
gerekecek.

Hemen.

"İşte ödülün, Bea," diye homurdanır Larry. Bana tokmağı uzatır. "Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?"

Sanırım Bea kadar iyi performans gösteremeyerek risk almak isteyip istemediğimi soruyor.

Ve tabii ki cevabım, elbette istiyorum.

"Geri çekil Bea, bir acemi sana bunun nasıl yapılmaması gerektiğini gösterecek," diyorum.

O, uzun bir süre gözlerini kırpmadan bana bakar ve sonra güler. "Ne kadar geri?"

"Oh, çok uzağa. Vuruşumun ne olacağı hiç belli olmaz." Larry yanına altı adım atar.

Pinky derin bir nefes alır ve Bea'yı da bir metre daha geriye iter.

Çekiçlerin ağırlığını deniyorum ve beklediğimden daha ağır olduğunu görüyorum.

Vuruşumun "*hedefi vurdun mu ki?*" çizgisini aşması pek olası değil.

Ama yine de Bea'nın çekici kaldırışını taklit etmek için elimden geleni yapıyorum, çekici başımın üzerine geriye doğru sallıyorum, ancak çekici aşağı indirmeye çalıştığımda çekicinin ağırlığı aniden ve önemli ölçüde değişiyor.

Bir kadın çılglık
atıyor.

Larry de öyle.

Çekiç hedefi vurduğunda, kafası kopar. Camın parçalanma sesi havada yankılanır. "Altın balığım!" diye bağırır biri.

"Altın balığımı kurtarın!"

Dönüyorum.

Pinky, Bea'yı yanıma iterek, iri koluyla beni engelledi.

Birkaç kişi eğilip yere yakın bir şekilde toplanır. Ve birdenbire ne olduğu anlaşılır.

Çekiç başı, tam da yanlış bir anda sapından koparak arkamızdaki kabine fırlamıştır.

Ping-pong topları ve akvaryumların bulunduğu kabin, çekiç başının doğrudan vuruşunu almıştır.

"Falcı bizi bu konuda uyarabilirdi diye düşünürsünüz.

"Bu," diye Bea'ya fısıldıyorum.

O inliyor.

Yumuşak bir inilti duyunca hemen ona dönüp bakarım. "Yaralandın mı? Sana çarptı mı? Sen... oh."

Yaralanmamış görünüyor.

Yaralanmamış ve çok eğlenmiş.

"Kırılacak kadar sert vurmadım," diyor kahkahalar arasında. "Bu komik değil. Birisi yaralanabilirdi. Ama *aman Tanrım*, o şeyin uçuş şekli... Sonra da altın balık akvaryumlarının yarısını devirdin... Buradaki karnaval oyunları dünyasının en büyük sorununu çözmüş olabilirsin."

İnsanlar beyefendiye altın balıklarını toplayıp, çekiç saldırısından kurtulan akvaryumlara koymasına yardım etmeye başladı.

"Tek bir çekiç başı var." Bea'ya bakıyorum, ikiye katlanmış, hırıltılı nefes alıyor. "Nasıl bu kadar çok akvaryumu kırdı?"

"Bilardo gibi," diyor Pinky. "Birbirlerine değiyorlardı. Birini doğru vurursan, yanındakileri de kırar."

"Baba? *Baba!* İyi misin?"

Charlie bize ilk ulaşan kişi oldu, onu Eddie, Tank ve Butch izledi.

Lana, en az iki pasta ve bir torba pamuk şekerle yüklü olarak bize doğru yavaşça yürüyor.

"Biz iyiyiz," diyorum çocuklarıma. "Bir çekiçle ilgili bir kaza oldu."

"Kısacası, baban artık kasabada kimseye odun kesmede yardım edemez," diyor Bea.

Hâlâ kıkırdıyor.

Bu çok güzel.

Müzik.

"Gidip annenize yardım edin," diyorum çocuklara, Bea Pinky'nin yanından geçip balık akvaryumu felaketine doğru ilerlerken.

Ben de yardım etmeliyim.

Ama o yöne doğru adımımı attığım anda, Butch ve Tank önümü kesiyor.

"Cam," diyor Tank.

"Duygusal insanlar," diyor Butch.

"Gitme zamanı."

Elbette.

Ve haklılar. Doğal olarak.

Kalabalık toplanmaya başladı.

"Bea..." diye başlıyorum, ama tüm güvenlik ekibim bana, kaybedeceğim bir savaşa girdiğimi söyleyen bir bakış atıyor.

Onlara göre Bea, bir

eğlence. Dikkat dağıtıcı bir

unsur.

Ve o, kırık camların arasında sorunsuzca yolunu buluyor, bir balık kapıyor ve yardım etmek için çadırın etrafında toplanan diğer karnaval katılımcılarıyla dostça sohbet ediyor.

Bana ihtiyaç yok.

Daha da kötüsü, muhtemelen dikkat dağıtan bir unsurum. Ve kargaşanın sebebi. *In the Weeds'den* beri hayatımın hikayesi bu gibi görünüyor.

Şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi. Biz ayrılırken bize bakmıyor.

Ve bu beni olması gerekenden çok daha fazla üzüyor.

ASLA YENİDEN BİRLİKTE OLMAYACAĞIZ

Bea

O GİTTİ.

Simon gitti.

Veda etmedi. Uyarıda bulunmadı.

Bir dakika önce, orada, çekici, gülümseyen ve biraz da garip davranıyordu, ama bir dakika sonra, ben yerden altın balıkları toplamaya yardım etmeyi bitirirken, o ortadan kaybolmuştu.

Çocuklar gitmişti.

Güvenlik ekibi gitmişti. Lana

bile gitmişti.

Sanki hiç orada olmamışlar gibi.

Her şey toplandıktan sonra, çevremizdeki insanların bana attığı birkaç tuhaf bakış dışında (muhtemelen Simon'la birlikte dolaştığımı bildikleri ve neden artık benimle birlikte olmadığını da dahil olmak üzere dedikoduları öğrenmek istedikleri için) burger otobüsüne geri dönüp orayı da temizlemeye yardım ediyorum. Daph ve Hudson, diğer yemek kamyonları gibi her şeyi satmamış olsak da, bu hafta diğer etkinliklerden daha fazla satış yaptığımızı bildiriyorlar.

Kardeşim ve en iyi arkadaşımın birbirlerine bakışlarından, daha fazlası olduğunu anlıyorum.

"Ne?" diyorum.

"Yapma..." diye başlıyor Daphne, ama Hudson onu kesiyor.

"Lucinda Camille, bir arkadaşından, senin otobüsünde yemek yedikten sonra birinin hastalandığını duyduğunu söyleyerek etrafta dolaşıyormuş."

Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Yüzüme karşı, onları hasta ettiğimi asla söylemediğini söylerken, insanları hasta ettiğimi ima mı ediyor?"

Hudson somurtkan bir şekilde başını salladı.

"Eninde sonunda karşılık vermek zorunda kalacaksın Bea," diyor Daphne. "Onun gibi insanlar kazanana kadar savaşırlar."

"Jake zaten tüm restoranı ele geçirdi," diyor Hudson. "Siz ikiniz gidin," diyorum. "Ben temizlerim. Yardımınız için teşekkürler."

İkisi de Camille'ler hakkında daha fazla bir şey söylemek ister gibi bana bakıyorlar, ama ben onları uzaklaştırıyorum.

Dün gece Jake'i tuzağa düşürdüm.

Simon yemek yemeden ayrıldığı için basında çok kötü haberler çıktı. Ve bugün yine Simon'la halka açık bir yerde vakit geçirdim.

Karşı koyuyorum. Hoşuma *gitmese* de.

Simon'ın ortadan kaybolması iyi oldu.

Biraz perspektife ihtiyacım var. Ne istediğimi anlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Bu savaşı nasıl sürdürmek istediğimi anlamak için.

"Peynir almaya gitmek ister misin?" diye soruyor Daphne, Hudson'a. "Hepsi Margot'un hesabına."

O başını sallar. "Bea'ya yardım etmek için kalacağım." "Sen..." diye başlıyorum, ama o sözümü keser.

"Şeytan hakkında tek kelime etmeyeceğim. Ama çok fazla çalışıyorsun. Yardım ediyorum. Tamam mı?"

Gözlerimdeki yaşları silip ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim." O homurdanıyor. "En azından bunu yapabilirim."

İkimiz birlikte çalıştığımız için işimiz uzun sürmedi ve kısa süre sonra hamburger otobüsünü apartmana doğru sürmeye başladım.

Hudson, otobüste benimle birlikte seyahat eden biri olduğunda kullanmak üzere bıraktığımız tek ön koltukta uzanıyor.

"Odadaki diğer fil hakkında konuşacak mısın?" diye soruyor bana.

"Ne fili?"

"Simon Luckwood'un senden hoşlandığı meselesi."

Beynim bana onun yanıldığını söylese de kalbim bir an duruyor. "O benden hoşlanmıyor."

"Bea. Bir erkek kardeşime aşk dolu bakışlar attığında bunu anlarım."

"Güneş gözlüğü takıyordu."

"Güneş gözlüğü taksa bile bunu anlayabilirsin. Öyleyse neden surat asıyorsun?"

"Birincisi, benden hoşlanmıyor. Bana öyle söyledi. İkincisi, şu anda flört etmekle ilgilenmiyorum, bu yüzden hoşlanıp hoşlanmaması önemli değil. Üçüncüsü, hoşlansa bile, balık kasesini fırlatma oyununu mahvettikten sonra beni terk etti. Kim böyle bir şey yapar?"

"Güvenlik ekibi, herkes oyunun bozulduğunu fark edince kalabalığın çok büyüyeceğini anlayan erkekler. Herkes o oyunu sevmez. O artık bir kahraman. Seni seven bir kahraman."

İşte bu yüzden Hudson'la bu konuyu konuşmak istemiyorum.

Çünkü o böyle şeyler söyleyecek ve onun haklı olduğunu düşünmeme neden olacak.

Ve eski erkek arkadaşımın en sevdiği aktörün, ben zaten ilişkimizin görünüşünü bir silah olarak kullanıp kasabanın en kötü ailesini bana düşman etmişken, benden hoşlandığını ima eden tüm işaretleri vermesi daha da karmaşık bir durum değil mi?

"Senin neyin var?" diye soruyorum. "Dün gece beni almaya geldiğinde aşırı koruyucu bir mağara adamı gibi davranıyordun, bugün ise onun için bahaneler uyduruyorsun?"

Arka aynadan onun omzunu kaldırdığını görüyorum. "Bilmiyorum. O sadece... bir arkadaşına ihtiyacı var gibi görünüyor. Ve sen iyi bir arkadaşsın. Ayrıca *senin* de yeni arkadaşlara ihtiyacın var. Annem ve babam öldüğünde burada olmayan insanlara. Camilles'in senin ve hamburger otobüsün hakkında söylediklerini umursamayan insanlar. Böylece onların sana sadece acıma ya da kin nedeniyle mi arkadaş olduklarını yoksa seni gerçekten sevip sevmediklerini sormak zorunda kalmazsın. Daphne bu yüzden harika. Geçmiş yok. O kadar da eski değil. Yani bizim şu anki halimizi sevdiğini ve Jake ile ailesinin yaptıklarını umursamadığını biliyorsun."

Bu çok zekice bir gözlem.

Ve bu, "Onu seviyorum, onu sevmemeliyim, o beni sevmiyor, o zaman neden beni seviyormuş gibi davranıyor?" diye kafamda dolaşıp duran muammayla başa çıkmama yardımcı olmuyor.

"Bu 'arkadaşa ihtiyacı var' olayını açıklayın."

"Bea. Kimse o kadar çok gülümsemez. İnsanların onu sevmesi için çok fazla çaba sarf ediyor."

"Belki de Hollywood böyledir."

"Daphne'ye göre değil. Ya da mantığa göre. Dünyanın şu anki en büyük dizisinin senaristliğini ve başrolünü yaptı. Herkes onun bir parçası olmak istiyor, gülümsese de gülümsemese de."

Buna iyi bir cevabım yok, bu yüzden kendi düşüncelerime dalmış bir şekilde eve kadar sürüşü ben yapıyorum.

Daireye girer girmez, ben doğruca duşa girerken Hudson yüzüstü kanepeye yığılır.

Duştan çıktığımda onu öyle bulmayı bekliyorum, ama öyle değil.

Hayır, ıslak saçlarımı havluyla başımın üstüne toplayıp lastik ördekli bornozumla oturma odasına girdiğimde, Hudson mutfakta hava fritözünden mozzarella çubukları çıkarıyor.

Dairenin ön tarafının diğer ucunda ise Simon kanepede oturuyor.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir —onunki temkinli, benimki muhtemelen şaşkınlıkla çılgın— ve bakışları bornozumun açık olduğu ve göğüs dekoltemi gösteren yere kayar.

Bir çığlık atmak üzereyim ama Hudson, "Hey, Bea, Simon seni görmeye geldi," diye seslenince yatak odasına çekiliyorum.

"Bunu anladığınızı söyleyebilirim." Simon'ın sesinde, gözlerinde fark ettiğim ihtiyatlı tavırla uyuşmayan normal neşe var.

Belki de hayal görüyordum.

Belki o da şaşırmıştı ve ben onun ifadesini yanlış yorumlamıştım.

Belki Hudson onu deşmekle tehdit etti ve Ryker'ı yardım etmeye çağırdı.

Ya da belki Hudson haklıdır ve Simon'ın bir arkadaşına ihtiyacı vardır ama bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordur.

Ya da belki Simon, benim hatırladığım ama onun hatırlamadığı dün geceyle ilgili daha fazla bilgi edinmek için buradadır.

Ne kadar çok düşünürsem, Simon sarhoş olmasaydı benden hoşlanmadığını söylemeyeceğine o kadar çok ikna oluyorum.

Bu durum onu zor bir duruma sokmuş olmalı.

Ve geçen hafta Simon Luckwood hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da işini ekibine yaptırmadığıdır. Kirli olsun ya da olmasın.

Beni hapse attığı için özür diledi, bir kez tek başına, bir kez de adamlarıyla birlikte. Benimle özür randevusuna çıktı. Dün gece beni kurtarmak için banyo kapısını kendi elleriyle kırdı.

Ve Hudson, altın balığı kurtarmak için orada kalmamasının sebebinin güvenlik ekibi olduğu konusunda muhtemelen haklı.

Tabii ki, ne dediğini sormak için bir asistan ya da güvenlik görevlisi göndermiyor.

Kendisi bilmek istiyor.

Odamın köşesindeki temiz çamaşır yığını, kraliçe yatak ile tek pencere arasında karıştırıyorum. Kendime, sütyen ve iç çamaşırı aradığımı söylüyorum. Birden giymek istemediğim gömlekleri, şortları, etekleri ve pantolonları bir kenara atıyorum. Çünkü bir kadın, hayatının en garip randevusunu yaşattığı bir adamla oturma odasında buluşmak için ne giyer? Hayır, durun, *randevular*, çünkü bence bugün de bir randevuydu ve ikisi de garipti.

Aynı zamanda biraz da harikaydı.

Çünkü televizyonda sayısız saatler boyunca izlediğim bir adamla randevuydum - Jake o programı *çok severdi* - ama çünkü o, beklediğim gibi bir adam değildi.

O bunun için fazla
gerçekçi. Fazla
normal.

Erkek sesleri koridordan ve içi boş ahşap yatak odası kapısından geliyor.

Video oyunları.

Video oyunları hakkında konuşuyorlar.

Sonunda en sevdiğim sütyenimi ve en dar külotumu buluyorum — bugün kendimi güçlü, seksi bir kadın gibi hissediyorum, tamam mı? Bunun, Simon'ın karnavalda beni terk ettikten sonra buraya gelmesiyle hiçbir ilgisi yok

ve zeytin yeşili keten şort ile bol beyaz kolsuz bluz giymeye karar veriyorum.

Kıvırcık saçlarımı parmaklarımla tarayıp salladıktan sonra, ıslak saçların da uygun olduğuna karar verip yatak odamdan çıkıyorum. Yüzüme kızarmış peynir kokusu çarpıyor.

"Peki bu ne işe yarıyor?" Simon, Hudson'a telefonuna eğilmişken soruyor, önlerindeki masada mozzarella peynirli çubukların kalıntıları olan boş bir tabak duruyor.

Simon'a bakıyorum.

Peynir yemedi, değil mi? Bir dakika.

Hayır.

Beni ilgilendirmez.

Ama o burada ne arıyor?

Hudson kanepede kıpırdanarak kanepenin gıcırdamasına neden oluyor. "Bu ya ölüm sapanı ya da yemek için kuş avlamana yardımcı olacak sapan."

"Vıraklayan Yaratıklar mı?" diye soruyorum, kanepenin yanındaki koltuğa yerleşirken.

Simon bana bir bakış atar, bir kez daha bakar ve sonra gülümser. "Merhaba Bea. Çok güzel görünüyorsun."

Bütün vücudum kızarır. "Komik. Sen eğlenceden kaçan bir adama benziyorsun."

Hudson yine koruyucu ağabey rolüne geri dönüyor. Simon'a kaşlarını çatıyor. "Kız kardeşime öyle bakmayı kes... Oh, lanet olsun! Şuna bak. Doc Rover'ın kötü ikizini ve uçan ölüm kalamalarını eklemişler."

"Uçan kalamar tarafından ölüm," diye düşünür Simon. "Ne kadar ilginç." "Gözlerini mürekkeple doldurur."

"Ve bu... iyi bir şey mi?"

"Yaratıklarının ölmemesini istersin, ama aynı zamanda daha korkunç şekillerde öldüklerinde daha fazla puan alırsın."

"Biraz kafam karıştı."

"Bazen ebeveynlerin kafasının karışık olmasının, yaptıkları şeylerin yarısının amacı olduğunu düşünüyorum," diyorum.

Simon bana gülümsüyor. "Yarım saat önce, oğullarım pinball makinesi için tartışırken, ben araya girene kadar Butch'a tam da bunu söyledim, o anda da bana karşı birleşti."

"Onlara bir kadının cinsel yaşamını sormayı mı öğretiyorsun?" diye sorar Hudson.

Simon daha dik oturur. "Tabii ki hayır. Onlara saygılı olmayı öğretiyorum ve bunun dikkat edilmesi gereken bir konu olduğunu fark etmemiştim."

"Sakin ol," diyorum Hudson'a. "Yoksa senin, arkadaşlarının ve okul gezisinde yaptıklarınızı anlatırım..."

"Tamam, tamam," diye homurdanıyor. "Peki. On üç yaşındaki erkek çocuklar sınırları zorlarlar. Özellikle de birden fazla olduklarında ve özellikle de ebeveynleri flört ettiğinde."

"Joey'nin evinde, ben onun babasıyla çıkmıyorken yaptığın şey için beni suçlamadığını biliyorum."

"Sen bir flört uygulamasındaydın. O da öyle. Ve eşleştiniz."

"Ben senin annen *değil*, kız kardeşinim ve kesinlikle onun davetini kabul *etmedim*."

"Oh, canım, bu acıtıyor gibi görünüyor." Simon, Hudson'ın telefonundaki bir şeyi işaret ediyor. "Okun böyle dışarı çıkması mı gerekiyor?"

"Evet, ve eğer bu bir..."

Simon, Hudson'dan uzaklaşarak geriye doğru sallanır, açıkça dehşete kapılmıştır.

"Bomba ok!" diye bağıır Hudson. "Aynı anda ölümcül bir kedi yavrusu tutuyor olsaydım, dört kat puan alırdım."

"Bu günlerde gençler için çok endişeleniyorum," diye mırıldanır Simon. "Bea'dan daha iyi bir performans sergilemek için iki şansın var."

"Gitmen gereken bir yer yok mu?" diye sorarım kardeşim.

"Evet. Tam burada, bu kanepede. Bugün çok çalıştım. Patronumdan bile daha çok. O birkaç saat izin aldı."

"Ayrıca sana yeni ayakkabı alman için para verdi, ama sen henüz gidip almadın."

Hudson bana kaşlarını çatarak bakar. "Gitmemi mi söylüyorsun?" Kaşlarını kaldırarak omuz silkiyorum.

"Öyle mi?"

Simon ikimizi izliyor, yüzüne tekrar gülümseme geliyor. "En ilginç ilişkilere sahipsiniz."

"Yüzde doksanı sevgi, yüzde onu kızgınlık," diyor Hudson. "Onu suçlayamam ama. Üçümüzün büyüüp mutlu olmak için istediğimiz her şeyi yapabileceğimiz sağlam bir yuvaya sahip olabilmemiz için, kendisi için neredeyse hiç sigorta parası biriktirmediğini bilmiyormuş gibi davranıyoruz, ama biliyoruz."

"Hudson."

Bunu bilmemesi gerekiyor.

Hiçbiri bilmemeliydi.

Ve şimdi burada, beni sevmiş olabilecek ya da beni yok etmek için yağ çekiyor olabilecek, neredeyse bir yabancıya anlatıyor.

Dürüst olmak gerekirse, hangisi olduğunu bilmiyorum.

Simon, "*seni yok edeceğim*" türünde birine benzemiyor, ama yine de *In the Weeds*'i yazmış.

Yani kesinlikle içinde karanlık bir taraf var.

Komedi olması amaçlanmış olsa bile.

"Gerçekten kardeşlerin için kendi maddi rahatlığını feda mı ettin?" diye soruyor Simon.

"Hayır. İhtiyacım olan her şeye sahiptim. Ve bu özel bir aile meselesi." Hudson'ın gözlerine bakarak kapıyı işaret ediyorum. "Git kendine ayakkabı al."

"Bir gün sana borcumuzu ödeyeceğimizi biliyorsun," diyor kardeşim. "Böylece dünyada yapmak istediğin her şeyi yapabilirsin. Ve *biz* derken, Griff'i kastettiğimi biliyorsun. En azından ben de dünyaca ünlü olana kadar."

"Büyük hayallerin mi var?" diye soruyor Simon.

"Ne yapmak istediğini bilmiyor çünkü bunu gerçekten düşünme şansı olmadı," diye cevaplar arkadan bıçaklayan küçük pislik.

"Hudson..."

"Annem ve babam öldüğünde, onların anısına bir restoran açmaktan bahsetti, ama sonra her akşam bize yemek pişirmek zorunda kaldı, bu yüzden yemek pişirmekten yoruldu ve birimizin öğrenmesi gerektiğini, böylece kendisinin sadece yönetici olabileceğini söyledi. Sonra, bizim güzergâhımızdaki şoför emekli olduğu için ve *birinin* bu işi yapması gerektiği için otobüs sürmeyi öğrendi. Sonra da en son erkek arkadaşının istediği her şeyi yaptı, çünkü üçümüzle uğraşmak zaten en zor şeydi ve zor şeyleri çözmektense bu daha kolaydı."

Hudson ayağa kalkıp gerindi. "İyi ki kiralık katil olmaya heveslenmemiş, yoksa şu anda ölmüş olurum."

Kahve masasının etrafında dans eder gibi dolaşarak, koltuğumdan uzak durur ve Daphne'nin küçük büfe masasındaki, kuğu boyunları tarafından tutuluyormuş gibi oyulmuş kaseden anahtarlarını alır.

Bir keresinde bana, bu tür parçaların, doğru mobilya alıcısı tarafından satın alınır ve çevresindeki kişileri bunların değerli olduğuna ikna ederse, bahçe satışında çöp olarak satılan eşyalardan aranan antikalar haline gelebileceğini söylemişti.

Ve komik olan şey, Margot her ziyarete geldiğinde bu parçaya tuhaf bir şekilde bakıyor.

Sanki Daph'ın bunu nasıl karşılayabildiğini merak ediyormuş gibi.

Oysa Daph onu bir emlak satışından on beş dolara almıştı.

"Sonra konuşuruz," diyorum Hudson'a.

"Yarın güneş doğmadan keçi pisliğini küreklemek istiyorum. İyi egzersiz olur."

Bu yüzden bu gece Ryker'ın evine kaçıyor. "Sen keçi pisliğisin."

Gülümser, sonra bir kez daha Simon'a bakar. "O uygulamalarda arkadaşlarımızın babalarıyla hiç birlikte olmadı. Griff ve benim istediğimiz her sporu yapmamızı, her kulübe katılmamızı ve her türlü dersi almamızı sağlamakla çok meşguldü. Görüşürüz."

Kapı arkasından kapanır ve beni Simon'la yalnız bırakır. Ya da onu benimle yalnız bırakır.

Hangisinin daha uğursuz olduğunu bilmiyorum.

Sessizlik garip bir hal almadan önce, "Seni terk ettiğim için özür dilerim," diyor. "Karnavalda. Güvenlik ekibim, çektiğimiz kalabalığı beğenmedi. Kırılan camların parasını ödemeyi teklif ettim."

Koltuğumda yerimi değiştirip bacaklarımı vücuduma yaklaştırıyorum, finansal durumum ve hayat hedeflerim hakkında sorguya çekmediği için minnettarım. "Ekipman arızalıydı. Bunun bedelini ödemek senin görevin değil."

"Dünya bana hak ettiğimden fazlasını verdi. Bir zamanlar benim de içinde bulunduğum türden zor durumlarda olanlara yardım etmekten zevk alıyorum."

"Eskiden bir ping-pong atma standı işletiyordun, ama bir aptal onu çekiçe parçaladı, değil mi?"

Daha parlak bir gülümsemeyeyle. "Tanrım, hayır. Ama aşırı çalışıp az maaş almaya alışkınım. Öyle ki, çalışırken hala tozlu eski bir bilgisayar kullanıyorum, böylece normal insanların ekranlarında bir cümle görünmesi için genellikle bir dakika beklemek zorunda olduklarını ve yazıcılarının, yazdırmak için sipariş etmedikleri kağıt yığınlarını rastgele çıkardığını hatırlıyorum. Bu beni alçakgönüllü tutuyor. Söylesene, tüm akvaryum balıkları hayatta kaldı mı?"

Gördün mü? Ya çok komik ve harika biri, ya da benim ölümümü planlıyor. "Hayatta kaldılar."

"Bu bir rahatlama."

"Ama akvaryumları değiştirmemelisin. Kasabadaki herkes bu oyunu sevmiyor. Şu anda travma geçirmiş altın balıklar dışında herkesin kahramanı sensin."

"O zaman bu kesinlikle bir ikilem."

Ben bluzumun düğmelerinden biriyle oynarken birbirimize bakıyoruz.

Aman Tanrım.

Bu muhtemelen ona bunu çıkarmayı teklif ediyor gibi görünüyor.

Ve bu beni ayağa fırlatıyor. "Bir şey içmek ister misin?"

Yüzünü buruşturuyor.

"Alkolsüz," diye ekliyorum. "Daph yaz boyunca buzdolabında her zaman bir sürahi ahududulu çay bulundurur. Eğer öyle şeyleri seviyorsanız."

Ve gülümseme geri geliyor. "Kulağa lezzetli geliyor. Teşekkürler."

Beni mutfağa kadar takip ediyor ve kalbim yine o sinir bozucu şeyi yapmaya başlıyor.

Heyecanla atıyor. Simon'la vakit geçirmek için sabırsızlanıyor. Baş başa.

Kimse dinlemeden.

Sadece ikimiz.

Bugün bir damla bile alkol almadım, ama yine de damarlarım şampanya içmişim gibi kıpır kıpır.

"Çocuklar bugün eğlendiler mi?" diye soruyorum ona.

"Ne yazık ki, dört pasta kazanmalarına rağmen, müzikli sandalye oyunundan da men edilme çabalarında başarısız oldular. Şu anda, kazandıkları iki pastayı duygularını bastırmak için yedikleri için şeker komasındalar."

Bu beni de gülümsetiyor. "Onlar çok yaramazlar."

Lavaboya yaslanarak, iki bardak çay doldurmamı izliyor. "Hayatları altüst oldu."

"Taşınmanın çocuklar için zor olduğunu duydum." Ayrıca, Lana annesine bakmak için daha yakın bir yere taşındığı için, çocuklarının da Athena's Rest'te kalıcı olarak yaşadığını duydum. Sonbaharda burada okula başlayacaklar ve annelerine ne olursa olsun, istikrar önemli olduğu için liseyi burada bitirmeyi planlıyorlar.

"Ayrıca, babanın işi nedeniyle okulda birdenbire ilgi odağı olmak da oldukça zor. Ve sonra, seni kimlerin sevdiğinden emin olamadığın için yeni arkadaşlar edinmek de zor... Sanırım bunu anlayabilirsin."

"Biraz. Ailem bir nevi ünlü, ya da belki de kötü şöhretli? —yangın yüzünden, ve gerçekten de Griff şu anda en ünlü sakini. Buradan büyük liglere çıkan ilk beyzbol oyuncusu.

"Peki ya oda arkadaşın?" "O da çok iyi anlıyor."

"Onun, büyük bir iş yapan bir aileden geldiğini söylediğini hatırlıyorum. Ev aletleri mi? Neden onu buzdolabından atlarken hayal ediyorum?"

Ona bir bardak çay verirken gülümsüyorum. "Muhtemelen iyi bir nedeni vardır. Ama ailesi oteller işletiyor. En büyük zincirlerden biri."

"Ve mirastan mahrum bırakıldı mı?"

"Evet." Parmaklarımız birbirine değiyor ve tüm sinir sistemime *kes şunu* diyorum.

O bir erkek.

Sadece bir erkek.

Ve uzun süre burada kalmayacak biri.

Çayını yudumlarırken lavaboya yaslanmaya devam ediyor.

Ve gülümsüyor.

Tabii ki gülümsüyor.

"Bu çok hoş."

Dev bir köpek yavrusu gibi. *Bu beni mutlu ediyor! Bu beni mutlu ediyor! Oh, bak, yeni bir oyuncak! Yeni bir arkadaş! Güneş doğdu! Her şey harika!*

Hayır, *harika*.

"*Harika*" gibi kelimeler kullanmasını seviyorum.

"Gerçekten her zaman bu kadar mutlu musun?" Ona daha önce sormuştum, ama hala inanamıyorum.

Ve daha önce sorduğum her seferinden farklı olarak, bu sefer gülümsemesinin arkasında biraz çekiniyor.

Çok garip.

Mutlu bir şekilde çekiniyor.

"Genelde kolaydır, ama... Dün gece birlikte geçirdiğimiz zamanla ilgili hafızamda boşluklar olduğunu söylediğinde haklıydın ve korkarım o zaman pek mutlu değildim."

Ve işte başlıyoruz.

Başımı sallıyorum. "Ne söylediğini bilmek istiyorsun."

"Sanırım nadiren yüksek sesle itiraf ettiğim birkaç şey söyledim ve... şey, muhtemelen doğru olmayan bazı şeyler de."

"Mesela, anne babanız birbirlerini aldatırken seni bir şekilde kullandılar mı?"

Evet.

O konuyu da konuşacağız.

Ve artık gülümsemiyor. "Öyle mi dedim? Tam olarak öyle mi?"

"Söyledin. Ve dün gece Jake'le sana da aynı şeyi yaptığım için benden hoşlanmadığını söyledin. Seni aramıza soktuğumu."

Çayına bakıyor, sonra boş eliyle yüzünü ovuşturuyor. "Senden hoşlanmıyorum."

"Eğer endişelendiğin buysa, ailenle olan sorunlarını kimseye anlatmayacağım. Beni ilgilendirmez ve dün gece Jake'in büyük açılışına neden gitmek istediğimi sana söylemeliydim. Bana kızgın olmak için her türlü hakkın var."

"Ama ben kimseye kızgın olmaktan hoşlanmıyorum." "Ailen hariç mi?"

Adam bana

gülümsüyor.

Gülümsüyor.

O anda.

"Senin sorunların var," diye mırıldanıyorum. "Hepimizin var."

"Aman Tanrım, *gölümsemeyi kes*. Bu sadece... Neden anne babanı sevmemekten bu kadar mutlu oluyorsun?"

"Ben olağanüstü bir başarıya imza attım. Ailemi sevmiyorum, bu yüzden onları hayal kırıklığına uğrattırken, aynı zamanda mümkün olduğunca mutlu olmak için mümkün olduğunca başarısız olmaya karar verdim ve en çılgın beklentilerimin ötesinde bir başarı elde ettim. Ve sonra dünya, mütevazı mutluluğum için beni, onların yüzüne vurmadığım, ama vurabilirdim ve onlar da bunu biliyorlar, yani kazanan benim, inanılmaz bir profesyonel başarı ile ödüllendirdi. Beni yetiştiren insanları son derece sevmememe ve tüm bunlardan mutlu olmama rağmen, ben daha olgun biriyim."

Buna ne cevap vereceğimi bile bilmiyorum.

Hepsini anladığımdan bile emin değilim. "Başarısız olarak ve sonra aşırı başarılı olarak ebeveynlerinden intikam alıyorsun ve ahlaki olarak onlardan daha iyi olduğun için kazanıyorsun?"

"Aynen öyle. Birisi ya da diğeri, onların aleni ilişkilerini gördüğüm ya da görmediğim için bana kızgın olmadığında, mükemmelliğin yeterli olmadığını, dolayısıyla benim asla yeterince iyi olamayacağımı bilmemi sağladılar. Mutlu olmayı seçmenin tüm çocukluğumun panzehiri olması gerçekten dikkat çekici."

"Bunun şimdiye kadar duyduğum en sağlıklı tutum mu yoksa en dengesiz tutum mu olduğuna karar veremiyorum."

"Umarım ikisi de. Ulusal düzeyde dedikodu konusu olduğumuzun farkında mısın?" Simon, konuyu o kadar hızlı değiştiriyor ki, neredeyse boynum tutuluyor.

"Ne? Hayır. Neden bahsediyorsun?"

"Çocuklar ve ben eve giderken programımın yapımcısı aradı. Birkaç dedikodu sitesine konu olmuşuz. Seninle birlikte kamuoyunda görünmeye devam etmemi istedi. Bir sonraki projem üzerinde çalışırken reytinglerin yüksek kalması için iyi olacak."

"Sırada ne var?"

O göz kırpar. "Bu bir sır. Ama bizim halka açık bir yerde görülmemiz sır olmaz."

"Ve... ailene inat etmek için benimle çıkacak mısın?"

"Kesinlikle hayır. Şu anda neşeli hayatım, ailemi kızdırmak için yeterli. Ama seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum ve Lana bana senin tarafında olduğunu ve eski erkek arkadaşınla olan durum için kızmamam gerektiğini söylüyor, çünkü o tam bir pislik. Yani, dün gece kendimi rezil ettiğim için benden o kadar çok nefret etmediğin ve bir daha beni görmek istemediğin sürece, seninle bir randevuya çıkmak benim için zor olmayacaktır."

Gölmekten boğuluyorum. "Benimle görölmenin bir sıkıntı olmayacağını bilmek rahatlatıcı."

"Uzun vadeli planlara ilgi duymadığının farkındayım. Ben de uzun vadeli hiçbir şeye bulaşmam, bu yüzden yazın geri kalanında birbirimizin şirketinden keyif alabiliriz. Ya da sen benden bıkana kadar. Hangisi önce gelirse. Sanırım sen benden bıkacaksın. Geçmişime bakılırsa öyle olacak."

Hay aksi, ciddiymiş. "Sen benden bıkmadan benim senden bıkacağımı da nereden çıkardın?"

O gülümseme.

Tanrım, o gülümsemeyi kesmesi lazım.

Sırf gülümsüyor diye mutlu olmaya başlıyorum ve bu, bir erkeğin bir iki çekici özelliği olduğunu fark etmekten dört adım öte bir şey.

Bu, yavru köpek çekiciliği aşaması.

Yavru köpek aşkı değil, tanrım hayır, asla yavru köpek aşkı değil, ama kesinlikle yavru köpek çekiciliği.

"Sahte bir ilişkiden en çok kazançlı çıkacak kişi ben olurum..." diye başlıyor.

"Sadece kamuoyuna açık bir dostluk, daha fazlası değil. Sahte ya da gerçek, ilişki kurmam. Kardeşlerim çıldırır ve..."

"Bana yumruk atarlar mı?"

Neden bu konuda daha da mutlu görünüyor? *Erkekler*. Onlar çok... sadece *erkekler*. "Bak, Griff hakkında bilmen gereken bir şey var..."

"Beyzbol oynamadığı zamanlarda boks yapmaya mı başladı?"

"Hayır, onun sopayla çok iyi olduğunu söyleyecektim. Ve üç kardeşim arasında en sakin olanıdır, ta ki biri bana kötü davranana kadar. O zaman,

Dikkatli ol. Jake ile ayrılmamın tüm ayrıntılarını bilmiyor çünkü bu konuda tam bir pislik olurdu ve bence ona yardım edecek bazı takım arkadaşları var.

"Onun maçlarını sık sık izlemeye gidiyor musun? Takımı Atlanta'da, değil mi? Arabayla gidilebilecek bir mesafe değil, değil mi?"

"Ryker, Hudson ve ben geçen yıl takımı New York, Boston veya Philadelphia'dayken birkaç maça gittik ve basın geçen yıl onun hikayesini çok sevdiği için takım beni bir veya iki kez Atlanta'ya uçurdu. Büyük olay, yetim bir çaylak falan."

"Büyük bir banka hesabım var. Onu kullanmak eğlenceli. Seni istediğin herhangi bir şehirde onun maçlarından birine götürebilirim. Ve basından saklanabiliriz. Orada olduğumuzu bilmelerine gerek kalmaz."

Gözlerim tıkanabilir mi ? Şu anda gözlerim öyle hissediyor.

Kafamdan dışarı çıkacak gibi.

"Simon."

"Evet, Bea?"

"Bu halka açık bir arkadaşlık değil. Bu, insanlara sana her gün oral seks yaptığımı söylüyor."

"Bunu anlaştırmamıza dahil edebiliriz. Ama orgazm eşitliği konusunda ısrarcıyım. Hayalim, eski sevgilimin bir gün babamla karşılaşp ona benim yatakta daha iyi olduğumu söylemesi. Kendime yüksek standartlar koymazsam bu hayal asla gerçekleşmeyecek."

"Şu anda bir şey içmiyor olduğum için çok mutluyum." Gözleri parıldıyor ve onu öpmek istiyorum.

Ona sarılmak ve nefes alamayana kadar onu öpmek istiyorum.

Orgazm eşitliği konusunda ciddi olup olmadığını bilmek istiyorum.

Onun kendini gösterdiği kadar yetenekli olup olmadığını bilmek istiyorum.

O bana doğru yarım adım attığında elimi kaldırıyorum. "Bunu *yapmıyoruz* bunu yapmayacağız. Uğradığın için teşekkürler. Olaydan sonra karnavaldan sağ salim çıktığına sevindim. Ve dün gece seni zor durumda bıraktığım için beni affettiğin için teşekkür ederim."

"Senin sihirli penisin için çok daha kötüsünü bile affederdim
—ah, mısır köpeği."

Avuç içimi alnıma bastırıyorum. "Sen gerçek misin, yoksa bunların
hepsi rol mü?"

"Benimle daha fazla zaman geçirmezsensin asla bilemezsin."

Bunu yapabilirim.

Bunu yapmak *istiyorum*.

Bu kadar mutlu birinin yanında olmak istiyorum.

Daphne mutlu değil diye değil. Ya da diğer arkadaşlarımız.

Kardeşlerim. Tamam, Ryker mutlu değil.

O huysuz bir huysuz canavardır. Ama
bu konuda tutarlıdır.

"Lana ne düşünecek?"

"Çok eğlenecek. Özellikle de erkek çocuklarına kardeşlerinin
numaralarını öğretmeye çalışırsan. Tabii ki sadece bana karşı kullanmak
için."

"Oh, hayır. Sert bir tavır. Çocuklarının hayatlarına
karışmayacağım. Artık çocuk yetiştirmeyeceğim derken çok ciddiylim.
Ve onları yanıltmayacağım."

"Çocuklar, ara sıra randevulara çıktığımı ve hiçbir randevumun
ciddi olmadığını çok iyi biliyorlar."

"Öyle mi gerçekten?"

"Ailem ben doğmadan önce boşanmalıydı. Lana'nın ailesi de öyle.
Çocuklara, her birimizin romantik partnerleri olacağını ve onların, yani
çocukların, reşit olana kadar her zaman öncelikli olacağını çok net bir
şekilde belirttik."

Onun konuşma tarzına aşık olmak yanlış mı?

Bu normal, değil mi? Onun konuşma tarzına aşık olmam normal, değil
mi?

Çıplak olsaydık ve beni orgazmın eşiğine getirseydi ne derdi diye
merak etmem yanlış mı?

Bu mutfak neden bu kadar sıcak? "Eğer
bunu yaparsak..."

O bana yaklaşıyor.

Ya da belki ben ona yaklaşıyorum. Ona
yaklaşıyor muyum?

Huh.

Evet, ben. Benim.

Yutkunup çayımı, onun hala bir kalçasını dayadığı buzdolabı ile lavabo arasındaki küçük tezgahın üzerine koyuyorum. "Bunu yaparsak, sadece arkadaş olarak."

"Arkadaşlık artı fayda mı?"

"Ben..."

Seks yapmaktan hoşlanıyorum.

Simon'la seks yapmaktan çok keyif alacağımı sanıyorum.

Jake duyacağı için ya da bir gün yeğenlerime anlatmak için bir ünlüyle birlikte olmak istediğim için değil.

Simon ile bir ilişki yaşamaktan zevk alırdım çünkü o eğlenceli biri. Ve hapislane olayı yüzünden ona karşı ilk başta sinirlenmeme rağmen, başka hangi ünlü – hatta başka hangi *insan* – yanlış anlaşılma için benden özür dilemek için beni arardı ki? Üstelik çocuklarını *da* özür diletirdi?

Bundan kazanacağı hiçbir şey yoktu.

Onun iyi bir insan *olduğuna* dair ihtiyatlı bir iyimserlik içindeyim. Bana zarar vermek istemediğine inanıyorum.

"Şuna ne dersin?" diyor. "Seni öpeceğim, ve eğer bir kıvılcım çıkmazsa, eğlencesine kamuoyunda arkadaş olacağız. Ama eğer bir kıvılcım *çıkarsa*, eğlencesine kamuoyunda arkadaş olacağız ve özel hayatımızda da faydalarımız olacak."

"Bir öpücük için çok fazla baskı."

"Beni özensiz, soğuk ve iğrenç bulursan, halka açık yerlerde arkadaşım olmanı bile istemeyeceğim."

Yanaklarım ağrıyacak kadar nasıl bu kadar çok gülümseyebiliyorum?

En son ne zaman bu kadar çok gülümsediğimi hatırlamıyorum. "Sen çok komiksin."

"Ben daha çok '*çekici*' kelimesini tercih ederim, ama bana komik demek istiyorsan, kabul ederim." Eli kalçama konuyor. Gözleri hala parıltıyor. Gülümsemesi hala parlak. "Seni büyüleyici buluyorum. Seninle daha fazla zaman geçirmek isterim. Umarım seni hayal kırıklığına uğratmam. Şu anda oldukça baskı altındayım."

Öyle.

Onun kasıklarında.

"Evet, hissedebiliyorum," diye mırıldandım.

"aşan kontrolüm kontrol benim tek tek ile ilginç ilgi çekici bir kadınla yalnız kaldığımda. Gamzelerin beni deli ediyor."

"Eğer benim kontrolüm dışındaki şeyler benim hakkımda sevdiğin tek şeyse..."

"Seninle ilgili ilgimi çeken şeyleri saymaya daha yeni başladım."

Simon benden hoşlanıyor.

Ya da Hudson'ın dediği gibi, benden *hoşlanıyor*.

Ya da numara

yapıyor. Öyle olsa ne

olur ki?

İkimiz de uzun vadeli bir ilişki aramıyoruz. Sadece eğlenmek istiyoruz.

Onun dudakları benim dudaklarıma değdiğinde aklıma gelen şey bu: *eğlence*.

Sıcak, yumuşak dudaklar, kalbimin daha hızlı atmasına ve boynumda lezzetli bir titreme dansına neden oluyor.

Gözlerim kapanıyor.

Alt dudağımı emiyor.

Ben onun gömleğini tutarken, o elini belime doluyor ve beni kendine çekiyor, fermuarının arkasındaki şişkinlik karnıma daha sert baskı yapıyor.

Bunu yapıyoruz.

Simon'ı öpüyorum.

Sadece alaycı bir öpücük değil.

Hayır, bu hızla tam bir öpüşmeye dönüştü, dudaklar ve diller keşfe çıkarken o beni tezgaha doğru çevirdi.

Görünüşe göre ikimizden biri aç.

Belki de ikimiz de.

Çünkü şimdi Simon'la öpüşürken, bunun bizim çıplak ve benim yatağımda bitmeyeceği bir dünya hayal edemiyorum.

Boynunu yalamak istiyorum.

Onun da benimkinde sakal izleri bırakmasını istiyorum.

Bu öpücükte, belimi kavrayışında, beni tezgaha doğru itişinde kendimi kaybetmek istiyorum - *evet, lütfen*.

Bir bacağımı onun kalçalarına doladım ve o da beni tezgahın kenarına kaldırdı, böylece iki bacağımı da ona dolayabildim.

Açıkçası, bu öpücük iyi gidiyor.

Yaz boyunca onun kız arkadaşı gibi davranmam gerekebilir. Ya da sadece sevgilisi gibi.

Ben pelvisimi ona doğru itip çekerken, ereksiyonunun uyluklarımın arasına yerleşmesi, dilindeki yetenek, çelik gibi göğsü... Bu adam neşeli, şakacı bir ahmak gibi görünüyor, ama *aman Tanrım*.

En son ne zaman kadınlık organlarım bu kadar hızlı nefes nefese kalmış, bu kadar çabuk sıkışmıştı? O, beni tahrik etmek için genellikle dokunması gereken kalçama, göğüslerime, boynuma veya başka bir yere bile dokunmadı.

Sadece tezgahın üzerinde beni kuru kuru beceriyor, dilini ve dudaklarını kullanarak bana hayatımın en iyi öpücüğünü yaşıyor.

Eğer kıcıma ya da göğüslerime dokunmaya çalışsaydı ya da boynuma, kulağımın arkasındaki o sihirli noktaya nefesini üflemiş olsaydı, o anda boşalırdım.

Kollarımı boynuna doluyorum ve parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, kısa saç tellerini kavrayarak onu yerinde tutuyorum.

Boğazından düşük bir homurtu çıkar ve sonra öpücüğü derinleştirir.

Evet.

Evet, *daha fazla*.

Bir elini bluzumun altına kaydırıyor, parmakları omurgamda dans ediyor ve sanki hayatı boyunca bu an için pratik yapmış gibi vücudumu okşuyor.

Yatak odası.

Hayır, yatak odasını siktir et.

Yani, yatak odasında sevişiriz. Sonra.

Şu anda, gömleğinin düğmelerini açmam ve sonra pantolonunu çıkarmam gerekiyor, ve sonra...

"Merhaba. Beklediğim gibi değildi, ama sorun değil," diyor Daphne.

Çıglık atıyorum.

Simon öpücüğü keser ve beni tutan elini çeker, ki tezgahın üzerinde olsaydım sorun olmazdı.

Ama ben tezgahın üzerinde değilim.

Lavabonun önündeki tezgahın kenarında duruyorum ve *kimse* orada dengede durabilecek kadar küçük bir poposu yok ve sonra aniden geri dönmek dışında herhangi bir yere gidebilecek kadar serbest kalıyor.

Ve ben de tam olarak bunu yapıyorum. Geriye düşünüyorum.

Lavaboya.

Bulaşıklar kırımın altında çıtır çıtır ve tıklar tıklar sesler çıkarıyor. Su, keten şortuma sızıyor.

Soğuk, iğrenç, kirli bulaşık suyu.

"Doğru yazabilmek için bir sahneyi canlandırması gerekiyordu," diyorum. Simon beni yavaşça süzer.

Lavabonun önüne geri dönüyor, muhtemelen Daphne'nin şu anda benim kadınsı kısımlarımın özlediği öfkeli sertleşmesini görmemesi için. Yanakları kızarmış, göz bebekleri büyümüş ve nefesi çok hızlı.

"Sence o buna gerçekten inanıyor mu?" diye fısıldadı bana, o yetenekli dudakları yine köşelerinden yukarı kıvrıldı ve beni biraz başım dönüyor gibi hissettirdi.

Bu adam benim iyiliğim için fazla çekici. Muhtemelen kendi iyiliği için de, ama bu onun sorunu.

"Ben kesinlikle buna inanmıyorum," diyor Daph. "Margot?"

"Sinir bozucu olmayı bırak," diye cevaplar Margot. "Gidiyoruz. Devam et." "Kırım ıslak mısır gevreği ile sırlıklam oldu," diye mırıldanırım.

Simon'ın sırtışı daha da genişliyor.

Ama bunun "*hak ettiğini buldun*" gülümsemesi olduğunu sanmıyorum. Bence o sadece... *mutlu*. Çünkü öyle olmayı seçti.

Mutlu.

Bu ilham verici.

Ben de öyle mutlu olmak istiyorum.

"Bir sonraki randevumuzu daha iyi planlamalıyız," diyor bana.

"Gündelik yaz aşkı randevusu," diye kekeliyorum.

"Nasıl istersen."

"Jake kafayı yiyecek," diye fısıldıyor Daphne.

"Bu onun sorunu." Simon hafifçe pozisyonunu düzeltir, sonra beni lavabodan çıkarır. "Tüm sorunların su ve sıhhi tesisatla mı ilgili? Tuvaletler ve akvaryumlar..."

"Eğer bir beyefendi gibi onun yatak odasında onunla öpüşseydin, böyle olmazdı," diyor Daphne. "Ve akvaryumlar senin hatandı,

Romeo."

"O beni kışkırttı," diye gülümseyerek cevaplar.

Margot iç çeker ve tavana bakar. "Sana daha fazla yardım etmek isterdim Bea, ama şehre dönmem gerek. Şoförüm bekliyor. Daphne, şu anda ne diyeceğimi bilemiyorum."

Daph, kız kardeşinin omzuna kolunu doladı. "Seni seviyorum, bu yeterli."

Margot gülümser ve onu sıkıca sarar. "Tamam. O zaman ben de seni seviyorum. O peyniri boşa harcamayın." "Asla."

"Ben de gitmeliyim," dedi Simon. "Çocuklar..." "Uzun süre yalnız bırakılmamalılar," diye bitirdim cümleyi.

"Seni sonra ararım."

Yüzüm kızarıyor mu?

Sanırım kızarıyorum. "Tamam."

O gülümseme. Of. Yine o gülümseme beni... hissetmemem gereken şeyler hissettiriyor.

Sanki beni

önemsiyormuş gibi.

Beni sevdiğini.

Yakında tekrar öpüşeceğimizi. Bu sefer önceden planlayarak.

Ve umarım kirli bulaşıklara düşmeyiz.

Belimi sıkıp yanağımı öptü ve sonra Margot'un peşinden kapıdan çıktı.

Daphne kapıyı ikisinin arkasında kapatır, sonra bana bakar.

Bir dakika sonra ikimiz de çığlık atarız.

Bu gerçek değil.

Bu geçici bir kaçamak.

Ve ben bunun her dakikasının tadını

çıkarcacağım. Garip olsun ya da olmasın.

BELKİ DE SORUN KIYAFETLERDİR

Simon

HAVA DURUMU İngiltere'yi özlememe neden oluyor, ki bu çok dikkat çekici. İngiltere'yi nadiren özlerim.

Ama evden çıktığımda hava bu kadar bunaltıcı ve sıcak olduğunda özlüyorum.

Beynimi eritecekmiş gibi hissettirmeyen soğuk, yağmurlu günleri özlüyorum.

Yine de, Pinky ve ben Bea'nın hamburger otobüsüne yaklaşırken gülümsüyorum. Otobüs, JC Fig'in karşısındaki gölün diğer tarafında, yarım düzine yemek kamyonunun bulunduğu otoparkın en ucunda duruyor.

Pinky'nin bana söylediğine göre, bu park alanı Austen & Lovelace Koleji'ne ait.

Ve bugün, yaz doğa programına katılan gençlerle dolup taşıyor.

Öğle yemeği için henüz erken olduğu için otopark çok kalabalık değil, ama yakında dolacağını tahmin ediyorum.

Bea'nın hamburger otobüsünün penceresinde durup içeriye bakıyorum. Ah, işte orada.

Burgerlerin üstüne koyacak malzemeleri hazırlıyor.

"Merhaba Bea," diye sesleniyorum. "Terlemeye ne güzel bir gün, değil mi?"

Cevap vermez, ama o güzel kışını bana doğru sallar.

Boğazımı temizlerim ve sikime uslu durmasını emrederim.

Sonra Bea'nın neden cevap vermediğini ve neden gerçekten kışını salladığını anlıyorum.

" *daha iyileş, iyileşsen yenil, sen sen iyileş, yakala seni tutuklatırım,*" diye mırıldanıyor.

Bu şarkıyı bilmiyorum, ama kafası ve poposu ritimle sallanırken kulaklarında kulaklık olduğunu fark ediyorum.

Dans eder gibi, marul, domates ve turşu kaplarını düzenliyor.

Pencereye yaslanıp izliyorum.

Bir dakika kadar sonra, bir kolunu havaya kaldırıp başını sallayarak dans dönüşü yapar, sonra beni fark eder ve çılgın atar.

Geri çekilip alkışlıyorum. "Bravo. Gelecekteki kariyerin için yedek dansçı olmayı düşündün mü?"

Kulaklıklarını çıkarır, bir eliyle yüzünü serinletir, diğer elini ise kalbinin üzerine koyar. "Birincisi, beni böyle korkutma, ikincisi, benimle dalga geçip geçmediğini anlayamıyorum."

"Ben sadece hak eden insanlarla alay ederim." "Bu beni rahatlatmadı."

"Sizi temin ederim ki, performansınız beni oldukça... etkiledi."

Bana bir süre daha uzun uzun baktı, sonra başını sallayarak yarı gülerek, "Senin beğendiğine inanmayı seçiyorum," dedi.

"İyi. Çünkü beğendim."

"Hamburgerler henüz hazır değil."

"Hazır olacağını düşünmemiştim. Bu civardaydım ve sadece merhaba demek istedim."

"Oh! Çocukları yaz programına kaydettirdiniz mi?"

Bu kadının yanında olduğumda sanki gülümsemeyi yeni keşfetmişim gibi hissetmemin sebebi ne olabilir? "Ergenlik çağındaki erkek çocukları olan deneyimli bir ebeveynin beni yanlış yönlendirmeyeceğini düşündüm."

Pazar gecesi eve döndüğümde kısa bir mesajlaşmamız oldu ve o, oğullarım için bu yaz programını düşünmemi önerdi.

Arkadaş edinebilmeleri için, dedi. Bu küçük kasabaya geçişlerini kolaylaştırmak için.

Program haftada bir, aramba günleri yapılıyor.

Bana gülümsediğinde, o gamzeleri tüm dünyamı aydınlatıyor. "Hepimiz o programı çok sevdik. Ben katıldım. Ryker katıldı. Griff, Hudson yalnız kalmasın diye tekrar katılmak istediğini söyleyip duruyordu, ama ben onun kendi için katılmak istediğini biliyordum."

"ğretmen *kirlenin* dediğı anda, çocuklarımin mutluluktan leceklerinden endişelendim."

"Bazen çok fazla mutlulukla yüzleşmek zorundalar. Aksi takdirde bununla yaşamayı nasıl öğrenecekler?"

"Haklısın." Tekrar etrafına bakındım. "Daphne bugün yok mu?"

"Daph gündüz işi var. Hayvanları daha güvenli yerlerden karşıya geçmeye ikna etmeye çalışan, çevreyle ilgili kar amacı gütmeyen bir kuruluş."

Bir işi olduğunu hatırlıyorum, ama ayrıntılarını bilmiyorum.

"Gerçekten mi?" "Biraz daha karmaşık, ama evet."

"Hudson sana yardım etmek için gelecek mi?"

"Hayır. Arkadaşlarıyla bir işi var. Bugün tek başıma çalışacağım." Oh, bu harika. "Gerçekten mi?"

Pencere pervazına yaslanıp bana daha geniş bir gülümsemeye bakıyor. "Evet, yle."

"yleyse, size yardım etmem gerekecek."

"Bu hafta, bir yardımcıya para ödeyecek kadar yeterince müşteri gelmedi."

"cretim oldukça makul." Aslında, sadece bir gülümseme için bile ona yardım ederdim, ama bir öpücüğü de geri evirmezdim.

"cretleriniz pazarlığa açık mı?" "Elbette."

"Başlangıç fiyatınız nedir?"

"Bu, para birimine bağlı." "Nakit mi, hamburger mi?"

Bu yaramaz kız benimle oynuyor. Gözleri parılıyor, göz bebekleri büyümüş ve benim cevabımı beklerken dudağını ısıyor.

"Halka açık bir yerde el ele tutuşmak ya da kapanıştan sonra hamburger otobüsünün arkasında sevişmek."

Bana yaklaşıyor. "Ya sana çikolata şurubu ile ödeme yapmak istersem?"

"O zaman çikolata şurubunun ödemesinin yönetimine bağlı olur. Son tüketicisi ben olacaksam, balı çok daha fazla sevmeme rağmen."

Pinky boğazını temizler.

Bea dikleşir ve neredeyse pencerenin üstüne çarpar.

Gözümün ucuyla Bea'nın otobüsünün yanındaki yemek kamyonuna doğru yürüyen bir grup yetişkini fark ettim. Ama Bea'ya tekrar baktığımda, komik bir yüz ifadesi takındığını gördüm.

"Bir sorun mu var?" diye soruyorum.

Kafasını sallar. "Hayır. Sadece... işler yavaş. Bugün bal alacak kadar para kazanabileceğimi sanmıyorum."

"Bu tavırla olmaz."

"Camilles..."

"Benim kadar kinle başarıya ulaşma konusunda deneyimli birine rakip olamazlar."

Çatışmayı sevmem, ama gerektiğinde pasif-agresif savaşın hayranıyım. Ve dn, yeni favori çay dkkanımın önünde Camille adlı kadın beni köşeye sıkıştırdı ve yine, topluluk tiyatrosunun prodüksiyonunda bir rol almamı ısrarla istedi.

Stüdyo szleşmemde topluluk tiyatrosu performanslarının yasak olduğunu söylediğimde pek memnun olmadı, ayrıca oğullarım için takvimimi boş tutmam gerektiği için onun cinayet gizemi akşam yemeğine katılamayacağımı söylediğimde de pek hoşnut görünmedi.

Ancak, bir hayranım da imza almak için durduğunda, Bea'nın burger otobüsünü şehirdeki en iyi yeni restoran olarak önerdiğimde çok daha fazla hoşnutsuz oldu, ama bana yüzüme karşı orada yersem hasta olacağımı söylemedi, çünkü başkasına ima ettiğini duymuştum.

Bea bana tekrar gülümsüyor, ama bu seferki eğlenceli görünüyor. Ve şüpheyle dolu. "Başka bir işin yoksa, yukarı gel. n kapıyı itip aman yeter."

Ona sırtıtarak bakıyorum. "Umarım bugün satış yapmak için çok çalışmaya hazırsındır."

"Jake ve ben ayrıldığımızdan beri, Camilles'in Athena's Rest'teki herkesin kalbine benim hakkımda ekmiş olduğu şüpheleri, yıldız gücün bile aşamayacağını öğrendiğinde hayal kırıklığına hazır olmanı umarım.

Çünkü eğer üstesinden gelebilseydi... Şimdiye kadar çoktan üstesinden gelirdi."

"Buna bahse girer misin?" "Şu anda ciddi misin?"

"Kesinlikle ciddiym."

"Her halükarda benim kazanacağımı biliyorsun, değil mi? Eğer satarsam, ben kazanırım. Satmazsam, sen kaybedersin, yani yine ben kazanırım."

"Ve yine bahsin Őartlarına geldik. Kaybettiğinde bana ne sunmaya hazırsın?"

Yine bana başını sallıyor. "En fazla sana yemek piŐirebilirim."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Neden birdenbire risotto canım çekti?" O gülümseme.

O benim bilmediğim bir Şey biliyor.

"Eğer kazanırsan, neden risotto istediğini sana söyleyeceğim. Ve senin için piŐireceęim."

"Ve eğer kazanırsan, o günkü malzemelerinin geri kalanını satın alıp benim evimde sana hamburger piŐireceęim."

Elini otobüsten dışarı uzatır. "AnlaŐtık." Elini sıkarım. "AnlaŐtık."

Sonra cehennem fırını sıcaklığındaki otobüsüne atlıyorum. "Bu ortamda nasıl alıŐabiliyorsun?"

Bana gülümser ve vantilatörü bana doğru fleyecek Şekilde ayarlar.

Bu biraz yardımcı oluyor.

"ŐipariŐ almayı biliyor musun?" diye sorar bana.

Dik durup ona kibirli bir bakış atarım. "Affedersiniz. Bilginiz olsun, on beş yıldan fazla bir süre açlık çeken bir aktrdm. Ne dersiniz?"

Pencerenin yanında özel kutularda asılı duran tableti ve kart okuyucuyu göstererek gülmeye başlar. "Ama alıŐtıęın teknolojiden farklı bir teknolojiye uyum sağlayacak kadar genç misin?"

Ben sahte bir ğlık atarım, bu da onu yine kahkahalara boğar. Onun gülümsemesini ve kahkahalarını görmek için bu alaylara katlanmaya değer.

Tableti çıkarır ve uygulamayı hızlıca incelerim, sonra kendime bir hamburger ve patates kızartması sipariş ederim.

"Hepsini kendin sipariş ederek hile yapamazsın," diyor bana arkamdaki hazırlık hattından.

"Bunlar şartlarımızda yoktu." "Artık var."

"Peki. Şartlar konusunda işimiz bitti mi?" Dönüp bana bakar.

Ben ciddi bir ifade takınıyorum.

Sonuçta ben eğitimli bir oyuncuyum. Teorik olarak bütün gün ona ciddi bir ifadeyle bakabilirim.

"Başka ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Neden bir şeyler çevirdiğimi düşündün?" "Öyle görünüyor."

"Kesinlikle öyle değilim."

"Kesinlikle öylesin."

Onunla bütün gün tartışabilirim.

Çünkü şu anda gülümseyen o.

Sanki benim yanımda olmak onu mutlu ediyor gibi. Ve bu da beni mutlu ediyor.

"Şartlar kararlaştırılırsa, işe koyulacağım," diyorum ona ciddiyetle. "Şartlar kararlaştırılmazsa, tekrar işe koyulabilmem için onları kararlaştırmamız gerekir."

"Hile yapacaksın, değil mi?"

"İkinci adım *hayal kırıklığı* olabilir, ama tavrım *her ne pahasına olursa olsun kazanmak*."

"Tamam, Peter."

Buna gülümsüyorum. "Tamam, tamam, sadece bana *hayal kırıklığı* yaşatan insanlara karşı her ne pahasına olursa olsun kazanırım. Kuralları belirlemek için son şansınız, Bayan Best, sizi *yenmeden önce*."

"Bu noktada, diğer kuralları eklemekten çok, nasıl hile yapmayı planladığınızı görmek için çok meraklanıyorum."

"Harika."

Gömleğimi başımdan çıkarıyorum ve şortumu da çıkarabilir miyim diye düşünüyorum.

İç çamaşırlarım doğal olarak üzerimde kalacaktı.

Ama sadece stüdyonun tanıtım ekibi ruhuma ölümcül bir korku aşıladığı için.

"Ne yapıyorsun?" Bea nefesini tutarak sorar.

"Serinlemek ve daha fazla müşteri çekmek için." "Çıplak olarak hamburger servis edemezsin."

"Neden olmasın? Ben sadece siparişleri alıyorum. Yiyeceklere dokunan tek kişi sensin. Ama ısrar ediyorsan, müşterilerimiz varken önlük giyerim."

Gözleri sürekli çıplak göğsüme kayıyor. "Eğer yemek kamyonum sağlık bakanlığı tarafından kapatılırsa..."

"O zaman senin yeniden açılman için bir kampanya başlatırım. Şimdiye kadar sana yardım etmek için yaptığım tüm çabalar en iyi ihtimalle pasif kaldı. Bugün yeni bir strateji başlıyor. Aktif destek ve katılım." Bir varlık hissediyorum ve dönüp servis penceresinden bana bakakalan bir kadın görüyorum. "Merhaba hanımefendi. Bugün kaç hamburger istersiniz?"

"Siz Peter Jones musunuz?" diye soruyor, bakışları da göğsüme kayıyor.

"Sadece televizyonda. Buradaki hamburgerler oldukça lezzetli. Aslında Amerika'da en sevdiğim hamburgerler. Bugün kaç tane istersiniz?"

"İmza da var mı?" "Elbette, hanımefendi."

"Bir tane lütfen."

"Sadece bir tane mi? Hayatınızda dünyanın en iyi hamburgerini takdir edecek başka kimse yok mu? Patates kızartması için de kefil olabilirim, pardon, pardon, *patates kızartması*."

Dudaklarını ısırp göğsüme bakıyor, benim de ona karşı aksanımı kullandığının tamamen farkında değil.

Bea'ya bir bakış attım, o da müşteriye sert bir bakış atıyordu, bu da beni daha çok gülümsetti.

"İki sipariş mi?" diye soruyorum kadına. "Yoksa üç mü? İş arkadaşlarınız mı? İyi bir hamburger isteyen arkadaşlarınız mı?"

"Simon..." Bea başlar, ama kadın "İki. İki hamburger ve patates kızartması" diye araya girer.

"Elbette, hanımefendi. Aşçıya iyi bahşiş vermeyi unutmayın. Çok fazla kedi yavrusu evlat edildi ve birinin özel ihtiyaçları var."

"Simon," diye fısıldar Bea.

Onu görmezden gelip, müşterinin iki hamburger sepetinin parasını ödemesi için tableti pencereden dışarı uzatırım. "Arkadaşlarınıza bütün gün burada olacağımı söyleyin."

Kadın göğsüme doğru başını sallar.

Bea bana bir önlük uzatır. "İki hamburger ve patates kızartması, hemen geliyor," der. "Ve çocuklar öğle yemeği için serbest bırakıldığında, gömleğini giy."

"Neden vücutlar konusunda bu kadar tutucu olmalısın? Onlar doğal." "Seninki trafik kazalarına neden olabilir," diyor müşteri.

"Teşekkürler. Ama bunun için kendime pay çıkaramam. Çoğu genetik."

"Tezimi annenin sanat eserleri üzerine yazdım," diyor. Peki.

Bu durum kesinlikle hoş olmayan bir hal aldı.

Annem önce kendi başına ünlü olmalı mıydı? "Ne kadar güzel."

Yiyecek kamyonetlerinden biraz uzakta duran ve hangisini seçeceklerini düşünür gibi görünen üç kişiye el sallıyorum. "Burger satın alanlara ücretsiz imza veriyorum," diye sesleniyorum.

"*Simon*," Bea, birkaç hamburgerin mutlu bir şekilde cızırdadığı ızgaradan tekrar tısladı. "Diğer yemek kamyonu sahipleriyle dostane ilişkiler kurmaya yeni başlıyorum. Belki de tüm müşterileri çalmamalısın?"

Bah. Bu kolayca çözülebilir. Önce bizimkiler bitene kadar satacağız, sonra diğer yiyecek satıcılarına yardım edeceğim.

Bunu ona daha sonra söyleyeceğim. "Sen çok titizsin." "Sen gittikten sonra burada yaşamak zorundayım."

"Ama öyle mi? Orta kardeşinin yanına taşınabilir ve onunla birlikte ülkeyi gezip yeni yerler keşfedebilirsin. Ya da hedeflerin için gerekliyse, istediğin herhangi bir yerde üniversiteye gidebilirsin. Ya da bir yıl ara verip, beklenmedik maceralar arayarak tüm dünyayı gezebilirsin."

"Ara yıl genellikle üniversite çağındaki çocuklar içindir. Ben onlardan biraz daha büyüğüm."

"Ancak, önemli yaşam değişiklikleriyle karşı karşıya olan tam anlamıyla yetişkinlere uygulandığında çok daha yararlı görünüyor, değil mi?" diye soruyorum ona.

Müşterimiz bana göz kırpmıyor. "Çok haklısınız. Kızım liseden mezun olduğunda bir yıl ara vermeli."

Gülümsüyorum. "Rica ederim."

Üç üç kişi ki kararsız kararsız bir bir
önce pencereye yaklaş.

"Bugün gizli menüde bir şeyler var mı?" diye sordu gruptaki iki bayandan biri.

"Bea? Gizli menü öğeleri mi?" "Çubukta balık."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sınırlı sayıda var. Toplam on sipariş."

"Harika." Pencerenin önüne döndüm. "Her biriniz iki arkadaşınıza bugün bu otoparkta öğle yemeği yemeleri gerektiğini söylerseniz, sorunuzu cevaplayacağım."

"Simon."

"Beni üç kez adımla azarladığında, daha da kötüleştiğimi biliyor musun?" Bea'ya gülümserim.

O cesurca mücadele eder ama sonunda yüzünde açan gülümsemeye yenik düşer.

"biz gerçekten imza imza alabilir siparişler
siparişlerimizle diye yalnız beyefendi sorar."

"Elbette."

"Selfie de çekebilir miyiz?"

"Ekstra patates kızartması siparişiyle. Bunlar gerçekten kendi başlarına bir ödül, ama bugün buradayım, yan fayda da olabilirim."

Simon'ın gelmesini bekliyorum, ama Bea sadece bana sinirli bir bakış atıyor. Hala gülümsüyor.

"Altı arkadaşına bugün burger otobüsünde çalıştığını söyledim," diyor üçüncü kadın, telefonunu kaldırarak.

"Harika. O zaman sana balık ve patates kızartması mı getireyim?"

Üçü de balık ve patates kızartması sipariş ediyor, beyefendi ekstra patates kızartması istiyor, ben de onunla fotoğraf çektiyorum.

Bea kalçasıyla benim kalçama çarptı ve ben kenara çekildim, böylece o ilk müşterimize pencereden iki hamburger sepeti uzatabildi.

"İmzam mı?" diye soruyor bana.

Bea bana bir Sharpie kalem uzatır, sonra ızgaraya geri döner.
Pinky, bir yığın fotoğrafımla ve bana doğru kaşlarını çatarak ortaya çıktı.

Aferin ona.

Durumu iyi okuyor.

"Bea bu akşam bize ziyafet çekecek," diyorum ona.

"Sadece kaybedersem," diyor kızartma makinesinin başından.

"Bugün sakın bir yazma günü geçireceğimizi sanıyordum," diyor Pinky bana. Ona gülümsüyorum. "En iyi planlar bile bozulabilir, dostum. Bea, acaba sen..."

Cümlemi bitiremeden, beni yine kenara itip Pinky'ye bir hamburger sepeti uzatıyor. "Umarım sana iyi para ödüyordur."

"Yeterince iyi," diye cevaplar Pinky.

"Oh, lanet olsun, burası *senin* hamburgerin mi?" diye sorar beyefendi Bea'ya. Bea onu baştan aşağı süzer. "Sürpriz."

Adam yüzünü buruşturur.

Onunla birlikte olan iki kadın ona karşı durur ve onu sıkıştırır. "Bea ile bir sorunun mu var?"

"Ailesi öldüğünden beri ailesi ve bu topluluk için ne kadar çok şey yaptığını biliyor musun?"

"Oğullarımın lisede otobüse binmesinin sebebi o."

"O olmasaydı, PTA fasulye skandalından kurtulamazdı."

"Ayrıca Margot Merriweather-Brown'un matematik bölümüne yaptığı cömert bağışın ilham kaynağıydı, ancak kendisi asla övünmediği için bunu inkar ediyor."

"Ama eğer sen istiyorsanız dinlemek istiyorsanız

söylentileri söylentileri söylentileri Camille'lerin

Jake onu terk ettiğinden beri onun hakkında yayılmadıklarını

iddia ediyorlar..." "Bu da sana toplum

tiyatrosunda daha iyi roller almanı sağlamaz..."

Ödeme için tableti pencereden dışarı uzatarak onları kesiyorum.

İki kadından yaşlı olanı, erkek arkadaşına çok açık bir şekilde tehlikeli bir bakış atarak kartını okuyucuya okutur.

Ve ben bu kasabayı sevmeye devam ediyorum.

Sürekli ilham almamdan daha çok, bu kasabada giderek büyüyen rolümü seviyorum.

"Aslında taraf tutmak olmamalı," diyor beyefendi. "İyi yemek, iyi yemektir."

"Bu tartışmada karakter önemli mi?" diye soruyorum. O yine yüzünü buruşturuyor.

"Karakter *her zaman* önemlidir," diyor iki kadından genç olanı. "Özellikle de karakterin her zaman düşündüğün gibi olmayabileceğini fark ettiğinde. Ve biz geri döneceğiz."

"Üç gizli menü sepeti ve ekstra patates kızartması," diye Bea'ya sesleniyorum.

Beni duyduğuna eminim ama cevap vermiyor.

Hazırlık tezgahının altındaki buzdolabından balık almak için eğilmeden önce önlüğünün kenarıyla gözlerini sildiğini fark etmemiş gibi davranıyorum.

Bazen insan takdir edildiğini bilmek ister.

Bea'nın tüm topluluk tarafından takdir edildiğinin ne kadar az farkında olduğunu ancak şimdi anlamış olmam çok üzücü.

Durumuna acınmıyor.

Ama katkıları için değer veriliyor ve topluluğa katılmak için yaptığı ekstra fedakarlıklar için saygı duyuluyor.

Ve ayrıca Jake Camille ile ayrılığı yüzünden de mahvolmuş durumda. Jake Camille, kamuoyunda kendini bir şekilde gösterirken, özel hayatında tamamen farklı bir şekilde davranan erkeklerden biri gibi görünüyor.

Tıpkı benim ailem gibi.

Bu dünyada düzeltebileceğim şeyler var, düzeltemeyeceğim şeyler de var.

Bu, *düzeltebileceğim* şeyler kategorisine giriyor.

Ve bu benim bir sonraki projem olacak.

"Şef masasını teklif etmeyi unutma," diye sesleniyor Bea. "Yirmi dolar karşılığında yarım saat boyunca oturup bizim çalışmamızı izleyebilirsin."

"Harika. Halledildi say."

LÜTFEN ÖNCE KAPıyı ÇALAR MISIN?

Bea

BAŞARDIK.

Hepsini sattık.

Hepsini sattık, ve bunun sebebi sadece üniversitenin yaz programındaki çocukların otoparkı doldurması ve Simon'ın çocuklarının tek başına altı hamburger sipariş edip benim balığımı bitirmeleri değildi.

Ve Temmuz ayı sonuna kadar iki yeni parti rezervasyonu aldım.

Simon, elbette, son sipariş verilir verilmez ortadan kayboldu ve temizliği bana bıraktı.

Muhtemelen böylesi daha iyi oldu.

Müşterileri buraya getirip, sonra da çılgın bir sihirle onların yarısından fazlasının benim haber bültenimi ve sosyal medya bağlantılarımı isteyerek her gün nerede olduğumu takip etmelerini sağladı. O kadar çabuk gitmeseydi, ona atlayacak gibiydim.

Her şey temizlendi ve yerleştirildi, ben de son bir envanter kontrolü yaparken o otobüsün arkasına tırmandı ve kapıyı arkasında kapattı.

Hâlâ gömleksiz.

Bu da... vay canına.

En az altı müşteriye egzersiz olarak sadece şınav ve koşu yaptığını söyledi, ama tanrım.

Adamın karın kasları sıkı, beline doğru kaybolan en ince erkek V'si var. Göğüs kasları çok çekici. Ve omuzları... Omuzları, omuzların var olmasının sebebidir.

Geniş, kollarının üst kısımlarında sıkı kas topları olan, çelik gibi pazıları olan.

İri yapılı değil, daha çok yağsız kaslı, ama yüzü çok yakışıklı olmasa bile model olarak başarılı olabilirdi.

Ve kışından bahsetmeye bile gerek yok.

Belinin hemen üstündeki omurga çukurunun iki yanındaki ikiz gamzeler.

Kıçının kıvrımı.

Bütün gün ona gizlice bakışlar attığım.

Simon Luckwood, gömleklerinin altında tanrısal bir vücut saklıyordu.

Şef masasının etrafından dolaşıp bana yaklaşıırken bana gülümsüyor. "Rakipleriniz sizi bir sonraki barbeküye davet etmek istiyorlar ve cornhole oynamak için kendi fasulye torbalarınızı getirmenizi istediklerini bana iletiler. Sanırım bu isteği benden daha iyi anlıyorsunuzdur."

Ciddi mi? "Sen... benim için *bağlantı kurdun mu?*"

"Bizim önce satmamızdan dolayı sana kızmalarını istemedim, bu yüzden diğer satıcılara da müşteri çekmeye çalıştım. Acımasız düşmanlar olmaksızın dostça rekabet etmek çok daha iyi, değil mi?"

Terliyim ve kirli bir spor çantasının en kötü kısmı gibi kokuyorum. Yanlış davranan kızartma yağı yüzünden elimde yanık var. Ayaklarım ağrıyor çünkü yeni ayakkabılara ihtiyacım var, tıpkı Hudson gibi, ve yine Hudson gibi, henüz onlara öncelik vermedim.

Ve kendimi Simon'a atıp, sanki beni ıssız bir adadan kurtarmış gibi onu öpüyorum.

Çünkü bir bakıma, bence öyle yaptı.

Tökezlemeden beni yakalıyor, çıplak kollarıyla beni sarıyor ve ağzını ağzıma eğiyor.

Sanki onlarca yıldır beni açık denizlerde arıyormuş ve umudunu neredeyse kaybetmiş gibi.

Ya da belki sadece azgın olduğu için. Ya da belki benden hoşlanıyor.

O senden çok hoşlanıyor, vajinam çığlık atıyor. O umutsuz bir romantik.

Tabii ki benden hoşlanıyor, diye cevap veriyorum ona, parmaklarımı Simon'ın kısa saçlarına geçirip onu kendime daha yakın çekerek daha derin bir öpücük verirken. Benden hoşlanmasaydı beni öpmezdi.

Ve durum bu. Karşılıklı çekim.

Karşılıklı çekicilik, onun beni mutfağımın sonundaki otobüs duvarına itip kıcımlı kavramasına neden oluyor.

Pencere mandalı sırtıma batıyor. "Seyirciler," diye nefes nefese söylüyorum.

Bana şaşkın şaşkın bakıyor, saçları dağınık, mavi gözleri odaklanmamış ve çoğunlukla dudaklarıma odaklanmış, ki onlar da onun dudaklarına tekrar yapışmak için can atıyor.

Omuzlarını çekiştiriyorum. "Aşağı."

Bakışları göğüslerime kayıyor ve ben düşünmeden omuzlarımı geri çekiyorum.

Evet, lütfen, beni orada öp.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, başını sol göğsüme indiriyor. Bekle.

Benim istediğim bu

muydu... *Hayır.*

Demek istediğim...

Simon'ın ağzı ve sıcak nefesi göğsümün hemen üstündeki gömleğime değiyor ve başım pencereye yaslanırken boğazımdan anlaşılmaz bir ses çıkıyor.

Ağzını meme ucuma indirir ve kumaşın üzerinden sertçe emer, klitorisim de uyanır ve farkına varır.

"Neden... sihir mi?" diye nefes nefese soruyorum.

"Neden lezzetli?" Gömleğimi yukarı sıyrıyor, daha aşağı eğilerek karnımdan spor sütyenime kadar öpücükler bırakıyor — *spor sütyeni mi, Bea? Cidden mi?*

—ve sonra parmaklarını sıkı bandın altına kaydırıyor, dokunuşuyla cildimi titretip sarsıyor.

Daha az giysi.

Haklı.

Daha az giysi bu işi daha iyi hale getirir.

"Fantezilerimden daha iyi," diye fısıldadı cildime.

Dudaklarım onu öpmek için can atıyordu.

Ve... *pencereler.*

Doğru.

Doğru.

"Simon..."

Başparmakları göğüslerimin altını okşuyor. "Evet, sevgilim?" diyor, ağzını açarak karnıma öpücükler kondururken.

Gözlerim kayıyor.

Beynim boşalır. Beynim
var mı ki?

Onu soyun! vajinam emrediyor. Onu soyun, ona binin ve onu bizim şeker babamız yapın!

O ve ben her konuda aynı fikirde değiliz.

Ama... "*Aman Tanrım,*" diye inlerim, başparmakları meme uçlarıma doğru ilerlerken.

Spor sütyenimi yukarı ittiği için göğüslerimin üst kısmı sıkışıyor, ama meme uçlarımı çimdikliyor ve başparmağıyla parmağı arasında yuvarlıyor ve *aman Tanrım*, bir meme ucuma ağzını koyup emdiğinde, her şey saf, kesintisiz bir arzu ile kör edici bir beyaza dönüşüyor.

Pantolonlar çıkıyor.

Pantolonun çıkması

gerekiyor. Onu sür.

İslandım.

Şişmişim.

Acı

çekiyorum.

Daha sert emiyor, diğer meme ucumu da hâlâ işkence ediyor ve ben inliyorum. "Çok iyi."

Cevap vermek yerine, yumuşak bir şekilde mırıldanıyor, titreşim dizlerimi titretiriyor.

Saçlarını tutuyorum ve kendime dokunmak istiyorum çünkü şu anda boşalmam için sadece üç vuruş yeter, ama onu bırakamıyorum çünkü beynim nasıl çalışacağını unutmuş ve ayrıca kafasını tutan ellerimi bırakırsam, göğüslerime yaptıklarını durdurur mu diye düşünüyorum, çünkü bu... bu çok güzel.

Mükemmel bir işkence.

Bir erkeğin sadece göğüslerime ağızıyla bunu yapabileceğini bilmiyordum.

Ve yine de... "Simon," diye nefes nefese söylüyorum. "Lütfen."

Meme ucumu ağızından çıkarır, ıslak cilde üfler ve ben yine nefesimi tutarım.

"Ne lütfen, Bea?"

"Bilmiyorum."

"Hayır mı?"

"Çok... iyi... geliyor." "Doğal olarak."

Gözlerim yarı kapalı, dizlerim titriyor ve şimdi diğer meme ucumu ağızına alan adama gülüyorum.

"Aman Tanrım," diye tekrar nefes nefese kalıyorum.

Ve bu, o benim uyluklarımı kavrayıp, gevşek şortumun altından iki elini de külotumun kenarına doğru kaydırmadan önceydi.

Uyluklarımı genişletiyorum.

Başparmakları külotumun kenarlarını izliyor. O kadar tahrik oldum ki, kendi kokumu alabiliyorum.

"Bana dokun," diye fısıldıyorum. "Aman Tanrım, lütfen bana dokun."

"Buraya mı?" diye mırıldanıyor göğsüme, başparmakları amımdan uzaklaşıyor.

"*Simon.*"

"Beni azarlamayı çok seviyorum." Göğsümün ucunu çok hafifçe, en ufak bir dokunuşla yalıyor ve burada yüz derece sıcak olmasına rağmen beni tekrar titretiyor. "Belki de daha fazla yaramazlık yapmalıyım."

"Yeterince yaramazlık yapıyorsun." Konuşmak zor. Nefes almak zor. Boşalmamak zor, ama boşalamıyorum.

Henüz *o noktaya* gelemedim.

Çenesini meme ucumun etrafında gezdiriyor, sakalları cildimi ateşe veriyor.

"Daha fazla yaramazlık yapsam..." diye başlıyor.

"Lütfen göğüslerimle oyna ve amımı okşa," diye nefes nefese söylüyorum. "Amın mı?" diye mırıldanıyor.

"Neden 'kedi' dediğinde bu kadar ateşli oluyorsun?"

"Çünkü benden henüz bıkmadın."

"Simon."

Yüzünde muzip bir gülümseme belirir ve sonra adam elini pamuklu külotunun altına kaydırarak sıcak, ıslak tenimi okşamaya başlar ve...

"Bea!" Biri arka kapıyı yumrukluyor. "Aç kapıyı. Sana marul ve domates getirdim."

"*Aman Tanrım*," diye nefes nefese kalıyorum.

Orgazmın ortasındayım ve *kardeşim geldi*.

Simon'ı geri itip spor sütyenimi aşağı çekmeye çalışıyorum, ama sıkışmış.

Tabii ki sıkıştırdı.

Burası 38 derece ve bütün gün ter bezlerim şelale gibi terlemişim, ve *aman Tanrım*, Simon'ın benim çıplak halim hakkındaki ilk izlenimi bu.

"Bea?" Ryker tekrar sesleniyor. "Kapıları kapalı tutmak için hava çok sıcak."

Simon'ın gözleri odaklanıyor.

Ben sıkı, ıslak kumaşı göğüslerimin üzerine çekmeye çalışırken bana bakar, sonra otobüsün önündeki çıkışa bakar, sonra kendi çıplak göğsüne bakar.

"Neden lanet olası kapı kilitli?" diye bağırır Ryker.

Simon gözlerime bakar.

Mavi gözleri gece yarısı kadar siyah, göz bebekleri büyümüş. Başparmağını ağzına sokup emiyor ve yarıda kalan orgazm bacaklarımı titretmeye başlıyor.

Beni tadıyor.

Kardeşim içeri girmek için kapıyı kırmaya çalışıyor ve Simon Luckwood başparmağını yalıyor.

"Bea?" Ryker tekrar bağırır.

"Bekle, kafam buzdolabındaydı," diye bağırıyorum.

Nefes nefese, inleyen bir bağırış.

Tamamen başka bir şey olduğunu ima eden türden bir çığlık.

"Güvenliğin nerede?" diye Simon'a daha yumuşak bir sesle ekliyorum.

"Muhtemelen gülüyor gülüyor gülüyor gülüp
yakınlarda, komplo komplo evrenle komplo
kurarak bunu hak etmemi sağladılar," diye mırıldanıyor Simon, ben nihayet

sutyenimi yeterince düzelttiğimde, gömleğimi aşağı çekip otobüsün arkasına doğru yöneliyorum.

"Özür dilerim," diyorum.

O gülümser. "Oh, özür dileme. Zorlu mücadeleleri severim." Bu adam nasıl daha da çekici hale geliyor?

Zayıf dizlerimle otobüsün arkasına doğru sürünerek ilerledim ve Ryker'ın girmesi için kapıyı açtım.

Her zamanki tulumu, kirli tişörtü ve botlarıyla bekliyor, bir elinde mumlanmış bir kutu sebze tutuyor ve kapı tamamen açılır açılmaz hemen arkama bakıyor.

"Merhaba dostum," diyor Simon arkamdan. "Gömleğin nerede?" diye soruyor Ryker.

"Bu kampüsteki ve bu kasabadaki kadınların, tişört giymeyen bir adamdan hamburger alacaklarını biliyor muydun?"

Ryker'ın bakışları Simon'dan bana döner. "Artık hamburgerlerini gagalamaya mı başladın?"

"Anlamadım?" diyor Simon. "Bu terimi bilmiyorum."

Gülmek isterdim, ama vajinam neredeyse olacak olan şey için ağlamakla meşgul. "Hooters restoranını biliyor musun?" Şef masamdaki koltuklardan birine kendini atan Simon'a bakıyorum.

Muhtemelen panik içinde sütyenimi yerine takmaya çalışırken gördüğüm kocaman ereksiyonunu saklamak için.

Ve bu düşünceyle vajinam bir kez daha inliyor. Neredeyse o ereksiyona ulaşacaktık.

Simon'ın kaşları çatılır. "Hooters mı? Sanmıyorum." Yalan söylüyor.

Adam yalan söylüyor.

Sanki bunu yüksek sesle söylememi istiyor gibi.

"Bu restoranın en büyük cazibesi, tüm garsonların çok büyük göğüsleri olması ve dar, kısa tişörtler giymeleri." Kendi göğüslerimi işaret ediyorum, lanet spor sütyenini doğru giyemediğim için göğüslerimin asimetrik olduğunu fark ediyorum ve Ryker yakından bakıp fark etmeden önce kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Şu anda bu hamburger otobüsündeki her bir ter damlasını ve kokuyu, yılın en sıcak gününde uzun bir vardiyadan sonra olanlar olarak geçiştirebilirim

ama kardeşim boğazıma kadar gelen gözyaşlarını, göğüslerimin neden eğri olduğunu

Ya da dudaklarımın neden şişmiş olabileceğini.

Simon dirseğini masaya dayadı, çenesini yumruğuna koydu, başparmağıyla alt dudağını okşadı, bu da bana bir dakika önce o başparmağın nerede olduğunu bir kez daha hatırlattı. "Büyüleyici. Peki bunun benim gömleksiz olmamla ne ilgisi var...?"

"Arada sırada, birinin rekabet etmek için Peckers adında bir restoran açacağına dair söylentiler dolaşıyor. Dar pantolonlu, gömleksiz erkeklerin bayanlara servis yaptığı bir restoran."

O gülümseme.

O gülümseme, ömrümün sonuna kadar rüyalarımda yaşayacak.

Çünkü Simon Luckwood bana o gülümsemeyle baktığında, tekrar bir araya gelebileceğimiz zamanı düşündüğünü biliyorum. Elini iç çamaşırimda yakalandığı için ne kadar keyif aldığını düşündüğünü biliyorum.

Umarım beni sevdiğini düşünüyordur.

"Harika bir fikir gibi görünüyor," diyor bana. "Bugün bunun ne kadar iyi işlediğini kanıtladık, değil mi?"

"Bunun çıplak göğüs faktörü mü yoksa *senin* faktörü mü olduğunu görmek için diğer erkeklerle de denememiz gerekir," diyorum ona. "Sen bana yeni takipçiler kazandırdığın için şimdi sosyal medyada bir çağrı yapacağım. Kasabada başka erkekler de benim hamburger otobüsümde göğüsleri çıplak olarak bir gün boyunca bahşiş karşılığında çalışmak isteyip istemediklerini göreceğiz."

Kaşlarını

çatar.

Simon.

Kaşlarını çatıyor.

Şuna bak. Kaşlarını çatığında da çok seksi. Ryker bir ses çıkarır. "*Bunu yapmayacaksın* lan."

"Oh, çünkü sen yapacaksın mı?" diye soruyorum ona.

Soruyu görmezden gelir. "Şu lanet sebzeleri alıp eve gidecek misin?"

"Evet ve hayır. Sebzeleri alacağım ama eve gitmeyeceğim."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alır. "Neden?"

"Şey, ihtiyar, çünkü senin evine geliyorum. Bugün satış yapmama yardım ettiği için Simon'a akşam yemeği borçluyum. Ve senin en iyi ızgaran ve

onun çocukları, güvenlik ekibi, Daph ve Hudson için en geniş odaya sahiptir."

Ryker gözünü kırpmadan bana bakar.

Ona en iyi "beni seviyorsan akşam yemeğini de seveceksin" gülümsememi gösteririm. "Bu özel bir akşam yemeği değil mi?" diye sorar Simon.

Ryker homurdanır. "Tabii ki hayır. Ordunu evime getir. İyi bir şeyler pişirsen iyi olur."

"Hiç yapmadığım mı var?"

Kardeşim bana bakar, sonra eğri göğüslerime, sonra Simon'a, sonra tekrar yüzüme bakar. "Göreceğiz bakalım."

BÜYÜK MUTLU AİLE

Simon

BU, ŞÜPHEŞİZ şimdiye kadar ziyaret ettiğim en büyüleyici çiftlik.

Sunrise Fresh Farm'a vardığımızı belirten demir kapının altından geçerken, sıralar halinde dizilmiş yeşil yapraklı bitkiler, kırmızı bir ahır ve beyaz bir çiftlik evi fark ettim. Ağaçlar ve birkaç bina, doğal ahşap çitlerle bölünmüş dalgalı çayırları süslüyordu. Bazı bölümlerde bitki sıraları varken, diğer bölümlerde bozulmamış toprak veya sadece çim görünüyordu.

Sıcaklık hala oldukça yüksek olsa da, gökyüzü parlak mavi ve kalın bulutlarla kaplı. Bu bulutlar daha sonra yağmur ve gök gürültüsü getirebilir de, getirmeyebilir de.

Bu cazibe, Bea ile kesintiye uğradıktan sonra hala ağrıyan ve tatminsiz olan testislerimi tamamen telafi etmiyor, ama en azından çocuklarım mutlu.

Ve kesinlikle fantezilerim için yeni malzeme buldum.

Bu fantezileri öngörülebilir gelecekte tek başıma gerçekleştireceğim. Nerede olduğumu hatırlayınca neredeyse iç çekiyordum, ama kendimi tuttum. Yani, arabadayım. Çocuklarımla birlikte.

Bea ve ailesiyle akşam yemeği yemeye gidiyoruz.

Charlie, arabadan iner inmez bu yerin ne kadar harika olduğunu ilk fark eden kişi oldu. "Baba! Baba, bir *köpek* var!"

"Arkadaş canlısı mı? Onu sevebilir miyiz?"

"Ben bir köpek istiyorum."

"Ben önce köpek istedim."

"Sen, sürekli tımarlanması gereken ve kendini beğenmiş bir pislik gibi görünen köpeklerden birini istiyordun."

"Ben melez bir köpek istedim!"

"Birbirinizle tartışmazsanız köpekleri okşayabilirsiniz, ama köpeklerin üzerine binmeye çalışamazsınız," diyor Bea, evden makul bir mesafede, ama çiftlik evinin yanındaki geniş terasa biraz yakın bir beton levhadan, barbekü ızgarasını izlerken. "Sprite daha büyük olanı, Digger ise daha tüylü olanı."

Çocuklar, ev ile çimleri çevreleyen çit sırası arasındaki büyük bir ağacın gölgesinde uzanan köpeklerin peşinden koşarlar.

"Hayvanlara nazik davranın," diye sesleniyorum arkalarından. "İkinizden biri köpeklerin saldırmasına neden olursa anneniz beni öldürür."

"Onlar oldukça uysaldır," diyor Bea.

"Senin haylazların onlarla güreşmeye ya da keçileri çalmaya çalışmadıkları sürece," diye ekliyor Daphne arkasında.

"Anlaşıldı patron," diyor Butch. "Git ve... randevu işlerini hallet." "Bu randevu değil."

O, "*sen öyle diyorsan öyle olsun*" anlamına gelen bir ses çıkarır.

Pinky bana başını sallar, o da bunun ne olduğunu anlamadığım için aptal olduğumu düşünüyor.

Tank bu akşam izinli, bu yüzden yorum yapmaya gelmemiş.

Bu barbeküye zaten beş yetişkin katıldığı için, iki güvenlik görevlisi fazlasıyla yeterli görünüyordu.

Ayrıca, Pinky ve Butch gelmeden önce bu barbeküye katılan beş yetişkinle, bu durum hiçbir şekilde bir randevuya benzemiyor.

Bea'nın giydiği sundress, bacaklarını, omuzlarını ve kollarını ortaya çıkarıyor ve hatta göğüs dekoltesini de biraz gösteriyor, ki ona yaklaştığımda bunu daha ayrıntılı olarak incelemem gerekecek, bu da benim bunun bir randevu olmasını dilemem neden oluyor.

Aynı zamanda, üç güvenlik görevlimi de getirmeliydim diye düşünmeme neden oluyor.

Biri, yalnız olmadığımızı hatırlamama ve bu akşam onu açıkça süzmememi sağlaması için.

Kafamı sallıyorum.

Bu kadar aşık olmak bana pek yakışmıyor.

Havada odun dumanı ve pişirilen et kokusu var - muhtemelen Bea'nın kullandığı ızgara sayesinde - ya da kadın mı demeli? - ve evin çevresinde güneşin sıcaklığından korunmak için yeterli sayıda ağaç var.

Etlerin üzerine sos sürüyor, ama gözleri sürekli bana kayıyor.

Bakışları, küçük özel gülümsemelerle birlikte, gülümsemenin benim varsayılan halim olmasına oldukça memnun olmamı sağlıyor.

Aksi takdirde, ona gülümsediğimde aşık bir aptal gibi görünürdüm.

Aşık olduğumdan değil.

Belki de etkilenmişimdir. Kesinlikle azgınım. Ama asla aşık değilim. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum ona.

"Hayır. Git otur. Bir içki al. Yaklaşan diğer ızgara için kendini hazırla."

Daha geniş gülümsüyorum.

O da bana gülümser, ama benim gülümsemem rahattır, onunki ise endişeyle doludur.

"Aile yemeği hakkında fikrini mi değiştirdin?" diye mırıldanıyorum. Ryker beni otobüsünden çabucak indirirken ve güvenlik görevlisi bana yardım etmezken, ne pişireceğini mesajla açıklarken, ailesinin en sevdiği yemeği onlar olmadan pişirmenin imkansız olduğunu da eklemişti.

Ve her zamanki gibi kötü niyetli mutlu bir ahmak olarak, ailesini daha yakından tanıma fırsatı bulduğum için çok mutlu olduğumu söyledim.

"Kararsızlık değil, kesinlikle suçluluk," diye cevapladı. "Korkunç, berbat, aşılamaz bir suçluluk. Daha sonra özel bir akşam yemeği için ısrar etmeliydin. Seni canlı canlı yiyecekler."

"Benim için endişeleniyor musun Bea?"

"Daha çok, herkes senin benim ailem yüzünden korku içinde eyaletten kaçtığını öğrendiğinde kasabanın tepkisiyle yüzleşmek istemiyorum."

"Şüphe etme. Kendi gençliğimi atlattım. Rahatsız edici bir akşam yemeğini de atlatabilirim. Bu senin sihirli sosun mu?"

Yanakları hoş bir pembeye döndü. "Aile sırrı sihirli sos." "Tadı neredeyse kokusu kadar güzel."

Gözleri kararır ve hızlıca nefes alırken dudakları aralanır.

"Terasta içki mi içeceğiz? Harika. Susadım. Ve acıktım."

Onu arkamda hayretle bırakıp üç basamaklı geniş ahşap güverteye çıktım.

Yine de bir konuda ona oldukça katılıyorum: Özel bir intikam yemeği için direnmeliydim.

Çıplak özel bir intikam yemeği.

Yine özel bir ortamda olana kadar bu konuyu fazla düşünmemem gerekiyor.

"Bugün Bea'nın hamburger otobüsünde Magic Mike'lık yaptığını duydum," diyor Daphne, ben güverteye çıktığımda. Gevşek kot şort ve yelek giymiş. Ayakları çıplak, tırnakları parlak maviye boyanmış, gözleri güneş gözlüğünün arkasında gizlenmiş ve sihirli renkli saçları beyzbol şapkası altında saklanmış.

Kırmızı kareli bir örtü ve bir sepet dolusu çatal bıçakla süslenmiş uzun masayı dolaşıp, hem ızgarada Bea'yı hem de bahçedeki çocukları görebileceğim bir pozisyonda korkuluğa yaslanıyorum. "Gömleksiz olmak sıcaklığı daha katlanılır hale getirdi, ama sadece bahşişler yeterince yüksek olduğunda dans ettim."

"Erkek olmak güzel olmalı."

"İçecekler soğutucuda, Simon," diyor Bea aşağıdaki beton levhadan.

"Ryker'da sudan çaya, sodadan biraya kadar her şey var." "Ben şarap getirdim," diyor Daphne. "Risottoyla mükemmel uyum sağlayan ve risottoyla mükemmel uyum sağlıyor. Ayrıca yerel bir şarap, yani sahte olmadığı kesin."

Bea ona gözlerini kısarak bakar. "Ne? Neden sahte olsun ki?"

"Boş ver. Ben devralayım mı? Yoksa Hudson'a risotto konusunda gerçekten güveniyor musun?"

"Gah. İki saniye... ve bitti. Bu biraz bekleyebilir. Bekle. Simon. İçki."

"Ben hallederim Bea." Daphne bana gülümser. "Eskiden tanıdığım ve onun da şu anda tanıyor olabileceği kişiler hakkında bilgi almak istiyorum."

"Yapma..."

"Burger otobüsünde çıplak olduğu ve Ryker'in bir şeyler döndüğünü düşündüğü için ona laf mı ediyorsun? Bea. Ben senin en iyi arkadaşın mıyım, değil miyim?"

"Bu zor bir soru," diyorum.

"Çok yoğun," diye Bea de aynı fikirde. "Kahretsin. Risotto. Hemen dönerim."

Beni geçip yan kapıya doğru koşar ve arkasından kapı çerçevesine çarparak kapanır.

"Üzgünüm," diye seslenir. "Onu yakalamayı unuttum."

"O burada mı?" Hudson içeriden seslenir. "Gidip ona eziyet edebilir miyim?"

"Olur," diyor Bea. "Ama o da seni eziyet etmek için gelebilir."

Daphne bana bir şişe su uzatır ve sonra masanın başında, hem ızgarayı hem de çocukları göremeyeceğim bir katlanır sandalyeyi gösterir.

"Bu sorgu sandalyesi mi?" diye soruyorum ona.

"Evet."

Arka kapı yine gürültüyle

açılır. Hudson bize katılır.

"İlk ben başlıyorum," diyor ona.

"Hayır, başlamıyorsun."

"Kanepede uyuyan en huysuzdur ve en huysuz olan küçük zevkleri hak eder," diye cevaplar.

"Burada boş bir yatak odası var," diyor Ryker arkamdaki yerden.

Şaşkınlıktan zıplamıyorum, ama zar zor.

Daphne, güverte köşesinde katlanır sandalyeye oturmuş hepimizi izleyen Pinky'ye bir su şişesi atar.

Sonra bana bakar.

Sessiz talebini yerine getirip oturdum.

"Ee, Simon, evlenmekten hoşlanan bir tip misin?" diye sorar Daphne, Ryker güverteyi dolaşarak bize katılırken.

"Kesinlikle hayır." Bu benim cevabımdan çok, yılların eğitiminin benim adıma verdiği cevap.

"Bea bunun farkında mı?"

"Bea böyle olmasını tercih ediyor," diye mutfaktan Bea seslenir.

"En son ne zaman cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test oldun?" Ryker, hafifçe korkutacak kadar yakın ama Pinky'nin ona geri çekilmesini söylemesine neden olmayacak kadar uzak bir mesafede duruyor.

"Aman Tanrım, ciddi misin?" diye bağırır Bea.

"Babamın risottosunu yapmaya gönüllü olmanın neden kötü bir fikir olduğunu öngörememiş olmasına sevindim," Hudson, Daphne'ye sahne fısıltısıyla söyler. "Onun mutfakta meşgul olması güzel."

"İki ay önce yıllık muayenemi oldum ve cinsel yolla bulaşan ya da başka türlü herhangi bir enfeksiyon izi tespit edilmeden tamamen sağlıklıyım," diyorum Ryker'a.

"O belgeleri görmem gerek," diye cevaplar. Pinky homurdanır.

"Bea, temiz olduğunu söylüyor," diye seslenir Hudson. "Neyden temiz?" diye bağırır Charlie bahçeden.

Hudson'a bakıyorum. "Devam et. Çocuklarımla bilmesi ve bilmemesi gerekenler konusunda çok kesin fikirlerin var."

"Sivilce," diye Charlie'ye seslenir Daphne.

"O şeyden nefret ediyorum," diyor Charlie.

"Sakın söyleme *lanet* " biz iş başkalarının evlerinde evlerindeyken, aptal," diyor Eddie.

"Ryker'ın evi sizin evinizdir," diyor Daphne onlara. "Tüm kelimelerinizi kullanın. O zaman ben de tüm kelimelerimi kullandığım için kendimi kötü hissetmeyeceğim."

"Lütfen önce daha kibar kelimelerinizi kullanmaya çalışın," diyorum çocuklarıma.

"Anladık baba," diyor Charlie.

Eddie bana selam verir, sonra iki köpekten daha küçük olanı, ki o da oldukça iri bir köpek, kucaklamaya devam eder.

"Ryker, lütfen tavuğu kontrol et," diye bağırır Bea içeriden.

Yardım teklif etmek isterim, ama Best kardeşler ve Daphne bana bir bakış atar, Pinky de onlara katılır ve ben de *oturup kıpırdamadan* bakışların hedefi olmadan önce hareket ettiğim yarım inç geri çekilirim.

"Ben yemek *yapabilirim*," diye mırıldanırım.

"Eğer batan bir teknede olsaydın ve çocuklarından sadece birini kurtarabilseydin, hangisini kurtarırdın?" diye sorar Hudson.

Suyumu boğazıma kaçırıyorum.

"Çok erken," diyor Daphne ona. "En azından bir kadeh şarap içip sahte bir rahatlık hissine kapılmadan önce ona bunu söylememelisin."

"Simon, özür dilerim ama herkesin akşam yemeğine gelmesini tartışmadığında neye bulaştığını bildiğini düşünüyorum," diyor Bea.

"Risotto buna değer mi?" diye soruyorum.

"Kardeşlerim risottoyu övmeye başladığında biraz rahatsız edici olacak, ama hayatta bu balkabağı risottosunu geçebilecek çok az şey var. Merak etme, tereyağı yok, sadece zeytinyağı var, yani laktoz dostu. Ryker'in serasından taze adaçayı da kullandım."

Yine daha dik oturuyorum. "Bu, bir çiftlikten beklediğim gibi değil. Burada buğday ve mısır tarlaları yok mu?"

Ryker, ızgarada tavuk göğsünü çevirirken bana bir bakış atar. "Hayır."

"Her yıl ekinleri değiştiriyor ve ekin paylaşımı yapıyor," diyor Hudson. "İnsanların gerçekten yediği şeyleri yetiştiriyor, domates, kabak ve patlıcan gibi. Ama ben patlıcan yiyen kimseyi tanımıyorum. Ayrıca tavuklar ve keçiler de var."

"Tek ihtiyacı olan bir veya iki rüzgar türbini, belki birkaç güneş paneli, o zaman tamamen şebekeden bağımsız yaşayabilir," diye ekliyor Daphne. "O kadar kendi kendine yeten bir yer ki, çiftlik sahibi olmayı kıskanıyorum, oysa hayatımda hiç çiftçi olmak istemedim. Peki ya sen, Simon? Hiç çiftçi olmak istediniz mi?"

"Hiç düşünmedim." "Baba! Baba, bak! Keçiler var!"

Güverte korkuluğunun üzerinden, diğer tarafında keçiler bulunan çitlere doğru koşan ve köpeklerin de peşlerinden koştuğu oğullarıma bakıyorum.

"Ama daha fazla düşündükten sonra, çiftçilik benim, oğullarım ve hayvanlar için kötü bir kombinasyon olacağını düşünüyorum," diye Daphne'ye söylerken ayağa kalkarım. "Çocuklar, hayvanlara karşı nazik olmayı unutmayın."

Ryker bana, sonra oğullarıma, sonra da Hudson'a bakar.

Hudson kardeşine gülümser. "Senin hayvanların, kardeşim. Tavuğu ben çeviririm."

Çocuklarımın peşinden gidiyorum. Pinky de peşimden geliyor. Ryker beni geçip onlara yetişiyor, Charlie ise alt çitin basamağına tırmanıyor.

İki oğlumdan daha küçük olmasına rağmen, keçileri sevmek için çitin üzerine çıkmasına gerek kalmayacak kadar iri, ama yine de bunu yapıyor.

"Isırıyorlar," diyor Ryker.

İki çocuğum da Bea'nın kardeşine bakar ve görünüşleri çok farklı olsa da, çitten geri atlama şekilleri aynıdır.

Eddie, Charlie'nin arkasına geçer, ki Eddie ikisinden daha iri olduğu için bu çok komik bir durumdur.

"Ne kadar kötü ısırırlar?" diye sorar Eddie.

Ryker gözünü bile kırpmıyor. "Son kız arkadaşımın parmağını kopardılar." "Vay canına," diyor Charlie fısıldayarak.

"Geri aldı mı?" diye sorar Eddie.

Ryker kollarını kavuşturur. "Hayır."

"Yemek hazır," diye seslenir Bea güverteden.

Çocuklar birbirlerine bakar ve hemen eve doğru koşmaya başlarlar.

Yine köpekler peşlerinden gider ve falcının bana bir köpek almamı önerdiği aklıma gelir.

Lana'nın bunu onaylaması pek olası değil. O, annesine bakmak için çok fazla zaman harcarken ve ben de okul başlar başlamaz dört ila altı haftalık çekim için ayrılacağım sürece.

Ryker'a bakıyorum. "Senin pek flört etmediğin izlenimine kapılmıştım."

Az önce çocuklarıma baktığı gibi bana da bakıyor. "Şimdi nedenini biliyorsun."

Başka bir şey söylemeden, topuklarını döndürüp güverteye geri döndü.

Onun peşinden giderken, onun sözlerinin doğru olup olmadığını değil, bu adamı gülümsetmek için ne yapmam gerektiğini merak ediyorum.

Bu aniden kişisel bir meydan okuma haline geldi. Bir hedef.

İkincil önemli bulmak bir fırsat bir
bulmak olmak bir Bea ile yalnız kalmak,
doğal olarak, ama yine de bir hedef.

"Bunlardan hangisi kaybolan köpekti?" diye Ryker'a soruyorum. Bana bir bakış atıyor.

"Bea bahsetmişti."

"Roseanne. Geri dönmedi." "Oh. Çok üzüldüm."

Yine cevap vermez.

Kendime söylediğim kadar buraya uyum sağlama isteğine karşı duyarsız olmadığımı gösteren talihsiz bir duygu seli yaşıyorum.

Çocukken hiç sahip olamadığım bir aidiyet duygusunu bana yaşatan bir aileyle ilk kez karşılaşmıyorum.

Muhtemelen sonuncusu da olmayacak.

"Önce ellerinizi yıkayın," diyor Bea güvertede duran oğullarıma. "Lavabo hemen içeride. Kedi dışarı çıkarmayın."

"Evet, hanımefendi," diye hep birlikte cevap verirler.

Bu davranışları açıkça Lana'dan öğrenmişler. "Siz de," diye Bea Ryker ve bana seslenir.

"Hâlâ sana annelik mi yapıyor?"

diye soruyorum. Beklediği gibi, cevap vermeyi reddediyor. Haklı.

Ben de onun yerinde olsam cevap vermezdim.

Bea, Daphne'ye tavuğu ızgaradan almasını, Hudson'a da mutfakta yemeği servis etmeye hazırlanmasını emrediyor.

Ryker'ı mutfığa takip ediyorum, orada oğullarım esnek saplı lavabo hortumuyla birbirlerine su fışkırtmaya çalışıyorlar.

Tanrım, yardım et, hem onlarla su savaşı yapmak istiyorum, hem de onları cezalandırmak istiyorum.

"Çocuklar," diye başlıyorum, ama cümlemi bitiremeden Ryker hortumu kurtarıyor ve iki çocuğumu da dolaba dayayıp hortumu onlara doğrultuyor, ama su püskürtmüyor.

"Sizde olmayan, bende olan şeyi biliyor musunuz?" diye çocuklarıma sorar.

"H-hayır," diye kekeliyor
Charlie. Eddie başını sallıyor.

"Bilgelik, stratejik düşünme becerisi ve bir ipotek. Bu mutfağı tavandan tabana temizlemek ister misin?"

Şimdi iki oğlum da başlarını sallıyor.

"O zaman ellerinizi yıkayın ve oturup yemeğinizi yiyin, sebzelerinizi de unutmayın."

"Ama mısır gerçekten sebze mi?" Hudson arkamdan soruyor.

Ryker hızlı bir hareketle püskürtücüyü çevirir ve Hudson'a kısa bir su fıskırtır, Hudson da arkama saklanır.

Buna gerek yoktu.

Ryker'in hedefi her zaman bendim, eminim.

Ve ben kendimi eğmeyecek kadar yavaşım, bu da göğsüme ılık suyun tamamını yediğim anlamına geliyor.

Eddie'nin gözleri fal

taşı gibi açılır.

Charlie nefesini

tutar.

Ryker omzunun üzerinden bakıp, yaptığını inceler ve sırıtarak "Oops" der.

Peki ya

ben?

Gülüms

üyorum.

Tabii ki gülümserim. "Harika atıştı dostum."

Arka kapı çarpar ve hepimiz Bea'yı görmek için

döneriz. Önce Ryker'a, sonra çocuklarıma, sonra bana

bakar.

Ve annemi gururlandıracak bir iç çekişte bulunur.

Ama Bea'da - sanki bastırdığı gülümsemeyi bastırabilecekmiş gibi dudaklarını sıkıştırmış, bastıramadığı için gamzeleri belirginleşmiş, gözleri gökyüzüne doğru bakarken aynı zamanda gülümsüyor - Bea'da bu uzun süreli iç çekiş, erotik bir çekicilikten başka bir şey değil.

Hudson'a bir kutu barbekü tavuk uzatır. "Bunu büfeye koy. Ryker, risottomun içine su koyduysan, cezalandırılacaksın." Arka kapıdan dışarı bakar. "Daph, ilk kadeh şarap benim."

"Tamam," diye cevaplar Daphne.

Bea hepimizi işaret eder. "Uslu durmazsanız risottoyu geri alırım. Anlaşıldı mı?"

"Sonra kendim yaparım," diyor Ryker.

"Ona yardım edebilirim," diyor Hudson.

"Ben risotto sevmem," diyor Eddie.

"Ben de," diyor Charlie.

Birbirlerine bakışırlar.

O bakışı sevmedim.

Bu bakış bela demek.

Best kardeşlerin üçünün de birbirlerine bakışlarından, onların da bu bakışa aşına olduklarını ve bunun bela anlamına geldiğini bildiklerini tahmin ediyorum.

"Simon'a hafif davran, Bea" diyor Daphne'ye. Bana gülümsüyor.
"Nasıl söylesem? Bu gece aklını başına alman lazım, değil mi?"

"Aynen," diye onaylıyorum.

Çocuklarım bana gülümsüyor.

Bea'nın iki kardeşi de öyle.

Ama Ryker'ın gülümsemesi yine de sayılmaz. Bu henüz gerçek bir mutlu gülümseme değil.

Bu, "*başın belada*"

gülümsemesi. Ve sanırım

haklı.

Birçok, birçok açıdan.

ASLA BİR GENÇE GÜVENME

Bea

YEMEK NEREDEYSE HAZIR.

Hudson ve Ryker her zamanki gibi risottoyu beğenmediklerini söylüyorlar, ancak Simon'ı rahatsız etmek için daha fazla gösteriş yapıyorlar.

Daphne, Simon'ın çocuklarından birinin yiyeceği kadar yiyor ve uzun bir gün geçirdiğini ve öğle yemeğinde yeterince yemek yemediğini söylüyor. İş yerinde zamanını, dışardaki ekipleri kontrol etmek ve kar amacı gütmeyen kuruluş için daha fazla para toplamak için telefon görüşmeleri yapmak arasında bölüştürüyor ve bugün bütün gün dışarıda geçirdiği bir gündü.

Bu tür günler onu her zaman daha aç yapar.

Simon her lokmadan sonra övgüde bulunuyor ve beni utandırıyor.

Masada benden olabildiğince uzak oturuyor. Ben bir ucun son koltuğundayım, o diğer ucun son koltuğunda, Tank onun yanında baş köşede, Pinky ise benim karşımda oturuyor.

Daphne ve kardeşlerim, masum olduklarını iddia etseler de, oturma düzenini birlikte ayarlamışlar.

Simon'ın çocukları ise, ikisi de, tabaklarına neredeyse dokunmamışlar.

Yemeğin ortasında, Daphne ve ben ikinci porsiyon almak bahanesiyle mutfığa geçiyoruz. "Çocuklar hasta mı?"

mutfağın ekran kapısının yanında toplanıp, biz yokken erkeklerin ne konuşacaklarını gizlice dinlerken ona fısıldıyorum. "Yanlış kişiye soruyorsun.

Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Hudson, sen bize taşındığında sadece biraz daha büyüktü."

"Evet, birlikte takılırdık. Ben ebeveynlik yapmadım."

"Onu gitar derslerine götürdün ve yazın izinli olduğunda onu havuza götürdün."

"Bea. Onu bir yerlere götürebilmem için *bana araba kullanmayı öğretmen* gerekiyordu."

"Araba kullanmayı biliyordun. Sadece hız cezası almadan nasıl yapılacağını bilmiyordun."

Beni görmezden geliyor. "Ben ebeveynlik yapmadım. Senin de yetiştirmek için aldığın ekstra sorunlu çocuğa gösterdiğin sabır için minnettarlığımı ifade etmek için yardım ettim."

Gözlerimi devirdim.

O da gözlerini devirir.

Onun gözlerini devirmesi kesinlikle daha keskin.

Bu konuşmayı ilk kez yapmıyoruz ve muhtemelen son kez de olmayacak. "Aklımı kurtardığını biliyor musun?" diyorum ona.

"Sen benim tüm hayatımı kurtardın."

Omzunu sıkıca sararak ona sarıldım.

Erkekler çiftlik hakkında konuşuyorlar. Simon'a soru sormayı bırakan olur olmaz, Ryker'in burayı nasıl yönettiği hakkında kendi sorusunu soruyor. Keçiler, tavuklar, bal arıları, sera, ahır, CSA'nın nasıl işlediği, çiftlik evinin kaç yaşında olduğu ve şu anda tam olarak hatırlayamadığım birkaç başka konu hakkında konuştular.

Simon'ın çocuklarına tekrar bakarken "Ebeveynlik yapmaktan bıktım" diye mırıldanıyorum.

Charlie, hava sıcaklığına rağmen kapüşonlu sweatshirt giymiş, ama kapüşonunu takmamış. Eddie ise yemek yemek ister gibi tabağına bakıp duruyor, ama yemiyor.

"Ben yapardım," diyor Daphne. "Belki. Bir gün. Kendi çocuğumla. Kendi çocukluğumu aşmak için yeterince terapi görürsem."

"Simon'la benim çıkıp çıkmadığımızla ilgili bir mesaj vermek için yemek yemeyi reddediyorlar diye düşünümüyorsun, değil mi?" diye soruyorum

ona.

"Pff. Sen uzun vadeli bir ilişki istemiyorsun. Bunu çocuklarına söyleyebilir."

"Sen bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Simon da biliyor. Ama yine de... çocukları yemek yemiyor. Oysa genelde her şeyi yerler."

"Ooh, gerginsin. *Onu sevdiğin* için gerginsin."

"Değilim."

Tamam, gerginim. Ama otobüste bana yaptıkları... Tabii ki onu seviyorum.

Biraz daha olsa fena olmaz. Evet.

Hepsi fiziksel.

Onun gülümsemesini izlemek benim de gülümsemek istememe neden oluyor, bununla hiçbir ilgisi yok.

"Hoşlandığın bir erkeğin yanında gergin olman normal, Bea," diyor Daph. "O yakışıklı, komik ve bence gerçekten her zaman o kadar mutlu. Bu senin için iyi bir şey."

"Yani artık Simon'ın tarafındasın?"

"Belki. Seni tutuklattırdı, bu hala onun aleyhine bir puan. Bu gece seni yine kirli bulaşıklarla dolu bir lavaboya mı atacak, yoksa sana ev turu yaptırma bahanesiyle yukarı çıktığında seni bir hanımefendi gibi davranıp duvara dayayacak mı sence?"

"*Çocukları burada.*"

"Evet, ve onları oyalamak için iki güvenlik görevlisi var."

"Ve kardeşlerim de burada. Onların erkekleri engellemede ne kadar başarılı olduklarını sen de çok iyi biliyorsun." Bu yaz yazdığı yeni dizi hakkında onu rahatsız ederek bir ara onu çok rahatsız ettiler, ben de kaçacak sandım. Ama onun bu konu hakkında konuşmak istemediğini anlayınca geri çekildiler ve konuyu değiştirdiler.

Kendimi yaratıcı biri olarak görmesem de bunu anlayabiliyorum.

Benim büyük hayallerim benden çalındı. Simon'ın da projelerine karşı koruyucu bir tavır sergilediğini tahmin edebiliyorum.

"Otuz saniye içinde keçi acil durumu yaratabilirim," diyor Daphne. "Gustav, Rainbow ve Merrick'i çiftliğin her yerinde kovalayacaklar."

"Ryker, insanların keçilerine isim vermelerinden nefret eder, biliyorsun."

Gülümsüyor. "Sonunda düzgün bir şekilde sevişebilmen için onun öfkesiyle yüzleşmeye hazırım."

"Sadece eğlence için," diye ekliyorum.

"Tabii ki, sadece eğlence için. Sen sonsuza kadar istemiyorsun. Bunu gayet açık bir şekilde belirttin."

Tir tirinim. "Daph..."

Bana öyle bir bakış attı ki, kapıya bakıp hala yalnız olduğumuzdan emin oldum. "Ne?" dedi düz bir sesle.

"Sadece... Son üç erkek arkadaşımın, sadece eğlenmek için çıktığımda ortaya çıktığını fark ettim. Bu yüzden, bunu gerçekten yaparsak, ona aşık olduğumu düşüneneğimden endişelenmeye başladım."

Gülümsemesi daha da genişler. "Sallanan sandalye testi."

"Hey çocuklar, vajinamın beni her zaman iyi bir seks gecesinin onun ruh ikizim olduğuna ikna ettiğini, ama vajinamın yalancı bir pislik olduğu için ilişki bittiğinde kalbimin defalarca parçalandığını anladığım zamanı dinlemek ister misiniz?" "Gördün mü? Bir sorunu tespit ettin ve hatalarından ders aldın!

Simon'ın ruh ikizinin olmadığını vajinanla konuşmam gerekirse, seve seve yaparım. Ama o yalancı pislik değil. O umutsuz bir romantik. Şüpheli bir vajinadan ziyade umutsuz bir romantik vajinaya sahip olmayı tercih ederim ve bunu şüpheli olmanın daha akıllıca bir seçim olduğunu bilen biri olarak söylüyorum."

"Bazen seni nasıl bu kadar çok sevdiğimi merak ediyorum, sonra sen gidip böyle şeyler söylüyorsun ve ben hayatın sensiz aynı olmayacağını anlıyorum, bunu övgü olarak söylüyorum."

"Rica ederim."

Kapıya tekrar bakarken gülümsüyorum. "Bizi aramaya gelmeden ve umutsuzca romantik vajinam hakkında konuşurken yakalamadan önce oraya geri dönmeliyiz."

O kıkırdıyor.

Kendime bir kaşık daha risotto alıp onu takip ederek kapıdan çıkıyorum ve Simon'ın çocuklarının yemek yemediğini fark ettiği masaya geri dönüyoruz.

yemediklerini fark ettiği masaya geri dönüyorum.

"Hasta olmadığından emin misin?" diye yanındaki Eddie'ye soruyor.

Eddie gerinip sahte bir esneme yapıyor. "Yorgunum. Uyumaya ve birkaç santim uzamaya hazırlanıyor olmalıyım."

Charlie de esner ve sanki esniyormuş gibi yapar. "Aynı."

"Şimdi tatlı olarak çilekli kekten bahsetme zamanı mı?" Daphne koltuğuna yerleşir. "Bea, kardeşlerine tabaklarını bitirmezlerse tatlı yiyemeyeceklerini söyle."

"Biz tabaklarını bitirme kulübü yapmıyoruz," diyor Hudson. "Biz, *açlığın geçene kadar ye* kulübü yapıyoruz."

"Ben *sadece yiyebileceğin kadar al* kulübü yapıyorum," diyor

Ryker. "Risottoyu her zaman daha fazla yiyebilirim."

"İşte bu yüzden bu gece benim evimde kalmıyorsun."

"Kusacak mı?" diye sorar Charlie.

Hudson sırtıyor.

Ryker ona somurtarak bakar.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Yemek yemediğimiz bir zamanda, size Noel'deki büyük tesisat felaketini anlatabilirler. Şimdilik, aç olmadığından emin misin?"

"Biraz çilekli kek yiyebilirim," diyor Charlie. "Tadına bak. Ben de bunların hepsinin tadına baktım."

"Deniyoruz," diye onaylar Eddie.

"Otuz dört saat uyumaya hazırlanırken denemek iyidir, böylece beş santim uzayabilirsin."

"Ben 7,5 cm uzayabilirim."

"Yetişmek için beş tane daha büyümem lazım."

İkizler birbirlerine bakışır ve bir kez daha aynı anda esnerler, ikisi de kollarını başlarının üzerine uzatır ve gülümsemelerini zorlukla bastırırlar.

Simon, biri karşısında, biri yanında duran ikizlere bakıyor, akşam yemeğini eve götürüp gitmeyi mi, yoksa bu durumun nasıl sonuçlanacağını mı izlemeyi mi tercih edeceğini kararsız gibi görünüyor.

Sonra bana bakar ve geniş bir gülümsemeyle yakalar.

"Bundan zevk alıyorsun," der.

Bu sevgi dolu sözler, en iyi barbekü tavuk ve balkabağı

risotto bile yapamadığı bir şekilde karnımı ısıtıp karıncalandırıyor.

"Bir süre sonra, Griff ve Hudson'ın yorgun numarası yaptıktan sonra yaptıkları şeyleri sana anlatabilirim, ama bugün bana yardım ettin, bu yüzden çocuklarına fikir vermeyeceğim."

"Yorgunuz," diye ısrar ediyor Charlie.

"Bitkiniz," diye onaylıyor Eddie.

"Bu tabakta uyuyakalabilirim."

"Siz sıkıcı yetişkin işlerinizi yaparken ben çimlere uzanıp yatmalıyım."

"Eğer uslu durmazsanız, Bea'nın size eve yemek göndermesine izin vermeyeceğim," diyor Simon.

Disiplin konusunda çok kötüdür. Ona inanmıyorum.

Onlar da inanmıyor gibi görünüyor. Çocuklar birbirlerine bir kez daha bakışıyor.

"Yemek istemiyoruz baba," diye ısrar ediyor Charlie. "Evet. Aç değiliz," diye Eddie de onaylıyor.

"O bir şeyden çok rahatsız," diye fısıldıyor Daph bana.

Şarabımı yudumlarken gülümsüyorum.

Simon, Charlie koltuğundan fırlar fırlamaz ayağa kalkan Tank ile göz göze gelir.

Eddie de koltuğundan kalkınca Pinky de ayağa kalkar. "Böyle daha iyi," der Charlie.

"Evet. Uyurken yetişkinlerin konuştuğu şeyleri konuşabilirsiniz."

"Çimlerde uyumayı seviyorum. Ağaçlarda uyumaktan daha iyi."

"O kapüşonlu sweatshirtle nasıl terden ölmedi?" Daphne bana fısıldıyor.

"Bu ergen erkeklerin büyüğü," diye mırıldanıyorum. "Griff de aynısını yaptı. Üç yaz boyunca. Sonra kışın da palto giymedi. Ama hayatta kaldı. Şimdi ise bunun her türlü hava koşulunda oynamasına yardımcı olan bir antrenman olduğunu iddia ediyor."

"Erkekler sinir bozucu. Onları neden seviyoruz ki?"

"Evrin ve genetik bizden nefret ediyor."

"İkinizi de duyabiliyorum," diyor Ryker, erkekler iki güvenlik görevlisi peşlerindeyken güverteden koşarak uzaklaşırken.

Kardeşıme gülümserim. "İyi. Aptal bir çocuk olma." Simon'ın karşısındaki Charlie'nin yerine geçerim.

Daphne, Simon ve Ryker'ın arasındaki Eddie'nin yerine geçer.

Hudson üçüncü kez ayağa kalkar.

Ryker sandalyesine geri çekilir ve bize gözlerini devirir.

Simon, Charlie'nin tabağını alır, sonra köpeklerin yanında, ağacın altındaki çimlere uzanarak gösteriş yapan çocuklarına bir bakış atar.

"Bir şeyler çeviriyorlar," der.

Kıkırdarım.

Daphne güler.

Ryker sırtıyor. "Sence?"

Simon, "*Ne yaparsın?*" der gibi gülümser. "Zaman ne olduğunu gösterecek." Ryker de çocuklara bakar ve sonra iç çeker.

"Keçileri içeri alacak mısınız?" diye sorarım.

"Akıllıca olur." O da koltuğundan kalkar. "Hudson. Buraya gel ve bana yardım et."

"*Risotto* yapıyoruz dostum. Bir dakika bekle," diye cevaplar Hudson içeriden. Daph ayağa fırlar. "Ben yardım ederim."

Kot şortunun kemer halkasını tutup onu koltuğa geri çekiyorum. "Hudson, yarın keçi yogası için onları ödünç verecek, ama stresli olurlarsa bu mümkün olmaz."

"Ben keçileri strese sokmuyorum," diyor Daphne.

"Sen beni strese sokuyorsun, bu da keçileri strese sokuyor," diye cevaplar Ryker. Daph ona surat yapar. "Her şey seni strese sokuyor."

Şarabımın arkasına bir gülümseme daha saklıyorum.

Hudson ekran kapısında belirir. "Yarın keçi yoga günü mü?" Ryker başparmaklarını tulumuna takar. "Perşembe. Tabii ki."

En küçük kardeşim, daha fazla yemek yemekle, hoşlandığı kıza geri dönebilecek bir şeye yardım etmek arasında seçim yapmak zorunda kalan her erkeğin yüz ifadesini takınır.

"Ooohh," diye fısıldar Daph.

"Şimdi anlıyorsun," diyorum.

"Neyi anlıyorum?" diye soruyor Simon, Hudson yine ortadan

kaybolurken. "Hudson keçi yoga eğitmenine aşık," diye fısıldıyorum.

"Pazar sabahları da en sevdiği lokantada çalışıyor," diye ekliyor Daphne.

"Bunun için ekstra risottoyu bırakacağım," diyor Hudson, elinde iş eldivenleriyle evden çıkarken. "Bu kısmı mutlaka söyle."

Ryker yine gözlerini devirir.

"Yap şunu," diyorum ona. "O kısmı da söyle."

Beni görmezden gelir ve verandadan çıkar, Hudson daha yavaş bir şekilde arkasında yürür.

Sanki çok fazla tavuk ve risotto yemiş gibi.

"Keçiler gerçekten eski kız arkadaşının parmağını ısırды mı?" diye soruyor Simon.

"Kimin eski kız arkadaşı?"

"Ryker'ın eski kız arkadaşı."

Daph kahkahalara boğulur.

"Ah, bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"Keçilerinin eski kız arkadaşının parmağını ısırдыğını sana kim söyledi?" diye soruyorum.

"Ryker. Çocuklar akşam yemeğinden önce onları sevmeye çalışırken."

Daph hala gülüyor. "Dostum. Ryker kimseyle çıkmaz." "Bunu uydurdu," diye onaylıyorum.

Simon çatalına bir kaşık daha risotto alıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Başkalarının önünde kendimi rezil etmeden önce bunu doğruladığın için teşekkürler."

Risottoyu ısıtır ve mutlu bir şekilde iç geçirirken gözleri kayar. "Henüz teşekkür etme," der Daphne. "Bea'nın yemeklerini yediğinizi gizlice kaydediyoruz

Bea'nın yemeklerini yediğinizi gizlice kaydediyoruz, böylece bizi kızdırırsan internete koyabiliriz."

Gözlerini aralıyor, gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Dünya neyi kaçırdığını bilmeli."

"Peki, dünyaya neyi kaçırdığını söylememiz için seni kullanmamızdan ne kazanıyorsun?"

Ona kes şunu ve onu rahat bırak deme zahmetine girmiyorum. Bunu sormaya cesaret eden bir arkadaşımın olması güzel.

Daphne'den önce böyle bir arkadaşım yoktu.

Diğer ebeveynlerin çoğuyla gerçekten iyi geçinebilmek için çok küçüktüm ve benim yaşımda arkadaşlar edinip dışarı çıkmak için çok yorgundum.

Daph, ona normal, çoğu zaman parasız bir insan olarak nasıl geçineceğini öğreterek hayatını kurtardığımı sık sık hatırlatır, ama gerçekte o da benim hayatımı kurtardı.

Ev aletleriyle değil, arkadaş edinmeye gücüm yetmediği bir dönemde arkadaşım olarak. O, tamamen farklı bir yaşam tarzıyla, hiçbir şeyden korkmadan ve birbirimize ihtiyacımız olduğunu ruhsal düzeyde anlayarak *yanımdaydı*.

"Bea," diyor Simon aniden, "Daphne'ye falcının söylediklerini anlattın mı?"

Ben irkildim.

Gülümsemesi donar. "Oh."

"*Madam Petty'yi bensez mi gördün?*" diye bağırır Daph. "Ne dedi? Ne dediğini bilmem gerek. Ailem beni reddeden iki hafta önce bana para biriktirmemi söylediğini biliyorsun, değil mi?"

"Hiç mantıklı bir şey söylemedi," diyorum ona. "Ama ne dedi?"

Simon'a bakarım.

O, akşam yemeğinin geri kalanını yerken gösterdiğinden çok daha az nezaketle bir kaşık daha risottoyu ağzına atar — cidden, çok sevimli — ve gözleri yine geriye döner.

"Sadece aptalca bir şey yapmamalısın dedi," diyorum. "Bu çok saçma. Aptalca olanın ne olduğunu kim belirler?"

Simon bana bakar.

Eğer Daph'a Madam Petty'nin bir gün eve gelmeyeceğini söylediğini anlatırsa, benim umutsuz romantik vajinam umutsuzca romantik olabileceği başka birini bulacaktır.

"Gerçekten öyle mi dedi?" Daph ikimizin arasında bakıyor. "Bu çok belirsiz."

"O... yani, o ayrıca oğullarımın benimle konuşmayı keseceğini de söyledi, bu yüzden onun bir şarlatan olduğundan şüpheleniyorum," diyor Simon.

"Dürüst olmak gerekirse, Daph, haklı bir noktaya değindi," diyorum. "Seni sevdiğimi biliyorsun, bu yüzden bunu da sevgiyle söylüyorum, ama sana para biriktirmenle ilgili verdiği fal mı? Senin geçmişinle ilgili tek bir makale bile okumuş olan herkes

ve ardından gelen, anne babanın mide ekşimesi hakkındaki makaleleri okumuş olan herkes aynı şeyi tahmin edebilirdi."

Bize gözlerini kısarak bakar, bakışları hâlâ bizim aramızda gidip gelir.

Sonra içini çeker. "Haklısın. Başka bir falcı bana Bir gün tutuklanacağımı biliyordum ve dürüst olmak gerekirse, elbette tutuklanacaktım. Bu bir ilham kaynağıydı, başka bir şey değil." Gözleri birdenbire büyüdü. "Aman Tanrım. Annen Naomi Luckwood, değil mi?"

Simon'ın yüzü ifadesizleşir. "Evet, adı o." "Ressam mı?"

"Evet, o ile tanınıyor." "O oradaydı."

"Anlamadım?"

"Annen. Annem, bir süre Margot'un nişanlısının annesinin en sevdiği az tanınan sanatçı olduğu için annenin bazı eserlerini satın almayı düşünmeye başladı ve ben ilk kez tutuklandıktan sonra eve döndüğümde oradaydı. Aslında hepsi oradaydı. Annem, annen, Margot'un eski nişanlısının annesi..."

"Çok ilginç."

Simon, bu tarafsız ifadeyle ebeveynlerine karşı hissettiklerini sakladığını düşünüyorsa, çok yanılıyor.

Daph'ın bu titreşimleri algıladığını *hissedebiliyorum*.

"Ailenize pek benzemiyorsunuz, değil mi?" diyor Daph. "Çilekli kek?" diye sözünü kesiyorum.

"Elbette." Simon ayağa kalkar. "Lütfen. Size yardım edeyim."

"Bu harika bir fikir," diyor Daphne. "Ben burada oturup tembellik yapıp gün batımını izleyeceğim. Kremamı ekstra çırpılmış olarak hazırlayabilir misin?"

Simon'ın gözleri büyür ve sonra boş şarap kadehine doğru kayar.

Elini çekerim ve kolumdan kıvılcımlar çıkar. "Hadi. Gidip krema çırpalım. Diğerleri için. Senin için değil."

"İyice çırp," diye seslenir Daphne.

"Senin çevrende hayat asla sıkıcı olmuyor, değil mi?" diye mırıldanır Simon. "Asla. Ve ben bunu seviyorum."

Ekran kapısı arkamızda çarparak kapanır.

Ve yalnız kalırız.

Yine.

Tıpkı bu öğleden sonra otobüste olduğu gibi, ancak Simon, Ryker'ın üzerine su döktükten sonra neredeyse kurumuş bir gömlek giyiyor ve ben de onun ellerini kolayca altına sokabileceği bir elbise giyiyorum ve birinin bizim içeride yalnız olduğumuzu fark etmesine belki dört dakikamız var, çünkü benim hayatım böyle.

Elimi sıkıyor ve beni kapıdan ve tek pencereden uzaklaştırarak kendine çekiyor. "Bu, yıllardır yediğim en lezzetli yemektir."

"Sana bunu söylemek istemezdim ama bu benim mutfak becerilerimin zirvesi. Bundan sonra işler kötüye gidecek."

Gülümsemesinde farklı bir şey var.

Muhtemelen dumanlı arzusu mavi gözlerini daha da koyulaştırıyor. Gözlerinin kenarlarının kırışması. Paçuli, yazın fısıkiyeleri ve eski kitaplar gibi kokması. Beni tezgaha doğru bastırırken gömleğinin çıplak koluma değmesi.

"Arkamda yiyecek dökülmediğini söyle," diyorum. O

daha da geniş gülümsüyor.

Ve ona gülümsemek imkansız.

"Ya dökülmüşse?" diyor ve dudaklarını boynuma yaklaştırıyor.

"Bu sorunun cevabı, senin ne yaptığına bağlı... *Aman Tanrım*, tam orada."

Bu adam, cildime tam olarak doğru yeri ve tam olarak doğru basıncı nasıl biliyor?

Kulağımın arkasındaki hassas cildi ısıırıyor. "Bu doğru cevap mı?"

Yüzümü boynuna doğru eğip omzundan çenesine kadar tendonunu yalıyorum, bana karşı titremesinden zevk alıyorum.

"Kesinlikle evet," diye mırıldanıyor.

"Üç dakikamız var." "Nasıl

yapabilirsin ki..."

"Üç ergen erkek çocuğu ve Daphne'yi büyüttüm. Burada şansımın ne olduğunu biliyorum." Cildime karşı kıkırdıyor ve ben anlıyorum.

Bu adama karşı koymanın kesinlikle imkansız olduğunu biliyorum.

O biraz dağınık, ama ben de öyleyim. Ama en çok da... onun nezaketi.

"Şeytani çocuklarımla yemeğinizi yememesi için özür dilerim. Neyin peşinde olduklarını bilmiyorum."

Gördün mü?

Elini bacağıma ve elbisenin altına kaydırırken, çocuklarının duygularımı incitmesinden endişeleniyor.

Kibarlık.

Onun sakallı çenesine bir öpücük konduruyorum. "Kişisel olarak almıyorum."

"Kişisel olarak algılamak ister misin?" Kalçalarını benimkilere doğru itti.

Sertleşmiş penisine karşı sırtımı eğiyorum. "Evet, lütfen." "İyi. Çünkü ben..."

"Arılar!" diye bağıyor biri dışarıdan.

Simon başını kaldırıyor.

Başka biri çığlık atarken bana göz kırpmıyor.

"Oh, kahretsin," diye mırıldanıyor.

İkimiz de kapıya doğru koşarız, birbirimizin yoluna çıkarız ve ben önce dışarı çıkmayı başarırım.

"Ne oldu?" diye Daphne'ye sorarım, ama o verandada değildir.

Charlie'nin peşinden koşuyor, Charlie de ağaçtan uzaklaşıp ahıra doğru koşuyor.

"Arılar!" diye bağıır Charlie.

Daphne ve Charlie'nin peşinden koşuyorum.

Simon, oğlunun peşinden koşarken ikimizi de geçer.

Tank ve Pinky de Charlie'yi kovalıyor.

"Bu mantıklı değil," diye Daphne'ye nefes nefese soruyorum. "Ryker'ın arıları mülkün diğer tarafında."

O kadar ani durur ki, neredeyse ona takılıp düşüyordum. Ve aynı hızla arkasını döner.

"Ne?" diye nefes nefese soruyorum.

Cevap vermez.

Ama sırtmaya başlar.

İkimiz de nefes nefeseyiz — açıkça daha fazla koşmamız gerekiyor ama gülümsüyor ve yön değiştirip tekrar koşmaya başlıyor, ama bu sefer evin arkasına doğru.

"Daph?"

Simon, Tank, Pinky ve Charlie'ye bakıyorum. Ve o anda anlıyorum.

Eddie onlarla birlikte değil.

Ryker ve Hudson keçi ahırındalar.

Diğer tüm yetişkinler Charlie'nin peşinden koşuyor.

Ben de yönümü değiştirip Daphne'yi takip ediyorum.

Evi dolaşıp Eddie'yi bulduğumuzda, gerçekten yüksek sesle nefesimi tuttum.

Başını kaldırıp bana bakıyor ve yüzünde *"oh shit, yakalandım"* ifadesiyle komik bir ifade var.

Simon'ın oğlu Digger'ı kaçırmaya çalışıyor.

SUV'nin arka kapısını açmış ve ızgara tavukla köpeği içeri çekmeye çalışıyor.

Digger çoktan yarıya kadar çıkmış.

"Yakalandın dostum," diyor Daphne.

"Köpek arabayı açtı," diyor Eddie.

Digger üzerine düşeni yapar ve sağlam vücudunu SUV'nin içine atar.

Kıkırdarak gülüyorum. "Uh-huh."

"Öyle. Onu dışarı çıkarmaya çalışıyorum. Gel, oğlum. Gel, Digger-Digger. Arabadan çık."

"Ryker'ın birkaç hafta önce köpeklerinden birini kaybettiğini biliyor muydun?" diyor Daphne.

Eddie'nin gözleri büyür.

Sanki mini bir Simon'a bakmak gibi. Mini, gülümsemeyen bir Simon.

Ve kalbimde bir şey eriyor.

Küçük bir şey, ama aynı zamanda değil.

Çünkü bu duygunun ne olduğunu çok iyi biliyorum.

Koruma içgüdüğü.

Ve Ryker için

değil. Köpek için

de değil.

Eddie için.

Lanet olsun.

"Nasıl kaybetti?" diye soruyor Eddie.

"Kaçtı ve geri dönmedi," diye cevaplıyorum. "Eskiden üç köpeği vardı. Şimdi iki köpeği kaldı. Ve kedi. Tek bir köpeği ve kedisi olsaydı çok üzülürdü."

Arka bahçeden birisi bağılıyor ve ben cebimden telefonumu çıkarıyorum — şimdiye kadarki en güzel elbise — ve Simon'a kısa bir mesaj gönderiyorum. *Daph ve ben Eddie ile birlikteyiz. O iyi.*

"Babama söyleme," diyor Eddie.

Onunla göz teması kuruyorum. "Babanıza siz söyleyeceksiniz." "Ama... ama o zaman bize asla köpek almaz."

"Ona köpek istediğini söyledin mi?"

"Her zaman, ama annem çok meşgul ve o da çok fazla dışarıda olacağı için hayır diyor," diye mırıldanır. "Ama ben bir köpeğe bakabilirim. Charlie ve ben ikimiz de bakabiliriz. Markete yürüyerek gidip mama alabiliriz, köpeği yürüyüşe çıkarabiliriz, köpeklerle birlikte uyuyabiliriz, her şeyi yapabiliriz."

"Köpek kakası toplamak gibi mi?" diye sorar

Daphne. "Onu da. Yapabiliriz."

Ona inanmak istiyorum.

Simon da muhtemelen ona inanmak istiyor. Ama o hala on üç yaşında bir çocuk.

Aynı şekilde kardeşi de öyle, ki onun bu köpek kaçırma girişimini kolaylaştırmak için arı saldırısı numarası yaptığını sanıyorum.

Bu arada, bu plan işe yaramazdı.

Digger'ın arabada havlamadan garaj yolunun sonuna kadar gitme şansı sıfırdı, onu battaniye falan altında saklasalar bile.

Araba yolculuklarından nefret eder.

Ayrıca köpek gibi kokuyor.

Biri dört saniye içinde fark ederdi.

"Ona söyleyebilir misin?" diyor Eddie. "Babama köpeğe iyi bakacağımızı söyleyebilir misin?"

"Ailene köpek bakacak kadar sorumlu olduğunu göstermeye çalıştın mı? Bulaşıkları yıkamaya yardım ediyor musun? Yemek yapmaya? Odalarını düzenli tutuyor musun? Ödevlerini zamanında yapıyor musun?"

Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz kendimi dört yüz yaşında hissediyorum.

Aynı sözleri kardeşlerime kaç kez söylemek zorunda kaldığımı düşününce, on dokuz yaşında ebeveyn rolüne itilmiş olmanın tüm duyguları geri geliyor.

Ailem harikaydı ve ben de buraya gelip kardeşlerimin Athena's Rest'te büyümesini sağlayabildiğim için minnettardım, ama bu sorumluluk, üniversiteyi deneyimleyemediğim, evden uzakta bir işte çalışmadığım, partilere katılamadığım ve özgürlüğü tadamadığım için içimde bir kızgınlık yaratıyordu.

Ve kim olmak istediğimi, hayatımda ne yapmak istediğimi bulmak için zamanım yoktu.

Böylece yirmi dokuz yaşında hala amaçlarımı bulmaya çalışıp durmayacaktım.

"Ama köpekler farklıdır," diyor Eddie.

Kardeşlerim de aynı şeyi söyledi. Sanki tarihi yeniden yaşıyor gibiyim.

"Senin yaşındayken ben de kutup ayısı istemiştim," diyor Daphne Eddie'ye. "Benim ailem de almama izin vermemişti."

Eddie ona yine ergenlik çağındaki bir gencin yapacağı bir yüz ifadesi takınır. Bu seferki "*sen aptalsın*" anlamındadır. "Kimse kutup ayısını evcil hayvan olarak besleyemez. Seni yerler."

Daph bir elini beline koyar. "Ailemin bütün bir hayvanat bahçesi alacak kadar parası vardı. Bana bir kutup ayısı alabilirlerdi. Ve bir kutup ayısı bakıcısı. Ve beni yemeyeceği bir kutup ayısı sahibi olabilirdim, çünkü onu doğduğundan itibaren beni sevmesi için yetiştirebilirdim."

Eddie ona bakarken, ben yüzümü gizlemek için elimi yüzüme götürdüm.

Arkamızda ayak sesleri duyulur.

Eddie, Daph ve beni geçip arkaya bakar ve irkilir.

"Ne oluyor *Edward Richard Kent*, köpek mi çalışıyorsun?"

Simon beni geçip gitmeden önce kolundan tutuyorum. "Bunu yapamazdı."

"Bea kardeşinin numaralarını biliyordu, ben de gençliğimde onun kardeşlerinden biriydim, bu yüzden onu yakaladık," diye Daph da aynı fikirde.

"Digger da arabada kaka yapan bir havlayan köpek," diye ekledim.

Daph başını salladı. "Onu duymamış olsan bile, kokusunu alırdın."

"Köpek alabileceğimizi söyledin ama bizim köpeğimiz yok," diyor Eddie. "Charlie ve ben bunu gerçekleştirmezsek, bu asla olmayacak

"

"Başkasının evcil hayvanını çalmazsın."

Vay canına.

Simon gerçekten kızmış. Bu

yeni bir şey.

Gülümseme falan yok.

"Bana zaten ders verdi," diye söylenir Eddie.

"Özellikle de seni evlerine kabul edip, sana güzel yemekler ikram edip, serbestçe koşup oynamanı ve diğer hayvanlarını sevmene izin verdikten sonra."

Eddie ona kaşlarını çatarak bakar.

Simon'ın göğsü inip kalkıyor ve bunun koştuktan kaynaklandığını sanmıyorum. Eminim ki bu öfkeden kaynaklanıyor.

"Bea, lütfen kardeşine bu güzel akşam için teşekkür et. Benim haylazlarımla eve dönmem gerekiyor."

"Simon?"

"Evet?"

Evet.

Kızgın. Çok kızgın. Ve açıkça kimseye bu halini göstermekten rahatsız.

"Unutma, beyinleri on yıl daha tam olarak gelişmeyecek."

"Beyinleri tam olarak gelişmemiş insanlar bile gizli partiler düzenlememeli, hayali hazineleri aramak için bahçeyi mahvetmemeli ve başkalarının evcil hayvanlarını çalmaya çalışmamalı."

"Adam haklı," diye mırıldanır Daph. "Ama benim beynim tamamen gelişti ve açıkçası ben de hayali hazineleri aramak için kazmaya giderdim, bilgin olsun."

Simon gözlerini kısar.

Tank ve Pinky, aralarında Charlie ile birlikte geçip giderler.

Simon'ın kolunu bırakırım. "Söz veriyorum, sonunda her şey düzelecek." Cevap vermez.

"Digger?" Ryker arkamızdan seslenir.

Köpek bir kez havlar ve ona doğru koşturmaya başlar.

Simon, SUV'nin arka koltuğuna binen çocuklarına sert bir bakış attı.

"Yemek çok güzeldi," diyor Pinky bana.

"Bir daha o risottoyu bırakmak istersen, seni tutuklatmayız," diye ekler Butch.

Daphne kıkırdar.

Dürüst olmak
gerekirse?

Ben de biraz kıkırdayacağım. "Bu nazik düşüncen
için teşekkür ederim." O sırtıyor.

Sonra herkes SUV'ye biniyor ve çiftlikten uzaklaşıyorlar.

Ve ben o kadar derin bir nefes alıyorum ki, ayak parmaklarımda bile
hissediyorum.

"Artık ailemin neden dadı tuttuğunu tamamen anlıyorum," diyor Daphne.

"O da neydi öyle?" Ryker bize katıldı, Simon'ın çocuklarının
köpeklerinden birini çalmaya çalıştıklarının tamamen farkında değildi.

"Gine domuzunu hatırlıyor musun?" diye
soruyorum ona. Bana bakıyor.

Sonra Digger'a bakıyor.

Sonra uzaklaşan SUV'nin kaldırdığı toz bulutuna bakıyor. "Orospu
çocuğu," diye mırıldanıyor.

Daph kaşlarını kaldırıyor.

Kafamı salladım. "Hadi bulaşıkları yıkayalım. Ve o çilekli keklerden
biraz paketlemem lazım."

Daphne sırtıyor.

Ryker iç çeker.

İkisini de görmezden gelip eve doğru yönelirim.

Yaz aşkı daha çok seks, daha az konuşma olmalıdır. Ama oraya
varacağız.

Umarım.

AĞZIMDAN ÇIKAN BÜTÜN İNSANLAR ARASINDA,
NEDEN BABAM OLMAK ZORUNDA?

Simon

Eğer öldüğümde bir yıldız olursam, umarım torunlarım kendilerini dünyanın en büyük başarısızları gibi hissettikleri gecelerde daha az parıldama nezaketini gösteririm.

Ama bu yıldızlar, gökyüzündeki bu yıldızlar, neşeyle parıldamaya cüret ediyorlar. Gözlüğümün olmaması yıldızları bulanıklaştırsa da, onların dünyayı umursamadan mutlu bir şekilde parıldadıkları gerçeğini gizleyemiyor.

Açıkça benim atalarım.

Bu, ailemin gökyüzünde nasıl parıldadığını hatırlatıyor.

Benim başarısızlıklarım ve hayal kırıklıklarımın büyük keyif alırlardı.

Ve bu akşam da, sanki benim başarısız olduğumu biliyorlar ve benim başarısızlıklarımın zevk almak istiyorlarmış gibi, bir kez daha aramaya cesaret ettiler.

Bir gün, onların numaralarını engellemeliyim. Asla cevap vermiyorum ve onlarla ilişkiyi sürdürmek istemiyorum, ama nedense, onlardan tamamen kurtulmak için son adımı atamıyorum.

Belki de ara sıra, olmak istemediğim türden bir ebeveyn olduğumu hatırlamak istiyorum.

Ya da belki de telefonumda onların isimlerini gördüğümde kalbimin ara sıra hızla atmasından zevk alıyorum.

Karanlıkta birisi hışırdamaya başlar ve ben ona da kaşlarımı çatarım. "Açıkça belirttiğim gibi, bu akşam için işiniz bitti. Kendi bahçemde aslanlar ya da kaplanlar tarafından yenmeyeceğim ya da takipçiler tarafından taciz edilmeyeceğim," diye, mesaisi bitmiş olmasına rağmen beni kontrol etmeye gelen güvenlik görevlisine ters ters cevap veririm.

"Bundan emin misin?" diye bir kadın cevap verir. Dik otururum. "Bea?"

"Takipçi görev başında. Kaçırılmak ister misin? Muhafızlarına risotto ile rüşvet verdim ve sana çilekli kek getirdim. Kremasız. Sadece kek ve Ryker'ın evinden ayrıldığımdan beri kekin içine sızan sulu, sulu çilekler. Kesinlikle lezzetlidir. Ayrıca, bahçesinden taze koparılmış çilekler."

Onu kutsamalı mıyım yoksa lanetlemeli miyim, emin değilim.

Benim penisim kesinlikle terazinin *onun* tarafında.

Ama geri kalanım... Çocuklarım, kardeşinin evcil hayvanını çalmaya çalıştılar ve ben o kadar utandım ve güzel bir aile akşamının, çocuklarımın tam birer holigan gibi davranmasıyla sona ermesinden o kadar hayal kırıklığına uğradım ki, ona düzgün bir özür dilemeden oradan aceleyle ayrıldık.

Onun yerinde olsaydım, şu anda bana zehirli tatlı getiriyor olurdum.

Yanımda yere oturur ve önümüze büyük, koyu renkli, hışırdayan bir paket bırakır.

"Lana'nın arabası ayrılana kadar kapının dışında bekledim. İyi misin?"

"İyi *miyim* mi? Affedersin ama bu akşamın kurbanları senin ailen oldu."

Çanta hışırdadı ve içindeki bir şey tıkırdadı. Bir şişe.

Çilekli kekin yanı sıra şişeler de getirmiş.

Kek muhtemelen krema ve tereyağı ile yapılmıştır ve bana epey rahatsızlık verecektir, ki bunu şüphesiz hak ediyorum.

"Kök birası mı, yaz şarabı mı?" diye soruyor bana.

Karanlıkta ona bakıyorum. "Bunların en sevdiğim iki içecek olduğunu biliyor musun?"

"Hile yaptım ve seni Google'da aradım. İyi bir takipçi gibi."

"Tercihiniz var mı?" diye soruyorum ona.

"Takip etmek için arama motorlarında mı?"

"İçeceklerde."

Bana gülümsüyor. Bunu hissedebiliyorum. "İkisini de seviyorum."

"O zaman beni şaşırt, ama bu akşam ikisini de hak ettiğimi sanmıyorum."

"İyi cevap. Karanlıkta ikisini birbirinden ayıramayacağımı düşünüyorum. Ayrıca, alçakgönüllü olmanı seviyorum. Bu seni daha katlanılabilir yapıyor."

Bu eğlenceli olmalı, ama kendimi iç çekişirken buluyorum. "Nazik sözlerin için teşekkür ederim, ama korkarım bu akşam pek iyi bir arkadaş olamayacağım."

Bana bir şişe uzatıyor, karanlıkta ne onu ne de şişeyi görebildiğim için şişeyi dizimin üzerine koyuyor. Gözlerim karanlıkta bu haldeyken göremezsin.

Onu ondan alıyorum, parmaklarımız birbirine değdiğinde ne kadar keyif aldığımı derinden pişmanlık duyarak.

Onu öpmek istiyorum.

Bu akşamın yaşandığını unutmak.

Ancak, dürüst ve yasalara saygılı çocuklar yetiştiremediğim için sözlü olarak parçalanmayı hak etmektense, bu onuru kazanmayı tercih ederdim.

"Annemle babam öldükten yaklaşık iki ay sonra, kardeşlerim bir köpek istemeye başladı," diyor Bea. "Üçü de sürekli bunu istiyordu. Kimlerin bando provasına, kimlerin oyun provasına, kimlerin beyzbol antrenmanına gitmesi gerektiğini, Ryker'ın terapi seanslarının ne zaman olduğunu ve hepsinin ödevlerini yapıp yapmadığını zar zor takip ediyordum, bu yüzden onlara daha sonra konuşacağımızı söyleyip duruyordum. Ama daha sonra geldi ve geçti, onlar da bu cevaptan sıkıldılar, bu yüzden Griff ve Hudson ilkokula gizlice girip anaokulu sınıfının kobayını çaldılar."

Sesinin geldiği yöne doğru bakıyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bu, yerel polis şefi ile ilk karşılaşmamdı. Hayır, ikinci. Yangın gecesi evde olan tek kardeşim Ryker'dı ve polis ona birkaç soru sormak istedi, bu yüzden on dokuz yaşında, onu sorgularken yanında bulunacak resmi yetişkin olarak ben seçildim.

Onu reşit olmayan bir çocuk olarak sorgularken, onun yanında bulunacak resmi velisi oldum. Ama konu bu değil. Konu şu ki, çocuklar çocukça şeyler yaparlar. Vicdanlarının daha iyi bilmesi gerektiğini düşündüğünüzde bile kötü şeyler yaparlar. Ve sonunda büyürler ve ateşli olduğu için ızgarayı kullanmayı sevmeseler de, ya da çok insanın etrafında olmayı sevmeseler de, çiftlik evlerinde sizin için barbekü partileri düzenleyen türden insanlar olurlar."

Şişenin kapağını açıp bir yudum alıyorum.

Ah.

Shandy'mi aldım.

Oldukça güzel.

En sevdiğim içeceklerden birini hak etmediğimi fısıldayan ses, sanki kendimi azarlamaktan vazgeçiyormuşum gibi, biraz daha yumuşak bir tonda fısıldıyor.

"Sonra Griff'in tek bir ödevini bile zamanında teslim etmediği bir yıl oldu," diye devam ediyor Bea. "Ryker de ara sıra bazı ödevlerini teslim etmiyordu, özellikle de yangınla ilgili kabusları geri döndüğünde, ama Griff'in birinci sınıfta yaptığı gibi değildi. Okuldan *sürekli olarak* derslerden kaldığına dair telefonlar ve e-postalar alıyordum. O ise bana gözlerini devirip, beyzbol komisyonunun cebir dersinden geçip geçmemesini umursamadığını söylüyordu. Austen & Lovelace'deki softbol koçunun aksini söylemesine rağmen onu dinlemiyordu, ama koç benim için bağlantılarını kullanarak yerel küçükler ligi takımının koçuyla bir görüşme ayarladı ve koç, Griff'e Babe Ruth'un hayaleti korkusunu aşıladı."

Yine biramdan bir yudum alıp sessiz

kalıyorum. Sesi sakinleştirici.

Nazikçe ilettiği mesaj da öyle, hiç bilmediğim bir şekilde içimi yatıştırıyor.

Huzura kavuşmayı hak ettiğimi hiç düşünmemiştim.

Gerçek bir ailenin yapması gereken bu mu?

"O yıl Hudson iki haftada bir soğuk algınlığına yakalanıyordu, bu da iki haftada bir doktora gitmesi gerektiği anlamına geliyordu, çünkü soğuk algınlığından daha ciddi bir şeyse onu doktora götürmemek istemedim, çünkü doğru teşhis konulmazsa ailemi hayal kırıklığına uğratmış olurum ve sonra bazen boğaz ağrısıyla birlikte görülen kalp enfeksiyonuna yakalandı."

"Öyle bir şey var mı?"

"Evet."

"Kahretsin. Charlie dün burnunu çekti."

"Muhtemelen alerji."

Derin bir nefes alıp karanlığa bakarak, şişeyi parmaklarımla boş boş sallıyorum. "Lana çocukları aldı. Bu hafta onlara ayıracak zamanı ve enerjisi yokmuş, kendi deyimiyle. Annesi oldukça zorlu davranıyormuş, ama Lana, hafıza sorunları olduğu için bunun annesinin suçu olmadığını söylüyor. Ben ise ebeveynlik konusunda açıkça beceriksizim, o yüzden çocukları o aldı."

Bea'nın eli bacağıma uzanmış ve hafifçe sıkıyor. "Ailem ebeveynler olarak oldukça harikaydı, ama hala küçükken ara sıra birinin sinirlendiği ve diğerinin araya girdiği geceleri hatırlıyorum. Ve anne babamız öldükten sonraki ilk birkaç yıl içinde kardeşlerimle kaç kez kavga ettiğimizi sana anlatamam, çünkü hiç dinlenemedim, dinlenmeye ihtiyacım vardı ve onların bize örnek olduğu gibi davranmadığım için kendimi suçlu hissediyordum."

"Ailem çok kötüydü ve her şey için sürekli azarlanıyordum, bazen mükemmel olmama rağmen bile. Bu yüzden çocuklarıma ailem gibi davranmadan nasıl disiplin vereceğimi bilmiyorum, ama bu akşam çok kızgındım ve ağzımdan çıkan tek şey babamın sesi oldu."

Yaklaşıp başını omzuma yasladı. "Senin anne babanı da Google'da aradım. Bir insanı arama sonuçlarına göre yargılayamayacağını biliyorum, ama eminim ki baban çimlerde oturup iyi bir baba olup olmadığını düşünerek kendini suçlamıyor olurdu."

Yine iç çekmek istiyorum, ama bunun yerine bir yudum daha bira içiyorum. O haklı.

Genellikle, beni azarladıktan sonra, metresinin kollarında teselli arardı.

Annem evde yokken, bazen kendi evimizde de yapardı.

Ve o haftanın gözdesi olan kadını aradığını duyardım, ona gelmesini istediğinde tam olarak ne dediğini duyardım: "*O küçük sürtük beni son damlamaya kadar sömürüyor. Rahatlamam lazım.*" Ve yine, babamın zampara olması benim suçumdu.

Çünkü ses çıkarmaya, bir şey istemeye ya da sadece var olmaya cesaret ettim.

Onu, annem olmayan bir kadınla zina yapmak isteyecek kadar kızdırmaya cesaret ettim.

"Lana, bu geceki olay yüzünden senin berbat bir baba olduğunu mu söyledi?" diye sorar Bea.

"Tabii ki hayır. O asla böyle şeyler söylemez. Söylemesi gereken durumlarda bile."

"Onun vücut dilinden bunu anlamaya çalışmak için özel bir çaba harcadın mı?"

Bu oldukça keskin bir soruydu. Ve doğrudu.

"Kardeşlerini büyütürken kaç kez müdürün odasına ve karakola gittin ki böyle bir soru soruyorsun?"

"Yeterince."

"Demek bu, kasabada olduğumda benim kaderim olacak."

"İlle de öyle olmak zorunda değil. Müdürle veya polisle hiç konuşmak zorunda kalmamış birçok aile tanıyorum. Aslında bence bu daha normal. Ve kobay faresi kardeşlerimin yaptığı en kötü şeydi. En azından kasıtlı olarak. Bir de Daphne var, aktivistlik yaptığı için birkaç gece hapiste kaldı, bu da çocuklara kızarmış balık yedirmek için bir hamburger otobüsünün özel kapısından zorla girip hapiste kalmaktan tamamen farklı bir şey."

"Gençken yetkililerle hiç sorun yaşamadım. Sanırım bu, ailemin benim için yeterince iyi yaptığı bir şeydi. Sonuçların korkusunu kemiklerime işlediler."

"Ama bunun bedeli neydi?" Bir yudum daha içiyorum.

Bu çok zor bir soru.

"Onlar için mi, benim için mi?" diye soruyorum. "Her ikisi için de."

Başımı kaldırıp yıldızları tekrar inceliyorum. "Hiç baba olmak istemedim."

Bu, kendime söylediğim bir şeydi, ama Lana dışında kimseye yüksek sesle söylemedim ve ona söylediğimde, daha çok *"yani ondan kurtuluyorsun"* anlamındaydı.

Bu da, yine, benim en iyi anım değildi.

Ama burada, karanlıkta, Bea ile birlikteyken, bunu itiraf etmem gerektiğini hissediyorum. Kendim için.

"Hâlâ öyle olmamanı mı diliyorsun?"

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Oğullarım... beni kızdırsalar bile, kendi çocukluğumda bana öğretilen ebeveynlik yöntemleriyle mücadele etmek zorunda kalsam bile... onlar benim en iyi yanımdır. Onlar, bana yapılanlardan daha iyisini yapma şansım. Ve daha iyisini yapamadığımı fark ediyorum. Sadece farklı davranıyorum ve şimdi onlar suçlu oldular."

"Onlar suçlu değiller."

"O yolda ilerliyorlar."

"Ne kadar ileri gidebileceklerini görmek için zorluyorlar."

"Lana, onlar neden yemek yemediklerini anlardı ve kendisi tavuğunu bitirmeden onların bir şeyler planladığını fark ederdi. Ama bu yaz ana ebeveynleri olarak bana mahkumlar ve birlikte geçirdiğimiz saatlere, tüm hayatları boyunca birlikte geçirdiğimiz zamana rağmen, neyin peşinde olduklarını bilmiyorum, çünkü ebeveynlerim gibi olmaktan o kadar korkuyorum ki, tam tersi bir şekilde beceriksizim."

"Onlar özünde iyi çocuklar, Simon. Eddie, Daph ve ben onu köpekle bulduğumuzda kardeşlerimden çok daha suçlu görünüyordu. Bu yaz çok fazla değişiklik yaşadılar, ama bence iyi olacaklar."

"Onlar adına bana yalan söylemen çok nazikçe."

"Yalan söylemiyorum. Gerçekten suçlu görünüyordu." Omzuma öpücük kondurdu. "İyi bir ebeveynin en önemli özelliği nedir biliyor musun?"

"Başarılı yetişkin çocuklar mı?"

"Kendinden şüphe duymak. Eğer tamamen yanlış yaptığını düşünecek kadar önemsiyorsan, muhtemelen birçok şeyi doğru yapıyorsun demektir."

"Neden sana tüm bunları itiraf ediyorum?"

"Çünkü benimle yatmak istiyorsun."

Tanrım, çok komik.

Ve haklı, ama ben kendi kafamdan çıkıp çekici bir kadının benimle bir gece içkisi içmesinden keyif almaktan çok uzağım.

"Dizi bu kadar büyük bir başarı elde etmeden önce bile, kimseye çocuk sahibi olmak istemediğimi itiraf etmezdim. Ya da

Lana bana hamile olduğunu söylediğinde ona da aynı şeyi söylemiştim."

"Hiç bir kadını benim yüzümden hapse attırdın mı?"

Tanrım, yardım et, beni gerçekten güldürdü. "Hayır."

"Fark bu olmalı. Beni en düşük noktama düşürdün, şimdi de kendini en düşük noktada göstererek telafi ediyorsun. Ve Simon? Sen iyi bir babasın. Buraya nasıl geldiğin önemli değil, her gün yaptıkların çok daha önemli. Oğulların sana güvenebileceklerini biliyorlar. Onları sevdiğini biliyorlar. Bunun için kendine güven."

Yutkunuyorum ve cevap vermiyorum.

Sesim, onun inancının benim için ne kadar önemli olduğunu ele vermeden bunu destekleyemez.

Yanımda yer değiştirir ve çanta yine hışırdar.

Bir dakika sonra, bacağıma başka bir şey konur.

"Çilekli kekini ye," diyor bana. "Sonra da başka ne itiraf etmek istediğini görelim."

Yine yutkunuyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır. Hudson ben duşta iken yaptı. Hindistan cevizi sütü ve saf yağ kullanması emriyle ve yapmazsa gitarını saklayıp soğuk algınlığı olan bir çocuk bulup ona üfleyeceği tehdidiyle."

Kalbim, güneşli bir kayanın üzerindeki tereyağı yığını gibi yumuşuyor.

Süt ürünlerini iyi tolere edemediğimi bir veya iki kez hatırlamak bir şey.

Sürekli hatırlamak ise Lana'nın bile başaramadığı bir şey.

Ve bu, kalbimi ısıtmaktan daha fazlasını hissettiriyor.

Bu akşam erken ayrılmam gerektiğini düşündürüyor. Birkaç hafta sonra ayrılacak bir adamla yaz aşkı yaşamak isteyen bir kadına gerçek bir sevgi besleyemem.

"Kardeşinin gitarını saklamak ve ona soğuk davranmak bir tehdit mi?"

"Üniversiteden mezun olduğunda rock yıldızı olmak istiyor. Ve sonunda yazın geri kalanında şehirde birkaç konser ayarladı."

"Buna izin mi veriyorsun?"

"O reşit bir yetişkin ve ona bir yedek kariyer olması için eğitim alanında bir diploma alması için ikna ettim. Tüm planlarımı resmi olarak belirledim."

kardeşlerimi başarılı bir yetişkinliğe hazırladım ve şimdi onlara dırdır etmeyen, istemediği hayat tavsiyeleri vermeyen havalı abla oldum. Ayrıca, ünlü olduğunda, benim gençlik yıllarımdan kalma ve onun için utanç verici olduğunu düşündüğü en sevdiğim grupların konser biletlerini bana alması gerektiğini söyledim. Tıpkı Griff'in, buradan ayrılıp bir beyzbol takımı olan bir şehre taşınırsam, istediğim herhangi bir beyzbol takımının sezonluk biletlerini bana alması gerektiği gibi.

"İki genç adamı daha yetiştirmek ister misin? Üniversiteye girmeden önce sadece altı yıl okulları kaldı ve ben nakit para ve orgazmlarla ödeme yapabilirim."

Kadın gülüyor. "İmkanı yok. Özellikle de bu orgazmlar hala efsanevi olduğu için."

"Öyle mi? Bu öğleden sonra otobüste bir karşılaşma hatırlıyorum..."

"En iyi performansım." "Hadi ama Bea..."

"Sana söylemediğim başka bir şey daha var."

"Neymiş o, lütfen söyle?"

"Aslında yetenekli aktrislerin soyundan geliyorum. Annem, ben büyürken toplum tiyatrosunu yönetiyordu ve tüm gösterilerinde rol alıyordu. Yeteneklerimin çoğunu ondan aldım."

"Ve sana sahte orgazm yapmayı mı öğretti?"

Onun gülümsemesini görebilmeyi gerçekten çok isterdim, ama hissetmek de neredeyse aynı şey. "Evet. Neyse ki ben onların tek kızıyım. Aksi takdirde kız kardeşime de öğretmek zorunda kalırdım ve bu çok garip olurdu."

On dakika önce bunu imkansız bulurdum, ama Bea'nın hayali kız kardeşine sahte orgazmın inceliklerini anlatırkenki halini düşününce gülüyorum.

Gülüyorum.

Hafif hissediyorum.

Sanki dünya sonunda düzelecekmiş gibi.

Çocuklarım öğrenecek, büyüyecek ve çoğunlukla işlevsel yetişkinler olacaklar.

Profesyonel olarak daha fazla başarı elde edebilirim ya da edemeyebilirim — Bea ile ne kadar çok zaman geçirirsem, stüdyoya teslim etmeden önce bu senaryoyu değiştirip gerçek ilham kaynağını gizlemek için ne kadar çok kafa yorduğumu fark ediyorum.

bu senaryoyu deęiřtirmenin yollarını dūřūnūrken buluyorum kendimi, stūdyoya teslim etmeden ōnce gerēek ilham kaynaęını gizlemek iēin — ama sorun deęil.

Zamanım var.

Ve Bea ile geēireceęim zamanım var.

"Sen ruhuma iyi geliyorsun," diyorum ve garip bir şekilde, bunu sōyledięime hemen pişman olmuyorum.

"Bana beř dakika ver, bunu dūzeltebilirim." Telefonunun flařı yanıp sōner. "Daha iyi. Karanlıkta iēebilirim. Karanlıkta ēilekli kek yiyemem."

Bana gūlūmsen, gamzeleri belirir, sonra ēilekli kekten bir parēa ēatalıyla aęzına atar, ēilek suyu ēenesinden ařaęı damlar ve dūnyadaki tūm yanlıřlıklar arka planda kaybolur.

Ona doğru eğilip ēenesinden ēilek suyunu sildim, sonra başparmağımdaki tatlı tadı emdim.

Beni izliyor, o kadar yakın ki onu net bir şekilde gōrebiliyorum, gōzleri fal taşı gibi aēılmış, dudakları aralanmış, nefesi hızlanmış.

Bakiřları dudaklarıma dūřūyor. "Bunu yapmaya devam et." "Henūz hayal kırıklıęına uęramadım."

Dili alt dudağını yaladı.

ēilekli kekimi ve biramı kenara koyuyorum. Sonra onunkileri de alıp kenara koyuyorum.

"Amacım bu değildi," diye fısıldadı, ben parmaklarımı saēlarına geēirip ağzımı onun ağzına yaklaştırırken.

"Amacın neydi?"

"Sadece arkadař olmak iēin. Bir arkadařa ihtiyaēın olabileceęini dūřūndūm." "Seni ōpmeme itirazın varmı?"

"Hayır."

"Seni ōpmemi *ister* misin?" "Evet."

"Gūzel. ēūnkū ben de seni ōpmek istiyorum." Gūlūmsūyor.

Gōz kapakları kapalı, gūlūmsūyor, gamzeleri ortaya ēıkmıř ve ben kendimi...

Ōzgū

r.

Gūve

nde.

Evimde.

Kabul edilmiş. Her şeyimle.

Dudaklarımla onun dudaklarına dokunuyorum. "Sakıncası yoksa ışığı kapatır mısın?"

Telefonuyla uğraşır ve sonra her şey tekrar karanlığa bürünür, gece sadece yıldızların ışığıyla aydınlanır.

Ay yok.

Dışarıda ev ışıkları yok.

Komşuların ışıkları akşamları rahatsız edecek kadar yakın değiller.

Sadece Bea ve ben varız, o bir elini boynuma dolarken diliyle alt dudağımı yavaşça inceliyor.

Gecenin sesleri etrafımızı sarıyor — cırcır böcekleri, kurbağalar, uzaktaki bir köpeğin havlaması — ama ben Bea'dan gelen seslere çok daha fazla ilgi duyuyorum.

Dudaklarını ısırduğımda çıkan küçük inlemeler.

Elimi bacağına ve elbisesinin altına kaydırduğımda küçük inlemeler.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye soruyor ağzıma.

"Bu sefer bizi rahatsız eden herkesi kovarım ya da tutuklatırım." O yumuşak kıkırdama.

O yumuşak kıkırdama, önümüzdeki on yıllar boyunca rüyalarımda yaşayacak. Saçlarımda parmaklarının hissi de öyle.

Beni yanına, yere çekişi.

Bacaklarını kalçalarıma dolayarak beni kendine çekmesi ve bacaklarının arasına sıkıştırarak penisimin heyecanla şişmesi.

Gözlerim kapanıyor, o bu öpücüğü kontrol altına alırken, dilinin benimkine karşı yavaş, metodik kayışı, işkence gibi bir rahatlıkla beklentimi artırıyor.

Hâlâ onun üzerindeki çilek tadını alabiliyorum ve dilim, orgazma yakın halinin baş döndürücü, lezzetli tadını da hatırlıyor.

Uzun zamandır yaşadığım en iyi işkence.

Ellerimle onun kıvrımlarını öğrenmem için bana zaman tanıdı. Vücudunun, nereden okşanmaktan hoşlandığını gösteren işaretlerini deşifre etmem için.

Fısıltı kadar yumuşak dokunuşları mı yoksa agresif okşamaları mı tercih ettiğini. Her ikisini de, öyle görünüyor.

Onu dokunduğum hiçbir yer, vücutlarımızın birbirine karıştığı hiçbir şekilde, o öpücüğü derinleştirerek,

ve gömleğimin düğmelerini tırmalayana kadar vücudumu keşfetme
çalgınlığıyla karşılık vermiyor.

Onun elbisesi yırtık yukarı etrafında kalçalarının kalçalarının
etrafında ben iz izlerken kasiğini kapatan dar iç
çamaşırını izlerken.

Dantel

li.

Küçük

Siyah mı? Kırmızı mı? Pembe mi?

Her seçenek gözlerimi kamaştırıyor.

Başparmağımı ipli bel bandının altına geçiriyorum. "Bunları senden
ısırmak istiyorum."

"Bunun için yeterince iyi bir çocuk oldun mu?"

"Senin için hamburger satmak için çıplak dolaşmak yeterince iyi değil miydi?"

Pantolonumun üzerinden sertleşmiş penisini avuçladı. "Bu özel bir
gösteri değildi."

Onu, siyah dantel iç çamaşırlarından başka hiçbir şey giymeden
yatağında uzanmış, kendi klitorisini okşayarak ve göğüsleriyle
oynayarak beni soyunmamı izlerken hayal ettikçe, penisim daha da
sertleşiyor.

Onu kaldırıp yatak odama taşımalı ve fantezimi
gerçekleştirmeliyim, ama şu anda yürüyemiyorum.

Bacaklarıma yeterince kan gitmiyor.

Tüm kan penisimde toplanmış
durumda.

"Korkarım ki özel gösteri rezervasyonları gelecek hafta için doldu,"
diye fısıldıyorum boynuna.

O gülüyor. "Kim
tarafından?" "Özel bilgi."

"Yani, karınla aranız bozuk ve önümüzdeki hafta çocukların olmadan
geçirebileceğin tek gece bu ve aslında hiç bilet kalmamış mı?"

Soruyu penisimi bir kez daha okşayarak vurgular. Gözlerim şaşırır
olur.

Taşaklarım gerildi.

Ciğerlerim çalışmayı durdurur.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Lütfen durma."

"Bunu mu?" diye soruyor, pantolonumun üzerinden
beni okşayarak. "Evet."

"Ama bunu yapsam daha iyi olmaz mı?"

Pantolonumun düğmeleri birden açıldı ve o iki elini de boxerımın içine soktu, şimdi beni okşuyor.

"Evet."

Nefes almakta zorlanıyorum ve ellerimle ne yaptığımı ya da gözlerimin bir daha açılıp açılmayacağını bilmiyorum, ama tanrım, yardım et, onun pürüzsüz, sıcak elleri benim aletimde ve - Tanrım - şimdi de testislerimi okşuyor - bir kadınla birlikte olmaktan ne kadar zevk aldığımı unutmuşum.

Sadece tahammül etmekten ziyade, takdir ettiğim bir kadınla birlikte olmaktan daha çok.

"Sana dokunmak beni ıslatıyor," diye fısıldıyor boynuma. "Beatrice."

"Evet, Simon?"

Gülümsüyor. Sesinden anlaşılıyor.

Ve bu da benim sikimi onun elinde daha da sertleştiriyor. O gamzeler.

Onun gamzelerini yalayabilirdim, ama gamzelerini

göremiyorum. "Benim... prezervatifim... yok," diye nefes nefese söylüyorum.

"Bunu planlamamıştım, ama bu hazırlıklı olmadığım anlamına gelmez." Testislerimi okşayan el kaybolur, bu da beni çantanın hışırtısı eşliğinde oldukça erkeksi olmayan bir iniltiye boğar.

Sonra elleri tekrar bana dokunur ve her şey yoluna girer. "Elbisen bütün akşam beni çıldırttı," diye nefes nefese söylerim. "Onu üzerimden çıkarmayı hayal ettin mi?"

"Evet."

"Yemek boyunca mı?"

"Evet."

"Yaramaz adam."

"Tanrım, bana bir daha öyle de."

Penisimi kavrar ve prezervatifi aşığı doğru kaydırır. "Bana başka bir müstehcen şey söyle."

"Umarım dizlerine çim lekesi bulaşır." Eli durdu.

Onu tutup yoluna devam ettiriyorum. "Bu yeterince müstehcen değil miydi?" "Bu... iki kat müstehcen. Etkilendim."

"Rica ederim, hayatım."

Kahkahası yumuşak ve nefes nefese. "Yaramaz, yaramaz adam."

Sonra tekrar beni öpüyor, bacağını bir kez daha kalçalarımın üzerine atıyor, dantelle kaplı amcığı sikimi tahrik ediyor.

"Bunları çıkarmalısın." Bandın altını parmağımla okşuyorum. "Öyle mi?"

"Beatrice Best, sen çok kötü bir alaycısın."

Külotunun içine parmağımı soktuğumda nefesi kesiliyor. "Tek ben değilim."

Canı cehenneme.

Onları kenara çekiyorum ve penisim sıcak, kaygan teninde kayıyor.

Tanrım, bu lanet prezervatif olmadan onu hissetmeyi ne kadar isterdim. Yatağımda.

Odanın etrafında peri ışıklarıyla.

Gül yapraklarıyla.

Ama gecenin müziği, akşamın cıvıltıları ve gece böceklerinin şarkıları, onları saklayacağım.

"Sanki ebeveynlerimizden saklanıyormuşuz gibi," diye fısıldadı ve vücudunu benim penise kaydırıldı.

Onun amının beni sıktığı hissiyle gözlerim yine kayıyor. "Sanki kötü bir şey yapıyormuşuz gibi mi?" diyorum.

"Çok kötü." Kulağımı, sonra da çenemi ısıırıyor.

Onun içine giriyorum ve bir kez daha nefesinin kesildiğini duymanın zevkini yaşıyorum.

"Yaramaz olmaktan hoşlanıyor musun?"

Vücuduma karşı sallanıyor, en kolay ritme girerken benim itmelerime uyum sağlıyor, bu da benim taşaklarımı çok çabuk sıkılaştırıyor ve penisimi çok fazla gerginleştiriyor.

Hayal kırıklığına

uğratamam. Bu gece

olmaz.

İlk seferinde

olmaz.

Bea ile olmaz.

"Her zaman iyi bir kız." Ellerini göğsüme bastırıp kendini kaldırıyor ve beni daha sert bir şekilde sürüyor.

"Her zaman mı?"

Karanlıkta göğüslerini bulduğumda, elbisesi altında sallanarak benim sikimde sallanırken, bir kahkaha atar ve bu kahkaha bir iniltiye dönüşür. "Al... *Tanrım*, daha sert sık."

Onun isteğini yerine getirip parmaklarım ve başparmaklarımla meme uçlarını daha sıkı sıkıştırırım.

Vücudu sarsılır ve bana sürtünür, dizginlenmemiş bir coşkuyla benim sikime sallanır. "Oh tanrım, bu çok iyi."

Alnımda ter damlaları oluşur. O benim üstümde sarsılırken, kığım ve bacaklarım zorlanarak ona ayak uydurur. Zavallı sikim neredeyse dayanamayacak hale gelir ve dayanmak gittikçe zorlaşır.

"Bea."

"Evet?"

"Sütyen giymemişsin." "Rica ederim."

Onun cevabı beni güldürdü, ama gülmek penisimin boşalma eşiğine daha da yaklaştırdı ve kontrolümü yeniden kazanmak için nefesimi tuttum. "Bea..."

"Sen de hoşlanıyor musun?" Gömleğimi kenara itip başparmaklarıyla meme uçlarımı okşadı ve o anda boşalmamak için tüm kontrolümü kullanmam gerekti.

"Evet," diyorum.

"Simon?"

"Evet?"

"Ben... ben... işte... geliyor..."

Kız, amcığı benim sikimin etrafında titrerken kalçalarını sertçe bana bastırıyor, sonra içimden sıkıyor, iç spazmlarına eşlik eden memnuniyet dolu inlemelerle, ben de başımı yere bırakıp tam bir memnuniyetle inleyerek kendimi bırakıyorum.

Yıldızlar Bea'nın üzerinde daha parlak parıldıyor, yumuşak ilahileri gecenin müziğine eşlik ediyor. "*Evet, evet, çok iyi, aman Tanrım, evet.*"

Kesinlikle katılıyorum, Beatrice.

Onun içine boşalmak, uzun zamandır yaşadığım en enfes deneyim.

Bunun bitmesini istemiyorum.

Sadece burada, şu anda, Bea'nın amcığı benim sikimi okşarken, ikimiz de sonsuz bir orgazm dalgasının üzerinde sörf yaparken var olmak istiyorum.

Ama onun yüzünü görmek istiyorum.

Arzuyla dolu güzel yeşil gözlerini görmek istiyorum.

Kızardığını görmek istiyorum.

Heyecanlandığında gamzeleri ortaya çıkıyor mu?

Vücudu gevşerken ve bana yaslanıp başını boynumun kıvrımına gömerken, tüm bunları düşünüyorum.

Kendi orgazmımın son dalgası diner ve uzun süredir uyguladığım kuralımı bozarak, kollarımı onun sırtına doluyorum ve ikimiz de nefesimizi toparlarken onu kucaklıyorum.

Bu gece bunu hak etmediğime eminim.

Ve bunu hak edip etmediğimi hiç umursamadığımdan da eminim.

"Tamam," Bea sonunda sessizce söyler.

"Anlamadım?"

"Testi geçtin. Bu arkadaşlık ilişkisini sürdürebiliriz." Bir an için bulanık yıldızlara bakarak gözlerimi kırpıştırırım.

Ve sonra en beklenmedik şey olur. Kahkahayı patlatırım.

Belki Bea benim için iyi olacaktır. Bir arkadaş olarak.

Sadece kısa bir süreliğine. Olması gerektiği gibi.

SADECE İYİ SEKS, AŞK DEĞİL

Bea

"BU SABAH KİMSE NEŞELİ," diyor Daphne, Perşembe sabahı kahve makinesini çalıştırmak için yanımdan geçerken.

"Ben hala yarı uykulu bir şekilde burada duruyorum." "Gülümsemeyle."

Bir peynir bloğunu kaldırıyorum. "Yarı uykulu halimle bile, buzdolabında gizlenmiş biberiye ve deniz tuzu gouda peyniri bulduğumda gülümsüyorum."

Daphne'nin saçı berbat durumda. Uykusunda şeytanlarla savaşmış gibi görünüyor ve gözlerinin altındaki torbalar, bütün gece yaklaşık kırk beş dakika uyuduğunu gösteriyor.

Ama yine de bana sırıtıyor. "Dizlerinde güzel çim lekeleri var." "Oh, lanet olsun, eve geldiğimde onları temizlediğimi sanıyordum."

"Umutsuz romantik vajayjay bugün nasıl?"

"O ve ben, yaz sonunda gideceğini bilerek onu ne kadar sevebileceğimi müzakere ediyoruz."

"Mahvoldun, değil mi?"

"Hayır." Evet.

"İkinizi de duyabiliyorum," diye Hudson oturma odasından homurdanıyor.

Ve şimdi uyanık sayılırım ve Daphne'ye gülümsüyorum. "Yine de buna değer," diye fısıldıyorum.

Cidden, öyle. Öyle.

Yaralanacağımı biliyorum.

Ama bu, o zamana kadar eğlenmemek için bir neden değil. Sanki bir şekilde incinmeyecekmişim gibi davranırken.

Lanet olsun, umutsuz romantik vajina.

Sesimi yükselterek konuyu değiştiriyorum. "Neden bütün gece uyanık kalmış gibi görünüyorsun?"

Burnunu kırıştırıp kafasını buzdolabına sokuyor, soruyu açıkça kaçınıyor.

"Daaaapphhnneeeeeeee," diye sızlanırım. "Ne olduuuuuuuu?"

"Sana böyle konuşmayı öğreten kardeşlerini nefret ediyorum."

"Griff'ti ve ben de ondan nefret ediyorum," diyor Hudson.

Oturma odasının ışıkları hala kapalı ve onun uyku alışkanlıklarına saygı göstererek sadece ocağın üzerindeki ışığı açtım, ama buzdolabının ışığı mutfığı daha da aydınlatıyor.

En iyi arkadaşımı dürttüm. "Hadi ama. Anlat da çözebilelim."

"Bunu çözemezsin."

"Ben süper kadını. Her şeyi yapabilirim."

"Alınma Bea, ama orgazm olmak seni süper kadına dönüştürmez."

"Tekrar söylüyorum, seni hala duyabiliyorum," diyor Hudson.

Daphne, içinde lazanya artıkları gibi görünen bir cam saklama kabını alır ve kahve makinesi yüksek sesle çalışmaya başlarken buzdolabını kapatır.

"Senin işin mi?" diye tahmin ediyorum.

O homurdanır ve lazanyayı mikrodalgaya atar. Eminim bu bir *hayır* homurdanmasıdır.

"Arkadaşlarınla

ilgili bir sorun

mu?" Bir

homurtu daha.

"Ailenle mi?"

"Lanet Margot." Mikrodalgada lazanya dönüp dururken ve kahve makinesi gürültüsünü artırırken, o mikrodalgaya bakıyor. "Babamız, eski sevgilisinin babası hapisten çıktıktan sonra ona bir şans daha vermesi için ısrar ediyor, ama ben... Onlar birbirlerine uygun değiller. Eğer gerçekten ruh ikizi olsalardı, o zaman başka olurdu. Ama o, Margot için *kolay* bir erkek. Ona *uygun* değil. Anlıyor musun?"

"Sanırım. Onu geri istiyor mu?"

"Sürekli, başka kimseyle çıkmıyorum ve stratejik iş avantajları olur diyor. Sanki bu, kalbini kıran eski sevgilisiyle yeniden bir araya gelmek için bir nedenmiş gibi."

"Eğer onun kalbini kırdıysa... orada bir şey vardı."

Kız burnunu kırıştırdı. "Belki. Ben hep onun, onun kaybından çok, onunla ilgili hayallerinin yıkılmasından dolayı kalbi kırık olduğunu düşünmüştümdür. Sanki onun yasını tuttuğu şey, o değil de, aşık olma ve evlenme hayallerini gerçekleştiremeyeceği içinydi."

"Oh. Bu karmaşık bir durum."

"Evet. Ondan mutsuz değildi ve onu terk ettiğinde onu çok incitti, ama sıkıcıydılar. Sıkıcı ve mutsuz olmamak, bir ilişki için asla iyi bir kriter değildir."

"Zehirli ya da taciz edici olmaktansa sıkıcı olmayı tercih ederim."

"Hayır. Bekar olmayı kabul edersin. Sıkıcı olmayı asla kabul etmezsin. Ve o *çok sıkıcı*. Çok sıkıcı. Sıkıcılığı yeniden tanımlıyor. O kadar sıkıcı ki."

"Adam neden hapiste?" Hudson mutfağa girer, görünüşe göre dedikodulara yeterince ilgi duyduğu için gönüllü olarak uyanmıştır.

"Onun eski sevgilisi değil. Babası."

"Her kim olursa olsun. Ne yaptı?"

Cevap vermek yerine, Daphne telefonunu çıkarır, ekranı parmağıyla kaydırır ve sonra ona uzatır.

Hudson boğuk bir ses çıkarır. "Oh, lanet olsun—kız kardeşin o aileyle çıkmış mı?"

"Bütün aile değil. Sadece tek oğlu."

Omzunun üzerinden bakıp birkaç yıl önceki manşeti okudum. "Miles2Go CEO'su Zimmerte Para Geçirme ve Şarap Sahtekarlığı Davasında Dört Yıl Hapis Cezasına Çarptırıldı."

"Onlar benzin istasyonu marketleri işletiyor, biz oteller işletiyoruz..." Daph, mikrodalgadan lazanyayı çıkarırken yüzünü buruşturur. "Margot, babasının söylediği her şeyi yapan uslu kız, Oliver ise babasının söylediği her şeyi yapan sıkıcı çocuk..."

İyi kız denilince vücudum istem dışı kızardı. Dün gece Simon'a benim de her zaman iyi kız olduğumu söylemiştim.

Ve sonra bana hayatımda yaşadığım en harika orgazmı yaşattı. Onun arka bahçesinde.

Giysilerimiz hala yarı yarıya giyinikken, bu garip bir şekilde onu daha da ateşli hale getirdi.

Titriyorum, gülümsüyorum ve Daphne ile Hudson'ın ikisinin de bana baktığını fark ediyorum.

Kahretsin.

Bir şey kaçırdım.

"Kız kardeşinin yaptıklarını kontrol edemezsin, ama o hazır olduğunda ona farklı bir bakış açısı sunmak için yanında olabilirsin," diyorum.

"Bu yüzden onunla konuşmalısın. En büyük kızından en büyük kıza."

Ah.

İşte kaçırdığım şey buydu.

"Deneyebilirim, ama Daph, anne babamız öldüklerinde milyarlarca dolarlık uluslararası bir şirketi yönetmiyorlardı... Margot'un istediği şey benim isteyebileceğim bir şey değil. Hatta ihtiyacım olan bir şey bile değil."

"Zengin olmak, her şeyden önce aşkı istememen gerektiği anlamına gelmez. Ve Oliver'ın onu hak ettiği şekilde sevebilmesi imkansız."

Haklısın. "Tamam. Onunla ne zaman konuşmamı istersin?"

"O aptal hapisten çıkana kadar birkaç haftamız var."

"Sence tekrar ziyarete gelir mi?" Bu pek olası değil, bunu biliyorum. Dört ay önce Daphne'nin yanına taşındım ve geçen hafta sonu Margot'u o zamandan beri ilk kez gördüm.

Bu yüzden Daphne başını salladığında şaşırmadım. "Video görüşmesi yaparız. Ya da Griff ne zaman New York'a gelecek?"

"Eylül," diye cevapladı Hudson hemen, ben de biliyordum. İkimiz de onun yerel maçını ne zaman izleyeceğimizi biliyoruz.

Daphne burnunu kırıştırır.

"Belki Simon Bea'yı şehre götürmelidir," diye ekliyor kardeşim. "Biz sadece arkadaşız," diyorum.

İkisi de bana bakıyor.

Sonra ikisi de dikkatle dizlerime bakar.

Dün gece duşta çim lekelerinin hepsini çıkardığımı sanıyordum.

Belli ki çıkmamış.

"Arkadaşlar... arkadaşça şeyler yapan arkadaşlar," diye ekliyorum. Daphne gülmeye başlıyor.

Hudson homurdanır.

Ve telefonum çalar.

Üçümüz de mutfağın küçük köşesinde, posta ve telefon şarj cihazlarının yığıldığı yere doğru dalıyoruz.

Hudson önce ulaşır ve boynunu ve aptalca erkek gücünü kullanarak telefonumu benden uzak tutar ve berbat bir İngiliz aksanıyla mesajı okur.

"Bu korkunç yavaş bilgisayarda günlük yazımı bitirdikten sonra, çocuklarımla birlikte gölde kürek çekmeye ne dersin? Tekneler dört kişilik ve sadece üçümüz olursak daireler çizmekten korkuyorum."

"Fizik hiç sevdiğim bir konu olmadı, ama o kürekli teknelerin nasıl çalıştığını ben bile biliyorum," diyor Daphne. "Aslında sana ihtiyaçları yok."

"Simon'la gitmelisin," diyor Hudson. "Jake'in restoranı sürekli dolup taşıyor çünkü yeterince insan onun berbat olduğunu bilmiyor. O yüzden Simon'ın yıldız gücünü kullanarak burger otobüsüne müşteri çek."

"Jake'in restoranı yepyeni ve herkes hala meraklı," diyor Daphne. "Gayrimenkul işinde başarılı olabilir, ama restoran dünyasında başarılı olacağını sanmıyorum. Bir ay daha dayanamaz. Bea ise dün muhteşem bir satış günü geçirdi."

"Çünkü Simon onun için çıplak dolaştı ve büyük bir kalabalık çekti."

"Gördün mü? Ben de bunu söylüyorum. Oliver, Margot ve Aurora Gardens için tatil paketleri satmak için *asla* çıplak dolaşmaz. O, zor durumda kaldığında ona yardım etmek için vücudunu kullanacak bir erkeği hak ediyor."

Telefonum yine çaldı.

Hudson yüzünü buruşturuyor, ama yine de telefonu benim ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. Bu, ekranı göremeyeceğim anlamına gelmiyor tabii.

Çilekli kekin resmi ve kısa bir not var.

Simon: Ayrıca, kahvaltı için teşekkürler. Çok lezzetliydi.

Ve Şimdi kahvaltıda Simon'ı yiyebilmeyi diliyorum. Evet.

Hiç de bir anda kafam karışmıyor.

"Neden ben de rahat seks yapan biri olamıyorum?" diye soruyorum Daphne'ye. "Neden vücudum, penisiyle birazcık yetenekli olan herkese aşık olduğumu bana ikna etmeye çalışıyor? Üstelik karanlıktı. Penisini bile *görmedim*."

"En büyük kız sendromu," diye cevaplıyor.

Hudson öğürür gibi bir yüz ifadesi takınıyor ve telefonumu bana uzatıyor. "Duş almaya gidiyorum."

"Keçi yogasından önce mi?" diye soruyorum.

"Sıcak suyu bitirme," diye ekliyor Daph. İkimize de orta parmak gösterip koridora doğru yöneliyor. Daph bana kaşlarını çatıyor.

"Ne? Şimdi ne var?"

"Margot'la konuşmanı yeniden düşünüyorum. Eğer bir erkeğe aşık olmak için tek gereken yarı yarıya iyi seksse..."

"Ona aşık değilim. Vajinam ona sırlıslıkam aşık. Arada fark var ve artık ne olduğunu biliyorum. Ayrıca, yarı iyi bile değildi. En üst seviyedeydi."

"Yine de yeniden düşünüyorum."

Telefonum bir kez daha çalıyor. Yine Simon arıyor.

Simon: Çocuklar, Lana'nın annesinin komşuları ve Tank ile Pinky'nin doğrudan gözetimi altında bir bakım evinin bahçelerine yardım etmeye gönderildi, bu yüzden bu akşam senaryomu yazmaya karar verirsem, birdenbire sabahım boş kalacak. Birinin keçi yogasından bahsettiğini hatırlıyor muyum? Sen katıldın mı?

Meraklandım ve programına uyarsa seninle birlikte gitmek isterim.

"Belki aşık değilsin, ama..." Daph dolaptan bir kahve fincanı alır ve kahve makinesi hazır olduğunda kendine bir fincan doldurur.

"Stüdyonun, bir kadınla görülmesinden dolayı aldığı ilgiden hoşlandığını söyledi. Biz arkadaşız. Avantajlı arkadaşız. Son."
Telefonum yine çalıyor.

Simon: Çok fazla mesaj attığım için özür dilerim. Parmaklarım kendi kafalarına göre hareket ediyor, ki bu, dün gece sen gittikten sonra yazdığım onca şeyden sonra imkansız olmalı, ama yine de yazmaya devam ediyorlar.

"Onun sevimli mi yoksa sinir bozucu mu olduğuna karar veremiyorum," diyor Daphne. Gülümsüyorum.
Elimde değil.
"O... şey, bence o *Simon*." Ona mesaj atıyorum...

Ben: Günaydın. Dizlerimde hala çim lekeleri var ve görünüşe göre gülümsemeye devam ediyorum. Bu sabah keçi yogasından başka bir şey yapmaya ne dersin? Lucinda Camille her zaman keçi yogasına gider. Sinir bozucu biridir.

O benim cevabımı okumaya vakit bulamadan telefonum çalıyor.
Ve bir kez daha gülümsüyorum.
Daphne bana gülümsüyor. "Odama gidip yemek yiyeceğim."
İtiraz etmeden önce, o çoktan gitmiş, arkasında lazanya ve kahve kokusu bırakmış.

Ve ben Simon'ın aramasına cevap veriyorum. "Günaydın."
"Kardeşini, Camille adlı kadına haber vermeden başka bir yerde ayrı bir keçi yogası seansı düzenlemeye ikna edebilir miyiz?"
Evet.

Sadece sesini duymak bile vajinamın titremesine ve kalbimin ay gözleri yapmasına neden oluyor. "Camilles'e savaş açıp sonra da kasabayı terk edemezsin."

"Yani, o kadın beni sürekli kendi yemeğine davet ettiği için, kendi rakip cinayet gizemi yemeğimi düzenlememeliyim."

"*Hayır*. Bu sadece durumu daha da kötüleştirir."

"Dünyada en çok neyi nefret ettiğimi biliyor musun?"

"Süt içmekle, aslında mutlu olmadığın halde ailene mutlu olduğunu göstermek arasında bir şey mi?"

Aramızda sessizlik hakim. Bu

alışılmadık bir durum.

"Yoksa... başka bir şey mi?" Sanırım.

"Hayır, tam isabet ettin," diyor. "Oldukça zekice bir gözlem. Aferin. Aslında, benim söylemek istediğimden bile daha isabetliydi."

"Ne demek istemiştin?"

"Zorbalar. Zorbalardan nefret ederim."

"Jake ile çıkarken Bayan Camille çok nazikti." "Sana ona *Bayan Camille* demeni mi söyledi?"

"Evet."

"Bu, kayınvalidenin rolünü seçmek için seçmelere katılan bir kadın için çok garip. Lana'nın annesini ilk adıyla çağırmama bile izin var, oysa annesi benden çok hoşlanmaz."

Çaydanlığı alıp su doldurmaya başlıyorum. "Senden hoşlanmıyor mu?"

"Tanrım, hayır. Bizim evlenmemizi istiyordu ve bunun gerçekleşmemesi tamamen benim suçum."

"Lana evlenmek mi istedi?"

"Kesinlikle hayır. O zamanlar berbat bir avdım. Hala da öyleyim, ama şimdi biraz şöhretim ve param var."

Adam beni çok güldürüyor. "Ama yine de evlenmemen senin hatan mı?"

"Anne mantığı. Kızının evlenmeden anne olmak istediğini kabul etmektense beni suçlamak çok daha kolay. Peki, keçi yogası saat kaçta başlıyor? Bayan Camille'e bir şey söylemek istiyorum."

"Simon."

"Ah, harika bir öneri. Gömleksiz yapacağım. Hatırlattığın için teşekkürler."

"*Simon.*"

"Beni azarladığında çok tahrik edici olduğunu biliyor musun?"

Yüzüm kızarır. "Bu keçi yogasını daha zor hale getirecek."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu kabul ettiğine çok sevindim. Bir saat sonra orada görüşür myz? Ayrıca, kendi cinayet gizemi akşam yemeğimi düzenlemeye resmi olarak karar verdim. Çok eğlenceli olacak, değil mi?"

"Simon..."

"Evet, lütfen adımı tekrar söyle."

"Sen yokken çocukların yine burada yaşamak zorunda kalacak."

"ocuklarım mı? İnsanları hapse attıran partiler düzenleyen, köpekleri çalmaya çalışan ve altı yetişkinin gözetimi altında olsalar bile bir tür yaramazlık yapmaya meyilli olan çocuklar mı? O ocuklar mı?"

Ağzımı açıp tekrar kapattım. Hudson mutfağa geri döndü.

Keçi yogası için giyinmiş, grubunun tişörtünü ve pamuklu şortunu giymiş.

"Ne?" diyor bana. "Bir bak."

"Tamam," diyorum Simon'a. "Bir saat sonra keçi yogasında buluşuruz." "Ve benim cinayet gizemi akşam yemeğine gelmek için tarihi ayırırsın." Kahkahayı basıyorum.

Elimde değil. "Tabii. Katılacağım. Ama sen yaramazlık yaparsan Bayan Camille hamburger otobüsüne yanan köpek kakası atarsa, bana yenisini alacaksın."

"Anlaştık."

ESKİ SEVGİLİLER VE KEÇİLER

Simon

"Bunun Athena's Rest'te olduğunu nasıl bilemedim?" Bea'ya soruyorum, onunla birlikte, benim mülkümden çok uzak olmayan, açık hava sineması olduğu belli olan bir yerin yanındaki, kapılı bir bölümdeki akçaağaç ağacının altında otururken.

Ağaçların önünde ahşap bir çerçeveye yerleştirilmiş büyük bir ekran var, ancak ekranın ekran malzemesinden ziyade boyalı metalden yapıldığını düşünüyorum. Ayrıca, yoga dersi için çitle çevrili alanın dışındaki otlarla kaplı, yabani otların büyüdüğü zeminde düzenli aralıklarla direklere yerleştirilmiş hoparlörler var. Küçük keçi yoga çitimizin arkasında, mutfağı barındıracak kadar büyük bir kulübe var, şüphesiz bu popcorn standı.

Ve bu gerçekten çok hoş.

"Yeterince dikkat etmediğin için mi?" diye gülümseyerek cevap veriyor.

Dar, rahat şortlar ve pembe bir yelek giymiş, güneş gözlüğü takmış, kıvrıkcık saçlarını dağınık bir topuz yapıp, yoga matının dışarı çıktığı bir çanta taşıyor ve onu çok öpmek istiyorum.

Ancak, ben yaklaşmadan bir keçi aramıza giriyor.

Kız keçinin kıcını okşadı. "Ryker gelmene izin verdi, ha? Çocuk pozunda kendi şeridinde kal, tamam mı?"

"Bu sinema hala faaliyette mi?"

"Muhtemelen yedi ya da sekiz yıldır satılık." "Öyle mi?"

"Evet. Lise yıllarım boyunca arkadaşlarımla buraya gelirdim, ama eve geri taşındıktan kısa bir süre sonra bu gelenek sona erdi."

Hudson da bize katılır ve içinde yoga matı olan çantasını yere bırakır. "Söylentilere göre Bayan Camille, özellikle topluluk tiyatrosunun gösterileri olduğu hafta sonlarını kontrol edebilmek için, burayı satın almak üzere bazı yatırımcıları bir araya getirmeye çalışıyormuş."

"Bu... bir işletmeyi satın almak için oldukça iyi bir neden."

"Daph'ın en büyük pişmanlığı, güven fonunu kaybetmeden önce burayı satın almamış olması." Bea bana gülümser. "Her hafta sonu eski korku filmleri gösterirdi."

"Ve büyük bir kalabalık olurdu," diye Hudson da aynı fikirde.

Keçi, burnunu Bea'nın kasıklarına sokarak sohbete katılır.

"Kes şunu, pislik." Bea onu sevgiyle iter. "Bu hayvanın bir adı var mı?" diye sorarım.

"Ryker keçilerine isim vermez," diyor Hudson. "Onları nasıl ayırt ediyor?"

"Onları numaralandırıyor," diye cevaplar Bea. "Bu on üçüncü. Gördün mü? Kulak küpünde yazıyor. Ve o çok yaramaz, değil mi?"

Keçi ön ayaklarını Bea'nın karnına koyar ve yüzünü yalamaya çalışır.

"Kes şunu, On Üç." Ryker da bize katılır. Keçiye boynuzlarından tutar ve dört ayak üstüne geri iter.

"Benim dayanılmaz olmam onun suçu değil," der Bea kardeşine, keçi ise bir kez daha burnunu bacaklarının arasına sokmaya çalışır.

Oldukça anlaşılır bir durum.

Ben de burnumu onun amına sokmak isterdim.

İki kardeşi de sanki düşüncelerimi duymuşlar gibi bana bakıyor ve şimdi keçinin bugün yoga sırasında benim aile mücevherlerimin üzerine basmasını umuyorlar.

"Bu pozların hiçbirinde sırt üstü yatmıyoruz, değil mi?" diye Bea'ya fısıldarım.

Bana sırtarak, gamzelerini daha da belirgin hale getirir ve keçiye tekrar uzaklaştırır. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Kesinlikle hayır. Ama ben kendini koruma konusunda titizimdir." "O zaman evde kalmalıydın," diyor Hudson.

Siyah yoga matını yere serer. Bea onun izinden gider ve yumuşak mavi matını onun yanına yerleştirir.

Tabii ki keçiye kenara itip geçtikten sonra.

Burada bir düzine keçi olmalı, çoğu on üç numaradan daha küçük, ama sadece On Üç, özellikle Bea'ya takıntılı görünüyor.

"Simon? *Simon!* Senin olduğunu tahmin etmiştim."

Lucinda Camille'in sesini duyunca keçi bile irkildi. Bea ilk toparlanan oldu. "Merhaba Bayan Camille. Keçi yogası için güzel bir gün, değil mi?"

Lucinda'nın yüzü, ekşi bir şey yemiş gibi görünüyor, ama hemen bana gülümsüyor. "Gel Simon, yanımda yer ayırdım. Disiplinli olmayan bir grubu yönetme konusunda fikirlerini duymak isterim. Benimle olursan keçilerle daha fazla vakit geçirebilirsin. Beni en çok seviyorlar."

"Yoga sırasında konuşmak yok, Bayan Camille," diye henüz tanışmadığım neşeli bir genç kadın diyor.

"O Molly Taylor," Bea bana fısıldıyor. "O eğitmen." "Ah, Hudson'ın aşık olduğu kız mı?" diye fısıldıyorum.

Bana gülümser, gözlerindeki yaramazlıkla gamzeleri daha da derinleşir. "Hatırladın. Etkilendim."

Ben de gülümserim, sonra Lucinda'ya cevap veririm. "Sınıfın arkasında durmalıyım. Adamım herhangi bir güvenlik riski görürse kaçmak daha kolay olur."

"Lanet olsun, Simon," diye mırıldanır Hudson. "Ne? Sadece gerçeği söylüyorum."

"Ve şimdi o da arkaya geliyor," diyor Bea.

Hepi m i z Lucinda'nın yerden matını alıp arka sıraya koşturmasını izliyoruz.

Parlak pembe spandex pantolon ve Bea'nın tişörtüne benzeyen beyaz kolsuz bir üst giyiyor.

On üç kişi uğursuz bir şekilde "baaah" diye bağırır.

"Ciddi misin lan?" diye mırıldanır Bea.

"Hayır, tabii ki hayır," diye tekrarlar Hudson.

"Onu karşı tarafıma oturtacağım," diyorum Bea'ya. "Ve Thirteen'in dikkatini dağıtmaya yardım edeceğim."

Ama sonra onun sorununun Lucinda ya da herhangi bir keçi ile ilgili olmadığını anlıyorum.

Onun sorunu, Lucinda'nın oğlu Jake'in (Bea'nın eski erkek arkadaşı) da yoga kıyafetiyle ortaya çıkmış olması.

Ve o da bizim yönümüze doğru geliyor, katılımcılar ve keçiler arasında dolanıyor, yoluna çok uzun süre çıkmaya cesaret edenleri kenara itiyor.

Keçiler ve insanlar, ancak bir kişi sadece hafifçe dokundu. Ama mesele aynı.

O, kadının hareket etmesini ısrar etmek yerine, onun etrafından dolaşabilirdi.

"Ah, canım," diye mırıldanıyorum.

İçimde, burnunu yumruğumla tanıştırma isteğiyle mücadele ediyorum. Bir erkek Bea'ya nasıl bu kadar kötü davranabilir?

Gerçi, herkesin kendisine yol açmasını isteyen bir adam, muhtemelen başkalarının ne hissettiğini umursamayan özel bir tür adamdır.

Jake bana kaşlarını çattı, sonra gülümsedi, sonra yine kaşlarını çattı, sonra yine gülümsedi ve görünüşe göre beni hala sevip sevmeyeceğine karar vermeye o kadar dalmış ki, yoluna çıkan başka bir keçiği görmedi.

Keçiye basar ve keçi ona öfkeyle meler ve diz kapağına kafa atar.

"Keçi yogasına sık sık gelir mi?" diye Bea'ya soruyorum. Lucinda, ben Jake'i izlerken hem benim hem de onun yoga matlarını çimlere yerleştiren Butch'un yanına kendi matını yerleştirmeye başlıyor.

Benim ve onun yoga matları derken, aslında *Pinky'nin ve onun matlarını* kastediyorum, çünkü benim kendi yoga matım olduğunu sanmıyorum.

Güvenlik görevlilerim yine görevlerini yerine getirdiler. Her konuda mükemmeller.

Bea bana başını sallıyor. "Jake, bildiğim kadarıyla hayatında hiç yoga yapmadı."

"Ben de yapmadım, ama emin ol, tüm sınıf benim beceriksiz olduğumu anlayacak. Ağaç pozunu veya namasteyi anlıyormuş gibi davranmayacağım."

Bana gözlerini kısarak bakıyor. "Bir bölümde zaman yolculuğu yapan bir şövalyeyi oynamamış mıydın? O şovun adı neydi?"

"Beatrice! *Knight at Night*'ı biliyor musun? Ne kadar hoş."

Thirteen'i bir kez daha kucağından itti. "Gerçekten çok hoş mu, yoksa stüdyo sana öyle söylemeni mi istiyor?"

"Hayır, o muhtemelen şimdiye kadar en sevdiğim televizyon dizisiydi. Oyuncular ve ekip çok eğlenceliydi, reytingler ise tamamen berbat." Sesimi komplo kurarcasına fısıldayarak alçaltıyorum. "Ve yoga danışmanı, yoga bölümünün çekimleri bitmeden önce bana oldukça kızgındı. Gerçekten, yoga benim en kötü olduğum konu."

"Yakında başlıyoruz." Hudson ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor.

"Bu şehirde çok daha iyi biriyle çıkabilirsin," diyor Lucinda bana. "Kızlarım olsaydı..."

"Konuşmayın," diyor Butch.

"Çekil," diyor Jake, Bea'nın diğer tarafındaki Hudson'a. "Siktir git," diye cevaplıyor Hudson.

Lucinda, annemin defalarca yaptığı bir ses çıkarır, eğilip ayak parmaklarına dokunur, sanki bunu yapabildiğini göstermek istercesine. "Ebeveynleri başaramamış olması ne yazık. O çok daha iyi durumda olurdu."

"Bea, konuşmamız gerek," diyor Jake. Lucinda ona sert bir bakış atıyor.

O da ona sert bir bakış atar.

İkisi de Butch, ben, Bea ve Hudson'ın üzerinden birbirlerine sert bakışlar atarlar.

Ve Thirteen.

O da yine Bea'ya uygunsuz bir şekilde burnunu sokuyor.

"Külotuna atıştırmalık sakladın mı?" diye fısıldarım ona.

Bana gülümser. Kuşlar şarkı söylemeye başlar. Güneş daha parlak parlar. Gökkuşağı ve rüzgâr çanları, güzellik ve neşe dolu bir senfoni içinde birbirine çarpar.

Onun gülümsemesindeki bu sihir nedir?

Daha önce bana yöneltlen hiçbir gülümsemeye benzemiyor. "Evet Simon, iç çamaşıırıma havuç koydum," diyor. Ve gerçekten, bu cevap onu daha da güzel yapıyor.

"Bea," diye tekrarlar Jake.

"Geri. Çekil. Siktir git," diye Hudson ona bağıırır.

"Ne dil bu," diyor Lucinda. "Hepsinin hapiste zaman geçirmemiş olması bir mucize."

"Daha arkada bir sıra var mı?" diye Bea'ya fısıldıyorum.

"Evet. O sıraya *artık yoga yapmayanlar* sırası deniyor."

Jake ayağını yere vurur. Yetişkin bir adam.

Gerçekten ayağını yere vuruyor. "*Bea*. Konuşmamız lazım."

Bea, burnundan derin bir nefes alırken gözlerini kısarak kapatır ve aynı anda küçük kardeşini yakalar, sonra eski erkek arkadaşına dönerek keçiyi bir kez daha kendinden uzaklaştırır. "Ne?"

"Seninle sadece oynadığını biliyorsun."

"Ve bu, birinin hayallerini çalmak için onunla çıkmaktan daha mı kötü, çünkü...?"

Çevremizdeki birkaç kişi nefesini tuttu ya da hafifçe inledi, ancak bu inlemelerin onun bunu yüksek sesle söylemesinden mi, yoksa bu ayrıntıyı bilmediklerinden mi kaynaklandığından emin değilim.

"Günaydın," neşeli genç kadın yoga katılımcılarının ön sırasına dönerek seslenir. Üç küçük keçi onun etrafında zıplamaktadır. "Gecikenler için iki dakika daha var, sonra başlayacağız. Haftanın en sevdiğim dersine yeni yüzler katılması çok güzel. Ve bir kez daha hatırlatayım, yoga sırasında konuşmak yasaktır. Özellikle keçiler varken. Tabii ki, bir keçi yanlışlıkla ayağınıza basarsa o başka, bu da sessiz olmamız için bir neden daha. Böylece Ryker ve ben, yardıma ihtiyacı olan biri olursa duyabiliriz."

"Sonra konuşuruz," diyor Jake, Bea'ya.

"Seninle konuşmak istemiyorum," diye cevaplar Bea. "Sen..."

Butch, Jake ile Hudson'ın arasına girince, Jake'in söylemek istediği her şey ağzından çıkıp gider. "Bayan sizinle konuşmak istemediğini söyledi."

"Ne kadar kaba bir davranış, Simon," diyor Lucinda. "Jake de daha iyisini yapamaz değil, ama gerçekten, senden ve senin için çalışan insanlardan daha iyisini beklerdim."

Omuzlarım gerilir.

Bea elime hafifçe dokunur. O kadar hafif ki, neredeyse dokunmamış gibidir.

"Ona yalakalık mı yapıyorsun, yoksa Jake ile tekrar bir araya gelmem için onu uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?" diye Lucinda'ya sorar.

Thirteen, Bea'nın amından kendi isteğiyle burnunu kaldırıp Lucinda Camille'e bakar, sanki o da bu sorunun cevabını merak ediyormuş gibi.

Lucinda onu görmezden gelir. "Simon, oğluma karşı işlediğin bu suçu affedebilirim, eğer sen sadece..."

"Madam," diye sözünü kesiyorum, çocukluğunda *hayal kırıklığına* uğramış bir adamın gülümseyebileceği şekilde gülümseyerek, "Adınız ve bana anlatılan birkaç anekdot dışında, gerçekte kim olduğunuz hakkında neredeyse hiçbir fikrim yok - maalesef çoğu da pek hoş olmayan şeyler - bu yüzden, benim hayatımla ilgili görüşlerinizin benim için neden önemli olduğunu düşündüğünüzü hiç anlamıyorum."

Bea boğuk bir ses çıkarır.

Yoga yapanların arasında fısıltılar ve mırıldanmalar yükselir.

Thirteen de kulaklarına inanamıyormuş gibi keçi gibi meler.

"Vay canına," diye mırıldanır Hudson.

Sesindeki saygıyı takdir ediyorum.

Bu kasabadaki tüm insanlardan, Bea'nın kardeşlerinin gözüne girmek istiyorum.

Seçimimizle geçici bir ilişki yaşıyor olsak da, yaz bittiğinde onunla arkadaş kalmak istiyorum.

Athena's Rest'e her döndüğümde, ki bu sık sık olacak, çünkü kariyerim için gerekli olanın ötesinde çocuklarımla çocukluğumu kaçırmak istemiyorum ve sonunda Lana'nın hayatlarının çoğunda yaptığı gibi onlara bakmak istiyorum.

Lucinda'nın şu anda bana attığı keskin bakışları düşünersek, belki de bir sonraki kasaba yeterince yakın olur.

"Hakkımda bir şey duyduysan," diyor, Butch'u tekrar yanıma getirecek kadar uğursuz bir ses tonuyla, "o zaman bana karşı gelemeyeceğini bilirsin."

"Seni gerçekten sevmek istedim dostum," diyor Jake. "Ama annemi kızdırma. Özellikle de senin... sahte olduğunu anladığında bana geri dönecek *olan* kadın yüzünden."

Onu görmezden gelerek Lucinda'ya
bakmaya devam ediyorum. Hâlâ
gülümsüyor.
Doğal olarak.

Düşmanlarımla gülümseyerek savaşmaktan büyük zevk alıyorum.
"Beni çok iyi tanımadığın belli olduğu için, önceki iltifatların artık çok daha az anlam ifade ediyor."

"Şu anda kazandığından daha hızlı para harcadığını biliyorum."

Daha geniş gülümsüyorum. O söylentileri ben de duydum. "Paraya sahip olmadan çok önce zorbalarla ve işkencecilerle savaştım. Ve bundan zevk aldım. Ve her zaman kazandım."

"Bu *ne* cüret."

Jake arkamdan homurdanıyor. "Annem zorba *değil*, seni gerzek."

Thirteen yüksek sesle meliyor.

Butch beni omuzlarımdan tutup Hudson'ın diğer tarafına doğru fiziksel olarak itti.

Ve Thirteen — az önce Bea'nın amından burnunu çıkaramayan keçi — Lucinda Camille'e saldırır.

"Gidelim. Hemen," diye emreder Butch.

Lucinda çığlık atar ve en yakın ağacın etrafında koşmaya başlar.

"Anne!" Jake nefes nefese, annesinin peşinden koşar.

Muhtemelen keçiye yakalamak için.

"Ama ben bunu oldukça eğleniyorum," diyorum Butch'a.

Neşeli eğitmen de yanıma geliyor. "Bunu sormak zorunda kaldığım için çok üzgünüm Bay Luckwood, ama sanırım dikkatleri dağıtacaksınız ve gördüğünüz gibi" — Lucinda'nın etrafında dolaştığı ağacı işaret ediyor, keçi onu kovalamaya devam ediyor, Jake ikisini de kovalıyor ve Ryker uzaktan izliyor

—dikkat dağınıklığı biraz tehlikeli. Size özel ders vermekten memnuniyet duyarım, ücretsiz olarak, istediğiniz kişiyle, ama keçiler olmadan."

"Molly haklı." Hudson'ın göğsü bir tavus kuşunkinden daha geniş bir şekilde şişirilmiş. "Kişisel bir şey değil, Simon. Sadece... keçiler, Bea

ve sen... senin suçun değil."

"Gidiyoruz," diyor Butch Molly'ye.

"Ben kalıyorum," diyor Hudson. "En iyi davranışımı sergileyeceğim. Ve kız kardeşimin eski sevgilisinin yanına oturmayacağım. Söz veriyorum."

"Jake kalmayacak," diyor Bea. "Annesini eve götürmek zorunda kalacak, böylece bu konuda kimi dava edeceklerini planlayabilirler."

Yutkunuyorum. "Cidden mi?"

O yüzünü buruşturur. "Belki."

Molly başını sallar. "Yoga stüdyosu ve çiftliğin, hayvanlarla kapalı bir alanda bulunurken risk almaktan doğabilecek her türlü sorumluluğu reddeden sözleşmeyi imzaladılar."

Hudson'ın göğsü daha da şişer.

Bu oldukça sevimli bir hareket, ama ona bunu söylemeyeceğim.

"Damon Camille daha önce bu konuda yoga stüdyosunu dava ettiği için sözleşme çok sıkı," diyor, daha çok bana ama Molly'ye de bakmaya devam ediyor.

"Yine de deneyecekler," diye mırıldanır biri.

"Ama artık karşı koymak için kitle fonlamamız var," diyor başka biri.

"Ve Daphne," diye ekliyor üçüncü bir kişi. "Buraya taşındığından beri şehirdeki bağlantılarını henüz kullanma fırsatı bulamadı."

Ryker ısıklıklar ve parkta bulunan tüm keçiler, Thirteen dahil, hemen ona doğru dönüp koşmaya başlar.

"Bunun için çiftliğini alacağım!" diye bağırır Lucinda.

Saçları topuzundan dökülmüş ve beyaz yelek üstü çamur veya kirle lekelenmiştir.

Ben bakmıyorken düşmüş olmalı. Ne talihsizlik.

Molly Lucinda'ya doğru ilerlerken Bea elini elime soktu. "Buradan çıkmak ister misin?"

"İstemekten çok, mecburiyetten."

Butch yoga matlarımızı toplamış.

"Ama kesinlikle özel ders alacağım," diye ekliyorum. "Bunun nasıl işlediğine hala hayranım."

Bea, Butch ve benim yanıma gelerek bana gözlerini kısarak bakar. "Oh, tanrım. Yüzümde kahvaltı artıkları mı kaldı?"

"Hayır, sadece... sen gerçekten bir şeyler öğrenmeyi seviyorsun."

"Hayatı ilginç kılıyor. Ve eğer bir gün konserler arasında garsonluk yapmam gerekirse, denemek istediğim bir sürü potansiyel kariyerim var."

Kapıdan çıkarken hala beni izliyor, bizimle birlikte keçilerin dışarı çıkmadığından emin oluyor. "Bir ara görebilir miyim?"

"Listeyi mi?"

"Evet."

"Tabii ki."

"Sadece... Gerçekten sevdiğim şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum, ama ne yapmak istediğimi de bilmiyorum. Herkes benim yaşımdayken iş buluyor ya da üniversiteye gidiyor ve hayatlarında ne yapmak istediklerini belirliyorlar, ama ben eve gelip kardeşlerime bakmak zorundayım. Hâlâ bazen kendimi kaybolmuş hissediyorum. Özellikle de Hudson üniversiteye gidip kendi hayatını yaşarken. Bu yüzden burger otobüsümün sonsuza kadar devam edip etmeyeceğini bilmiyorum, ama ne yapmak istediğimi de bilmiyorum, hatta ne gibi seçeneklerim olduğunu bile bilmiyorum." Donup kalır ve bana bakar. "Ve sen bunların hiçbirini sormadın."

Kolumu beline doladım. "Yine de her kelimesini dinlemekten keyif aldım. Bu çay dükkanında çay içtin mi hiç? Ben sadece eve götürmek için yaprak çay aldım. Ama birdenbire fazladan bir saatim oldu, sanırım senin de öyle."

O gülümseme.

O gülümsemenin düzenli olarak bana yönelmesini sağlamak için neredeyse her şeyi yapardım.

"Çay dükkanını çok *seviyorum*."

"Harika. O zaman çay içelim." Ve

çalıntı öpücükler.

Ve tuvalette aceleyle bir randevu.

Ama bunu kafamda böyle söylediğimde, sandığımdan çok daha az romantik ve seksi geliyor.

"Yine yaramazlık yapmayı düşünüyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

"Kendime engel olamıyorum."

"İyi. Ben de kendimi tutamayacağım galiba. Yoga pantolonun sana çok yakışıyor."

Butch iç geçirir.

Bea dudaklarını sıkıştırır, ama bana komplo kurarcasına bakarken gamzeleri hala belirgindir.

Mükemmel kadının var olduğuna hiç inanmadım.

Ama eğer varsa, şu anda benimle çay içmeye gelmek üzere olduğuna inanıyorum.

AİLE ÖĞLE YEMEKLERİ VE DİĞER GARİP ŞEYLER

Bea

Bekar bir babayla arkadaşlık ilişkisi yaşamak, bana ebeveynliğin ne kadar zor olduğunu hatırlatıyor.

Dün çay içmedik. Simon'ın oğullarından biri bir kokarca ile kavga etti ve Simon çay evine gitmeden önce aceleyle ayrılmak zorunda kaldı.

Dün gece çocuklar ondaydı, bu yüzden dikkatini onlara verdi, ama bana çok mesaj attı.

Bu adam çok komik ve altında bir kırılmanlık hissi var ki, şu anda onunla ilgili her şeyi ne kadar çok sevdiğimi fark etsem de, onu takdir etmekten kendimi alamıyorum.

Ve sonra, bekar bir babayla ilişki kurmanın getirdiği başka bir tuhaflik daha var.

Yani, eski karısı.

Şu anda şef masamda oturmuş, hamburger ve patates kızartması yiyor, ben de ara sıra gelen müşterilere hizmet ediyorum. Bugün buradaki tek yemek kamyonu olarak çiftçi pazarında duruyorum ve trafik o kadar yavaş ki, Camille'ler yine dedikodu mu yayıyor yoksa benim henüz fark etmediğim başka bir şey mi oluyor diye merak ediyorum.

Sosyal medyadaki erişimimin kısıtlandığını biliyorum. Lana, bugünün spesiyalini görmek için hesabımı neredeyse bulamadığını söyledi

ama nedenini ve nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Bu sinir bozucu, ama bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım. Ya da hayatımda yeni bir amaç bulacağım.

Benim yaptığım şey bu.

"Çok kişisel bir soru sorabilir miyim?" diye soruyor bana müşteriler arasında.

"Aynı kasabada yaşadığımız için resmen komşuyuz, çocuklarını yeterince tanıyorum ki onlara toplum içinde nasıl davranmaları gerektiğini söyleyebilirim, ayrıca eski sevgilinle yatıyorum, tabii ki sorabilirsin. Hadi kişisel konulara geçelim."

Gülümsüyor.

Aslında, ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Açık sözlülüğünü seviyorum."

"Teşekkürler. Gelip geçiyor. Ve bu bir soru değildi." "Doğru.

Soru. Neden Jake Camille ile çıktın?" Kızarttığım

hamburgerden başımı kaldırıyorum. "Sorun bu mu?"

"Bana çok pislik gibi geliyor. Aslında bütün ailesi öyle. Ama lisede onu sevmeyen birkaç kişiden biriydim. Öyle ki, sorun bende mi diye merak ettim."

Kafamı sallıyorum. "İnsanların onu sevmesini sağlamak konusunda çok başarılı. Bana çıkma teklif ettiğinde, uzun zamandır beni *gören* ilk kişi olduğunu hissettim. Ve bu sadece bana gülümsemesi, küçük hediyeler, çiçekler ve diğer normal flört şeyleri değildi. Hudson'ın grup konserlerine benimle birlikte giderdi, Griff ile ilgili röportajlardan önce gergin olduğumda elimi tutardı, Ryker çok huysuz olduğunda bana onun iyi olacağını söylerdi. Jake benimle çıkmanın ailemle çıkmak anlamına geldiğini anlamış gibiydi. Ve ben onun hepimizi sevdiğini düşünüyordum. Bazen hala onun bir gün uyanıp *"İkimiz de bunun yürümediğini biliyoruz, daha da kötüleşmeden bunu bir kayıp olarak kabul edelim"* diyen adam olduğuna inanamıyorum.

"O gerçekten öyle bir anda karar mı verdi?"

"Eğer işaretler varsa, ben görmedim. Ve inan bana, Daphne ve ben analiz edebileceğimiz her şeyi analiz ettik."

"Adi herif."

"Bazen, onun beni daha çok sevmesi için ne yapabileceğimi sorgulamaktan nefret ediyorum, çünkü şimdi onun sadece bir kullanıcı olduğu çok açık ve kimsenin sevgisi için yalvarmam gerekmediğini biliyorum.

ama artık tüm aileyi eskisi gibi görmüyorum. Ve şimdi, mantıken anlasam da, kasabadaki pek çok insanın onları hala sevmesine kızıyorum — topluma çok faydaları var, bu da bana ailemi hatırlatıyor — ama o beni incitti. *Onlar* beni incitti. Ve şimdi herkese sorunun ben olduğumu söylüyorlar.

"Eğer yardımı olacaksa, burada senin hakkında konuştuğunu duyduğum neredeyse herkes de seni seviyor gibi görünüyor."

"Onun hamburgerini benimkine tercih edecek kadar değil," diye mırıldanıyorum. "O pislik bugün öğle yemeğinde JC Fig'de *daha iyi hamburgerler* servis ediyor."

"Klasik Camille aile savaşı. Sadece sana yönelikse fark edersin, aksi takdirde masum bir kaza gibi görünür. Ama en iyi *hamburgerler* oldukça açık bir mesaj."

"Öyle. Ve herkesin beni sevmesinin nedeni, üniversiteyi bırakıp kardeşlerime bakmamı harika bulmaları. Main Street'te bir arabayı havaya uçursam ve herkesin köpek yavrularını kaçırsam, bunun nedeninin ailemi kaybetmenin psikolojik travması olduğunu söylerlerdi. Bu yüzden benden uzak dururlardı, ama benim için bahaneler de uydururlardı. Beni harika bulanlar mı? Çok azı *beni* tanıyor. Yanlış anlamayın, son on yılda aldığımız tüm destek için minnettarım, ama..."

Kendimi durdurup başımı sallıyorum.

"Ama bu kasabada senin kimliğin sadece bekçi, insan değil," diyor yumuşak bir sesle.

"*Evet.*" Ona alaycı bir gülümseme atıyorum. "Artık herkes önce anneni soruyor, değil mi?"

"Ya da çocukları. Ya da Simon hakkında bir şeyler." Omuzlarını silkiyor ve hamburgerinin son ısırığını alıyor. "Bizi içine koydukları kutu bu."

"*Biz*" derken *kadınları* kastettiğinden eminim.

"En sevdiğin televizyon programı nedir?" diye soruyorum. Çünkü bu bakıcılıkla ilgili değil. Arkadaş edinmekle ilgili.

"Kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?" "Dudaklarım mühürlü."

"Beş dakikam olduğunda *Panda Bananda* izliyorum."

"Çocuk programı mı?"

"Evet."

"*Hayır.*"

"Sen de izliyor musun?"

Kafamı sallıyorum. "Ben eve taşındığımda kardeşlerim çizgi filmleri izlemeyi bırakmıştı. Ama çocuk programı mı? Her şeyi izleyebilecekken? Cidden mi?"

"Ana karakter olan pandayı biliyor musun? Jonas Rutherford onun sesini yapıyor. Ve kimse Athena's Rest'te büyüyemez..."

"Rutherford kardeşlerden birine aşık olmadan," diye gülümseyerek cümlesini tamamladım.

Rutherford ailesi, Razzle Dazzle TV film imparatorluğunun sahibi. Merkezi Albany'de, buraya o kadar yakın ki, içlerinden biri ara sıra şehre gelip büyük bir heyecan yaratırdı.

"Sen hangisine aşık olmuştun?" diye sordu Lana.

"Kesinlikle Jonas," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum. Rutherford kardeşler iki kişidir, ama sadece Jonas oyunculuğa yönelmiştir. Ağabeyi çok daha içine kapanık biridir ve onu seçeceklerini söyleyen tanıdıklarım, bunun nedeninin onun gizemli kişiliğini sevmeleri olduğunu söylüyorlar. Tabii bunun bir önemi yok. İkisi de evli ve çocuklu, artık Albany'ye pek uğramıyorlar. "Annemle babam öldükten sonraki ilk üç yıl boyunca neredeyse her gece Razzle Dazzle kanalını izleyerek uykuya daldım."

"Simon, birkaç TV filminde küçük roller aldı ve hepsinin çok iyi insanlar olduğunu söylüyor."

"Başka türlü bir şey söyler miydi?" "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"İki saniye. Sipariş hazır." Hamburgeri ekmeğin üzerine koyup, Ryker'ın çiftliğinden gelen marul ve domatesi üstüne ekledim, bir avuç patates kızartması aldım ve pencereden dışarı uzattım.

"Camilles ve senin arkan arkaya dinleyen herkese söyledikleri şeyler yüzünden çok mağdur oluyorsun," diyor müşterim. "Jake bir keresinde benim için bir emlak anlaşmasını mahvetti ve bu benim gözlerimi açtı. Ben de eskiden senin gibiydim. Onların harika olduklarını düşünüyordum. Umarım Simon onları senin için alt eder."

"Ya onları kendim alt etmek istersem?"

Bana kafamı okşamak ve sevimli demek istermiş gibi bir bakış atıyor. "Tatlım... Daphne Merriweather-Brown ile yaşıyorsun ve Jake ile ayrılalı kaç ay oldu? Kendin halletmek isteseydin, çoktan halletmiş olurdun

yapmış olurdun. Yarın nerede olacaksın? Kocamı ve kızımı da getireceğim."

Ona gülümsüyorum. "Teşekkürler. Gölün yanındaki otoparkta diğerleriyle birlikte sıraya gireceğim. Yarın kürek çekme etkinliği yarı fiyatına."

Otobüse geri döndüğümde Lana beni izliyor. "Bence bizim düşündüğümüzden daha fazla insan onlar hakkında konuşur," diyor.

"Evet, ama bunun bedeli ne olacak? Camille'ler, herkese kendilerinin harika olduklarını düşündürmek konusunda onlarca yıllık deneyime sahipler. Ben bundan sıkılana kadar kin dolu bir otobüs işletmek daha kolay."

Gülümsüyor. "Yani bu gerçekten bir kin işi." "Nereden duydun?"

"Simon'dan. Merak etme. Kimseye söylemeyeceğim." Ona gözlerini kısarak baktım. "Sen avukat mısın?"

"Uzmanlık alanım uzman işimin mülkiyet mülkiyet Sırları sırları işimin en önemli kısmıdır. Bu konuda oldukça iyiyim."

"Merhaba?" diye bir ses pencereden geliyor. "İki genç erkeği doyurmaya yetecek kadar hamburgerin kaldı mı?"

Lana'nın bakışları benimkilere çarptı. Kızardığımı hissediyorum.

Gülümsüyor.

Kesinlikle kötü niyetli bir gülümseme. "Bu tuhaf mı?" diye soruyorum ona.

Kafasını sallar. "Simon, benim için diğer her şeyden çok, aynı zamanda ebeveynim olan bir kardeş gibidir. Eğer eğleniyorsan, eğlenmeye devam et."

"Bu... gerçekten sıra dışı ve senin için çok hoş bir davranış."

"Daha fazlasını isteseydim, son on dört yılda bolca fırsatım vardı. Ama o benim için doğru kişi değil ve ben çocuklarımı benim yetiştirildiğim gibi yetiştirmeyeceğim."

Yüzüm benim adıma konuşuyor, onun ne demek istediğini tam olarak anlamadığımı açıkça belli ediyor.

"Annemle babam bu kadar uzun süre birlikte olmamalıydılar. Sağlıklı bir ilişkinin iyi bir örneği değiller. Oğullarımın, başkalarının mutluluğunu beklemek yerine kendi mutluluklarını aramalarının önemli olduğunu bilmelerini istiyorum."

beklemelerinin bir hizmet bir kadından birinden, gerçekten yerine getirmek." ihtiyaçlarını isteklerini her isteğini

"Merhaba?" Simon tekrar seslenir.

"Bekle, yapmam gereken işlerin çokluğuna kendimi hazırlıyorum," diye cevap veriyorum.

"Çok akıllıca. Trambolin parkından yeni geldik ve zıplamak onları çok acıktırdı."

Lana'ya bakıyorum. "Onların da gelmesini ister misin? Yoksa gitmek zorunda mısın?"

"Onları içeri gönder. İster inan ister inanma, onları özledim. Hepsini."

"Şef masasına gelin," diyorum Simon'a pencereden dışarı eğilerek. "Ventilatörler çalışıyor, otobüsü göstereceğim, böylece kokuşmuş çocukların kokusunu çekmek zorunda kalmayacağım."

"Bugün Charlie'nin dün olduğu kadar kötü kokmuyoruz," diyor Eddie.

"Bir daha o kadar kötü kokmak imkansız," diye Charlie de aynı fikirde.

Butch ve Tank çocukları otobüsün arkasına doğru iteklerken Simon bana gülümser. Peynir dükkanının reklamını yapan bir tişört giymektedir, ki peynir yiyemediğı düşünülürse bu çok komiktir, ve üzerinde üniversitenin kadın hokey takımının logosu olan bir beyzbol şapkası takmaktadır.

"Bandanayı değiştirmişsin," diyor, "Bugün mor hissettim."

"Gözlerinize çok yakışıyor, daha da güzelleşeceklerini düşünmemiştim."

Şimdi gülümsüyorum ve daha da kızarıyorum.

Bakışları dudaklarıma kayıyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor. "En az on iki hamburger, eminim. Gömleğimi çıkarıp diğerlerini de çağırmamı ister misin?"

"Belki yedikten sonra."

"Baba, annem geldi!" Charlie otobüsün arkasından bağırıyor.

Simon'ın kaşları havaya kalkıyor. "Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum. "İnsanların seni komik bulmasının ne kadar sinir bozucu olduğunu konuşuyorduk."

Gülümsemesi genişledi.

"Aman Tanrım, buna sevinme! Ve biz de sevmedik. Sevmezdik. Sen gerçekten çok komiksin. Ama biz senin hakkında

senin hakkında konuşmuyorduk."

"O zaman beni hiç düşündünüz mü?" diye mırıldanır.

"Evet," diye fısıldarım.

"Harika. Bunu duyduğuma sevindim. Ve gerçekten en az bir düzine hamburger istiyoruz."

Çocuklar Lana'ya sorular sorup ona sarılıyorlar ve bir an için, en şiddetli özlemi hissediyorum.

Onlara gülümseme şekli. Sanki onlar onun tüm dünyasıymış gibi.

Hayatında yaptığı en iyi şey. Tıpkı Simon'ın söylediği gibi.

Kardeşlerimi büyüttüm, ama *bunu* elde edemedim. "Gizli menüde bir şey var mı?" diye soruyor Simon. "Gizli menüden bir şey ister misin?"

"Corn doglara dayanılmaz bir istek duyuyorum."

"Sadece corn dog mu?" diye alay ediyorum.

Elimi tutar ve yüzünü avucuma çevirir, hafifçe öper. "Corn doglar, özel bir arkadaşlık sayesinde daha da lezzetli hale geldi."

Evet.

Başım belada.

O gittiğinde canımın yanacağını biliyorum, dedim

Daphne'ye. Sadece bunun olacağını bildiğim için acısının daha az olmasını umuyorum.

MAVİ TOPLAR VE DAR ALANLAR

Simon

SONRAKİ HAFTA, çocuklarımla geçirebileceğim her anın tadını çıkararak, Bea'nın bana ilham kaynağı olduğunu daha da az belli etmek için yeni televizyon senaryomu değiştirmeye devam ederek, lanet olası bilgisayarımın bir şekilde Eylül'deki çekimler için ezberlemem gereken film senaryosunun yedi kopyasını yazdırma emri vermesiyle yazıcı kağıdı ve mürekkebim biterek, ailemin bir kez daha aradığı telefonu görmezden gelerek, Lucinda Camille'den o kadar sıkıldığım ve sinirlendiğim *için* kendi cinayet gizemi akşam yemeği planları yaparak ve Bea'ya mesaj atıp telefon ederek *geçer*.

Bea'ya mesaj atmak ve telefon etmek en sevdiğim kısım.

Bu kadın beni yeni şekillerde gülümsetiyor, ki gülümseme konusunda bu kadar tecrübem olmasına rağmen bu imkansız olmalı, ve mesajlaşmalarımızı kaç kez okuduğumu itiraf etmemeliyim.

Cumartesi akşamı geç saatlerde Hudson'ın sahne aldığı bir barda ona katılmayı başardım ve her şarkıdan sonra tüm mekanda en yüksek sesle tezahürat yaparken gözlerindeki gurur ve mutluluğu görmek ruhumun derinliklerinde bir acıya neden oldu.

O, Hudson'ı benim ailemin beni sevdiği kadar sevmiyor, ama benim kendi oğullarımı sevdiğim kadar seviyor.

Ve bu, kolayca kin duyabileceği insanları sevmek kapasitesi, onları sevmeye devam etme tercihi, ruhumu genelde görmezden gelebildiğim çaresiz bir ihtiyaçla acıtıyor.

Ta ki onunla mesajlaşana, onu arayana ya da yaz eğlencemizin ortasında çocuklarımla öğle yemeği için onun hamburger otobüsüne varana kadar.

Sonra her seferinde yine hissediyorum — onu, *birini*, beni olduğu gibi, tam bir karmaşa içinde olan beni, onun kardeşlerini ve arkadaşlarını sevdiği gibi sevmesini arzuluyorum.

Akıllı bir adam bunun aptalca bir yol olduğunu anlardı.

Ama ben akıllı bir adam değilim ve yine Çarşamba günü geldi ve Bea yine Austen & Lovelace Koleji'nin otoparkında, Pazartesi günkü otoparkın karşıındaki gölün kıyısında yerini aldı.

Çocuklarım üniversite programındalar.

Ve ben hamburger otobüsüne yaklaşıyorum çünkü onu kendime ait etmek konusunda takıntılıyım ve onu görebilmek için bir yol bulmak konusunda giderek daha çaresiz hale geliyorum.

Tercihen bir kez daha çıplak olarak, çünkü kendime yalan söylemekten ve bu özlemin kalbimden değil, penisimden ve testislerimden geldiğini ısrar etmekten mutluyum.

Beatrice'e doyamayan bir adamım.

Ama Tank ve ben hala otobüsünden en az beş adım uzaktayız ki, ürpertici bir his adımlarımı yavaşlatıyor.

"Aman Tanrım, bu Peter Jones!" otobüsün içinden neredeyse anında birinin tiz sesi geliyor.

Lanet olsun.

O yalnız değil.

"Merhaba Hudson," diyorum dostça.

Hudson *olmadığı* çok belli olan, kahverengi gözlü, kıvırcık açık kahverengi saçlı ve çok tanıdık bir çift gamzesi olan bir adam servis penceresinden görünür ve bana gülümser. "Merhaba, Peter."

"Hey, Simon," Bea otobüsün içinden seslenir. "Tahmin et ne oldu? Griff bu sabah kapıma geldi. All-Star molası için eve dönmeye karar vermiş."

"Eğer elini sıkarsam, benim tüm kemiklerimi kırar mı?" diye soruyorum. "Bu ne biçim bir soru?"

"Profesyonel sporcuların kavrama güçlerinin test edildiği sosyal medya yarışmasında takımı galip geldiğinde o da galip gelmişti."

Griff daha geniş bir gülümsemeyle, "Beni takip ediyordun," der.

"Daphne seni övüyordu ve çocuklarım videoyu buldu," diyorum ona. "Tanıştığımıza memnun oldum. Elimi sana uzatmayacağım, ama itibarına veya egona yardımcı olacaksa, istediğin herkese benim senden korkan tam bir aptal olduğumu söyleyebilirsin."

Bea pencerenin önüne gelir ve bana, başımın yine dönmesine neden olacak şekilde gülümser.

Beni açıkça büyülemiş.

Açıkça hiçbir itirazım yok.

"Bugün yine benim için Magic Mike'lık mı yapacaksın?" diye soruyor, gözleri parlıyor ve gamzeleri beliriyor.

"Kardeşin de yaparsa."

Griff'in gömleği hamburger otobüsünün penceresinden dışarı uçar.

Bu onun evet cevabı gibi görünüyor, yani...

"Şu anda ciddi misin?" Bea, kardeşinin göğsüne verdiği tepkiyle benim de gömleğimi çıkarmamı engelliyor. "Bir papağan mı? *Papağan* dövmesi mi yaptırdın?"

Griff sol göğsündeki dövmeyi gösterir. "Dostum, bu Long Beak Silver. *O ünlüdür.*"

Bea gözlerini otobüsün tavanına kaldırır. "Vücudun. Vücudun. Vücudun."

"Ayrıca, bir bahsi kaybettim," diye Griff bana sahne fısıltısıyla söyler. "Uzun hikaye."

Kendi gömleğimi çıkarıp omzumdaki küçük bir yara izini işaret ettim. "Ben de bir keresinde bir bahsi kaybettim. Ama senin hikayenin çok daha iyi olduğunu tahmin ediyorum."

"Benimki, gelecekte Hall of Fame'e girecek bir kahvaltıda kazara dalmakla ilgili. Birden fazla spor. Çılgın bir yolculuk."

"Benimki, okulda bir arkadaşımın, cildimin ateşe dayanıklı olduğunu söylediğimde bana inanmaması ile ilgili."

Bea'nın yosun yeşili gözleri tabak gibi açılır.

Griff çenesini ovuşturur. "Bu sefer gerçekten kazanabilirsin. Bence bu, Berger ikizleri ve Cooper Rock'ın eski takım arkadaşlarıyla bir bahsi kazanabileceğimi düşünmekten daha aptalca bir şeydi."

Hokey ve beyzbol krallıkları bir araya geldiğinde, özellikle de çoğu emeklilikten sıkıldığında, onlarla uğraşma. Hey, imza takası yapmak ister misin? Benimki bir gün seninkinden daha değerli olacak."

Bea, Griff'in arkasından onu işaret eder ve *büyük bir hayran* gibi bir şey mırıldanır.

Ben, doğal olarak mutlulukla mutlu bir şekilde
Viyana'ya okuduğumu okuduğumu dudaklarını
dudaklarını doğru okudum.

Ama izlemesem bile, Bea'nın dudaklarını izlemek hiç de zor değil.

"Seni görebiliyorum," diyor Griff ona.

"Güzel. Git kışını sallayıp biraz müşteri getir. Ama çocuklar öğle yemeği için serbest bırakılmadan önce gömleğini giy. Hepsi programlarına döndükten sonra tekrar çıkarabilirsin."

Ve işte böylece Çarşamba günü Bea ile öğle yemeğinde sevişemedim.

Yine de, günün sonunda satılmadan önce onun bu son kardeşini seviyorum.

Oldukça eğlenceli biridir.

Ve diğer iki kardeşi kadar bana onu rahat bırakmamı söylemeye meyilli değil.

Yine de, her halükarda.

Muhtemelen beyzbol kariyerini dinlemek isteyen tüm yerlilerle konuşmakla meşgul olduğu içindir. Ve genç adam, *In the Weeds'i* bir iki kez izlediğini söylüyor, Bea daha sonra *bunun tümünü, birçok kez izlediği* anlamına geldiğini söylüyor.

"Yani zevki çok kötü mü?" diye fısıldıyorum ona.

O sadece gülümsüyor, o gamzelerini sergiliyor ve bana onları hala düzgün bir şekilde yalamadığımı hatırlatıyor.

Son günlerde, *sürekli daha fazlasını arzulamama rağmen*, bu *arkadaşlık ilişkisinde arkadaşlık* tarafına ağırlık verdik. *durumunda arkadaşlık tarafına ağırlık verdik*, benim sürekli daha fazlasını istememe rağmen.

"Bu akşam planın var mı?" Griff temizlik yaparken üç genç kadınla ilgilenirken Bea'ya soruyorum.

"Griff hepimizi pizza yemeye götürüyor."

"Sen de bize katılabilirsin dostum," diyor Griff.

Bea ağzını açıyor, ama ben o bir kelime bile söylemeden araya giriyorum.

Bea ağzını açıyor, ama o bir şey söylemeden ben araya giriyorum.

"Harika. Oğullarım pizzayı çok sever."

"Griff..." Bea başlıyor, ama ikimiz de ona bakıyoruz ve o tekrar başını sallıyor. "Boş ver."

"Sanırım sana peynir yiyemediğimi söylemek istedi," diyorum Griff'e.

O da bana gülümser. "O sana, iyi bir beyzbol oyuncusunun ünlü arkadaşlara ihtiyacı olduğu için seni kullandığımı söyleyecekti."

Buna daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Dünya yeteneklerimden sıkılmadan önce, yeteneklerim için kullanılmaktan memnunum."

"Seni peynir yemeye ikna edeceğim."

"Gerçekten, bu bir rahatlama. Hudson'ın sana göre bana daha sert davranacağını beklemiyordum. Ve ben iyi bir meydan okumayı severim."

Tank, Griff'e sert bir bakış attı.

Griff, güvenlik görevlime sırtarak karşılık verdi.

Ve birkaç saat sonra, çocuklarım pizza gecesi geçirecekleri için inanılmaz derecede heyecanlılar.

Onları masanın bir ucuna, biri karşımda, diğeri yanımda oturtuyorum ve akşam yemeğini yiyip uslu dururlarsa oyun salonuna gidebileceklerini söylüyorum. Butch ve Pinky'nin yan masada oturduklarını ve onları görebileceklerini hatırlatıyorum.

Daphne aile yemeğine katıldı.

Benim büyük şaşkınlığıma ve çocukların sevincine, Lana bizimle birlikte ayrılmış masadaki son koltuğa oturur.

"Onu ben davet ettim," diyor Bea. Yanıma oturmayı başarmış ve dizlerimiz sürekli birbirine değiyor. "Daph'in kız kardeşi bir sorun yaşıyor ve içimden bir ses Lana'nın bu konuda onunla konuşmak için benden daha uygun bir kişi olduğunu söylüyor."

"Otellerle mi ilgili?" diye soruyorum. "Bu Lana'nın uzmanlık alanı değil." "Hayır, kişisel bir mesele."

Oğullarım pizza malzemelerini tartışıyorlar, ben de Bea'ya yaklaşıp sesimi alçaltıyorum. "Seninle kişisel şeyler konuşmayı özledim."

Gözleri kararırken gözle görülür şekilde titriyor.

"Aynı." "Baba? Ançuezleri deneyebilir miyiz?" diye soruyor Charlie.

Merhaba, keyif kaçırın. "Yanında olsun ki, sevmezseniz pizzayı en az israf edersiniz."

Çocuklar tekrar menüye dalarlar ve kısa sürede hepimiz siparişlerimizi veririz — benim için peynirsiz ama tavuklu salata, masadaki diğerleri için mutfağın yapabileceği tüm pizzalar — ve sohbetler yeniden başlar.

Son derece rahat. Kolay.

Rahat.

Sanki herkesin birbiriyle iyi geçindiği ve birbirini sevdiği bir aile dizisinin setindeymişiz gibi hissettiren bu durum neredeyse gerçek dışıdır. Bea ve kardeşleri, Lana da dahil, onunla benim bir zamanlar sevgili olduğumuz ve şimdi ergen oğullarımızı paylaştığımız gerçeği konusunda en ufak bir rahatsızlık duymamaktadır.

Ama bu gerçek.

Tamamen gerçek.

Şimdi artık tanıdık gelen bir başka özlem göğsümü sıkıştırıyor. Görmezden geliyormuş gibi yapıyorum. Genelde duygularımı gizlemek için gülümsediğimi asla itiraf etmem, ama ait olduğum bir aile bulmuşum gibi hissettiğim, performansından çok nasıl olduğunla ilgilenen bir yerde otururken, hayatımda eksik olan parçaları buldum.

Tekrar elimden alınacaklarından korktuğum için kucaklamaya cesaret edemediğim parçalar.

Ve her gün daha da aşık olduğum bir kadın yanımda oturuyor, tüm tuhaflıklarımı ve kusurlarımı kolayca kabul ederek ruhumu yatıştırıyor ve davranışlarıyla bedenimi cezbediyor.

Griff, pizza ve salatam geldikten sonra dövmesinin hikayesini anlatmaya devam ederken, Bea parmağını bacağımın üst kısmında gezdirerek iç uyluklarıma çok yaklaşıyor.

Daphne ve Lana masanın diğer ucunda kendi aralarında hareketli bir sohbet ederken, Bea ayağını benim ayağıma sürtüyor.

Hudson, Ryker'ın keçileri hakkında bir hikaye anlatırken, ben parmaklarımı onun parmaklarıyla iç içe geçirip başparmağımla avucuna kalpler çiziyorum.

Evet, evet, o kadar ileri gittim.

Kendim için çok endişelenmem gerekirdi, ama sanırım yakında her şeyi mahvedeceğim.

Bu düşünce kanımı donduruyor. Bea ile olan ilişkimizi mahvetmek istemiyorum.

O komik. O seksi. Bana normal bir insanmışım gibi davranıyor. Lana ya da ben fark etmeden önce, oğullarımın *birbirlerine* attığı bakışları fark ediyor ve kaşlarını bir kez kaldırarak, ikisi de koltuklarına geri çöküyor ve sessizce bir dilim pizza daha alıyor, ama aynı zamanda onlara gülümsüyor ve onları bireyler olarak görüyor.

Bea bana, aile üyeleri birbirleriyle tartışıp alay etseler de, nihayetinde birbirlerini kollayan, birbirlerine sıkı sıkıya bağlı ve birbirlerini önemseyen bir balonun içinde var olma fırsatı verdi. Daphne, Lana, ben ve çocuklar da onlara katıldıkça, bu geleneksel sınırların ötesinde büyüyen bir aile haline geldi.

Benim hiç sahip olmadığım türden bir aile.

Kardeşler. İçeriden şakalar. Kahkahalar. Sevgi. Kabul.

Ebeveynleri açıkça doğru bir şey yapmışlar ve benimkiler hayatta kalırken iki iyi ebeveynin bu dünyadan ayrılmış olması, yine kalbimin tam ortasına bir yumruk gibi vuruyor.

Oğullarım da bu kadar sıkı fıkı olacak mı?

Lana ve ben onlara gerçek bir aile duygusu verecek kadar doğru şeyler yapıyor muyuz?

Lana da elbette benim ailem, ama o daha çok çocuklar yüzünden benimle birlikte kalıyor, oysa Bea ile...

Bea'nın beni seçtiğini hissediyorum.

Oysa beni seçmesinin kendi yararına olmayacağı pek çok neden var.

"İyi misin?" diye fısıldıyor bana.

Masadaki herkes bir şeye gülüyor, ama ben gülümsemiyorum. "İyiyim, teşekkürler."

Beni izliyor. "Seni hiç bu kadar sessiz görmemiştim."

Elini sıkıyorum. "Sadece ailenin ne kadar iyi anlaştığını hayranlıkla izliyorum. Başka birinin senin yaptığını yapabileceğini sanmıyorum."

kardeşlerin için yaptığın her şeye rağmen sonunda onları hala seviyordun. Ben kesinlikle bunu yapamazdım. Ama sen... sen bir mucizesin, Beatrice Best. Tüm aileni, kan bağı olan ya da olmayan, bir arada tutan bir mucize ve sanırım bunun ne kadar çekici olduğunu hiç bilmiyorsun.

Hızlıca gözlerini kırptırdı, ama gözlerinin buğulanmasını kaçırmayacak kadar hızlı değildi. "Bazen onları hafife almamalıyım diye unutuyorum."

"Kesinlikle öyle yapmamalısın. Ama kendine de değer vermelisin."

"Yapmam gerekeni yaptım."

"Kendine büyük bir bedel ödeyerek. Ve kardeşlerinin bunu fark etmiş gibi görünmesinden mutluyum."

Onlara bir göz attı, Hudson boğulacak kadar gülüyordu, Griff yaramazca gülümsüyordu, Ryker de gülümsüyordu, daha çekingen ama yine de gülümsüyordu.

"Buna değer," diyor yumuşak bir sesle, gözlerinde yine o güzel parıltı beliriyor.

Bir insan, onun ailesini sevme şeklini görüp de onun hayatının bir parçası olmak istemez mi?

"Baba, üç pizza yedik. Artık oynamaya gidebilir miyiz?" diyor Eddie. Gözlerimi tekrar çocuklarıma çeviriyorum. "Her biri mi?"

"Birlikte," diye cevaplar Charlie.

"Ançüezleri denedim ama sevmedim," diyor Eddie. "İki kez daha denersen sevebilirim."

"Öyle diyorsun ama."

"Doğru! Senin gibi neredeyse kusmayacaktım. Sanırım tuzu seviyorum. Sadece biraz daha alışmam lazım."

"Hoşuna giden iğrenç şeyler bulmana gerek yok."

"Griff, hamsi nasıl?" diye sorar Bea.

O dehşetle ona bakıyor. "İğrenç. Kim hamsi yer ki?" "Ben yerim, aptal," diye cevaplıyor Ryker.

"Ben yemem, ama bazen Griff'in pizzasına gizlice koyarım," diyor Hudson.

Lana benimle göz teması kurar. "Ve şimdi sadece ikimiz olduğumuz için mutluyum."

"Gerçekten," diye onaylarım.

Bea kıkırdar.

Ayağa kalkan Butch'a bakıyorum.

O ve Pinky pizzalarını bitirmişler. "Anladım patron," diyor bana.

"Gidip oynayabilirsiniz," diyorum çocuklara.

Lana sandalyesini geri iter. "Ben de oynamaya gideceğim. Onlara *Centipede* nasıl oynanır gösteririm."

Arka iki sandalye ayağına yaslanmış olan Griff, ailem oyun odasına koşarken ön iki ayağı yere indirir. "O hala burada mı?"

"Onu asla atmayacaklar," diyor Ryker. "Şimdiye kadar ortadan kalkmış olur diye düşünmüştüm."

"Öldü," diyor Daphne. "Sen üniversiteye gittiğinde ve ben mirastan mahrum kaldığımda. Yenisini aldım ve önümüzdeki yüz yıl içinde tekrar değiştirilmesi gerekirse diye bir güven fonu kurdum."

Bea'nın kardeşleri ona büyük bir saygıyla bakıyorlar.

"Geriye dönüp bakınca, muhtemelen güven fonumu başka bir güven fonuna aktarmalıydım ama... Eh, yaşayarak öğreniyoruz."

"Neden bazı zengin insanlar tam bir pislik olsalar da zengin kalabiliyorlar, ama sen dünyada bu kadar iyi şeyler yaparken mirastan mahrum bırakıldın?" Hudson ona sorar.

"Affedersin, ben hala çok zenginin. Karakter olarak."

Bea, hepsini izlerken gamzeleriyle oldukça etkileyici bir görüntü sergiliyor.

Kolumu sandalyesinin arkasına doladım, parmaklarım çıplak omzuna dokunuyor. Yelek üstleri, gerçekten de en sevdiğim giysiler. "Sen onun arkadaşı değilsin. Onu evlat edindin."

"İkisi de biraz."

"Bu dünyadaki rolünün, dünyaya ailenin ne demek olduğunu öğretmek olabileceğini hiç düşündün mü?"

O güzel yeşil gözler bana göz kırpmıyor. "Oh, ben *o kadar* iyi değilim."

Aslında o kadar iyi, ama bu gerçeği kabul etmemesini daha sonra düşünmek üzere bir kenara not ediyorum.

Şu anda, yüzünün benimkine ne kadar yakın olduğunu düşünüyorum.

Son gördüğümde fark etmediğim, yanaklarında hafif bir çil var.

Güneşte mi vakit geçirdi? Bu yüzden mi çilleri ortaya çıktı?

"Seni uygun bir randevuya çıkarmak istiyorum, sadece ikimiz. Menüde peynirden başka bir şey olmayan ve daha sonra dönebileceğimiz boş bir evin olduğu bir yere."

Gülümsemesi daha da genişler. "Bu sefer ışıkları açık tutabilir miyiz? Gizli bir dövmen olduğu söylentisini duydum."

"Öyle mi? Yoksa gizli bir dövmen olduğu için mi bu söylenti yaydın?"

Gizemli bir şekilde kaşlarını kaldırır ve bana gülümsemeye devam eder. Bir kadını öpmek için bir davet varsa, işte budur.

Bea'nın dudaklarını bir kez daha dudaklarıma değdirmeyi bekleyerek eğilirim, ama tam o anda biri masanın diğer tarafından bana tekme atar.

Bağırarak doğruluyorum.

"Gerçekten mi, Griff?" diyor Bea.

"Takım arkadaşlarıma senin hamburger otobüsünden bahsettim ve bizim için bir barbekü partisi düzenlemeni istiyorlar," diyor ona.

"Demek ortanca çocuk böyle davranır," diye mırıldanıyorum.

"Seninkiler en küçük çocuk kim diye tartışmadıkları için mutlu ol," diye mırıldanır Bea, sonra dikkatini kardeşine çevirir. "Sezon boyunca takım arkadaşlarının çoğunun menüsünde hamburger olduğunu sanmıyordum."

O sırtıyor. "Sadece hala çelik gibi metabolizmaları olmayan yaşlı takım arkadaşlarım için."

"Formunu koruyamazsan, ana dalından atılacaksın," diyor Daphne ona.

"Programdan atılmak diye bir şey yok," diye alay eder.

"Majör ligden atılan en az üç eski erkek arkadaşım da, takımları onları pizza ve hamburger yerine tavuk ve sebze yiyen daha genç, daha hızlı ve daha güçlü oyuncularla değiştirmelerinden önce aynı şeyi söylemişti."

Bea'yı öpebilirdim.

Onu binanın arkasına gizlice götürüp, tanıkların olmadığı, yarı karanlık bir yerde öpüp ona dokunmak istiyorum.

Ama o, Griff'in sağlığı hakkında sohbete katıldığında, bu sohbet Hudson'ın sahnedeki akciğer kapasitesine, oradan da Ryker'ın tavuklarını ve keçilerini kovalamaya devam etme yeteneğine dönüşüyor ve ben beklenmedik bir şekilde mutlu oluyorum.

Ait olmanın hissi böyle olmalı. Mücadele etmeden, ikinci kez düşünmeden, şüphe duymadan ait olmak.

Ve garip bir şekilde seksten daha tatmin edici. Ya da belki farklı bir şekilde tatmin edici.

Evet.

Farklı bir şekilde tatmin edici.

Artık ikisine de sahip olmadığımda, seksten çok daha fazla özleyeceğim bir şekilde.

İKİNCİ EN İYİ SEÇENEK OLABİLİR, AMA HİÇ OLMAMASINDAN İYİDİR

Bea

DAPHNE ve ben pizza partisinden sonra eve zorlukla vardık ki telefonum çaldı.

Telefonumun ekranına bir bakış attı, sırtıttı ve yatak odasına doğru yöneldi. "Gürültü önleyici kulaklıklarımı takıp biraz rock müzik dinleyeceğim," dedi.

"Çok geç kalma. Yarın işin var."

Başparmağını kaldırarak bize işaret etti, sanki ikimiz de akşam yemeği boyunca halka açık bir yerde birbirimize dokunmaya çalışırken Simon'ın beni aramasını değil, işini düşünüyorduk.

En azından ben Simon'a dokunmayı düşünüyorum.

Daph masanın diğer ucundaydı. Simon'a dokunmamı düşünmüyor olabilir.

Her halükarda, yatak odasına girip kayboluyor.

Ben de odama girip, dördüncü çalınıştaki telefonu açtım. "Selam."

"Peyniri ne kadar sevmediğimi biliyor musun?" Simon selam olarak böyle dedi.

diyor Simon selam olarak.

Ayakkabılarımı çıkarıp, bu sabah bir kez olsun düzgünce yaptığım yatağıma uzanıyorum. "Çok mu?"

"Bütün karnımda, düşünmek istemediğim, tarif etmekten ise hiç bahsetmek istemediğim bir rahatsızlık yaratıyor."

"Yanlışlıkla peynir mi yedin?"

"Hayır. Ama peyniri ne kadar sevmesem de, göğüslerinden erimiş peyniri yemenin ne kadar keyifli olacağını düşünmeden edemiyorum."

Karıncalanma başladığında dalgın dalgın göğüslerimden birini ovuşturuyorum. "Bunun yerine bal hakkında fantezi kurman gerekmez miydi? Bal fantezilerin olduğunu sanıyordum."

"Bu çok tuhaf bir şey. Beynimde peynir var galiba. Kesinlikle aklımda sen varsın. Ama senden *peynir* yemek mi? Seninle yalnız kalamadığım için içimde bir şeyler kırılmış galiba."

"Telefon seksi mi yapıyoruz?"

"Eğer soruyorsan, çok kötü. Ve peyniri düşünüyorsam."

Aynı anda hem gülmekten eğleniyorum hem de sinirlenmekten tahrik oluyorum. "Çocukların ne yapıyor?"

"Hudson'ın onlara gösterdiği o berbat yaratık oyununu oynuyorlar."

"Senin evinde mi?"

"Annesinin bakımına ek olarak, Lana'nın ani bir acil durumu olan bir müşterisi var. Restorandan çıktığımız anda telefonu geldi."

"En iyi bebek bakıcısı kimdir biliyor musun?" "Mary Poppins mi?"

"Daphne."

"Oda arkadaşın, en iyi arkadaşın ve yarı evlatlık gibi gördüğün çocuk mu? O Daphne mi?"

"O, bir sincap kadar enerjik, sorunlu çocukların başını belaya sokabilecek her şeyi bilen bir geçmişe sahip ve şimdi de diğer çocukların onun yaptıklarını yapmasını engelleyecek bilgeliliğe sahip."

"Harika. Ne zaman gelebilir ve ne zaman senin evine gelebilirim? Bekle. Hudson orada mı? Bir dakika. Hudson'ın orada olması önemli mi?"

"Griff, üniversitenin yanındaki otellerden birinde bir süit tuttu. Hudson önümüzdeki iki gece onunla kalacak."

"Sadece iki gece mi?"

"All-Star molası kısa. Griff'in cuma sabahına kadar kalabilmesinin tek nedeni, bir sonraki maçı için Toronto'ya olan yolculuğunun kısa olması."

"Daphne yarın akşam boş mu?"

"Muhtemelen hayır. Çok aktif bir sosyal hayatı var. Ve yarın iş günü."

Simon hafifçe homurdandı.

"Ama o beni seviyor, bu yüzden muhtemelen planlarını iptal edip çocuklarına bakacak, böylece sen ve ben burada baş başa vakit geçirebileceğiz. Film izleyip, patlamış mısır yiyip, belki biraz Scrabble oynayabiliriz."

"Beatrice."

Tavana gülümserim. "Evet, Simon?"

"Seni sevdiğim ve senin beni işkence ettiğin gibi, beni işkence eden bir kadını hiç sevmedim."

"Hayal kırıklığına uğramamak için beklentilerimi düşük tutmayı seviyorum."

"Bu orgazm sayısını artırabilmemiz için beklentilerini yüksek tutmanı istiyorum."

Heyecan verici bir titreme vücudumu sarar. "Ama beklentilerim çok yüksek olursa, hayal kırıklığına uğrayabilirim. Sen de öyle."

"Hayır, hayatım. Beklentiler yüksek olduğunda asla başarısız olmam. Özellikle de beklentileri aşmak çok tatmin edici olduğunda."

"Tembel olmayı sevdiğini sanıyordum."

"Hayır, ben daha başarılı olmak bir tembel serseri. Bir bir

"Simon?"

"Evet, hayatım?"

"Sanırım ben de sana hayranım."

"Oldukça zor bir durum, değil mi?"

"*Gerçekten*," diye cevap veriyorum, tıpkı onun yapacağı gibi.

O gülümsedi ve yine sıcak, hoş bir titreme vücudumu sardı.

"Söylesene sevgilim," der yumuşak bir sesle, "ne giyiyorsun?"

Evet.

Buna *tamamen* hazırdım. "Ne giymemi istersin?"

"Tercihen yatakta hiçbir şey giymemeni isterdim, ama bu mümkün olmadığına göre... geçen sefer buradayken giydiğin dantelli iç çamaşırlarından bahset bana."

"Tanga mı?"

"Evet. Ne renkliydi?"

"Kırmızı."

Yavaşça inler.

"Küçük siyah fiyonklarla."

"Onları tekrar takar mısın?" "Şimdi

mi? Yoksa yarın mı?"

"İkisi de."

Yataktan kalkıp köşedeki çamaşır yığınının gözden geçiriyorum. Vücudum kızarmış, hormonlarım çılgına dönmüş ve o tanga en üstte duruyor. "Yarın için başka bir şeyim var. Daha iyi bir şey."

"İmkansız."

"Şimdi kırmızı dantelli tangamı giyiyorum."

Telefonun diğer ucunda nefes nefese, çaresizce nefes alıyor. "Ne giyiyorsun?" diye soruyorum.

"Pamuklu tişört, çorap ve boxer şort." "Evde hep böyle mi dolaşıyorsun?"

"Hayır.Benim pantolonum çok çok rahatsız giydiğimde bu bu kadar tahrik olduğumda çok rahatsız oluyorum."

"Neredesin?"

"Yatak odamda."

"Neye benziyor?"

"Boşluk, yalnızlık ve kasvet."

Şortumu ve düz pembe pamuklu külotumu çıkardım ve şimdi tanga ile dans ediyorum. "Bunu düzeltmek için bir tasarımcı tutabilirsin."

"Senin burada olman bunu düzeltir."

"Ben oradaysam odan nasıl görünür?"

"Çıplak Bea, buruşuk beyaz çarşaflarımın üzerinde uzanmış gibi görünürdü, ki bu benim cennet tanımımdır. Külotunu değiştirdin mi?"

Telefonu düşürmeden tişörtümü çıkardım. "Evet. Kırmızı dantelli tangam var."

"Başka bir şey giyiyor musun?"

"Hiç uymayan bej renkli pamuklu bir sütyen."

"Çıkar onu."

"Birer birer mi, yoksa arkama uzanıp kopçayı açmamı mı istiyorsun, böylece düşsün?"

"Bea..." Sesi kısılmaya başlıyor. "Evet?"

"Göğüslerini hayal ediyorum ve sikimi sıkıyorum."

Simon'ın sikini görmek *istiyorum*. Dokundum ama *görmedim*.
"Sadece sıkıyorum? Okşamıyorum?"

"Sesin beni bu kadar tahrik ettiği düşünülürse, beş okşamadan az sürer diye korkuyorum."

"Senin sikini okşamak istiyorum."

"Senin gamzelerini yalamak ve parmaklarımla amını okşamak istiyorum."

Bacaklarım birbirine sıkışıyor. "Simon?"

"Benim için amını okşa Bea. Parmaklarını dantelin altına sok ve klitorisini okşa."

Yatağıma yaslanıp söyleneni aynen yapıyorum, parmaklarımla Simon'ın parmakları olduğunu, başparmağıyla klitorisimi okşarken parmaklarıyla bacaklarımla arasındaki kaygan, ıslak cildi okşadığını hayal ediyorum. "Çok... iyi... geliyor," diye fısıldıyorum.

"İslandın mı?"

"Sırılsıklam."

Yine hafifçe inliyor. "Seni hissetmek istiyorum." "Seni tatmak istiyorum."

Telefondan boğuk bir ses geliyor. İki parmağımı içime sokuyorum. "Simon?"

"Evet, benim güzel yaramazım?" "Sertleştin mi?"

"Granit gibi, aşkım." "Kendini okşa."

"Bea, ben çok yaklaştım..." "Ben de."

"Sen önce boşalmalısın."

Başım yatağa geriye doğru yuvarlanır, uyluklarım açılır, tangamın danteli ıslanır. "Keşke burada olsaydın."

"Tanrım, Bea." Nefes nefese.

Nefes nefese ve hafifçe inliyor, ben de onunla birlikte olmak istiyorum.

Onun sikini okşamak istiyorum. Testislerini okşamak ve onu üstümde hissetmek, içime girip beni öpmesini istiyorum.

"Göğüslerime tekrar dokunmanı istiyorum," diye inliyorum. Yaklaştım.

Çok yakın.

"Bütün vücudunu taparcasına sevmek istiyorum." Sesi gergin. Gözleri yarı kapalı, benim kendime dokunmamı izlediğini hayal ediyorum ve bütün vücudum çözülüyor.

"Tanrım, Simon, ben... ben geliyorum," diye inliyorum, sert ve hızlı bir spazmla boşalırken. Bu his, ayak parmaklarımdan parmak uçlarıma ve saç köklerime kadar yayılan şiddetli artçı sarsıntılara dönüşüyor.

"Tanrıya şükür," diye nefes nefese, sonra yine yumuşak bir inilti çıkarır. "Sen de mi?" diye nefes nefese sorarım.

"Evet."

"Daha fazla istiyorum," diye nefes nefese söylerim, içimdeki titreme devam ederken. "Yakında, aşkım. Yakında."

Genelde böyle olmaz. Flört etmek.

Etrafta dolaşmak.

Ne dersiniz deyin.

Ne zaman biriyle çıkmış olsam, *çıkılmışızdır*. Haftada birkaç gece akşam yemeği.

Sonra onun evine giderdik. Eve geç saatlerde dönerdim ve kardeşlerimin ne yaptığını anlamamasını umardım.

Ama Simon'la birlikteyken zaman için mücadele etmek zorundayız.

Ya arkadaşlarıyla birlikte, ya Daphne ya da kardeşlerimden biri bir şeye ihtiyaç duyuyor ya da ben başka bir yere gitmek zorundayım.

Yakında ayrılacak.

Ben yakında kalacağım.

Ve hala günlük hayatın diğer parçaları arasında bu anlar için mücadele ediyoruz.

Ve bu anları yakaladığımızda, çok heyecan verici oluyorlar.

"Simon?" Telefonun diğer ucunda nefes alışışı düzelirken fısıldıyorum.

"Evet, Bea?"

"Sen bu yazın en sevdiğim parçasısın."

O, kıkırdama ile iç çekme arasında bir ses çıkarır. "Sen en beklenmedik bir sürprizsin."

"Yardımcı oluyor mu?" "Neye yardımcı oluyor?"

"Tanıtım. Kariyerine yardımcı oluyor mu?"

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik hakim. "Simon?"

"Ben... bir itirafta bulunacağım."

Tavana bakarak gözlerimi kırpttırırım. "Bir itiraf mı?"

"Kimse bana reklam ya da görünürlük ya da basınla ilgili başka bir hile için seninle görüşmemi önermedi."

"Kimse... Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece seni görmeye devam etmek için bir bahane arıyordum... seni görmeye devam etmek istediğimi kendime bile itiraf etmek zorunda kalmadan."

Oturup, şifonyerimin üzerindeki aynada kendime bakıyorum, kaşlarımın şaşkınlık, kızgınlık ve gurur arasında bir denge kurmaya çalıştığını, çenemin açık kaldığını, alnımın kırpttığını, göğüslerimin tamamen çıplak bir şekilde soğuduğunu, orgazmdan dolayı hala sertleşmiş meme uçlarımı, kulağıma dayadığım telefonu ve...

Ve tamamen kendimi kaybettim.

Yatağıma geri düşerken kahkaha tutuşturur beni.

"Sen... Kızgın değil misin?" diye sorar Simon.

Cevap veremiyorum.

Çok fazla gülüyorum.

Gülüyorum ve belki biraz da ağlıyorum. "Bea?"

"Sen bir felaketsin."

O da kahkaha atıyor. "Öyleyim." "Ve sen mükemmelsin."

"Kesinlikle değilim." "*Simon.*"

"Ah, adımı bir daha öyle söyle."

"Hiç normal bir ilişkin oldu mu, yani ona hoşlandığını söyleyebildiğin, onun da sana hoşlandığını söyleyebildiği, akşam yemeğine çıktığınız, bazen birbirinizin evine gidip

evine gidip öpüşüp televizyon izleyip sarılıp seks yapıp daha fazla sarılabileceğin normal bir ilişkin oldu mu hiç?"

Bu sefer sessizlik daha uzun sürüyor.

"Simon?"

"Sen, benim o normal olarak algılanan düzeye en çok yaklaştığım kişisin."

Kalbim sıkışıyor.

Umutsuzca romantik vajinam da öyle, ama çoğunlukla kalbim.

"Ve neredeyse bir haftadır seni hiç görmedim." Sözleri aceleyle söylenmiş, sanki çabuk söylemezse hiç söylemeyecekmiş gibi. "Ama yine de seni özlüyorum. Sürekli seni düşünüyorum. Konuşmadığımız zamanlarda ne yaptığını merak ediyorum. İkimiz de giyinik ve çıplak olma ihtimalimiz yokken bile senin yanında olmak bana büyük bir mutluluk veriyor, çünkü ben sadece seni seviyorum. Ve bununla ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum."

"Senin en sevdiğim özelliğin ne biliyor musun?" diye fısıldıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse tahmin etmekten korkuyorum ve umarım biraz da olsa hoş olmayan bir şeydir. Rahatsız ve garip durumlarda kendimi çok daha rahat hissediyorum. İkimize de bir iyilik yapıp bunun İngiliz aksanım olduğunu ısrar ederseniz çok sevinirim."

"Senin en sevdiğim özelliğin, her şeye sahip olmana rağmen çok, çok gerçekçi olman."

Yine sessizleşti.

Yanılıyor

muyum?

Bu gerçek *değil* mi?

Ailesi hakkındaki hikayeler, kin dolu gülümsemesi, bu kadar başarılı olmak istemediği, baba olmak istemediğini ve bunu mahvedeceği korkusu... Bunlar gerçek olmasa kim böyle şeyler söylerdi ki?

"Ve senin hakkında en sevdiğim şey," diye bitiriyor, "senin yanında kendim olabildiğim için kendimi güvende hissetmem. Gerçekten, bu sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Yazın sonunda ne olursa olsun, sen, Beatrice Best, ve senin dostluğun hayatımı daha iyi bir hale getirdi."

Gözlerim yaşarır.

Kalbim de öyle.

Kalbim yine aynı şeyi yaptı.

Muhtemelen beni asla tam olarak sevmeyecek bir adama sırılsıklam aşık oldu.

Ve vajinam "*Sana söylemiştim*" dercesine sırıtıyor ve biraz da bayılıyor. Yatağımda kıvrılıyorum ve keşke onun yanında kıvrılabilseydim diyorum.

"Simon?"

"Evet?"

"Yarın Griff'in şehirdeki son gecesi ve bunu kaçırmak istemiyorum. Ama Daphne'ye cuma günü senin çocuklarla takılabilir mi diye soracağım."

"İki güvenlik görevlisi yeterli olur diye düşünürsün," diyor iç çekerek.

"Senin çocuklarını tanıyan biri değil."

"Çocuklarım demişken, onları kontrol etmeliyim."

"İyi iş çıkarıyorsun," diye fısıldıyorum. "Büyüdüklerinde dünyanın en iyi insanları olacaklar."

"Sen benim için fazla iyisin." "Bundan şüpheliyim."

Cevap verirken gülümsediğini duyabiliyorum. "Bir gün Bea, gerçeği göreceksin. O zamana kadar, yanlış görüşlerine katlanacağım."

Telefonu kapatırken gülümsüyor ve gözlerimi deviriyorum. Yanılıyor.

Simon ve ben mi?

İkimiz de mükemmel değiliz.

Tam tersine.

Ama birlikte?

Bence birbirimizin en iyi yanlarını ortaya çıkarıyoruz.

Ve *bu*, beklediğim en son şeydi. Ama onun hakkında en sevdiğim diğer şey bu.

BU KAÇIŞTAN KAÇIŞ YOK

Simon

Bea ile arkadaşlık ilişkisi için beş gün daha yalnız kalacak zaman bulamıyorum.

Ve bugün de benim günüm olmayacak.

Çocuklarımla isteği ve benim de kabul ettiğim bir gün değil, çünkü onlarla vakit geçirmekten çok keyif alıyorum ve her an benden sıkılabileceklerini çok iyi biliyorum.

Onlar ergenlik çağındalar.

En azından Bea bize katılıyor, çocuklarımla ısrarı üzerine. Onlar, Bea'yı ailesiyle yemek yerken ve hamburger arabasında yemek yerken yeterince gördüler, sanırım benim ondan hoşlandığımı anladılar.

"Size en fazla üç ipucu vereceğiz, hepsi bu kadar," diyor siyah dikenli saçları ve burun halkası olan sevimli bir kişi çocuklarıma. "Kaçış odasını yenmek istiyorsanız, odadan daha akıllı olmalısınız."

"Ben daha zekiyim," diyor

Charlie. "*Ben* daha zekiyim,"

diyor Eddie.

"Seri katillerin kahvaltılık yiyeceklere saldırdığını düşündün," diye karşılık veriyor Charlie.

Bea sırtıyor.

Bu, küçük bir kıkırdamaya dönüşen, son derece mutlu bir gülümseme. Bu gülümseme, iki oğlumun da ona bakmasına ve onun giderek güçlenmesini inkar edemediğim bir çekiciliğe sahip olmasına neden oluyor.

gittikçe güçleniyor.

Genelde kadınlarla olan ilişkilerim sadece fiziksel olur.

Bea ile... Bea ile, onun hamburger otobüsünde yardım etmek, ailesiyle akşam yemeği yemek ve eski erkek arkadaşından intikam almasına yardım etmek için daha fazla zaman geçirdim, bir yandan da onun gülümsemesini bir sonraki sefer ne zaman göreceğimi hayal ederek.

Oldukça uzaklara gittim.

Oldukça fazla.

Onunla bir hafta boyunca, sadece ikimiz, birbirimizden başka hiçbir şey yapmadan vakit geçirmek ister miyim?

Tabii ki isterim.

Muhtemelen bu beklentilerimden vazgeçmek için biraz zaman harcamalıyım.

Ama o bugün burada, bizimle birlikte olduğu için inanılmaz derecede mutluyum. Elini sıkıp, gizlice öpebiliyorum ve sadece onun yanında olabiliyorum. Onunla ve çocuklarımla bir saatlik aktivitenin tadını çıkarmaktan öteye geçip başka bir şey umursamıyorum.

"Hudson ve Griff, anne babamızın cenazesinden hemen sonra seri katiller hakkında aynı tartışmayı yapmışlardı," diyor onlara. "Özgün olmak istiyorsanız daha fazla çaba sarf etmeniz gerekecek."

Birbirlerine bakıyorlar.

"Onları daha fazla tartışmaya teşvik etmek zorunda mıydın?" diye Bea'ya fısıldıyorum.

O yine kıkırdar.

Ve bu ses o kadar güzel ki, ona kızamıyorum bile. "Hazır mısınız?" diye soruyor kaçış odası rehberimiz.

Bea'ya bakıyorum. "Burası çok dar değil mi?"

"Yurt odamdan daha büyük. Bir saat dayanabilirim." "Hazırsınız," diyor Charlie.

Evet, hala o kapüşonlu sweatshirt'ü giyiyor ve garip bir şekilde, bu sefer onu suçlamıyorum.

Bu oda biraz soğuk.

Muhtemelen ambiyans. Biz seçtik odayı odayı seçtik bizi oynadığımız banka soyguncuları gibi davranmaya başladığımız oda.

Aslında banka soymak oldukça eğlenceli. Bir televizyon programı için bir kez yaptım.

Ve benim karakterim soygun sırasında öldürüldü, bu yüzden çok fazla replik ezberlemem gerekmedi.

Sadece ölü numarası yap.

"Bizi içeri kilitleyin," diyor Eddie rehber. "Beş dakika sonra görüşürüz."

"Gençlerin özgüveni çok ilham verici," diye mırıldanıyor Bea. Hâlâ geniş bir gülümsemeye.

"Ne kadar süreceğini tahmin edersiniz?" diye soruyorum ona.

"Hudson'ın bu odalardaki en iyi süresi on yedi dakikadır." "Bankada bunu geçmek için bol şans," diyor rehberimiz. "İlk ipucunuz: ipucunuz: polis ne yaptığınızı fark etmeden önce çok az zamanınız var."

Kapının yanındaki sahte mermer tezgahın üzerine, insanların eskiden bankada durup çeklerini imzaladıkları yeri simüle etmek için bir ipucu içeren bir kart bırakıyorlar, anladığım kadarıyla, ve sonra bizi banka gibi dekore edilmiş bu odaya kilitli bırakarak ayrılıyorlar.

Oğullarım ipucunu alır ve veznedar standının arkasında asılı olan guguklu saatin yanına koşarlar. "Çok kolay," der Eddie alaycı bir şekilde.

"İlk ipucu çok kolay," diye Charlie de aynı fikirde. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyorum onlara.

Aynı göz devirme hareketiyle cevap veriyorlar. "Polislere dikkat et. Biz hallederiz."

Bea bana gülümsüyor ve ben yine kalbimden bir ok daha alıyorum. Onun gülümsemelerini gerçekten seviyorum.

"Bunu daha önce de yaptın mı?" diye soruyorum. "Evet."

"Özellikle bu odada mı?"

"Hayır. Bu, son geldiğimden beri yeni eklenmiş." Oğlanları izlerken gülümsemesi genişliyor. Charlie, saatin kadranını incelemek için sandalyeye tırmanmış. "Ama daha önce saatle ilgili bir ipucu bulmuştum..."

"Sıcak mı?"

"Personel ipucunun işleyişini değiştirmiş mi, ona bağlı. Bazen değiştirirler. Ama genel olarak saate bakmaları doğru bence."

"Onlara yardım etmeliyiz."

"Yardıma ihtiyacımız yok baba," diyor Charlie. "Bak. Saat yanlış."

Saatin akreplerini gerçek saatin tersine çevirir.

Hiçbir şey olmaz.

"Tersine çevirdin," diyor Eddie. "Uzun ibreyi dakikaya, kısa ibreyi saate koymalısın."

Saatın ibrelerini farklı şekilde hareket ettirmeye başlar.

"Hayır, saat kaç olduğunu söyleyeyim, aptal," diyor Charlie. "Saat dörtten sonra. Doğru biliyorum."

İlerlemek için harekete geçiyorum, ama Bea kolunu uzatarak beni engelliyor.

Bir an sonra, çocuklarım saatin akrep ve yelkovanını çekişip dururken, saatin altındaki bir panel açılır ve sallanan bir ipucu ortaya çıkar.

Çocuklar onu yakalar, her biri bir eliyle tutar ve başlarını birleştirip kendilerine doğru çekerler, ikisinin de ağzı hareket eder ama yüksek sesle bir şey söylemezler.

Bea ve ben onlara doğru kısa bir mesafe yürüdük.

"Biz de ipucunun tadını çıkaramayacak mıyız?"

diye soruyorum.

"Şşş," diyor Charlie.

"Bu senin iyiliğin için," diye ekliyor Eddie.

"Polis geldiğinde sizi rehin aldığımızı söyleyebilirsiniz." "Sonra da, elinizde olduğunu fark etmedikleri paranın yarısını alıp kaçabilirsiniz."

"

"İyi bir plan."

"Seni bu işe karıştırmadığımız için bize teşekkür etmelisin."

"Daha fazla gülümsersen, yanakların düşecek diye korkuyorum," diye Bea'ya fısıldıyorum.

"Merak etme," diye fısıldadı o da. "Sonunda bizi günah keçisi olarak kullanmaktan başka bir şey için de ihtiyaçları olacak."

"*günah keçileri* mi? Ama onlar söylediler niyetleri niyet bırakmak bizi bizi masum bırakmak

"Deneyimlerime göre, söyledikleri ile yaptıkları her zaman uyuşmuyor."

Charlie bize bakar. "Kardeşlerinizin kötü olması, *Eddie* ve benim de kötü olduğumuz anlamına gelmez. Biz ciddiiz.

adınızı polise söylemeyeceğiz."

"Charlie! Bak. İpucuna bak." Eddie, karton karttaki bir şeyi işaret eder.
"Üzerinde bir kemik var."

"O kemik değil. Anahtar."

Kaşlarımı çattım. "Oops."

"Ne?" Bea tekrarlar.

"Sanırım onlardan birini göz muayenesi için gözcüye götürmem gerekiyordu."

"Arada bir en az bir doktor randevusunu unutmazsan, gerçek bir ebeveyn sayılmazsın."

Hiçbir giysisini çıkarmadan onunla birlikte olmaktan bu kadar keyif aldığımı fark etmek tuhaf.

Yanlış anlamayın, Bea'yı günlerce yatak odamda kilitli tutmaktan büyük zevk alırdım, ama yatak odasında vakit geçirmeyi planlamanın zorluğu nedeniyle, gündüz ya da gece, yüz yüze ya da telefonda ya da mesajlaşarak onunla birlikte olmaktan hala mutluyum.

O beni daha mutlu ediyor.

"Mesele kasa," diyor Eddie.

"Bankalarda kasa yok. Onlarda nakit *çekmeces*i var." "Nereden biliyorsun?"

"Bir keresinde babamın banka soygunu için senaryo çalışmasına yardım etmiştim."

Eddie gözlerini kısarak, sanki tokat yemiş gibi bana bakıyor.

"Neden o senaryoya yardım edemedim?"

"Sanırım grip nedeniyle yataktaydın," diye cevap veriyorum.

Somurtuyor. "Tüm eğlenceli senaryoları kaçırıyorum."

"Baban yeni senaryosunun repliklerini ezberlerken ona yardım edebilirsin," diyor Charlie. "Değil mi, baba?"

"Elbette. İkiniz de yardım edebilirsiniz."

"Kötü adamı ben oynayabilir miyim?" diye sorar Eddie. "İstersen."

"Güzel. Hadi, Charlie. Hadi bu bu davanın ve bu bu parayı çalmak."

Bea burnunu kırıştırarak bana bakar.

"Ne? Yüzümde öğle yemeği artıkları mı var?" diye soruyorum.

"Hayır, sadece... Bir an için senin asıl işinin ne olduğunu unuttum."

Ve bu da beni gülümsetir. "Hiç tanışmamış olsak bile, benim birinci sınıf bir film yıldızı olduğuma inanacak kadar yakışıklı değil miyim?"

"İğrenç," diye mırıldanır Eddie, Charlie ile birlikte bu sahte banka odasındaki müşteri hizmetleri masasının altındaki paneli kurcalarken.

Bea kahkaha atar. "Ona çok benzediğini biliyor musun?" "Ama annemden aldığım özellikler açısından daha iyiyim."

"Ayrıca," Bea devam eder, "o kasada para çekme yeri değil. Sen tezgahın yanlış tarafındasın."

İki çocuk da başlarını ona doğru çevirir.

"Lanet olsun," diye fısıldar Charlie.

"Babamın kız arkadaşının önünde *lanet olsun* deme." Donakalırım.

Kız arkadaşı mı?

Bea kesinlikle benim... Oh, gerçekten lanet olsun.

Bea benim kız arkadaşım.

Tabii ki resmi olarak değil.

Ama birlikte olmadığınız her an aklınızı meşgul eden, onu görebilmek umuduyla kendi programınızı ona göre ayarladığınız ve ara sıra yüz yüze ya da telefonda seks yaptığınız bir kadına başka ne diyebilirsiniz ki?

O çocuklara gülümsüyor, ama ben şu anda o ifadeyi takınamıyorum. "Benim önümde istediğinizi söyleyebilirsiniz, tabii bana hakaret etmek için kullanmıyorsanız," diyor çocuklara. "Ve gerçekten, '*lanet olsun*' demek '*siktir git*' demekten çok daha iyidir. Düzgün bir küfür gibi. Hoşuma gidiyor."

Çocuklar tezgahın diğer tarafına koşarken ona aynı şekilde sırtlıyorlar.

"O çok haklı!" diye bağıırıyor Charlie.

"Tam isabet," diye onaylıyor Eddie.

"Simon," diyor Bea yumuşak bir sesle, parmaklarını benimkilerle iç içe geçirerek.

Ayaklarımın üzerinde sallandığımı, gözlerimin fal taşı gibi açıldığını, dudaklarımın normal gülümsememi yapamadığını fark ediyorum.

Kafamı sallarım, ama arkadaşlarımın Bea'yı kız arkadaşım olarak adlandırmalarının yarattığı şaşkınlığı tam olarak atlatamam.

Onlar bağlanacaklar mı?

Onunla evlenmemi mi bekleyecekler?

Neden bu düşünce karşısında anında panik atak geçirmiyorum ki?

"*Simon*," diyor Bea yine, bu sefer ses tonu sikimi dikleştirip dikkatimi çekecek şekilde. "Önümüzdeki beş yıl boyunca burada yaşayacaklar..."

"Altı," diye dalgın dalgın düzeltiyorum. "Onları anaokuluna başlamadan önce bir yıl beklettik."

"...ve ben onların annesini seviyorum, sınırları biliyorum ve ne olursa olsun, seninle benim aramda ne olursa olsun, başları belaya girerse hayatlarında güvenli bir yetişkin daha olabilirim, çünkü bu konuda çok fazla tecrübem var ve bunu kabul etsem iyi olur."

Tanrıya şükür.

Dünyanın en mükemmel kadını buldum.

Kısa ve öz bir şey ya da minnettarlığımı ifade eden bir şey söylemeliyim, ama tek yapabildiğim ona bakmak.

O da gözlerini kırıştırıyor, kaşlarını kaldırıyor ve alnını en sevimli şekilde kırıştırıyor, benim kelimeleri bulmamı bekliyor.

"Kodu nasıl bileceğiz?" Charlie, Eddie'ye soruyor.

"Tahmin edebiliriz."

"Bankanın adresi ne?" "Hiç bilmiyorum!"

"Neden bize şifreyi vermeden tuş takımını verdiler ki?"

Bir kez daha başımı sallıyorum ve bu sefer beynim yeniden çalışmaya başlıyor, bu konuşmadan kolayca kurtulabileceğim bir dikkat dağıtıcıya dalıyorum.

Garip bir şekilde bunu istiyorum.

Yani, Bea'ya bizim, şey, durumumuzu nasıl sürdürebileceğimizi sorabilmek için.

Sanırım gençler buna böyle diyorlar. Ve bu terim çok uygun.

Çıkıyoruz, ama yaptığımız her şey normal *bir ilişkinin* tanımına uyuyor, yani...

"Sence bizim doğum günlerimizden birini mi kullandılar?" diyor

Charlie. "Doğum günlerimizi nereden biliyorlar ki?"

"Bilmiyorum. Formu ben doldurmadım." "Babam doldurdu. Belki kendi doğum tarihini yazmak zorunda kalmıştır." Evet.

Dikkat
dağıtma.

Bu işe
yarıyor.

"Baba, doğum günün ne zaman?" diye soruyor
Charlie. "4 Kasım, tabii ki," diyor Eddie.

"Babamın doğum gününü nereden biliyorsun?"

"Sen nasıl bilmiyorsun?"

"Birincisi, hiç kutlamıyor." İki oğlum
da bana bakar.

"Belki de ipuçları birbiriyle bağlantılıdır diye düşündün mü?" Bea, ben
bir şey söylemeden sorar.

Hâlâ şaşkın şaşkın
bakıyor muyum?

Evet.

Hâlâ şaşkın şaşkın
bakıyorum. Tam bir
aptal gibi.

"Saat!" İki oğlum da aynı anda bağıyor. "Saat beş
kırk," diyor Charlie.

"Saat 8:25," diye cevaplar Eddie.

Birbirlerine bakıyorlar.

Charlie için saat eğitimi almayı kafama yazıyorum. "İkisini de
deneyebilirsin," diyor Bea düşünceli bir şekilde.

Çocuklarım, dün Athena's Rest'te geçireceğimiz hafta sonu
macerasına hazırlanmak için örgü örmeye çalışırken yanaklarımız
ağrıyana kadar benimle birlikte gülen iki oğlum, tekrar tuş takımına doğru
dalarken kafalarını birbirine çarparak belirgin bir ses çıkarırlar.

"Ahhh," diye bağıyor Charlie.

"Lanet olsun, çok acıyor," diye inliyor Eddie.

Bea ve benim birden hareket ettiğimizi fark etmiyorum bile, ta ki
Bea Charlie'nin önüne çömeliş benim tüm dikkatimi Eddie'ye vermemi
sağlayana kadar.

"İyi misin?" diye sorar ona, alnındaki kırmızı izi hafifçe dokunarak.

"Ne kadar acıyor?" diye Eddie'ye soruyorum, ona da aynısını yapıyorum.

İki çocuk da iyi olduklarını söylüyor.

"Bunu atlatabilirim," diyor Charlie Bea'ya. "Ben dayanıklıyım." Bea ona gülümsüyor. "Belli ki."

Ancak ben sert değilim.

Ben ben kanlı lanet marshmallow olan yavaşça ateşin rahat bir ateşin üzerinde.

Ya da belki de bu sadece benim

kalbimdir. İçten içe eriyen.

Bea'ya aşık mı oldum?

Çocuklar sonraki üç ipucunu çözmeye çalışırken, hepimizin gizli bir kapının arkasındaki kasaya çömeldiğimizde, kafamda bu soru dönüp duruyor.

"Altın orada," diye ısrar ediyor Charlie. "İpucu öyle diyor. Ayrılmadan önce servetimizi almak istiyorsak, kasanın gizli şifresini kırmamız gerekiyor."

Bea parmaklarını kapının kenarlarında gezdiriyor. "Belki de kasanın üzerinde olmayan gizli bir şifreli kilit vardır?"

"Bu hiç mantıklı değil," diye söyleniyor Eddie.

"Katılıyorum, ama kasada da şifreli kilit yok." "Anahtar deliği var," diyorum.

"Ama bulduğumuz anahtarların hiçbiri uymuyor," diyor

Charlie. Bea ve ben göz göze geliyoruz.

"Kasa kutuları," diyor Bea, ben de aynı anda, "İki anahtar da aynı anda çevrilmeli."

Birbirimize gülümseriz.

Açıkça, aynı frekansta olduğumuzu anlıyoruz.

"Anahtarları al lütfen Charlie," diyorum oğluma. "Bea ve ben sana bankaların nasıl çalıştığını göstereceğiz."

"Yani, genellikle kasa daireleri kasa odasının *içinde* sıralanır ve tam olarak bu şekilde girmek için iki anahtar yöntemini kullanmak zorunda kalmazsın," diyor.

"Hiç bankada çalıştın mı? Kasa girişinde de çift anahtar olmadığını kesin olarak biliyor musun?"

Kafasını sallar. "Bu benim hiç yapmadığım bir meslek, ama bankalara yeterince gittim. Ailemin üç adet kiralık kasası vardı. Farklı yerlerde sürekli anahtarlar buluyordum."

"Üç mü?"

"Ortak bir kasaları vardı, ayrıca ikisi de birbirlerinden gizledikleri, güzel hediyeleri sakladıkları gizli kasaları vardı. Annemin muhteşem bir cep saati ve tüm ailenin New York'ta bir hokey maçı izlemesi için ön sıradan biletleri vardı, babamın ise iki Noel önce anneme verdiği inci kolye ve bilezik setine uyan küpeleri vardı. Çok tatlıydı."

"Ama kasa mı?"

"Büyükbabalarımın biri emekli olup Arizona'ya taşınmadan önce bankacıydı. Sanırım onlara aile indirimi yaptı. Anahtar hazır mı?"

"Sen hazır olduğunda, canım."

Kahretsın.

Ona öyle seslenmeyi bırakmalıyım.

Özellikle de oğullarımı güldürdüğü için.

"Üç, iki, bir," diyor, erkekler ona sürekli *aşkı*m diye sesleniyormuş gibi, bu sevgi dolu isme hiç tepki göstermiyor.

Muhtemelen bunun İngilizlere özgü bir şey olduğunu düşünüyor.

Yanılmıyor, ama tamamen haklı da değil. "...ve *dön*," diyor.

Anahtarımı, veznedar masasının çekmecesinin yanında bulduğumuz anahtar deliğine sokuyorum.

O da, dizleri yukarıda, çömelmiş bir pozisyonda, yoga pozlarını ve keçileri hatırlatan bir şekilde, kasanın sağ tarafındaki anahtar deliğinde anahtarını çevirir.

Sanki bir şeyin kilidi açılmış gibi bir tıklama sesi duyulur.

"Açılmış olmalı," diye mırıldanır. Parmaklarını tekrar kapının kenarlarında gezdirir, sonra hafifçe iter.

"Açıldı." Eddie onun arkasına sıkışır.

"Duydum," diye ekler Charlie, o da arkasına sıkışır.

"Kapı sıkışmış olmalı." Bir kez, iki kez itti ve ben yardım etmeden önce omzunu kapıya dayadı.

Kapı, üstündeki menteşelerden açılır ve kasanın içine doğru açılır.

Bea, nefesini tutarak kapıyı takip eder, sanki dengesini kaybetmiş gibi vücudu içeri doğru sivrulür.

Ona uzanırım, ama...

Kapı tekrar kapanır ve üstümüzden bir yerden kırmızı bir ışık yanıp söner.

Nefesim kesilir.

Eddie nefesini tutar.

Charlie nefesini tutar. "*Bea'yı yedi!*"

Oğullarımı kenara itip dizlerimin üzerine çökerek kapıyı itiyorum.

"Bea? Bea, orada mısın?"

Orada mısın?

Ne aptalca bir soru, Luckwood. Başka nerede olabilir ki? Ve bu kapı neden yine açılmıyor? İçeriden boğuk bir cevap geliyor.

Kapının diğer tarafından gelen boğuk, tiz bir cevap ve sönük bir gümbürtü sesi.

Kanım donar. Orası ne kadar küçük? *Orası ne kadar küçük?*

"Charlie. Anahtarı tekrar çevir," diye emrediyorum. "Bea? Bea, beni duyabiliyorsan, kapıyı tekrar açmaya çalışıyoruz."

Charlie ve ben hızlıca geri sayar ve anahtarları birlikte çeviririz.

Kapı açılmıyor, ama başka bir ışık da yanıp sönmeye başlıyor.

"Anahtarları çevirmeyi bırakın!" diyor Eddie. "Bu yanlış ipucu! Polis geliyor!"

"Polis umurumda değil! Bea kapana kısılmış."

Charlie bana surat yapıyor. "Baba, bu bir oyun. Onu çıkaracaklar."

Doğru.

Doğru.

"Bea?" diye sesleniyorum. "Beni duyuyor musun? İyi misin?"

Kapının diğer tarafında bir dizi daha yumruk sesi duyulur, ama cevap veren kimse yoktur.

Kalbim boğazımda, deli gibi atıyor. Ellerim terliyor. Nemli.

Nefesim yeterince hızlı gelmiyor. O sıkışmış.

Küçük bir yerde sıkışmış.

Ve bu benim hatam.

"Rehberi ara," diyorum Charlie ve Eddie'ye. "Bea'yı buradan çıkarmalıyız."

"Baba..."

"Kapalı alanlardan çok korkar. *Rehberi ara. Hemen.*" İlişkiler kurmamak için bir neden daha bulmak için çok kötü bir zaman.

Çünkü aniden aşık olduğunuzdan korktuğunuz kadın tehlikedeyken, bu lanet olası kasa kapısını kırmak için ne kadar güç sarf ederseniz edin ona yardım edemediğinizde, sanki tüm hayatınız bitmiş gibi hissedersiniz.

Onu incittim.

Onu küçük bir alana kapattım.

Ve bunu yeterince hızlı düzeltemiyorum.

Hiperventilasyon mu yapıyor?

Geldiğimi biliyor mu? Kabus görecek mi?

"Sorun mu var patron?" Pinky başımın üstünde diyor.

Ayağa kalkıp kapıyı işaret ederken, babamın sesi, annemin sesi ve çocukluğumda sahip olduğum tüm otoriter dadıların sesleri ağzımdan çıkıyor. "Bea kapana kısılmış ve bu kapının arkasında ne olduğunu bilmiyorum. Onu buradan çıkarmak istiyorum, hem de *hemen.*"

Pinky omzunun üzerinden dikenli saçlı rehbera bakar. "Bu kapıyı aç."

Rehber kaşlarını çatır. "Anahtar işini yaptınız mı?" "Anahtar işini yaptık."

"Bu kapıyı açması gerekiyordu." "Açtı."

"Ve açık bırak."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum. "*Lanet kapıyı açın ve kız arkadaşımı oradan çıkarın.*"

Evet.

Kız arkadaşım.

Bea.

Benim Bea'm.

Beni affederse tabii.

AMA KALBİM KAPANA KISILMIŞ GİBİ HİSSETMİYOR

Bea

NEFES AL NEFES AL NEFES AL, karanlıkta kendime söylüyorum, bu küçük alanda bir mandal, bir ip ya da buradan çıkmama yardımcı olacak *herhangi bir şey* ararken.

Altın gibi görünen plastik paralar gibi tınlayan bir çuvala rastlıyorum ve sahte altın külçeleri olduğu ortaya çıkan başka bir plastik yığın buluyorum.

Evet.

Sonunda telefonumda el feneri olduğunu hatırladım.

Kapının diğer tarafında Simon'ın bana ulaşmaya çalıştığını gösteren bir gürültü duyuyorum, ama el fenerini açtığımda bu alanın ne kadar dar olduğunu anlıyorum.

Kapının menteşelerini incelemek için el fenerini yeterince uzun süre açık tutuyorum, onları bir arada tutan pimi çıkarabilir miyim diye bakıyorum, ama pim sağlam bir şekilde yerinde duruyor ve üzerimde herhangi bir alet yok.

Cep telefonu sinyali de yok.

Kapının diğer tarafında boşuk sesler geliyor, ama ne dediklerini anlayamıyorum.

Kapıyı tekmelemek için birkaç denemeden sonra, el fenerimi kapatıp, top gibi kıvrılıp, gözlerimi kapatıp, panik atak geçirmemek için çabalıyorum.

Simon geliyor. Hudson önce çıldıracak, sonra gülecek. Ryker taze yumurtalarla gelecek. Griff arayacak. Daphne beni bir tarlaya götürecektir ve bulabildiğimiz en geniş açık alanda durmamı sağlayacak.

Bir tarladayım.

Açık bir tarladayım.

Güvendeyim.

İyiyim.

Bir kaçış odasındaki karanlık küçük bir mağarada sıkışıp kaldım ve Eddie ile Charlie kaçış odası deneyimlerini tamamlayamayabilirler.

Sen bir tarladasın Bea. Geniş bir açık alanda.

Ya diğer ipuçlarını çözüyorlarsa?

Kapıyı açana kadar dışarı çıkamazsam ne olur?

Yardım gelmezse ne olur?

Burada yeterince oksijen var mı?

Nefes alıp kalbimin yavaşlamasını emrediyorum, ama işe yaramıyor.

Çünkü anılar beni ele geçiriyor. Ryker ile saklambaç oynamak.

Büyükannemlerin çiftliğindeki eski

buzdolabı. Uykumun gelmeye başlaması.

Uyandığımda buzdolabının dışında panikleyen ailem.

Ryker'ın hayalet gibi üzerimde durması. Ryker'ın ölümü.

Ama Ryker ölmemişti.

Neredeyse ben

ölüyordum.

Ryker değil.

O sadece korkmuştu.

Benim öldüğümünden

korkmuştu.

Bir tarladasın Bea. Geniş açık bir alan. Bol bol hava. Kollarını aç. Dönebilirsin ve hiçbir şeye dokunmazsın. Gökyüzü çok yüksek, çok yüksek, çok yüksekte.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Seni kurtarmaya geliyorlar. Burada olduğunu biliyorlar. Saklanmıyorsun. Seni bulacaklar.

Diğer yanağımdan da bir damla gözyaşı süzülüyor.

Tarlada ol, Bea. Tarlada ol.

Nefesim kesilir ve sonra bir ışık huzmesi belirir. "Şu lanet kapıyı *hemen aç,*" diye emreder Simon. "Bea?

Bea, her şey yolunda. Seni kurtardık."

Nefesimi tutarım ve o beni görmeden gözlerimi silmeye çalışırım, ama başımı kaldırdığımda artık çok geçtir.

Şefkat ve endişenin karışımı ve *seni kurtarmak için bu lanet olası kasabayı yakıp kül edeceğim*, mavi gözlerinde parıldıyor, buraya sıkışıp kalmadan elimi tutacak kadar yaklaşıyor...

Sana söylemiştim! vajinam çıgılık atıyor. *O seni seviyor!*

"Artık kaçış odası yok." Simon'ın sesi gergin, ama neşeli davranmaya çalıştığını anlayabiliyorum. "Hadi Bea. Biraz temiz hava alalım."

Ne kadar süredir burada olduğumu bilmiyorum.

Belki bir dakika.

Belki on dakika.

Panik yapmamaya çalışırken bunu anlamak zor.

Ama odaya geri döner dönmez, iki çocuk da gözlerini kocaman açmış bakarken, üç güvenlik görevlisi etrafımda dolaşırken, kaçış odası rehberi de burada... Bu kadar çok insan benim için endişelenirken, gözyaşlarımın tekrar akmasına engel olmak zor.

Simon, ikimiz de ayağa kalkar kalkmaz beni kucaklayarak sıkıca sarıyor. "İyi misin?"

Yutkunuyorum.

Sonra konuşmaya cesaret edebilmek için iki kez daha yutkunmak zorunda kaldım. "Bankanın altınlarını buldum."

Nefesi kesildi. "Beni çok korkuttun. Seni oradan çıkarmak için kapıyı yeterince hızlı açamadık."

Kalbimin hala ne kadar hızlı attığını anlayabiliyor mu bilmiyorum, ama yanağıma değen kalbini hissedebiliyorum ve çok hızlı atıyor.

Bu da gözlerimi yaşartıyor ve boğazımı tekrar tıkıyor.

Küçük alanları sevmediğimi hatırladı.

Nedenini bile bilmiyor, ama hatırladı. Ve ben de hatırlayacağını biliyordum, çünkü o Simon.

O dikkatlidir.

"Bir sonraki oyun bizden," diyor rehberimiz.

"Bu oda düzgün çalışana ve kimse rızası olmadan kasaya hapsolma tehlikesiyle karşı karşıya kalmayana kadar bu odayı kapatmalısın," diyor Simon keskin bir sesle.

Emir verici.

Emir verici.

Gülümsemenin izi bile yok.

"Evet, yönetim dava açılmasını istemez," diyor rehber. "Bunu düzelteceğiz. Muhtemelen buradaki son düzenek gibi kapatacağız. Bu oda lanetli."

"Burada biri mi öldü?" diye sorar Charlie.

"Lütfen cevap verme," diye yanıtlar Simon. Sesi

artık biraz daha normal geliyor.

Ama kucaklamamı gevşettiğimde, beni bırakmıyor.

"Çocuklar, gidip akşam yemeği bulalım. Bea'ya da biraz temiz hava alalım." Beni tekrar kollarının arasına alır ve binadan dışarı taşır.

"Yürüyebilirim," diye mırıldanıyorum boynuna.

"Ben izin verene kadar yürüyemezsin" diye sertçe cevap veriyor.

Bir kapı açılır ve o park yerine doğru büyük adımlarla yürürken, sıcak yaz havası burnumu gıdıklar.

"Babamın bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum," diye Charlie arkamızdaki Eddie'ye fısıldar.

"Ben asla bir kadını öyle taşımam. Muhtemelen nefes nefese kalır ve geçen hafta seni düşürdüğüm gibi onu da düşürürdüm, sonra da bir daha benimle hiçbir şey yapmak istemezdi."

"İkimiz de daha fazla koşmalıyız. Ya da babam şınav çekerken biz de şınav çekmeliyiz."

"Annem, babam gibi vücudumuzun görünüşüne takıntılı olmamız gerekmediğini söylüyor. Görünüşümüzün önemi olmayan işler bulmamız gerektiğini söylüyor."

"Büyüdüğümde kitapları seslendirmek istiyorum. O zaman küçük bir dolapta oturup bütün gün kendimle konuşabilirim."

Titriyorum.

"Küçük oda konuşmalarını sonraya sakla, Charlie," diyor Simon.

"Oops. Üzgünüm, Bea."

Simon'ın omzunun üzerinden oğullarına gülümsüyorum. "Önemli değil. Seni mutlu ediyorsa, önemli olan da bu."

"Sanırım bunun nedeni, her zaman daha küçük ikiz olmam," diyor Charlie. "İnsanların yanında olmak hoşuma gidiyor, yani, kalabalık olmayı seviyorum."

Arabaya varırız ve Simon beni indirir. Sonra bana bakar.

Ve bu sefer, nefesim kesildiğinde, bunun nedeni korkmuş olmam değil.

Şey, belki biraz.

Söylemiştim sana, vajinam övünüyor.

Çünkü Simon'ın bana bakışları... Bir erkek, umursamadığı bir kadına öyle bakmaz.

Çok.

Olması gerekenden daha fazla.

Başparmaklarını yanaklarımın üzerinde gezdiriyor, yüzümü hem elleriyle hem de gözleriyle inceliyor. "İyi misin?"

"Ona zaten sordun — *oof*."

"Bırak da kahramanlık anını yaşasın, aptal."

Gözlerini sıkıca kapatıyor, ama gözlerinin köşelerinde çok küçük kırışıklıklar oluşuyor ve dudakları da birazcık yukarı kıvrılıyor.

"Beni kurtaracağını biliyordum," diye fısıldıyorum.

Gözleri tekrar açılır ve *tanrım*, ne kadar mavidirler.

Geniş açık gökyüzü gibi.

Dünyadaki tüm uzay gibi.

"Bu akşam senin için yemek yapacağım," diyor bana.

Ve onun evine—malikanesine? mülküne?—döndüğümüzde, tam da bunu yapar.

Kendi elleriyle ızgarayı hazırlar, sosis, hamburger ve ızgara tavuk yapar.

Benim tek yapmam gereken, ızgaranın yanındaki sandalyede oturup, kök birası içmek ve onun kaselere ve tabaklara özenle dizdiği cipsleri ve çiğ sebzeleri tatmak.

Ve bana her baktığında... Bir şey değişmiş.

Yeryüzünü sarsacak kadar büyük bir şey.

Küçük sohbetler yapıyoruz, onun oğulları ve benim kardeşlerim hakkında hikayeler anlatıyoruz, sonra da kendi çocukluk yaramazlıklarımızı anlatıyoruz. Yüzeysel olarak, hafif bir sohbet.

Ama bana baktığında öyle değil.

Sanki hala burada olduğumu kontrol ediyor, tekrar kapının arkasında kaybolacağımdan korkarak nefesini tutuyor ve aynı zamanda, çocuklarıyla ya da yemek yerken ara sıra bizi kontrol eden güvenlik görevlileriyle gülümsüyor ve şakalaşıyor olsa bile, gözlerini çok ciddi yapan şeyden kendini alıkoyuyor gibi.

Çocuklar yemekten sonra temizlik yapmaya gönüllü oluyorlar, bu da Simon'ı tekrar gülümsetiyor. "Video oyunu oynamak istiyorsunuz."

"Reddetmeyiz," diyor Charlie tabakları toplarken. "Sen teklif ediyorsan reddetmeyiz," diyor Eddie,

"Bu senin mi, yoksa evle birlikte mi geldi?" diye soruyorum Simon'a, garip bir şekilde tanıdık gelen çiçek desenini fark edince.

"Bu senin mi, yoksa evle birlikte mi geldi?" diye soruyorum Simon'a, garip bir şekilde tanıdık gelen çiçek desenini fark edince.

"Her şey evle birlikte geldi. Taşınmayı oldukça kolaylaştırdı.

Ama yatakları değiştirdim."

"Sanırım Bayan Young bu tabağı kocasının cenazesinde yemek servisi için kullanmıştı."

"Cenaze tabaklarından mı yiyoruz?" diye fısıldar

Charlie. "Harika," der Eddie.

O ve Charlie kollarını yükleyerek arka kapıya koşarlar. "Belki de ölülerin eşyalarını aldığımızı bilirlerse daha fazla arkadaş edinebiliriz," diyor Charlie.

Simon elini yüzüne sürer, gülümsemesi şimdi biraz daha acı dolu.

"Daha fazla arkadaşla ihtiyaçları var mı?" diye soruyorum ona.

"Senin önerdiğin programda birkaç arkadaş edindiler, ama herkesin bir arkadaşla daha ihtiyacı vardır." Hala cips kaseleri, tek bir bratwurst artığı, birkaç bardak ve mutfak eşyalarıyla dolu masaya bakar, sonra tekrar bana bakar.

Çok, çok ciddi. "Bea."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Evet, Simon?"

"Bugün seni kurtarmaya çalışırken sana kız arkadaşım dedim."

Bayılmak üzereyim, vajinam iç çekiyor.

Sus, bizden ayrılıyor, diyorum ona. Çünkü bunun nasıl biteceğini biliyorum.

O kimseyle çıkmak istemiyor. Bir ay sonra ayrılacak.

Arkadaşlık anlaşmamızın "*avantajlı*" kısmına neredeyse hiç zaman ayıramadık, ona ne kadar çok mesaj attığımızdan onun hakkında her şeyi bildiğimi hissetsem de.

Oyunun bittiğini biliyorum ve millet, bu kesinlikle son.

Kalbimin bir parçası acı içinde çığlık atıyor ve ben en iyi poker suratımı takınıyorum.

"İnsanlar konuşur," diyorum omuz silkerek.

Sanki onun yanlış konuşması büyük bir mesele değilmiş gibi.

Sanki eve gidip yastığıma gözyaşlarımı akıtmayacakmışım gibi. Çünkü onu özleyeceğim.

Simon Luckwood, bir erkekte isteyebileceğim her şeye sahip. Saatlerce sohbet edebiliyor. Komik ve beni mutlu ediyor. Benimle çıkarak kazanacağı hiçbir şey yok - ne itibar, ne maddi kazanç, ne de bir sonraki iş girişimi için ilham - ve tabii ki bu anın geleceğini biliyordum.

Güneş batarken o bana ciddi ciddi bakarken, çimlerde seviştiğimiz gece cıvıldaayan aynı gece böcekleri yine şarkı söylemeye başlarken, mükemmel bir akşam yemeği karnımı doyururken kalbim kramp giriyordu.

Bana son bir yemek vermek ve fişi çekmeden önce hayatta kalacağımı görmek istedi.

"Ama senin erkek arkadaşın olmak çok isterim," diyor.

Yaklaşan ayrılığımız karşısında tutunduğum sahte gülümseme ikiye bölündü ve ona o kadar hızlı gözlerimi kısarak baktım ki beynim neredeyse kramp giriyordu. "Ne?"

"Sana arkadaşlıktan öte bir şey hissetmeye niyetim yoktu, ama son birkaç haftadır seni tanıyarak, seninle konuşarak ve hamburger otobüsünde çalışarak, ailenle tanışarak, ailen tarafından *kabul* edilerek ve sonra bugün, sen

Sıkışıp kalmıştım ve seni yeterince hızlı kurtaramadım — senin arkadaşın olmak yetmiyor. Ve bu çok korkutucu çünkü ben ilişkiler kurmam, ama hayatımda seni daha önemli bir yer edinmekle her şeyi tamamen kesmek arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığımda, seni bırakmam. Benim için çok fazla anlam ifade ediyorsun. Tabii sen gitmek istemiyorsan. O zaman bir şekilde idare ederim herhalde.

"Aman Tanrım, benden ayrılacağını sandım," diye nefes nefese söylüyorum. Bu durumda bir kadının söylememesi gereken tam da bu.

Ama bu Simon.

Simon, şimdi bana hala kırılabilirlik içeren alaycı bir gülümseme atıyor. "Bunun daha kolay bir seçim olabileceğini söyleyebilirim. Ama ne yazık ki benim için ve çok açık olan kalbim için, bu benim yaptığım seçim değil."

"Simon," diye fısıldıyorum.

"Beni reddetmek niyetindeysen, lütfen çabuk yap."

Kalbim burkuluyor. Onu reddetmek istemiyorum. Onun kız arkadaşı olmak *istiyorum*. Onu görmek için daha fazla nedenim olsun *istiyorum*. Onu istiyorum. Ama

— "Bir ay kadar sonra ayrılacaksın."

"Sonsuza kadar değil. Çocuklar üniversiteye ya da liseden sonra seçtikleri yere gidene kadar burası benim evim. Ve ben setten çok fazla gün üst üste ayrılmadığımda, seni ziyaret etmen için ulaşımını sağlamaktan mutluluk duyarım."

Nabzım giderek hızlanıyor.

Umudum da öyle. "Ben inatçıyım ve bağımsızlığımı seviyorum."

"Bu özelliğini çok seviyorum. Beni, seni tanımlayan bir parçan olarak görmene gerek yok ve ben de çocuklarım için ek bir ebeveyn aramıyorum. Bu sorumluluktan kurtulmayı hak ettin. Ben sadece seni ve hayatını tamamlamak istiyorum, ailemin birbirlerini ve yaptıklarını kontrol ettiği gibi kontrol etmek değil. Bana ailenin ne olabileceğini, benim bunun bir parçası olabileceğimi gösterdin ve ben istiyorum... Sadece *istiyorum* Bea. Seni istiyorum."

Şimdi gözlerim yaşıyor ve burnum yanıyor, ama kötü anlamda değil. O doğru şeyleri söylüyor, hatta benim beklediğimden daha doğru şeyler söylüyor. "Sen tanıdığım en eşsiz insansın."

Masaya yaslanıyor, ellerini önünde birleştiriyor. "Umarım bunu yeterince çekici bulursun da, sana kasıtlı olarak

kız arkadaşım olarak adlandırmam için yeterince çekici bulursun."

Gözlerimi sildim, sonra masanın üzerinden uzanıp ellerini ellerimle kapattım. "Burada neye bulaştığını gerçekten biliyor musun?"

"Tabii ki hayır." Simon'ın ağzının bir tarafı diğerinden daha yukarı doğru kıvrılarak, neredeyse gerçek bir gülümseme ortaya çıktı. "Ama bunu öğrenmek için oldukça heyecanlıyım. İyi bir macerayı severim ve ateş ve kapalı alanlar söz konusu olmadığı sürece, senin de sevdiğini sanıyorum."

"Hala neyi sevdiğimi bulmaya çalışıyorum." "Beni seviyor musun?"

"Evet. Çok seviyorum."

"O zaman, beni ve benim kendine özgü zorluklarımı tolere edebildiğin sürece, tüm ilgi alanlarımı, hobilerimi ve gelecekteki kariyer seçeneklerini keşfederken hayatının bir parçası olmak benim için bir onur olur."

İçeriden, pencerelerden duyabileceğimiz kadar yüksek bir sesle bir şey kırılır.

Simon yüzünü buruşturur. "Her ne olursa olsun. Yine, bunların ekstra bir karmaşıklık yarattığının farkındayım. Bir kişi veya iki kişi, özellikle de çocuklar hakkında böyle bir şey söylemek çok kötü, ama..."

"Şşş. Sorun yok." Ellerini daha sıkı sıkıyorum, başımı geriye eğip gülüyorum. "Simon Luckwood, artık bir kız arkadaşın var."

Masaya eğilip dudaklarımı dudaklarıyla kapattı, ama kısa bir öpücüktü.

Çünkü kapı gürültüyle açılır ve Charlie'nin sesi verandaya kadar ulaşır. "Eddie cenaze tabaklarını kırdı!"

"Yeni sevdiğim bir şey buldum," diye Simon'a fısıldıyorum, biz ayrılırken, ben kıkırdayarak, o ise kocaman bir gülümsemeyle gözlerini gökyüzüne kaldırarak.

"Kötü zamanlamalı çocuklar mı?" diye tahmin ediyor. "Ben seni öperken gülüyorsun."

Charlie'ye bakar, sonra bana döner ve ayağa kalkar. "O zaman temizleyelim. Bea benimle film izlemek için kalacak."

"Hangi film?" diye sorar Charlie.

"Kanlı, vahŖi ve çok sıkıcı bir Ŗey." "Harika. Ben de izleyebilir miyim?"

Simon bana bir bakıŖ attı.

Ve yüzümde yine bir gülümseme beliriyor. Artık resmen çıkıyoruz.

ıkıyoruz-ıkıyoruz.

Ve Simon ile baŖ baŖa vakit geçirmek yine aynı derecede zor olacakmıŖ gibi içimde tuhaf bir his var.

Çocukları olması beni gerçekten rahatsız etmiyor.

Onlar sadece küçük insanlar. Ve *benim* ocuklarım değiller. Benim sorumluluğumda değiller.

Onları onun birer uzantısı olarak görmekten zevk alıyorum.

"Buna değer," diye fısıldıyorum ona, parmaklarımı onun parmaklarına dolarken. "Kesinlikle ylesin," diye onaylıyor.

BİR ERKEK VE BİR KADIN RESMİ OLARAK BİRLİKTE
OLDUKLARINDA, DÜNYA BİR COCKBLOCK HALİNE
GELİR

Simon

Bea'nın birkaç gece boyunca erkeklerle ve benimle akşam yemeğine katıldığı, beklenmedik bir şekilde eğlenceli bir bowling salonu gezisi ve dördümüzün MarioKart oynadığı dolu dolu bir öğleden sonra geçirdiğimiz bir haftanın ardından, nihayet, nihayet yıldızlar hizaya girdi.

Ailem beni arayarak günümü mahvetmeye çalışsa da – gerçekten onların numaralarını engellemem gerek – ben sevinçten uçuyorum.

Kız arkadaşımı görecekim.

Yalnız başıma.

Arabam Bea'nın hamburger otobüsünün yanına geldiğinde heyecanımı zorlukla bastırabiliyorum.

Bea'nın parti için rezervasyonu olmadığı bir gecede, oğullarım haftalar sonra ilk kez Lana'da kalıyor, bu yüzden Bea eski drive-in sinemasında buluşmamızı ısrar etti ve dürüst olmak gerekirse, bu kadar تنها ve uzak bir yer önermesi gerçekten çok zekiceydi.

Yabani otlarla kaplı tarlanın ötesindeki büyük ekran ay ışığıyla parlıyor ve her şey o kadar aydınlık ki gece gözlüğüne ihtiyacım yok. Telefonumu Butch'a verip, yangın, yardım çığlıkları veya yakınlarda aniden ortaya çıkan rastgele bir köpekbalığı kasırgası dışında hiçbir şey için beni rahatsız etmemesini söylüyorum ve kısa mesafeyi geçip Bea'nın otobüsünün arkasına tırmanıyorum.

"Kapıyı kapat," diyor, ses tonu o kadar seksi ki, penisim anında sertleşiyor.

Akşam yemekleri ve çocuklarımla oyun zamanları sayesinde en azından iki günde bir görüşüyorduk ve her konuda çok daha fazla mesajlaşıyor ve telefonla konuşuyorduk. Bana ailesiyle ilgili hikayeler anlattı, kapalı alanlardan neden korktuğunu ve üniversiteden eve gelip annesinin son topluluk tiyatrosu performansını izlemediğine her zaman pişman olduğunu söyledi. Ben de ona kariyerim ve ek işlerim hakkında hikayeler anlattım, hatta Lana'nın bile bilmediği kendi ailemle ilgili hikayeler anlattım.

Bea'yı içten dışa tanıdığımı hissetsem de, burada ya da orada beş dakikadan fazla yalnız kalmadık, o anlarda öpüşmekten ve çok az şeyden başka bir şey yapmadık.

Onun dokunuşuna açım.

Mesaj ya da telefonla değil, doğrudan kulağıma fısıldadığı filtrelenmemiş sözlerine.

Sadece bana ve sadece bana yönelik, karşı konulmaz gamzeleriyle o güzel gülümsemesini özlüyorum.

Kapıyı kapatıyorum ve siyah bir perdenin yolumu tıkadığını fark ediyorum.

Perdeyi kenara çekip otobüse doğru ilerledim ve etrafımda peri ışıkları yanıp sönmeye başladı.

Otobüsün iç kısmının her yerine asılmış karanlık perdelere karşı yanıp sönen peri ışıkları, yemek kamyonunun mutfak kısmını bile engelliyor ve şef masasının bulunduğu kısmı mobil işletmesinin bir koza haline getiriyor.

"Bea?" diye fısıldadım. "İyi misin?"

Burası çok dar ve umarım o iyidir.

"İyiyim." Mutfağın perdeleri açılır ve çıplak bir bacak, uyluk ortasından aşağıya doğru dışarı çıkar.

Bir gösteri izleyeceğimi fark edince, pantolonumun içindeki aletim gerildi.

Kız arkadaşımdan.

Şimdi, bu... bu gözlüklerimi çıkarmaya değer bir şey.

Hemen gözlüklerimi çıkarırım.

Ay yeterince parlak olmazsa diye onları aldım, ama meğer Bea'nın bundan sonra yapacağı her şeyi tam, net ve berrak bir şekilde izlemek için gerekliymiş.

"Hiçbir şeyi çıkarma," diyor. "Bu benim işim."

Elim kemer tokama dokunmaktan vazgeçti. "Nasıl..." diye başladım, ama sonra otobüsü bu şekilde nasıl ayarladığını pek umursamadığımı fark ettim.

"Masanın kenarına otur." Uzun, ince bir kol perdeden uzanıp beni işaret ediyor.

"Ne isterseniz, madam."

Omuzu kolunu takip eder ve dantelli, karşı konulmaz bir şeyi tuttuğunu çok iyi bildiğim tek bir siyah askıyı gösterir.

Yanımda yeterince prezervatif getirmediğimden eminim.

Ya da belki de boxerime boşalmak üzereyim ve bu akşam daha başlamadan bitecek.

Bea'nın yüzü perdenin arkasından görünüyor, perdenin kenarını tutuyor, böylece ben hala sadece bacağını, kolunu ve yüzünü görebiliyorum. Bakışları belimin altına kayıyor ve o gülümseme... Tanrım, o gülümsemeye boğulabilirim.

Onun mutluluğunda kendimi tamamen kaybediyorum.

Hayatımda ilk kez, bu gece seks yapıp yapmamam umurumda değil.

Seks yapmak
istemiyorum. *Sevişmek*
istiyorum.

Bea ile o kadar yakın olmak istiyorum ki, benim bedenimin nerede bittiği, onun bedeninin nerede başladığı belli olmasın.

Onunla gülmek istiyorum.

Onun müşterileri ve ailesi hakkında hikayeler anlatmasını ve bana anlatmak istediği her şeyi dinlemek istiyorum.

Uykumda ona sarılmak istiyorum. Sabah uyandığımda onun uykulu yüzünü görmek ve sabahın ilk saatlerinde saçlarının nasıl görüldüğüne hayran olmak istiyorum.

Bir şekilde bu kadına sıırılsıklam aşık oldum.

Ve bu, ilişkilerimdeki geçmişime bakıldığında, insanların düşündüğü gibi korkutucu, mide bulandırıcı bir fikir değil.

Çünkü onu sevmek çok kolay. Beni olduğum gibi sevdiğine inanmak çok kolay. Kusurlarımı anlıyor ve beni kusurlu ama iyi niyetli bir insan olarak değerli buluyor.

"Sen de beni görmekten benim seni görmekten neredeyse aynı kadar heyecanlı görünüyorsun," diyor.

"Karşılaştırma bile yapılamaz, aşkım. Ben çok daha heyecanlıyım." "Telefonun nerede?"

"Butch'la birlikte binanın arkasında."

"Burada olduğunu bilen var mı?"

"Hiç kimse."

"Bu gece seks berbat geçerse, beni terk edecek misin?"

"Beatrice. Seninle seksin berbat olmasının tek yolu..." Sözümü kesip başımı eğdim ve daha geniş bir gülümsemeyle devam ettim. "Görünüşe göre, benim çılgın hayal gücüm bile bu gece ikimizin de bu otobüsten tamamen tatmin olmuş olarak inmeyeceği bir senaryo düşünemiyor, yani..."

"Bir daha söyle."

"Çılgın hayal gücüm mü?"

"Tatmin olmuş."

Bana rastgele kelimeleri tekrar etmemi istemesi çok hoşuma gidiyor.

Gece yarısı kadar karanlık gözleriyle, aralık dudaklarıyla ve dokunacak kadar yakın çıplak teniyle beni izlediğinde bunu daha da çok seviyorum.

Çenesini, onun tuttuğu kumaşa doğru sallıyorum. "Bence bu biraz daha gösterişli olmalı, sence de öyle değil mi?"

"Gözlüğünü çıkar ve tekrar tak." Nedenini sormuyorum.

Sadece söyleneni yapıyorum.

Gözlüğümü burnuma takarken o alt dudağını ısırtıyor.

"Gözlüğünü beğendim," diye fısıldadı. "Neden seni daha da çekici yaptığını bilmiyorum, ama öyle."

"Akademik erkeklere mi ilgi duyuyorsun?"

"Sana ilgi duyuyorum." Vücudunu yana çevirir ve bir kalçası görünür.

Küçük siyah bir kayışla sarılmış ve arkasında kaybolan bir kalça.

O biraz daha hareket edince, amını örten kumaş üçgenine bağlanmış küçük kırmızı bir fiyonk ortaya çıkıyor ve ben yutkunuyorum.

Penisim daha sert atıyor ve sesim kısılıyor. "Haftalardır senin tenini, ağzını, göğüslerini ve amını hayal ediyorum."

Perdeyi biraz daha indirir ve elini köprücük kemiğinden, dantelin arkasından silüetini görebildiğim koyu renkli meme ucunu zar zor örten dar siyah iç çamaşırının üzerinden aşağıya doğru kaydırır, sonra daha da aşağıya, parmakları karnının üzerinden geçip şimdi daha iyi görebildiğim dantelli tangasına doğru iner.

"Bu amcık mı?" "Evet."

"Seni özlemiş."

"Ben buradayım, Beatrice."

Gülümsemesi daha da parlaklaşır, gamzeleri derinleşir. "Sen söylemeden önce tam adımı hiç sevmezdim."

"Senle tanışana kadar, bir hapisane kuşuna aşık olacak kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim."

Başını geriye eğip gülüyor, ince boynunu ortaya çıkarıyor ve bu anda, bu kadını hayatımda sonsuza kadar tutmak için her şeyi yapardım.

Onunla evlenmek.

Onun için ölmek.

Aradaki her şeyi.

"Mizah anlayışın harika," diyorum ona. "Hayır, sen çok komiksin."

"Şu anda komik olmaktan çok senin içinde olmak istiyorum."

"Ah-ah. Kemerine dokunma. O benim."

"Paranoyaklığımı bağışlayın, ama bunu tam anlamıyla tadını çıkarmak için gerçekten zamanımız olduğuna kendimi ikna etmekte zorlanıyorum." Üç gün önce, o gün erken işini bitirip benim çocuklarım hala programla meşgulken, onun dairesinde bunu yaptığımızı sanmıştık, ama Hudson ve Daphne bizi rahatsız etti. Ve sonra dün gece, çocuklarımin çok yakın olduğunu düşünerek şüpheyeye kapılıp durdurduğum bir telefon seksi konuşması oldu

çocuklarımla çok yakınında olduğunu düşündüğüm için sonlandırdığım bir telefon seksi konuşması oldu ve bu endişemin de haklı olduğu ortaya çıktı.

Paranoyamın haklı bir nedeni var.

O sıcak yeşil gözler, tekrar gülümsediğinde kırışır. "Acele etmek zorunda olmak beni daha mı çok yoksa daha mı az tahrik ediyor, karar veremiyorum."

"Karar vermene yardım edebilmem için bana yaklaşmalısın."

"Buna hazır olduğuna emin misin?" Perdeleri salladı. "En son vücudunun o muhteşem kısmını gördüğümde beri karnına korkunç bir canavar dövmesi yaptırmadıysan

, o muhteşem vücut bölümünü son gördüğümde beri, o kumaşın arkasında sakladığın her şeyi kaldırabileceğime eminim."

Gülümsemeyi kesmedi. Ben de kesmedim.

Ama aynı zamanda oldukça susamış, testislerim ağrıyor ve onun istediği gibi giysilerimi çıkarmayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Bir adım öne çıktı, perdeler vücudunu süzülerek hala onu örtüyordu, ama daha azını.

Karnı görünür. Diğer göğsü. İkinci bacağı. Yutkunmaya çalışırım ama nasıl yapıldığını unutmuşumdur.

"İlk randevumuzda bunu giyiyor muydun?"

Aramızdaki mesafeyi kapatır ve ellerini omuzlarımla üzerinde gezdirir. "İlk buluşmayı tanımla."

Ellerim kalçalarına doğru çekiliyor ve yumuşak tenini ve çıplak kalçalarını okşamaya karşı koyamıyorum. "Kırmızı elbiseyle."

O gülümseme.

Onun gülümsemesinde yok olsaydım, bu dünyadan en mutlu adam olarak ayrılırdım.

"Kırmızı külot giyiyordum" — bana daha da yaklaşıyor, göğüsleri göğsüme değiyor, dudakları kulağımın dibinde — "ve sütyen giymemiştin."

"Bu sütyeni dişlerimle çıkarmak istiyorum."

Ellerini tişörtümün eteğinin altına sokarken bana doğru titriyor, çıplak dokunuşu cildimi ateşe veriyor.

"Dişlerinle başka ne yapmak istersin?" diye soruyor, tişörtümü başımdan çıkarırken.

"İç uyluklarını ısırmak istiyorum."

Bir titreme daha, bu seferki onun heyecanının baş döndürücü kokusunu da beraberinde getiriyor. Parmakları göğsümden karnıma doğru kayarken boynuma bir öpücük konduruyor. "Bu beni neden tahrik ediyor?"

"Çünkü bu konuda oldukça iyi olduğumu biliyorsun."

Elleri kemerime ulaşır ve pantolonumun tokasını ve düğmesini hızla açar. "Acele etmek istemedim."

"Acele etmekten memnunum. İlk seferinde." Dudaklarım dantelle kaplı meme ucunu bulur ve onu ağızıma alıp emerim, onun yumuşak zevk çığlıklarının tadını çıkarırken, aynı zamanda ellerinin pantolonumun içinde kaymasının da tadını çıkarırım.

O sihirli elleriyle çıplak penisimi okşuyor, soğuk değil ama sıcak da değil, penisimin üzerinde ipeksi bir pürüzsüzlük hissediyorum ve tutamadığım saf ecstasy inlemesi için onun meme ucunu kaybediyorum. "Bea..."

"Seni dört kez gömleksiz gördüğümü biliyor musun, ve bu ışıktaki sana ilk kez dokunuyorum?"

"Vücudumun her yerinde ellerinin zevkini yeterince tatmadığımı farkındayım, ama şu anda okşadığın şey gömleğimin örttüğü yer değil."

"Ben de henüz görmedim," diye fısıldadı. "Güzel mi?"

"Beatrice..."

Koyu renk gözleri ve ışıltılı gülümsemesi yüzünü aydınlatırken, beni bir kez daha kökünden uca okşadı. "Güzel hissettiriyor."

Gözlerim şaşı oluyor.

Pantolonumu aşağı doğru iter ve ben de kalçalarımı kaldırırım, böylece pantolonumu tamamen indirebilir.

"Oh, o yakışıklı," diye fısıldadı. "Onu sevdim."

"O da seni seviyor," diye zorla söylüyorum. "Çok seviyor."

"Bir takma adı var mı?"

"Hayır."

"Bu çok kötü bir lakap, Simon."

Kontrolümü kaybetmek üzereyim. Hâlâ dantelli iç çamaşırlarıyla duruyor. Ve beni güldüren o alaycı gülümseme... Bu mutluluk değil.

Daha fazlası.

Parlak bir sevinç. Huzur. Her zaman kenarda durup içeriye bakan biri olduğumu fark etmediğim bir dünyada ait olduğum yeri bulmak.

Yüzünü ellerimle kavrayıp kendime çekiyorum ve onu uzun, yavaş ve derin bir öpücükle öpüyorum, ta ki o tangasını çıkarıp beni masanın üzerine itene kadar, sonra aceleyle çaresizce üzerime çıkıyor, dizleri masanın üzerinde kalçalarımın iki yanında.

O sıcak, ıslak, ipeksi bedenini üzerime kaydırmadan önce, prezervatifi çıkarıp takmayı zar zor hatırlıyorum.

Bir dahaki sefere.

Bir dahaki sefere, bu sütyeni dişlerimle çıkaracağım. Bu sefer, kopçayı açacak kadar kendimi zor kontrol edebildim.

Kupalar düşüyor ve ben onu ellerimle okşarken, o da beni beceriyor, hala beni öpüyor, kalçalarını sihirli bir şekilde döndürüyor ve ben bir daha düzgün görebilecek miyim diye emin olamıyorum.

"Sen... muhteşemsin," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Seni özledim," diye fısıldıyor o da.

"Bunu her gece rüyamda görüyorum."

"Her sabah duşta ne yaptığım çok açık hale geliyor."

Bu güzel vücudun ıslak ve sabunlu görüntüsü, Bea'nın beni düşünürken kendini okşadığı görüntüsü... "Bea..."

Omuzları omuzları titrer. "Bubu çok çok daha parmaklarımdan

"Parmaklarınla yaparken seni izlemek isterim."

Bir elimi daha aşağıya, aramıza kaydırıp başparmağımı klitorisine bastırıyorum ve belli ki o da benim kadar yakın, çünkü nefesi kesiliyor, göz kapakları kapanıyor ve tüm vücudu titriyor. "Simon—"

"Benim için boşal, aşkım. Boşalmanı izlememe izin ver."

İç duvarları benim penisimi sıkıca kavrayınca, içinden bir inilti kopar. Kalçaları hareketsiz, orgazm onu ele geçirirken bana sertçe bastırır.

Ama gözlerini kaçırmıyor.

Ben de onunla birlikte uçuşumun kenarına gelip, sadece saf zevkten ibaret derin, sonsuz bir uçuşuma düşerken, o da ruhuma bakıyor.

Ben boşalmak için zorlanırken, o benim adımı haykırarak nefes nefese kalıyor, hala gözlerime bakıyor, orgazmında korkusuz ve güzel.

Bunu benimle tamamen paylaşıyor. Hiçbir şeyi saklamıyor.

Bu—Bea ile birlikte boşalmak, bedenlerimiz uyum içinde, gözlerimiz açık, aramızda hiçbir engel yok—bu, dünyada var olabileceğini bildiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Hayatımın amacını keşfettim ve onun adı Beatrice Best. Ona zevk vermek. Onu acıdan korumak. Onunla gülmek. Onu sevmek.

Gözleri neredeyse kapanıyor, son bir titreme vücudunu sarsıyor ve sonra bana yaslanıyor, yüzü boynuma, kolları kaburgalarımın dolanıyor. "Aman Tanrım, Simon," diye fısıldıyor.

Son bir titremeye kendimi de boşaltıyorum ve ikimizi masanın üzerine yatırırken kendimi de zor nefes alırken buluyorum.

"Ben..." diye başlıyorum, ama nasıl bitireceğimi bilmiyorum.

Hayatıma anlam ve ruhuma ait olabileceği bir yer verdiğin için nasıl teşekkür ederim?

Sanırım tam da böyle. Ama şimdi değil.

Daha sonra orgazm sonrası coşku olarak silinip gidebilecekken değil. Boynunu çevirip köprücük kemiğime bir öpücük konduruyor.

Doymuş uzuvlarımın izin verdiği kadar sıkı bir şekilde ona sarılıyorum, sonra gülümserim.

"Doymuş," diye mırıldanıyorum.

Onun yumuşak kıkırdaması, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir ödül. "Teşekkür ederim."

"Benim için büyük bir zevk."

DOĞAL OLARAK...

Bea

SIMON'IN VÜCUDU benim yeni favori dünya harikam.

Onunla ilgili her şeyi öğrenmeyi seviyorum.

Mesela, seks sonrası birkaç dakika boyunca çok gıdıklanır. Genetik olarak şanslıdır ve düz bir karın, ısırılmalı göğüs kasları ve omuzları için tek yapması gerekenin koşmak ve sınav çekmek olduğunu iddia eder. Penisi kesinlikle mükemmeldir.

Sonunda ışıktaki gördüğümde beklediğimden daha büyük. Sünnetsiz. İpeksi pürüzsüz, kalın ve güzel.

Ve son derece etkili.

Masada sarılarak otururken parmaklarımla oynuyor, elim göğsünde, başım da öyle, kalp atışlarını dinliyorum. "En sevdiğin film... *Honeymoon for One* mu?" diye tahmin ediyor.

En az bir düzine soru sorduğumuz bir "*seni tahmin etmeme izin ver*" oyunundayız ve bu o kadar mükemmel, huzurlu ve rahat ki, buradan hiç ayrılmak istemiyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. "O filmi hiç duymadım galiba."

"Razzle Dazzle filmi. Oldukça iyi. Voleybol topunu yanlış yönlendiren ve bu konuda oldukça aptalca davranan yakışıklı bir genç İngiliz adamın, sevimli bir kadına vurması ve böylece Jonas Rutherford'un karakterinin onu kurtarmak için harekete geçmesi ile ilgili bir film."

"Sence benim en sevdiğim film, senin küçük bir rol aldığın, televizyon için çekilmiş bir Razzle Dazzle filmi mi?"

"Sen benim kız arkadaşımsın, bu yüzden varsayılan olarak evet demek zorundasın."

I gülüyorum çok çok gülüyorum burun "Sen... sen bir en en tursaçmalıkların en iyisisin."

"Kahretsin. İşte yine beklentileri aşmaya başladım. Mahvolduk Beatrice. Mahvolduk."

"*Ever After*," diyorum ona. "En sevdiğim film *Ever After*."

"Cinderella'nın yeniden anlatımı mı?"

"Ben büyürken annem bunu sürekli izlerdi. Film bittiğinde, annem şöyle derdi: 'Gördün mü Bea? Kendini kurtardı. Kendini kurtardığı zaman film her zaman daha iyi olur' derdi. Babam da anneme, kendini kurtarması gerektiğinde yardım edip edemeyeceğini sorardı. Annem ise sadece talimatlara uyarsa yardım edebileceğini söylerdi. Sonra ikisi de gülerdi. Bu beni her zaman güvende ve mutlu hissettirirdi. Sanki kötü bir şey olmayacakmış gibi. Çünkü annemle babam birbirlerini ve beni, kardeşlerimi çok seviyorlardı. Kötü bir şeyin olması imkansızdı."

"Sanırım bu, en sevdiğin film için makul bir ikinci seçim." Beni daha sıkı kucaklar ve saçımı öper. "Ve Bea? Sadece kendini değil, aileni de kurtarmakla olağanüstü bir iş başardın. Eminim ki onlar da seninle gurur duyuyorlardır. Ve minnettar da."

Gözlerim yaşarır, ama gözyaşlarımı silerek gülümserim. "Biliyorsun, babam çitayı çok yükseğe koydu. *Gerçekten* çok yükseğe. Bu ilişkiden beklentilerim absürt olacak."

"Hayatım, en az bir eski erkek arkadaşını tanıyorum ve korkarım ki, gençliğinde sana örnek olan kişiye rağmen, çitayı fark etmiyorsun."

Onun karnına parmağımı soktum. "*Hey*."

"Sonra gidip bu adamı gece yarısı randevusuna davet etmeye karar verdin..."

"Seks randevusu," diye düzeltiyorum.

Beni görmezden geliyor. "Hayattaki en büyük zevkim beklentilerin altında kalmak olduğunu sana defalarca söyledim."

"Simon?"

"Evet?"

"Yarın kahvaltıda krep istediğimi söylersem, ne yaparsın?"

"Dürüstçe cevap verirsem, beni yalancı yaparsın, dürüstçe cevap vermezsem, yalan söylediğimi anlarsın."

Gülümsemeden duramıyorum. "Bana krepleri nasıl bulursun?"

"Öncelikle, oda arkadaşın ve kardeşlerinden gizlice en sevdiğin ev yapımı krep türünü, aşırı derecede bağımlı olduğun bir karışım olup olmadığını veya tamamen taze malzemeleri tercih edip etmediğini sorardım. Sonra sosis ve domuz pastırması eklerdim — hem Amerikan hem de İngiliz türünden, çünkü hayatımdaki herkesi İngiliz domuz pastırmasının üstünlüğüne ikna edersem, birini diğerinden ayrı yapamam — ve muhtemelen bir meyve salatası, zaman kazanmak için mağazadan önceden kesilmiş olarak alırdım ve sen genellikle uyanmadan bir saat önce yemek pişirmeye hazır olarak dairenize gelirdim, her şeyi mahvetmem ihtimaline karşı yerel bir lokantanın numarasını hızlı aramaya kaydederdim."

Dirseklerimin üzerine yaslanıp kendimi kaldırarak ona bakıyorum.

Dudaklarını büzüp başka yere bakar, bu da beni çok güldürür. "Sen berbat bir erkek arkadaşsın."

Bana tekrar bakar. "Bunu sadece, senin o korkunç marshmallow tatlılarına olan gizli sevgini keşfettiğim ve seni hasta edecek kadar yemeni sağladığım için söylüyorsun, böylece bir daha onları istemeyeceksin."

Bunu söylerken gözlerinin parıldaması, saçımı kulağımın arkasına itmesi, şu anda birlikte özel zaman geçirmek hiç de kolay olmasa da bunun bu kadar rahat ve kolay olması

—*bu adama aşık olamam.*

Zaten *aşık oldum bile.*

"Neden oda arkadaşının çocuklarına bakması için teklifini kabul etmedim ki, böylece birbirimizi daha sık görebilirdik?" diye mırıldanıyor, ben ise ona yaslanıyorum.

"Çünkü kız kardeşiyle ilgili olarak kafası dağınık, meşgul ve stresli. Şu anda geceleri üç dört saatten fazla uyuduğunu sanmıyorum. Ayrıca, birkaç hafta sonra ayrıldığında çocuklarını özleyeceğini biliyorsun."

"Ama seni de özleyeceğim."

"Onlara göre seni daha kolay görebilirim. O zaman sana tamamen sahip olurum."

"O haftaların bazıları çok yoğun geçecek."

"Griff, sen gittikten kısa bir süre sonra Los Angeles'ta bir dizi çekecek ve ben Los Angeles'ı hiç görmedim. Son on yıldır tatiller benim için öncelikli değildi." Ve burger otobüsü için işler nihayet yoluna girmeye başladı, bu yüzden bir hafta kadar izin alabilirim.

"Neden bu kadar mükemmelsin?"

Kafamı sallıyorum. "Bu, sonrasındaki mutluluktan kaynaklanıyor."

"Hayır, son zamanlarda bunu kendime birden fazla kez düşündüm. Geçen gün öğle yemeğinden sonra Eddie'ye beyzbol topu atmayı gösterdiğinde. Karpuz kesmeye çalışırken parmağımı kestiğimde bandajladığında. Bana, her ebeveynin zor günleri olduğunu, tek başına olanların ise daha da zor olduğunu hatırlatan o çok nazik mesajı gönderdiğinde. Ve sonra kendi göğüslerine dokunup beni düşündüğünü söyleyen diğer mesaj. Mükemmellik ve mesajlar söz konusu olduğunda bu en üst düzeydi."

"Bunlar herkesin yapabileceği küçük şeyler."

Masada bana dönerek, Ryker'ın evindeki akşam yemeğinden sonra kızgın olduğu zamanlar hariç, onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. "Ama bunları yaparken niyetin saf olduğuna inanıyorum. Aileni kabul ediyor ve onlara kalbinde bir yer veriyorsun. Sadece kardeşlerini değil. Daphne'yi de. Beni. Oğullarımı. Annelerini. Büyüdüğüm dünya, tüm hayatım boyunca tanıdığım dünya... *Aile* kavramı bana oldukça yabancıydı. Lana ile olan ilişkim bile... Oldukça iyi arkadaşız, ama çocuklar olmasaydı, onun hayatımın bir parçası olmayı seçmeyeceğini söyleyebilirim ve onu suçlayamam. Ama senin bir ailen var. Sen onu yaratıyorsun, ona sahipsin ve onu veriyorsun, beni onun bir parçası olmamı *istediğini* hissettiriyorsun ve hiç gerçek olduğunu düşünmediğim bir şeye ait olmak harika bir duygu.

Sıcak gözler ve burun ağrısının bir başka dalgasına karşı gözlerimi kırpyorum. "Sen iyi bir adamsın Simon ve en iyi aileyi hak ediyorsun. Benim ailemi seninle paylaşmak benim için bir onur."

"Sen onun kalbisin, bu yüzden senin ailen en iyisi."

"Bir kızı özel hissettirmekte çok iyisin."

Gülümser ve burnumun ucunu öper. "Sen özelsin."

Ona daha da yakınlaşıyorum, boynunu öperken bacağımda sertleşen penisini hissediyorum. "Sen de öylesin."

"Senin kadar özel değilim." "*Simon.*"

"Beni her azarladığında, seninle yapmak istediğim on tane daha şey aklıma geliyor, biliyor musun? Ve bunların hepsi çıplak olmakla ilgili değil."

"Sadece çoğu mu?"

"Tabii ki. Ama ilk randevumuzda giydiğin kırmızı elbiseyle cinayet gizemi temalı akşam yemeği partime gelmeni umuyorum."

"Hala inanamıyorum, sen... Hayır, dur. Evet, inanıyorum."

"Senaryosunu yazıyorum. Berbat bir şey."

Gülüyorum ve kendimi onun ereksiyonuna bastırıyorum.

"Öyle mi?" "Şimdiye kadar yazdığım en kötü şey."

"Simon."

Elini kalçama kaydırarak gülümsüyor. "Gerçekten. Herkesin bunun berbat olduğunu fark etmemesi için kırmızı elbiseyi giymen gerekecek."

Arka kapı çalındı. "Lanet olsun,"

diye mırıldandı Simon.

"Patron? Radyoda bir polis arabasının bu tarafa doğru geldiğini duydum."

Yumuşak bir

şekilde

homurdandım.

Muhtemelen

Logan'dı.

Bu yaz birkaç kez otobüsümün yanında takılıp insanları korkutup kaçırdı. Bizi burada yakalayanın o olması çok normal.

Simon bana gülümser. "Bir dahaki sefere baş başa kaldığımızda bana da böyle homurdanacak mısın? Bu hoşuma gitti."

Nasıl olur da hem sinirlenirim hem de uzun zamandır hissetmediğim kadar mutlu olurum? "Seni oldukça seviyorum."

Masadan kalkar ve pantolonuna uzanır. "Yarın gece bunu tekrar yapabilmemiz için gizli park yerlerinin listesi var mı?"

"Bunun üzerinde çalışacağım."

"Başka kıyafetlerin var mı?"

"Mutfağın zemininde."

"İyi. Başka kimsenin seni sadece iç çamaşırlarınla görme zevkini yaşamasını istemem."

Göğüslerim karıncalanıyor. "*İç çamaşırı* de bir daha."

"Yarın, bana gizli gece yarısı otobüsünün yerini gönderdiğinde. Gerçi burayı satın alabilirim de. O zaman bu topraklarda kalmamıza izin veririm."

"*Simon.*"

O

sırıttıyor.

Sonra iç çamaşırlarımı cebine koyar.

Hem tangayı hem de sütyeni.

Butch kapıyı tekrar çalar. "Üç dakikanız var patron." Simon mutfığa girer ve geri kalan giysilerimle birlikte çıkar. Aceleyle giyiniriz ve sonra o
beni

beni sert ve hızlı bir şekilde öper ve arka kapıdan dışarı fırlar.

"Sizi takip edeceğiz," diye bağırır. "Başın belaya girerse diye." O benim belam.

En sevdiğim bela.

Ve hiç sorun değil.

Aslında, bence bu çok hoş.

CİNAYETTEN DAHA HEYECAN VERİCİ BİR ŞEY YOK

Bea

Simon'ın cinayet gizemi akşam yemeği geldiğinde, onun asıl amacının Lucinda Camille'i gölgede bırakmak olduğunu neredeyse unutmuştum. Onu ve arkadaşlarını her fırsatta görmekle o kadar meşguldüm ki, bunu neden yapmak istediğini bile umursamıyordum.

Ama akşam yemeğinin olduğu gün, bunu çok net bir şekilde hatırladım.

"Logan Camille gerçekten *bütün gün* senin hamburger otobüsünün yanındaki otoparkta mı oturdu?" diyor Daphne, akşam yemeği yaklaşırken bizi Simon'ın evine götürürken.

"Bütün gün. Biri yaklaşmaya başlarsa, ses çıkarır ya da gerinir falan, ve beş potansiyel müşteriden dördü onu tanır ve kaçır. İki haftadır geçirdiğim en kötü gündü."

"Ne pislik *herif*."

"Ya Simon'ın bu akşam annesinin en sevdiği etkinliğin sadece davetlilere açık bir versiyonunu düzenleyerek annesini gölgede bıraktığı için kızgın, ya da Logan, Jake'in restoranına gelenlerin azalmasının benim suçum olduğunu düşünüyor. Bu çok saçma. Simon beni o intikam randevusuna götürdüğünden beri JC Fig'i hiç düşünmedim ve kesinlikle hiçbir şey söylemedim. Camilles'in beni kötülediği gibi değil."

Gülümsüyor. "Her gün mükemmel bir yeni erkek arkadaşın varken, kim aptal bir eski sevgiliyi düşünmek ister ki?"

Ona bakıyorum.

Bana bir bakış atar. "Ne?" "Bunun bir rebound olduğunu sanmıyorum."

Gülümsemesi daha da genişler. "Evet, onun çocuklarıyla geçirdiğin zamanı da düşünürsek? Kesinlikle bundan daha fazlası. Sadece bunu bildiğinden emin olmak istedim."

"O sadece... eğlenceli biri. Ve komik. Ve nazik, ama beni sevmem için rol yaptığını düşündürecek şekilde değil. Bana sataşır, ama aynı zamanda bana *zeki* ya da *harika* olduğumu söyler ve bazen beni... özel hissettiren şeyler söyler."

"Bea. Erkek arkadaşların seni özel hissettirmesi gerekir."

"Ve o, daha önce sahip olduğum diğer erkek arkadaşlarımdan daha iyi bir iş çıkarıyor."

"Çıkmaya başladığınızdan beri *hiç* seks yapmadığını düşünürsek, bu çok etkileyici."

"Lana'nın annesi bir süre önce enfeksiyon nedeniyle hastaneye kaldırıldı. Ne olduğunu bilmediği için çok endişeli, bu yüzden Lana neredeyse tüm zamanını hastanede geçirmek zorunda kalıyor. Bu çok üzücü ve zor bir durum. Simon, benimle çıkmamı istediğinden beri neredeyse tüm zamanını tek başına çocuk bakımıyla geçiriyor."

"Yaşadıklarından dolayı bir haftalık spa tatilini hak ediyor." İkimiz de Lana'nın annesi vefat ettikten sonra

Lana'nın kendine ait tam bir hafta geçirebileceği tek zamanın annesinin vefatından sonra olacağını bildiğimiz için sessizliğe büründük.

Daphne tekrar konuşmaya başlamadan önce araba yolunun girişine vardık ve konuyu değiştirdiğinde hiç şaşırmadım.

"Kaynaklarıma göre, banyolar hariç bu malikanede en az on dokuz oda var. Genç erkekler hakkındaki bilgime göre, yiyecek ve oyun sistemleri varsa bodrumdan çıkmazlar, ki kesinlikle vardır çünkü Simon zengindir ve hayatında ilk kez çocuklarına istedikleri her şeyi alabilmekten hoşlanıyor. Bu da size hızlı bir sevişmek için gizlice kaçabileceğiniz bir düzine oda bırakıyor."

"Daphne. Ben bu eve daha önce girdim."

"Yatak odalarının kilidi var mı? Benim için de soruyorum. Çok yorgunum ve biraz uykuya ihtiyacım olabilir."

Bana söylemediği bir şeyler var.
Margot için endişelenmekten daha fazlası.

Bana yalan söylediğinde onu zorlamadım, çünkü hazır olduğunda benimle konuşacağını biliyorum.

Daph bazen karmaşık biridir. Onun gibi büyümüş ve sonra ailesinden kovulmuş biri nasıl karmaşık olmasın ki?

Kapıda durur, camını indirir ve bir klips tahtasıyla bekleyen Butch'a gülümser. "Hey, tam da seni düşünüyordum."

"Senin yerinde aşçı olarak ikinci bir işe girmek istemiyorum," diyor.

"Onun hamburgerleri neredeyse seninkiler kadar iyi," diyor Daphne.

"Eğer

senin gizli malzemeni öğrenirse, işin biter."

Yolcu koltuğundan ona el sallarım. "Selam Butch. Bu geceki kapı işini kazandın mı, kaybettin mi?"

"Kazandım."

"Aferin."

"Otobüsün yerine küçük bir araba kullandığın için teşekkürler. Evin önüne gel."

Daphne emirleri yerine getirir ve Ryker'ın kamyonetinin yanına Camry'yi park etmek için araba yolundan yukarı doğru ilerleriz. Arabadan ineriz ve dört kişilik bir aileyi takip ederek ön kapıya doğru yürürüz.

Simon'ın evi üç katlı bir konak, dış cephesi sıvalı, çatısı kırmızı kiremitli, arka bahçesi ve çimleri birkaç akşam geçirdiğim yer ve o satın almadan önce yıllardır bakılmamış bir peyzaj.

Şimdi, çiçek tarhları yeni düzenlenmiş, çoğu genç bitkilerle doludur ve ön kapıya giden kavisli tuğla yürüyüş yolunu çevreleyen tarhları taze ve yeni hissettirir. Sıva yeniden boyanmaya ihtiyaç duyar, ancak bu Simon'ın öncelik listesinde alt sıralarda yer alır.

Ünlü aktörlük işleriyle meşgul olmadığı zamanlarda en az altı yıldır burada yaşıyor.

Bu düşünmek için hala garip. O ünlü
bir aktör gibi gelmiyor.

O sadece benim çok komik, çok seksi, çok nazik, çekici İngiliz erkek arkadaşım gibi geliyor.

Daphne ve ben kapıda ikinci bir güvenlik kontrolünden geçiyoruz, burada her birimize üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu manila zarflar veriliyor ve ardından fuayeden sol taraftaki koridora yönlendiriliyoruz. Sekizgen tuğla rengi yer karoları ve çiçekli duvar kağıtları, Bayan Young'ın Bay Young'ın cenazesi için evi açtığı zamanki ile aynı.

"Hamptons'daki ailenizin tatil evini hatırlatıyor mu?" diye soruyorum Daphne'ye.

O başını sallıyor. "Boyutları aynı, ama atmosferi farklı." "Nasıl yani?"

"Sanki burada biri ölmüş gibi. Ve bu bir cinayet gizemi değil."

"Bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyorum?"

"Bay Young burada öldü. Sonunda oldukça ağır bir demans hastalığına yakalandı. Bayan Young, vefat edene kadar evde ona baktı ve sonra burada cenaze törenini düzenledi."

Yan masalardan birinin üzerinde örgü dantelli bir örtü üzerinde duran çerçeveli bir fotoğrafı işaret ediyor. "Bunlar onlar mı?"

"Evet."

"Simon neden hala evinde onların fotoğraflarını tutuyor?"

"Evi mobilyalarıyla birlikte olduğu gibi satıyorlardı ve o da ortak alanları düzenlemeden önce yatak odalarını ve bodrum katını çocukların oyun odası olarak düzenlemeye odaklandı." "Bu oldukça ürkütücü bir hava katıyor, değil mi?" Simon sağdaki odadan çıkıp sağdaki odadan çıkıp bize katıldı. Siyah takım elbise ve bembeyaz gömlek giymişti, saçları sanki yataktan yeni kalkmış gibi şekillendirilmişti.

Ve doğal olarak, karnımı gıcıklayan ve benim de ona gülümsememi sağlayan bir şekilde geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Grand Persimmon Oteli'ne hoş geldiniz," diyor. "Odanız ve konaklamanızla ilgili bilgileri aldığınızı görüyorum. Ben Archibald Ninnington, bu akşam sizin ev sahibiniz olacağım. Herhangi bir ihtiyacınız olursa, lütfen çekinmeden yardım isteyin."

Bir elini belime koyup yanağımı öpüyor ve bu temasla tüm vücudum kızarıyor. "Ve bana istediğiniz gibi hitap edebilirsiniz

istediğiniz şekilde hitap edebilirsiniz elbette. Bu elbise size her zaman çok yakışacak."

Evet.

Elbise.

Kırmızı elbise.

Dün elden teslim ettiği yeni külotla birlikte. Onlar da kırmızı.

Danteli daha şeffaf.

Ve sütyen giymiyorum, çünkü cinayet gizemi yemeği bittiğinde çocukları yatıya kalmaya gidecekler.

"Burası hayaletli mi, Archie?" diye soruyor Daphne. Vücudunun hatlarını vurgulayan muhteşem bir siyah elbise giymiş, makyajına bir saat harcamış ve saçındaki yeşil ve mavi vurguları da yenilemiş.

"Kesinlikle hayır." Simon ona göz kırptı. "Ya da belki de, henüz hayır demeliyim."

"Ölü beden olabileceğimi soracaktım, ama sanırım hayalet olmayı tercih ederim."

Simon hala elini belimde tutuyor ve başparmağıyla üzerinde daireler çizerek tüm vücudumu ateşe veriyor. "Dört kişi zaten ceset olmak istediğini söyledi."

"Kaç kişi hayalet olmak istiyor?" diye sorar Daphne.

"Sadece sen." Tekrar bana bakmak için dönüyor ve sanki elinin üzerimde yarattığı etkiyi fark etmiş gibi gülümsemesi daha da genişliyor. "Bea? Sen de ceset olmak ister misin?"

Ben de gülümsüyorum. "Hayır. Kimsenin önünden bunu kimin yaptığını bulmak istiyorum. Ölmüş olursam bunu yapamam."

"Harika." Bana gülümser.

İyi hissettiren yerlerimde karıncalanma hissediyorum. Bu adama sıırılsıklam aşık oldum.

"Bu gece ceset sen misin?" diye soruyorum ona.

"Ne yazık ki, güvenlik ekibim öldüğümü düşünmelerini sağlarsam başımı alırlar, bu yüzden hayatta ve sağlıklı kalmalıyım." Elini belimden indirip ikimize de önünden geçmemizi işaret ediyor. "İçeri gelin. Akşam yemeği başlamadan önce birkaç misafir daha bekliyoruz"

. Tatil köyümüzün sunduğu tüm olanakları ve tabii ki rollerini öğrenmeni şiddetle tavsiye ederim."

"En iyi oyuncu ödülü var mı?" diye sorar Daphne.

"Ev sahibinin, sabah uyanmaktan birbirlerine sinir bozucu nefeslerini üflememeye kadar her şey için ödül almak isteyen iki ergen oğlu var mı?"

O kadar çok gülümsüyorum ki neredeyse kahkaha atacağım. "Yani çocuklar da katılıyor mu?"

"Bah. Çocuklar, iki farklı restorandan gelen tüm pizzaları mideye indirirken, bilardo, masa tenisi, hava hokeyi ve video oyunları oynamak için bodruma kaçtılar."

"Güzel."

"Kesinlikle."

Ona gülümsüyorum.

O da bana gülümsemeye devam ediyor.

Daphne beni dörter. "Hadi Bea. Aperatiflerin kokusunu alıyorum. Şık partilerde pek bir şey özlemiyorum, ama *yemekleri* özlüyorum. Yemekler iyi olsa iyi olur. Benim beklentilerimin ne kadar yüksek olduğunu tahmin bile edemezsin."

Simon ve ben göz teması kurarız.

Daha doğrusu, o göz teması kurup Daphne'ye bakar, sanki onu ve neden burada olduğunu unutmuş gibi bir kez göz kırpar.

"Yemekler harika. Arkadaşlar da öyle." Daphne'nin zarfını alır. "Bu paketin eksik olduğunu şimdi hatırladım. Düzeltmeleri yapıp birazdan size katılacağım."

"Düzeltmeler için bilgisayarın mı gerekiyor?" diye soruyorum.

Gülerek cevap verdi. "Hayır, bugün her zamankinden daha kötü çalışıyor, bu yüzden Lana'nın dizüstü bilgisayarını ödünç aldım ve cinayetimizin son rötuşlarını yapacağım." Bana bir kez daha gülümsedi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Birazdan size katılacağım."

Daph ve ben, onun koridorda diğer yöne doğru yürüdüğünü ve başka bir odaya girdiğini izliyoruz. Ev ilanını gözetlediğim günlerdeki kat planlarını doğru hatırlıyorsam, o oda onun ofisi olmalı. Henüz buraya geldiğimde oturma odası ve mutfağın ötesine pek geçemedim.

"Beni hayalete mi dönüştürüyor?" diye fısıldadı Daph.

Kalbim sanki kendini kucaklıyor gibi hissediyorum. Cinayet gizeminin senaryosunu kendisinin yazdığını biliyorum.

Bana öyle söyledi.

Hatta bir mesajında bunun *çok eğlenceli olduğunu* söylemişti. Ayrıca, sözleşmeyle yükümlü olduğu senaryonun teslim tarihine yetişemeyeceğini itiraf etti, ama bu ara vermenin yaratıcılığı ve revizyonları için iyi olduğunu söyledi.

Ona daha hızlı bir bilgisayar almasını söylediğimde beni görmezden geldi. "Sanırım öyle olabilir," diye fısıldadım.

Ve bu beni biraz daha başımı döndürüyor. Bu bir teselli ilişkisi *değil*.

Bu, şimdiye kadar yaşadığım en iyi ilişki.

YEMEK ODANIZDAKİ ÖLÜ BEDEN Mİ, YOKSA BENİ GÖRDÜĞÜNÜZ İÇİN MUTLU MUSUNUZ?

Simon

BU CİNAYET GİZEMİ akşam yemeği çok iyi gidiyor.

Gömme oturma odasında kanepeleri yedikten sonra, şimdi ıstakozlu sandviçler ve taze bahçe salatası ile ziyafet çekiyoruz. Servis personeli şarap kadehlerimizi dolu tutuyor ve limonlu kek tatlısı bizi bekliyor.

İki düzine misafir, resmi yemek odasındaki uzun masada oturmuş, gülüp, yemek yiyip, içki içip, kimin öleceğini ve kimin bunu çözeceğini tahmin ediyorlar. Ara sıra, ne zaman veya hiç yeniden dekorasyon yapmayı düşündüğümle ilgili sorular da soruyorlar.

Tüm mobilyalar evde kaldı ve oğullarımın dediği gibi, bu odadaki atmosfer bu gece bir cinayet gizemine çok uygun. Akşamın başlangıcından beri devam eden fırtına ve henüz el atılmamış, yabani otlarla kaplı bahçelere bakan pencereleri aydınlatan şimşekler de eklenince, oğullarımın haklı olduğu ortaya çıkıyor.

Masa ortası süsleri olarak eski plastik çiçek aranjmanları var - elbette Bea ve kardeşlerine saygıdan mum yok - ve Pinky, yemek masasının çirkinliğine mükemmel uyan en eski dantel masa örtüsünü buldu.

Gerçekten de, masada yirmi dört kişi oturabiliyor. Bu oda, sanki

kralın yazlık sarayının yemek odası gibi.

Normalde burayı sevmem — fiziksel mekan bana çocukluğumun yemek odasındaki duygusal mekanı çok hatırlatıyor — ama bu akşam benim amaçlarıma uygun.

Bea'nın kardeşleri, Lana'yı gençliklerinde yaptıkları şeylerin hikayeleriyle eğlendiriyorlar, böylece o da bizim çocuklarımızın yapabileceklerine daha hazırlıklı olabilir. Annesi ile ilgilenmekten bir gece uzaklaşmasaydı, neredeyse çöküntü yaşayacaktı, bu yüzden onun biraz dinlenmesini görmek çok güzel.

Birkaç gencin ebeveynleri kendi aralarında konuşuyorlar, bazen Lana'yı veya beni de sohbetlerine dahil ediyorlar.

Daphne ortalıkta dolaşıyor ve tam da beklediğim gibi kaosun mimarı oluyor, bu da onun rolünü hayalet olarak yeniden yazmamı oldukça kolaylaştırdı.

Quincy Thomas her şeyi gizlice fotoğraflıyor, ortağı Wendell ise onu azarlıyor.

Yatak odası koridorlarının ve yatak odalarının kapıları kilitli, benim ofisimin kapısı da öyle, çünkü Bea'nın bana kasabanın dedikoducusu olduğunu söylediği adamı davet ederek aldığım riski çok iyi biliyordum.

Ancak potansiyel ödüller risklerden daha ağır bastı. Şüphesiz, sabah olmadan tüm kasaba bu olaydan haberdar olacak, ki bu da amacımın yarısı.

Bea'nın eski sevgilisini ve onun tüm iğrenç ailesini kızdırmak için bir kez daha kendimi kasten bu duruma soktum. Onlar, ben ona yardım etmediğim günlerde, kasabadaki diğer yemek kamyonetlerinin yanında, dönüştürülmüş bir otobüsten hamburger satma arzusuna sürekli engel oluyorlardı.

Ve sonra bu akşamın en iyi kısmı var. Bea'nın kendisi.

O ışıltı ışıltı. Makyajı ilk randevumuzdaki kadar belirgin değil, saçları da yukarıda değil aşağıda ve kesinlikle ışıltı ışıltı. Dikkatini tamamen bana vermesine izin verdi, bu yüzden bu akşam başka birini davet ettiğim için pişman oldum.

O ve ben ebeveynlikle ilgili korkunç hikayelerimizi paylaştık ve ben her an onu kaçırıp rujunu bozmak, kırmızı parlak kumaşı soyup dün ona hediye ettiğim iç çamaşırını giyip giymediğini keşfetmek için planlar yapmıyormuş gibi davranırken ellerimi kendime saklamak zor oluyor.

dudaklarını kirletmek ve kırmızı parlak kumaşı soyup dün ona hediye ettiğim iç çamaşırını giyip giymediğini görmek için onu kaçırmamanın tüm yollarını planlamıyormuş gibi davranırken ellerimi kendime saklamak zor.

Onun yanında olmak beni çok mutlu ediyor ve bana gülümsediğinde, dünyanın bu kadar harika olabileceğini nasıl daha önce fark etmemişim?

"Oğulların gevezelik aşamasına gelene kadar bekle," diyor, akşam için tuttuğum geçici personel yemek tabaklarını kaldırmaya başlarken.

Kendimi şimdiki zamana geri getiriyorum. "Anlamadım?"

"Quacking aşaması," diye tekrarlar. "Bir yaz, Hudson ve Griff bir hafta boyunca bana *quack* kelimesi dışında hiçbir şey söylemediler. Ve bu, sandığınız kadar uzun zaman önce olan bir şey değildi."

"Bu..." Sözlerim yarıda kalır, garip bir şekilde ne söyleyeceğimi bilemem, ama bunun sadece kısmen zihnim onu çıplak soyma fantezileriyle meşgul olduğu içindir.

"Tuhaf," diye ekledi, sanki düşüncelerimin farkında gibi gözleri parıldamaya başladı. "Çok tuhaftı."

"Bu çılgınlık fikirlerini nereden alıyorlar?" diye sordum. "Sanırım genç erkekler için gizli bir el kitabı var."

"Korkunç."

Şarabını yudumlarken, onaylayarak hafifçe mırıldanır.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu, ateşli ve misafirleri geride bırakıp kendi özel akşam yemeğimize kaçmak istediğini ima ediyordu ve ben bir kez daha bunu halka açık bir gösteri haline getirdiğim için kendime kızdım.

Lana koltuğundan kalkar ve yemek odasındaki ışıklar yanıp söner

Yıldırım, yan camlardan dramatik bir giriş yapıyor ve sonra her şey tekrar karanlığa gömülür.

Bir kadın çığlık atar.

Ardından nefes nefese kalır, ama evin üzerine çakan gök gürültüsü sesini bastırır.

Bea uyluklarımdan tutunur.

Penisim o kadar hızlı tepki verir ki, karnımda bir ağrı hissedirim.
Doğal olarak.

Bea'nın bana daha fazla dokunmasını durmadan hayal ediyordum ve şimdi o benim bacağımı tutuyor, aslında oldukça yüksek bir yerden, ve ben onu karanlık bir odaya çekip, birbirimizin kıyafetlerini çıkarıp tavşanlar gibi sevişene kadar onu öpmek istiyorum.

Ama nefes alışsı birdenbire düzensizleşiyor ve ben onun çıplak ve terli halini hayal ederken, o panik atak geçirmenin eşiğinde olabilir.

"Bu etkinliğin bir parçası," diye mırıldanıyorum, ona yaslanıp parfümünün kokusunu içime çekiyorum. "Her şey yolunda."

Yavaşça nefes verir. "Doğru. Doğru." Elini uyluklarımdan çekmez.

Ben de bu anı fırsat bilip, gök gürültüsü dinerken ve misafirlerim kendi aralarında fısıldaşırken, elini benim elimle kapattım.

Ne kadar yumuşak bir cilt. Ne kadar yetenekli eller. Parmaklarını dilimle izlemek istiyorum.

Tekrar.

Ve sonra dilimle onun diğer tüm vücut kısımlarını da izlemek istiyorum.

Beynimde bu parçaları katalogluyorum ki, dışarıda yine gök gürültüsü patlar ve ışıklar tekrar yanıp söner.

Lana gitmiş.

Daphne gitmiş.

Ve beni ayağa kalkıp cinayet gizeminin başladığını duyurmamı engelleyen şiddetli bir ereksiyonum var.

Herkes bana bakıyor, sanki repliklerini ezberlemeyi unutmuş acemi bir tiyatrocuyum gibi.

Ve fark ediyorum ki, benim bayrak direği gibi sertleşmiş penisimden daha büyük bir sorun var. Cesedim kaybolmuş.

Masanın ortasına serilmiş olması gerekiyordu. "Ah," diye başlıyorum, ama sözüm kesiliyor.

"Wooooooooooooooooo," koridordan ürpertici bir ses geliyor. "Ben Devyn Persimmon'un hayaleti, Grand Persimmon Hotel'de öldürülen ilk kişi

ve size şunu söylemek için buradayım..." "Ahhh! O öldü!"

Quincy Thomas çığlık attı.

Sandalyesini geriye doğru fırlatır, devrilir ve ben de ayağa fırlayarak ereksiyon durumunu tamamen unuturum.

Lana'nın olması gereken yer...

"*Aman Tanrım*, beni gerçekten öldürme," diye nefes nefese kalır Lana.

Quincy'nin arkasında oturur, sahte kanla kaplıdır ve göğsünden sahte bir bıçak çıkmaktadır, Quincy'nin sandalyesinin altında ezilmekten kıl payı kurtulmuştur.

"Üzgünüm," diyor Quincy. "Üzgünüm.

Üzgünüm." Sandalyesini düzeltir.

Lana ona, benim de birkaç kez maruz kaldığım sert bir bakış atar. "Şimdi tekrar ölebilir miyim?"

"Gerçekten masanın ortasına düşmeliydin. Böylesi daha dramatik olurdu."

Masaya düşmesi gerekiyordu.

Kostüm değişikliği gerektiği için ışıklar çok çabuk yanmış olabilir. Ya da yıldırımın konumunu çok erken ortaya çıkarmasından korkmuş olabilir.

Ya da belki de işler senaryoya göre gitmediğinde beni rahatsız etmekten hoşlanıyordur, ki bu da aynı derecede olasıdır.

Lana, Quincy'ye daha sert bir şekilde bakıyor ve o bakışın bir kısmının onun gömlek düğmelerinden sekip bana da yöneldiğini hissediyorum.

"Onu gerçekten çok seviyorum," diye fısıldıyor Bea bana.

"Evet, evet," diyorum Lana'ya. "Şimdi ölü olmaya devam et." "Teşekkürler."

Çocuklarımin annesi sandalyesinin arkasındaki halıya geriye doğru uzanır ve çeşitli rollerde ölme şeklimi alaycı bir şekilde taklit ettiğini düşündüğüm dramatik bir şekilde kendini yere serer.

Bacakları yana doğru açılmış, bir kolu başının üzerinde, saçları dağınık, dili dışarıda, boş gözlerle tavana bakıyor.

İnsanlar şimdi hayretle bakıyor.

"Bu çok ürkütücü," benim çocuklarımla oynayan iki çocuğun ebeveynlerinden biri diyor.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa o polis dizisinin bir bölümünde Simon'ın öldüğü pozisyonun aynısını mı taklit ediyor?"

Lana, ölü gibi davranırken elinden geldiğince kıkırdıyor. Bea gülüyor.

"Wooooooooooooooooooooo," diyor Daphne. "Ölüm yine geldi. Ve katili bulamazsanız, bu akşamki son ölüm bu olmayacak."

"Bea yaptı," diyor Hudson.

Bea dikleşir ve ona şaşkın şaşkın bakar.

"Anlamadım?" "Kıskanç sevgili. Her zaman kıskanç sevgilidir."

Ryker onu iter. "Bıçağın kayıp, dostum, ve o masanın diğer ucunda, cesedin tam karşısında."

Wendell Thomas, Quincy'nin diğer tarafında ayağa kalkar. "Ben bir dedektifim! Bu işin aslını astarını araştıracağım."

"Sen yaptın Wendell dedektif dedektif Bea fısıldar bana . "Quincy bundan nefret edecek."

Ona sırtıyıyorum. "Bu, akşama biraz gerilim katar diye düşündüm."

"Şimdi şeytani bir şekilde gülümsemen beni rahatsız ediyor." "Cesede dokunma!" diye bağırır bir kadın.

"Quincy! Cesede dokunma!" Wendell de aynı şeyi tekrarlar.

"Wooooooo, cesede dokunmak sana lanet getirecek," diye inler Daphne.

Bea bana yaslanır ve elimi sıkar. "Onu hayalet yaptığın için teşekkür ederim. Şu anda cennette."

"Bir hanımefendiyi hayal kırıklığına uğratmak benim haddim değil." Boğazımı temizleyip sesimi yükseltiyorum. "Herkes sakın olursanız, yetkilileri arayacağım. Pinky. Telefonumu getirir misin lütfen?"

"Cep telefonu kuleleri çalışmıyor, efendim," der Pinky kapıdan.

Performansı ne yazık ki yetersiz, tıpkı üç güvenlik görevlimizin hangisinin rol alacağına ve hangilerinin sadece gözlemci olacağına karar vermek için oynadıkları oyunu kaybettiğinde bana söylediği gibi.

"Ah. O zaman kuleler yeniden çalışmaya başlarsa telefonumu getirin," diye cevap veriyorum.

O homurdanarak yemek odasından

çıkar. Herkes bana bakar.

Quincy hariç herkes, o yine nefesini tutar. "*Ryker gitmiş.*"

Yan odadan bir gürültü duyulur.

Birbirlerine bir süre baktıktan sonra, konukların yarısı koridora doğru kaçıır.

"O da mı öldürüldü?"

"Yoksa cinayeti o mu işledi?"

"Hudson'ın bıçağının kaybolduğunu fark etti." "O ses nereden geldi?"

"Durun! Durun! Suç mahallini kirletiyorsunuz! Herkes burada kalmalı!" Wendell ayağını yere vurur, sonra odadan kaçanların peşinden koşar, sanki onları durdurabilecekmiş gibi.

Bea masada kalır, konukların yarısının gitmesini izler, eli bacağımda yavaşça yukarı doğru kayar.

"Ne olduğunu gördün mü?" diye sorar Hudson. O da geride kalanlar arasındadır.

O, sandalyesinin arkasında dururken ona kaşlarını çatır. "Yemeğin başında bıçağın var mıydı?"

"Hayır."

"Neden istemedin?"

"Bea. Yemeğimiz ıstakozlu sandviç ve salata idi."

"Salatalığını kesmek istemedin mi?" O gülmeye başlar.

O elini elini elini "Asla önemli Tabii elbette yapmadın yapmadın. Neandertal. Bu arada, gömleğinde hala biraz sos var."

Peçetesini alıp onu hafifçe siler, ama maalesef bu sırada elini bacağımdan çeker.

Adam elini itti. "Cidden mi? Bu senin rolünün bir parçası mı, yoksa şu anda Bea mı oluyorsun?"

"Yani bu kısım hiç değişmiyor mu?" diye soruyorum ona.

Kolu daha sıkı tutar ve buzlu suya batırılmış peçeteyle beyaz gömleğindeki balzamik lekeyi temizlemeye başlar. "Bu kısım hiç değişmez. Geçen Şükran Gününde Ryker'ın gömleğindeki sos lekesini sildim, o da en büyüğümüz. Artık tamamen gelişmiş bir ön beyin korteksi var."

Hudson kumaşı ondan alır ve temizliği kendisi bitirir. "Cesedi görmek ister misin?"

Ona gülümser. "Tabii ki. Simon—Archibald—her kimsen —sen de cesedi görmeye geliyor musun?"

"Wooooooooooooooooooooo, daha ölüm daha daha
köşelerde köşelerde," diyor Daphne.

Ama sesi... duvarlardan geliyor. Tiz.

Sanki... şey gibi.

Bu çok ilginç.

"Bu evde eski bir interkom sistemi var mı?" diye soruyor Bea.

"Var, ama itiraf etmeliyim ki, nasıl çalıştığını henüz çözemedim

"

"Umarım burada, Daph'ın öğreneceği ve senin pişman olabileceğin başka bir şey yoktur."

çünkü Daph öğrenecek ve bir sonraki adımda pişman olabilirsin."

"Yani bahçede bir yerlerde elektrikli kapaklı bir havuz olduğunu söylememem *mi* gerekiyor?"

"Ciddi

misin?"

"Evet?"

"Neden soruymuş gibi *evet* dedin?"

"Çünkü var, ama şimdi yokmuş gibi davranmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Onu devre dışı bıraktım," diyor Lana yerden. "Bunu öğrendiğimde gördüğüm kabusları bilmek bile istemezsin. Çocukların onun varlığından haberi olmadığını bildiğim için geceleri uyuyabiliyorum."

"Sanırım aynı kabusları gördüm," diye cevaplar Bea. "Teşekkürler. Artık tekrar ölü olabilirsin."

"Bana bir iyilik yapıp vücudumu normal uyku pozisyonuna getirir misin? Belki bir yastık da getirir misin? Ölü olmak zorundaysam, en azından biraz kestireyim."

"Tabii ki. Hastanede durumun çok kötü olduğunu duydum."

"Senin ve benim iyiliğim için ayrıntılara girmeyeceğim."

"*C e s e d i h a r e k e t e t t i r m e !*" Wendell çığlık atar. "Tanrım
Tanrım, bu konuşması yeterince

kötü."

Bea gülümser ve yanaklarında sevimli gamzeleri daha da belirgin hale gelir.

O kadar bağımlılık yapıcı ki, onu gece kalmaya ikna edebilmeyi içtenlikle umuyorum.

Lana hastaneden kovuldu ve uykuya ihtiyacı var, ama geldiğinde çocukları kucaklama şekli, onlara daha çok ihtiyacı olduğunu düşündürdü.

onlara daha çok ihtiyacı olabileceğini düşündürdü.

"Quincy yarın sosyal medyada hepsini paylaşmak isteyeceğine göre, neden cesedin fotoğraflarını çekmiyorsun, sonra da onun son dinlenme pozisyonunu daha rahat hale getirebiliriz?" Bea, Wendell'e diyor.

Derin bir nefes alır. "Bizi bu yüzden davet ettin, değil mi?" diye bana sorar.

"Onu yaptım çünkü Quincy, Jake ve Logan'ın bana yaptıklarından daha fazla işkence ettikleri lisedeki tek kişiydi ve Camille'lerle savaşıyorsan, lanet olası savaşa girersin," diyor Lana. "Ayrıca, prensip olarak onların oyunlarını görebilen insanlara karşı nazik davranmamız da var."

Wendell homurdanır ve telefonunu çıkarır. "Gerçekten iyi ve ölü görün. Bütün bu sahte kanı almam lazım. İş dünyası derneğinin cinayet gizemi akşam yemeğinde senin kadar iyi görünen cesetler yok."

Diğer birkaç konuk da Lana'nın fotoğraflarını çekerken, ben de Bea'yı masanın etrafında gezdirerek onun da daha iyi görebilmesini sağlarım. Batık oturma odasına kaçan bazı konuklar da Lana'nın ceset rolünü incelemek için geri dönerler.

"Oturma odasında ne var?" Hudson onlardan birine sorar.

"Kardeşin değil. Ama eski bir heykel büfenin üzerinden düşmüş."

"Woouooooooooooooooooooooo," diyor Daphne interkomdan. "Katil bıçağın üzerinde bir ipucu bırakmış. Woouoooooooooooooooooooooooooooo."

Bea elbisesiyle çömelir, kumaş uyluklarına kadar yükselir ve ben zorlukla yutkunurum.

Hudson bana sert bir bakış atar.

Sadece iki hafta sonra okula dönecek, bu yüzden ona ters ters bakma zevkini yaşıyorum.

Gittiğinde onu özleyeceğimi sanıyorum. Ben de çok geçmeden ayrılacağım ama o eğlenceli biridir ve ben ondan çok önce geri döneceğim.

"Hmm," diyor Bea.

"Ne *hmm*?" diye soruyor aşağıdaki çocukların babalarından biri.

"Hudson'ın kayıp yemek bıçağı değil, tabii ki o, setin geri kalanıyla uyumlu bıçağı olmayan tek kişi değilse."

"Ya da sahne bıçağı diğer bıçaklara benzemiyorsa," der baba.

İkisi de bana bakar.

Ben de tamamen kırgın bir şekilde onlara bakarım, bu da Bea'yı güldürür, bu da beni gülümsetir çünkü o güldüğünde ben asla gülümsememem.

Lana'nın karnına saplanmış bıçağa tekrar gözlerini kısarak bakar.

"Parmak izi kiti var mı?" diye sorar bana.

"Şerif ya da polis mutlaka getirecektir, ama biz onlar gelmeden önce cinayeti çözmeyi planlıyoruz."

En yakın sandalyeden bir peçete kapar ve bıçağa dokunmak için kullanır.

"Ah, ah, bıçak yaralarım," diyor Lana dramatik bir şekilde. "*Olay yerini bozma!*" diye bağılıyor Wendell.

"Ya da cesedi canlandırma," der baba. Bea'nın yanına çömelir. "Sen Bea Best'sin. Daha önce selam veremedik. Ben Torrence. Bu gece tek başımayım. Eski eşim..."

Gözüm seğirir. "Cesedi istediğin gibi inceledin mi, Torrence?"

Hudson öksürür.

Lana kıkırdar.

"Ceset," diye eklerim. "Gerçekten ölü ceset."

Bea bana sırtıarak bakar. "Ben iyiyim. Gidip diğer kardeşimi bulmalıyım."

Ayağa kalkar ve Torrence'ın Bea'nın elbisesinin içine gizlice bakmaya çalışmadığından emin olmak için onu izlerim.

O hızla Lana'nın cesedine bakar ve ben de eski sevgilimin göğüslerine bakmadığından emin olmak için tekrar hırlamam gerektiğini anlarım.

Evli çiftleri davet edemediğimde sadece bekar anneleri davet etmeliydim.

Bekar babalar da yok.

Bea elini dirseğıme doladı. "Beni salona götürür müsün, Archie? Kaçak bir katille yalnız kalmaktan korkuyorum."

Ve bir anda, Torrence artık umurumda değil. Ya da cesetler.

Ya da ışıkların, neredeyse aynı anda gelen bir başka gök gürültüsü
ve şimşekle birlikte tekrar titrediği için.

Bea bana dokunuyor.

O burada.

Harika vakit geçiriyoruz.

Başka hiçbir şeyin önemi yok.

SIRLAR, SIRLAR, SIRLAR

Bea

Diğer konuklarla birlikte oturma odasına geri dönmek istemiyorum.

Ama cinayeti çözmek istiyorum.

Belki Simon'ı Ryker gibi ortadan kaybolmamız gerektiğine ikna etmek istemiyorum, ama cinayeti çözdükten sonra bunu yapabilirim.

"Ryker ne yapıyor?" Simon'a, onun eli benim elimde sıcak ve sağlam bir şekilde dururken, duyulmayacak kadar uzaklaştığımız anda fısıldıyorum.

"Sanırım evin gizli geçitlerini keşfediyor."

"*Gizli...*" Sesimin yükseldiğini fark edince kendimi durdururum ve sesimi alçaltırım. "Gizli geçitler mi?"

"Evet, onun görevi evin etrafındaki gizli geçitlerden akşamki kutlamaları gözetlemek. Beklenmedik biriyle karşılaşırsa diye benim telefon numaram onda var."

"Gizli geçitler mi var?" Hem sıcak hem de soğuk hissediyorum.

Gizli geçitler.

Ama aynı zamanda dar, kapalı alanlar. Titriyorum.

Simon elimi daha sıkı sıkı ve beni kendine doğru çeker. "Oldukça darlar, bu yüzden sana gizli geçit casusluğu görevini vermeyi düşünmüyordum. Daphne'ye de. Benim haberim olmadan evimde nasıl dolaşacağını bilmesini istemiyorum."

"Ama Ryker biliyor mu?"

"Daha içine kapanık olan kardeşinin bundan hoşlanacağını gerçekten düşünüyor musun?"

"Bu yüzden mi ona bu rolü verdin? İnsanlardan uzaklaşabilmesi için mi?"

Gülümsüyor.

Gözlerim ısınır. "Ama yine de burada olup sana şunu söyleyebilir..."

"Kız kardeşime dokunma," diye birisi duvardan seslenir.

Simon, yakından bakınca fark edebileceğiniz, bir gözü eksik olan Bay Young'ın resmine döner.

"Aman Tanrım," derim, Ryker'a geri çekilmesini, *Simon'ın benim erkek arkadaşım olduğunu ve bana dokunma izni olduğunu* söylemem gerekirken.

Ryker da bunu biliyor.

"Harika bir parti numarası," diye ekliyor kardeşim. "Çocukların biliyor mu?"

Simon titrer. "Kafamın boynumda kalmasını tercih ederim, ve anneleri onların bildiğini öğrenirse bu mümkün olmaz."

"Peki ya anneleri bilmiyorsa?" diye soruyorum.

"Saatlerce saklambaç oynardık ve onların bize olan öfkesi yüzünden iki haftada bir güvenlik görevlilerimi değiştirmek zorunda kalırdım."

Benim pek tanımadığım bir çift, alçaltılmış oturma odasından bize doğru gelirken, o fotoğraftan yüzünü çevirir. "Orada hiçbir ipucu yok," der adam. "O cesedi daha iyi incelemem lazım. Hey. Senin kağıdında ne yazıyor? Lana'nın kiminle ilişkisi olduğunu biliyor musun?"

"Kiminle ilişki yaşadığını biliyorum," diye cevap veriyorum. "Senaryoda. Yani senaryoda demek istedim. Senaryodaki ilişkinizi biliyorum. Gerçek hayattaki değil."

Karısı bana sırtarak, sahte bir dehşetle nefesini tutuyor. "Gerald! Nasıl yaparsın!"

Ona tokat atıyormuş gibi yapıyor. "Brava," diye mırıldanıyor Simon.

"Eğer bu kadar soğuk bir kadın olmasaydın Nancy, belki de Lana'nın kollarında teselli aramak zorunda kalmazdım!" diye bağırır.

Simon, daha fazla insan koşarak gelirken ikisine de gülümsüyor.

"Gerald, Nancy'yi Lana ile aldatıyordu," diyor biri.

"Seni kaltak!" Quincy ona bağıırır. "Bana sadece *benimle* yattığını söylemişti!"

Wendell nefesini tutar. "Beni *bir kadınla* mı aldattın?"

"Senin horlaman yüzünden, Wendell. Artık senin horlamanla yaşayamıyorum. İkinizi de hayatımdan çıkarmak için ona bıçak sapladığım gibi sana da bıçak saplamak istiyorum!"

"Ciddi misin sen?" Daphne interkomdan seslenir. "Quincy. İtiraf etmemelisin."

"Belki de itiraf etmiyorum! Belki de tek başıma çalışmıyorum! Belki de sevgilim bu Neandertal tarafından benden çalındığı için o kadar kalbi kırık durumdayım ki aşırı duygusal metaforlarla konuşuyorum!"

"İş dünyası derneğinin cinayet gizemi oyununda seni asla katil yapmamalarının nedeni bu," diyor Wendell.

"Bunu bilmiyordum," diye mırıldanır Simon.

"Sorabilirdin."

"Bir dahaki sefere."

"O gerçekten katil mi?" diye sorar Hudson Simon'a.

"Bence öyle," diye cevap veriyorum. "Katil solak. Bıçağın açısına bakarak bunu anlayabilirsin."

Simon kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Gerçekten mi, bunu sen mi anladın?"

"Amatör dedektiflerin polise suçları çözmede yardım ettiği dizileri çok fazla izlemiş, dostum, solak katil olayı gerçekten çok kolay," diyor Hudson.

"Ben de öyle düşündüm, ama bıçağın açısının kasıtlı olup olmadığını ya da herhangi birimizin solakmış gibi davranması gerekip gerekmediğini bilmiyordum," diyor kadınlardan biri.

"Ayrıca Lana benimle de yatıyordu," diyor Torrence. "Ve benimle," diye ekliyor başka bir adam.

"Ve karınla," diyor Lana kapıdan. "Aslında yarısınızla yatıyordum."

Elbisesi bıçakla delinmiş, kanlar içindeki halini görmek tüyler ürpertici, ama yine de tamamen canlı olarak etrafta dolaşıyor.

Ve onun rolünden dolayı gülümsediğini görmek daha da tuhaftı.

"Ona, ceset rolünü oynayacağı için düşmanları olması gerektiğini söyledim," diye fısıldadı Simon.

"Senin senaryolarında insanlara ne yaptığını bilmek güzel," diye mırıldanıyorum.

O yüzünü buruşturur.

"Şimdi beni kelepçelemelisin," diyor Quincy, Wendell'e. "Sırada bu var, değil mi? Dedektif, katile karşı agresif ve sert davranmalı, değil mi?"

"Ya da hepimiz yemek odasına ya da oturma odasına geçip tatlıyı bitirebiliriz," diyor Simon çabucak.

"Hayalet olmaya devam edebilir miyim?" diye sorar Daphne interkomdan. "Bizi gerçekten duyabiliyor musun?" diye sorar Simon.

"Bu benim sırrım."

Bir dakika önce Ryker'ı gizleyen tabloya bakıyorum, ama onun yerine, kardeşim tablonun yanında duruyor. "Senin telefonundan dinliyor, değil mi?"

Bana
gülümsüyor.

Ryker.

Halka açık bir
yerde

gülümsüyor.

Gerçek bir
gülümseme.

"Zafer," diye mırıldanıyor Simon.

Ryker'ın gülümsemesi neredeyse biraz azalır, sanki Simon'ın ona sırrı açığa vurarak heyecanlandırıldığını kabul etmek istemiyormuş gibi, ama bunu bastıramaz.

Gözlerim yaşarırken hızla göz kırpıyorum. Ryker'ı gülümsetmek için bu kadar çaba sarf eden biriyle hiç çıkmamıştım.

Diğer erkek arkadaşlarımdan evlerinde gizli geçitler olduğu için değil, ama Simon ona bunu göstermek zorunda değildi.

Çocuklar aşağıdan koşarak gelip daha fazla yemek isterler ve diğer misafirler Simon'ın dikkatini ev ve planları hakkında daha fazla soru sorarak çekerler.

Biri koluma dokunur ve dönüp Charlie ve Eddie ile takılan çocuklardan birinin annesini görürüm. "Bea? Yeni hamburger otobüsün var, değil mi? Ve partiler düzenliyorsun? Kocamın kırkıncı yaş günü yaklaşıyor ve sürpriz bir sokak partisi düzenlemeyi düşünüyordum."

Sonraki bir iki saat, hamburger otobüsü ve kasaba dedikoduları hakkında sorular, Simon ve

Oda boyunca göz göze gelip birbirimize gülümserken, sonunda konukların yarısının gittiğini fark ediyorum.

Ryker'in erken ayrılacağını biliyordum ve ayrılmadan önce bana veda için sarıldı, ama Hudson da bana sarıldığında saatin ne kadar geç olduğunu fark etmedim. "O benim en sevdiğim," diye fısıldadı.

"Kardeşin mi?"

"Erkek arkadaşın. İyi biri, ama fazla iyi değil. Bu senin için iyi." "Bu ne anlama geliyor?"

"Sen küçük düşünen biri olduğunda sana ayak uydurabilir."

Kıkırdayarak güldüm. "Bu bir ilişkide pek de sağlıklı bir şey değil. Ayrıca ben *o kadar* sık kaprisli davranmam."

"Yine de, sana kusurlarını gösteren bir erkek, mükemmelmış gibi davranıp tüm umutlarını ve hayallerini çaldıktan sonra seni terk eden bir erkekten çok daha iyidir." Kardeşim bana tekrar sarılır. "Eğlenmene bak. Dikkatli ol. İhtiyacın olursa ara."

O giderken, ilişkiler konusunda ne kadar beklenmedik bir şekilde haklı olduğunu düşünürken, acaba bu yüzden mi Molly'ye çıkma teklif etme cesaretini henüz toplayamadığını merak ediyorum.

Ama Simon tekrar yanımda belirince, tüm bunlar karnımda heyecanla çırpınan keleklerin gölgesinde kalır. "Çocuklarım gitmek üzere," diye fısıldar.

"Duydum."

"Dün sana bıraktığım hediye'nin durumunu kendim kontrol etmek istiyorum."

"Sanırım sana bu konuda yardımcı olacak vaktim var."

Gözleri parladı ve tanrım, şu anda karnımda ve yıldızlı gözlü vajinamda bir bayılma hissi var...

Bu adama tamamen kapıldım.

Daphne yanımda esniyor. "Vay canına, *çok yorgunum*. Gitme zamanı geldi galiba."

Onu da seviyorum.

Simon elime bir anahtar sıkıştırır. "Ofisime gir. Ön kapının hemen sağında. Diğerleri gittikten sonra gelip seni alırım."

Gizli kalmamız gerekip gerekmediğini sorardım, ama çocuklar henüz gitmedi ve ben hala onların hayatlarının bir parçası olmaya alışmaya çalışıyorum. Takılmak

Bir kaçış odasında ya da iki düzine kişinin katıldığı bir akşam yemeğinde bu bir şey.

Onların babalarının benimle yatmak için planlar yaptığını bilmeleri ise başka bir şey. "Bir dahaki sefere cinayet gizemi akşam yemeği düzenlediğinde, önceden beni ara,"

diyor Daphne Simon'a. "Bazı fikirlerim var."

Simon ona gülümser. "Dünya ikimizin birlikte komplo kurmasını kaldırabilir mi?"

"Eğer kaldıramazsa, bu eğlenceli bir son olur."

Kalan misafirlere veda edip ön kapıya yöneliyoruz.

Daph bana sarılır ve ayrılır.

Son birkaç adımı koşarak sağdaki kapıya ulaşır ve anahtarla içeri girerim.

Ve arkamı dönüp ofisi gördüğümde, kahkahayı patlatırım. Simon, ofisi bile aynı bırakmış.

Eski bir ahşap masa var. Eğri büğrü görünen modern bir ofis koltuğu. Plastik bitkiler ve sarkmış eski kitap rafları, muhtemelen onlarca yıldır burada duran kitaplarla dolu.

Burada açıkça yeni olan tek şey, iki kapalı dizüstü bilgisayar ve iki yazıcı, bunlardan biri kağıt dolmuş ve kağıt bitti mesajını yanıp sönüyor.

Ben de Griff'in yazıcısını böyle bulurdum. Lise yıllarımda neredeyse her gün.

Ödev değilse - ve o yıl kesinlikle ödev değildi - beyzbol oyunlarıydı.

Elinde tutabileceği fiziksel bir formda olmasını seviyordu.

Yıllarca Griff'in yazıcısını topladıktan sonra, alışkanlık olarak Simon'ın yere düşen kağıtlarını almak için çömeliyorum ve bunun muhtemelen bilgisayarının daha yavaş çalışmasının nedeni olduğunu düşünüyorum.

Bana, yazıcının düzenli olarak kendi kendine bir şeyler yazdığını söyledi.

Kağıtlara bakmak istemiyorum, ama yığını masasına koymak için çevirirken başlığı gözüme çarpıyor.

Çılgın Mısırlı Sosisli Ambulans

*Simon Luckwood Pilot:
İhanet*

Ne?

Bu... *bu mu* üzerinde çalıştığı şey? *Bırak onu, Bea. Uzaklaş. Sonra sor.* Kendimi dinlemeden okumaya devam ediyorum.

Birinci Perde

Bir ambulans, yemek servisi yapmak üzere dönüştürülmüş ve bir köy yoluna park edilmiş – alacakaranlık

Kızıl saçlı ve üzerinde Mad Emergency Corn Dogs logosu bulunan tişört giyen bir kadın, yeterince müşteri gelmeyen uzun bir günün ardından dönüştürülmüş ambulansın içini temizliyor. Bir adam kamyonundan inip yaklaşıyor. Kadın onu görmüyor.

PORTER JACQUES

İnsanları ihanet etmediğinde daha fazla mısır köpeği satarsın, Mad.

Madonna "Mad" Bigley şaşkınlıkla sıçrar, sonra temizlik spreyini ona doğrultur.

MAD BIGLEY

Defol git, Porter. Bir günlüğüne müşterilerimi korkutup kaçırabilirsin, ama kiminle uğraştığını bilmiyorsun.

PORTER

*Seninle iş yapan herkes kiminle iş yaptığını bilir. Kardeşlerini büyütmek için eve dönmek zorunda kalan
Öyle değil.*

Sayfanın geri kalanını ve ardından bir sonrakini tararken kalbim tanıdık bir ritimle atmaya başlar.

Kalbimi çırpındıran kelebekler değil.

Bayılmak da değil.

Heyecan, aşk ya da tutku da değil. Hayır, kalbim kramp giriyor.

Jake bana ilişkinin bittiğini söylediğinde ve onun restoranımı elinden aldığını fark ettiğimde olduğu gibi kramp giriyor.

Will, her akşam ona gurme yemekler yapmak için market alışverişine çok para harcadığımı ve bunun yürümeyeceğini söylediğinde olduğu gibi kramp giriyor.

Andreas, Appalachian Trail'e tek başına gitmek için ayrıldığında olduğu gibi, çünkü *sen kardeşlerinle ilgili her şey için endişelenerek canımı sıkıyorsun Bea, ve ben kendimin iyi yanlarını yeniden bulmam gerekiyor. Bencil olmayan birinin daha az bencil olacağını düşünmüştüm.*

Hatta, gece yarısı yurt odamda telefonum çaldığında, Ryker'ın evin yandığını ve babamın annemi kurtarmak için geri döndükten sonra kurtulamadığını söylediği zamanki gibi bile kramp girebilir. İkisi de kurtulamamıştı.

Üç sayfa daha taradım ve gözlerimin yanması ve midemin kramp girmesinin bana zaten söylediği şeyi doğruladım.

Simon'ın gizli projesi mi?

Bütün yaz boyunca üzerinde çalıştığı proje mi? Parlak son rötuşları yaptıktan sonra benimle paylaşacağını söylediği proje mi?

Bu benimle

ilgili.

Hayatımla

ilgili.

İznim olmadan, kendi kişisel çıkarları için benim hikayemi anlatıyor.

Jake olayı tekrar yaşıyor, ama daha da kötüsü.

Çünkü Simon, Jake'in bana ne yaptığını biliyor.

Jake'in benden ne çaldığını biliyor.

Ve bunu isteyerek yaptı.

Senaryonun ilk iki sayfasının fotoğrafını çekiyorum ve sonra Daphne'yi arıyorum. "Hâlâ burada mısın?"

"Aman Tanrım, Bea, ne oldu?"

"*Hala burada mısın?*"

"Az önce garajdan çıktım. Kenara çekiyorum."

"Geliyorum. Beni bekle."
Simon'a veda etmiyorum.
Sadece gidiyorum.
İhanet mi?
Yine mi?
Siktir et.

BİR ADAM APTALCA BİR ŞEY YAPTIĞINDA...

Simon

Son misafirlerimin gitmesi sonsuza kadar sürer ve sonuncusu kapıyı kapattığı anda, ofisime doğru koşarım.

Kız arkadaşım beni bekliyor.

Ona yatak odamı göstereceğim.

Bu geceyi tamamen ona ayıracağım. Hiçbir şey bizi rahatsız etmeyecek.

Sadece ben ve Bea ve saatlerce, saatlerce, saatlerce onun vücudunun, kahkahalarının, iç çekişlerinin, inlemelerinin ve gülümsemelerinin tadını çıkaracağım.

Çocuklar hazır, Tank'ın peşinden gidip bütün akşam evin dışında oturacakları bir pijama partisine gidiyorlar.

Ekstra önlem.

Umarım gereksizdir.

Lana da erkeklerin hemen ardından ayrıldı. Bea dışında bana ihtiyacı olan kimse yok.

"Patron..." Butch diyor, ama ben elimi sallayarak onu kesiyorum.

"Herkes gitti. Bea kalıyor. Her şey yolunda."

"Patron..." diye tekrar söylüyor ama ben heyecanla gülümseyerek ofisime koşuyorum, ancak ofisin boş olduğunu görüyorum.

Yavaşça bir daire çizerek döndüm. "Bea?"

Burada değil. Gizli geçitlerden birini mi buldu?

Olası değil. Onlara dar olduklarını ve girişlerinin hemen fark edilmediğini, ayrıca ofisimde bir giriş olmadığını söylemiştim.

Benim yatak odamı aramaya gitmiş olması çok daha olası.

Bu düşünce, ofisten çıkmak için geri dönüp dönerken gülümsememi daha da genişletir.

Ama Butch kapıyı kapatıyor. "O gitti."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Anlamadım?" "Gitti. Yaklaşık yarım saat önce."

Cebimden telefonumu çıkarırım ve ondan gelen hiçbir mesaj bulamam. "Ne? Neden?"

Omuzlarını silkiyor.

"Bir şey söyledi mi?"

"Ağlıyor gibi görünüyordu."

Ona bakıyorum. "Ağlıyor mu?"

O başını sallar ve kalbim kötü bir şekilde çarpmaya başlar.

Kardeşlerinden birine bir şey mi oldu?

Bea'nın numarasını arıyorum ve anında sesli mesaja yönlendiriliyorum. Tekrar deniyorum.

Aynı sonuç.

Kalbim titrer ve dilimde adrenalin tadı hissedilir.

Daphne'nin numarasını arıyorum.

İlk çalınıştta cevap verdi. "Git kendini paslı bir askıyla kışına sik."

Sonra telefonu kapatır.

Panik boğazımı sıkıyor. Butch'a tekrar bakıyorum.

O yine omuz silkiyor.

"Kardeşleri..." diye başlıyorum.

"Bu gece herhangi bir kaza bildirilmedi."

Göğsümde büyüyen kötü hissi ovuşturuyorum.

Kardeşlerinden birine bir şey olsaydı, bana söylerdi.

Bir şey kesinlikle bir şey bir Daphne'ye Daphne'ye
çünkü cevap verdi ve oldukça kızgındı.

Bu da *bana* kızgın olduğunu gösteriyor.

Benim bir şeyleri yanlış yaptığımı.

"Daphne ile hemen ayrıldı mı?" Endişeden sesim kısılmıştı.

"Anahtarla senin ofisine girdi."

"Evet, ona anahtarı verdim. Ne kadar süre burada kaldı?" "Bir dakika. En fazla üç dakika. Uzun sürmedi."

Titrek bacaklarımla yavaşça daireler çizerek döndüm. Ne yapabilirdi ki...

Yazıcının yanıp sönen ışığı ve masamda olmaması gereken, gelişigüzel yığılmış kağıtları fark etmem biraz zaman aldı.

Her zamanki işlerimin yanı sıra cinayet gizemini planlamakla meşgul olduğum için ofisim berbat bir haldeydi, ama akşam yemeğinden önce her şeyi topladım.

Korku, odayı geçip masama doğru yürürken ayaklarımın bir ton ağırlığında olmasına neden oluyor.

Senaryomun ilk taslağının ilk sayfasını görüyorum ve etrafımdaki her şey yavaş çekimde dönüyor.

"O... bunu yazdırmış mı?" diye Butch'a soruyorum. Ama yazdırmış olamaz.

Odadaki kalış süresi sadece bir iki dakika ise yapamaz.

Senaryo sadece benim huysuz, yavaş, şanslı bilgisayarımda olduğu sürece.

Yavaş olsun ya da olmasın, *In the Weeds'i* yazdığımdan beri kullandığım bilgisayar bu.

Oğullarım bile ona dokunmaz. Onlar, verdiğiniz emirleri görmeden önce emirleri uyguladığından şikayet ederler, bu da ödevlerin silinme ve yanlış web sitelerinin yazdırılma riskini doğurur.

Bu da demek oluyor ki, bugün erken saatlerde fare düğmesine veya tuşa yanlışlıkla basarak ilk taslağı yazdırmış olmalıyım.

Bea bunu yapamazdı.

Nereye bakacağını hemen bilse bile, iki ya da üç dakika içinde benim dizüstü bilgisayarımdan belgeyi açamazdı.

Butch'un zamanlaması doğruysa, bu mümkün değildi.

Ama ben yanlışlıkla yazdırdıysam, o zaman onu almış olabilir.

Düşünmeden Lana'yı arıyorum.

"Simon, sana karşı büyük bir sevgi besliyorum, çünkü sen çok iyi bir ebeveynsin, beni sarhoş edebilmem için ayık bir şoför buldun ve beklenmedik bir şekilde eğlenceli bir akşam geçirdik. Son birkaç haftadır Bea'yı görmenin senin için ne kadar zor olduğunu tamamen anlıyorum, ama eğer beni arayıp çocuklardan birinin kustuğunu ve onu almam gerektiğini söylüyorsan, üzgünüm, bunu sen halletmek zorundasın. Eve yeni geldim, çok yorgunum ve ağzımın nasıl hala çalıştığını bilmiyorum.

"Bea'dan haber aldın mı?"

Cevap olarak sessizlik geliyor.

Gürültülü bir sessizlik.

Uyduğunu gösteren türden bir sessizlik değildi.

Her şey yolunda olsaydı, bana sorulmaması gereken mantıksız bir soru olduğunu bildiğini gösteren bir sessizlik.

"*Bea'dan haber aldın mı?*" diye tekrar ediyorum.

"Aman Tanrım, kaza mı geçirdi?" diye fısıldadı Lana.

"Hayır. Hayır, sanmıyorum... Hayır. Kesinlikle hayır. Umarım. Sanırım senaryomun ilk taslağını okudu."

Yine sessizlik.

Mümkünse, daha yüksek sesli bir sessizlik.

Masamın sandalyesine çöküyorum, sandalyenin sallandığını unutuyorum ve devriliyorum.

"O da neydi?" diye sorar Lana.

"İyi misin patron?" Butch, yerde uzanmış halimi görünce sorar.

"İyiyim." İyiyim değilim. Bea gitti.

Daphne, kıcımdan tetanos aşısı olmamı istiyor. Ve sanırım hayatımın en güzel şeyini mahvettim.

"Sence Bea senaryonu neden gördü?" diye soruyor Lana.

"Akşam yemeği sırasında yazdırılmış ve masamda garip bir şekilde duruyordu." "Yeni bir bilgisayar ve yazıcı sistemi almalısın." "Bunun çok iyi farkındayım."

Kendimi zorlayarak oturuyorum ve aylar önce değiştirmeyi öncelikli hale getirmem gereken berbat masanın çekmecelerine yaslanıyorum.

Kollar sırtıma batıyor, ama bu rahatsızlık midemdeki kıpırdanma ve göğsümdeki acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey.

Gözlerim yanıyor. "Sence ne kadar batırdım?" diye Lana'ya soruyorum.

"Onunla konuşman lazım."

"Telefonlarıma cevap vermiyor."

"Bu yüzden *gidip onunla yüz yüze konuşmalısın.*"

Tabii ki.

Tabii ki.

"Teşekkürler. Ben... Lana, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Hayır, biliyorsun. Bilmediğini düşünmeyi bırak ve içgüdülerinin sana söylediği şeyi, değer verdiğin biri için yap."

İçgüdülerim bana, başından beri bir ilişkiye hiç girmemem gereken bir beceriksiz olduğumu söylüyor.

Ama kalbim içgüdülerime defolup gitmesini söylüyor. Ayağa fırlıyorum.

"Dışarı çıkıyorum," diyorum Butch'a.

O ve Pinky, garaja giderken arkamdan geliyorlar.

Ve anahtarların nerede olduğunu bile bilmediğimi fark ediyorum, bu yüzden aptal gibi aracın arka koltuğuna çöküyorum. "Bea'nın dairesine," diyorum.

Vardığımızda, kalbim göğüs kafesimi parçalamak üzereyken, beni dairesine kadar eşlik etmekte ısrar ediyorlar.

Onun otobüsü otoparkta.

Daphne'nin arabası da öyle.

İlk seferinde kibarca kapıyı çaldım. İkinci seferinde daha ısrarcıydım.

Üçüncü seferde, kapıyı yumrukluyorum ve karşı dairedaki komşusu kafasını dairesinden dışarı çıkarıyor. "Dostum. Saat gece yarısını geçti."

Ona sert bir bakış atıyorum.

O da dairesine geri çekildi.

Bea'nın kapısını bir kez daha çaldım ve bu sefer çok huysuz bir Daphne kapıyı yüzünü görebileceğim kadar araladı.

"Sen kullan Bea'nın Bea'nın hayatını ilham ilham ilham senaryonuz senaryon için ilham kaynağı olarak kullanmak ister misin?" ben tek kelime bile edemedi soruyor.

"Onu atacağım," diyorum Daphne'ye. "Lütfen. Lütfen, Bea ile konuşmam lazım."

"Onu atacağım," diyorum Daphne'ye. "Lütfen. Lütfen, Bea ile konuşmam lazım."

Daphne gülümser.

Bu dostça bir gülümseme değil, nazik bir gülümseme de değil.

Bu, bana hiç ihtiyaç duymayan birinin vahşi gülümsemesi. "Onu atacaksın," diye tekrarlar.

"Hepsini."

Atacağım.

Siktir et

senaryoyu.

Stüdyoyu siktir

et.

Parayı ve sonuçlarını siktir et.

Daphne artık gülümsemiyor, vahşi bir gülümseme bile. "Mesele şu, Simon. Yaşadığın bu dünya? Senin ve ailen için 24 saat güvenlik sağlayan dünya? Paranı savurup, insanların seni tanıyıp senin gibi olmak istediği dünya? Ben o hayatı yaşadım. Senin gibi *Hollywood*'lu insanları daha önce tanıdım. Orada durup bana istediğin kadar farklı olduğunu, ikimizin de stüdyona sunduğunu bildiğimiz senaryoyu gerçekten çöpe atacağını söyleyebilirsin, ama sana inanmıyorum. Ve şu anda hayatımı kurtaran kadına yaklaşmana izin vermeyeceğim, çünkü o daha iyisini hak ediyor."

Nefes alamıyorum. "*Onu atacağım*. O... benim için hiçbir anlamı yok..."

"Sana söz veriyorum, Bea'nın hayatı onun için bir anlam ifade ediyor. Senin gibi insanların onu kendi çıkarları için kullanması da onun için bir anlam ifade ediyor. Onu hak etmiyorum. Bunu biliyorum. Ama senin gibi ona hiç ihanet etmedim."

"Olmayacak... Düzeltim. Yanlış bir şeydi..."

"En başta hiç yazmamalıydın. Ona sormalıydın. *Ona sormalıydın* lan."

"Lütfen. Lütfen onunla konuşmama izin ver."

"Seninle konuşmak isterse, seni nasıl bulacağını bilir. O zamana kadar, *onu rahat bırak.*"

Kapı yüzüme çarpar.

Tekrar çalmak için elimi kaldırdım ama Pinky elimi tuttu. "Bırak uyusun patron."

"Seyircilerimiz var," diye ekler Butch sessizce. Boğazıma yükselen öfkeyi yutuyorum.

Kendime, bu yüzden ilişki kurmadığımı söylemek istiyorum. Çünkü onları mahvediyorum.

Çünkü her zaman aptalca yanlış anlaşılmalara ve gerçekçi olmayan beklentiler oluyor.

Ama durum bu değil. Evet, ben her şeyi mahvettim.

Bu benim hatam.

Ona söylemeliydim. Senaryonun nereden başladığını ve onu nasıl değiştirdiğimi ona söylemeliydim, böylece kimse, *ama kimse*, onun orijinal ilham kaynağı olduğunu asla fark etmezdi. Son taslaklarım nadiren orijinal hallerine benzer, çünkü genellikle gerçek hayattan ilham alırım ve senaryolarımdan biriyle kötü niyetli olmakla suçlanırsam kendimi ve dolayısıyla çocuklarımdan refahını ne kadar tehlikeye atacağımı çok iyi biliyorum.

Beş parasız olmak bir şeydir.

Yok olmak ise tamamen başka bir şey.

Ve sevdiğim birinin hikayesinin mahremiyetini ve kutsallığını yok etmek dayanılmaz bir düşünce.

Bunu düzeltmeliyim.

Onun için düzeltmeliyim.

Eğer izin verirse.

BUGÜNÜN GİZLİ MENÜSÜ BENİ RAHAT BIRAKIN

Bea

KAFAM, bu yaz göl kenarında geçirdiğimiz son Pazartesi günlerinden biri için otobüsü hazırlarken, donuk bir zonklama ve sulu bir yavaşlık içeren jelatinimsi bir kütleye dönüşmüştü.

"Bugün bunu yapmak zorunda değilsin," diyor Hudson bana.

O, Ryker ve Daphne, cumartesi gecesinden beri bana kendi banyomda olmadığım sürece bir dakika bile yalnız kalmama izin vermediler ve o zaman bile telefonumu yanıma almama izin vermediler.

Jake'den ayrıldığımda bu kadar yaygara koparmamışlardı. Ya da Will'den. Ya da Andreas'tan.

Yani ya Simon'ın beni daha çok incittiğini düşünüyorlar ya da ayrılığımız uluslararası bir dedikodu haline geldi ve hayatımın hikayesinin bir kez daha tüm ülkede yürekleri sızlattığını bilmemi istemiyorlar.

Ama bu sefer Simon'ı terk eden huysuz cadı benim.

Çünkü o beni aldattı.

Gözlerim yaşarır. "Başka ne yapabilirim ki?" diye Hudson'a sorarım.

"Bilmiyorum. Gidip video oyununda bir şeyler patlat. Ryker'ın evinde keçilerle oyna. Daphne'yi iş yerinde rahatsız et. Griff'in teklifini kabul et ve bu hafta onun maçlarını izlemek için Atlanta'ya git."

"Peki otobüsü kim
sürecek?" "Ben."

"Sorum yok..."

"Sen sormuyorsun Bea. Ben söylüyorum. Sana söylüyorum, ben yetişkin biriyim ve arkadaşlarım var, onlar hamburger otobüsü işletebilirler, sen tatile çıkıp kafanı boşaltıp ne yapmak istediğine karar verirken, onlar sağlık bakanlığı tarafından tutuklanmazlar ya da kapatılmazlar."

Ne yapmak istediğime
karar vermek. Sorun hep
bu.

Bea, artık üç kardeşinin birincil vasisi sensin, peki ne yapmak istiyorsun?

Ryker evden ayrıldı ve senin daha fazla zamanın var Bea, peki ne yapmak istiyorsun?

Griff de gitti Bea, peki ne yapmak istiyorsun?

Hudson büyüdü. Sen de büyüdüğünde ne olmak istediğine karar verme zamanı geldi, Bea.

Ancak sonsuza kadar geçerli bir cevap
yok. *Şu anda geçerli bir cevap var.*

İlk başta, hayatta kalmak istedim.

Sonra, kardeşlerimin kendilerini aldatılmış hissetmemeleri için anne ve babam gibi dahil olmak istedim ve zamanım da yok değil.

Ardından, otobüs şoförlüğü yapacağım ya da PTA'da gönüllü çalışacağım ya da üniversitenin hala bana verdiği ücretsiz derslerden bazılarını kullanacağım ya da arkadaşlarımdan ebeveynlerinden birinin acıma işini kabul edeceğim, böylece biraz ekstra para kazanıp özgeçmişimi zenginleştirebileceğim.

Ve sonra, evleneceğim adamla babamın hayallerini gerçekleştireceğim diye düşündüm.

Ama bu benim hayalim
değildi. Aslında değildi.

Bu, telefon geldiğinden beri yaptığım şeyin aynısıydı.

Kendimi, ailemin bıraktığı boşluğu dolduracak ve yerine geçmem gereken rolü üstlenmeme yardımcı olacak bir şey aramaya adadım, defalarca.

Onları hayatta tutmanın yollarını aramaya devam
ediyorum. Anılarını.

Hayallerini.

Hepimiz için besledikleri umutları.

Beni seven sağlam bir adamla evlenip beni mutlu edecek bir hayat sürmem için besledikleri umutları da dahil. Will'i seveceklerini düşünmüştüm. Andreas'ı seveceklerini düşünmüştüm. Jake'i seveceklerini düşünmüştüm.

Ve şimdi... şimdi nefret dolu bir yemek kamyonum ve ihanete uğramış bir kalbim var. Kendi kırık hayallerim.

Ve en kötüsü ne biliyor musun?

Hâlâ Simon'ın beni kullandığını inanmak istemiyorum.

Gördüğüm şeyin, *onun beni kullanmasından* daha mantıklı bir nedeni olduğuna inanmak istiyorum.

Çünkü ben de hep öyle yaparım.

Her zaman bir şekilde hata yaptığımı düşünürüm. Suçun bende olduğunu. Yanlış bir şey yaptığımı. Yanlış bir şey okuduğumu.

Ama yapmadım.

Senaryonun fotoğrafları bende.

Ve bir gün... bir gün, nedenini soracak kadar güçlü olacağım. Ama bugün o gün değil.

Hudson iç geçirir. "Bea. Eve git. Bugün ben hallederim, tamam mı?" "Yalnız kalmak istemiyorum," diye fısıldarım.

Muhtemelen yapması gerektiği gibi Ryker'ın yanına gitmemi söylemiyor.

Bunun yerine, başını sallar, Daphne'nin insanların lüks, özel bir burger otobüsü deneyimi yaşamak istedikleri zamanlar için almamda ısrar ettiği perdelerin de bulunduğu kutudan bir önlük çıkarır — şu ana kadar sadece bir daha görmek isteyip istemediğimden emin olmadığım bir adamı baştan çıkarmak için kullandım — ve bana uzatır. "O zaman en azından üniformanı giy. Ve hamburger etinin üzerine ağlama falan. Hamburgerlerin müşterileri üzecek olursa, tekrar gelmezler."

"Bu işler öyle yürümüyor," diye mırıldanıyorum. O da burun kıvrıyor.

Ben de burnumu çekerim.

Ve sonra o pislik, yapabileceği en kötü şeyi yapar. Bana sarılır.

Beni kucaklayarak şöyle diyor: "Sana zarar verdiği için üzgünüm Bea. Onun daha akıllı olduğunu sanıyordum. Sana tüm dünyayı göstermek istedi. Ryker ve Griff için yaptığın onca şeyden sonra

ve özellikle benim için yaptıklarından sonra, senin her şeye sahip olmanı istedim. Bir gün, dünyayı görmeni kendim sağlayacağım. Bunu hak ediyorsun."

"Lanet olsun, Hudson." Tanrım, ağlamamak çok zor. "Bırak da çalışayım ve yine her şeyin Jake ile ilgili olduğunu varsayayım, tamam mı?"

"Peki ya ben?" diye bir adam pencereden sesleniyor. Geri çekiliyorum.

Hudson beni arkasına iter. "Siktir git," diye eski erkek arkadaşına bağırır.

Çünkü Jake orada.

Orada durmuş, sanki benim hamburger otobüsümün önüne çıkmak için kot pantolonunu ütüleyip saçını kestirip sakalını düzeltmiş gibi görünüyor, oysa ben kırmızı gözlü, kurumuş dudaklı ve kafamda sürekli zonklayan bir ağrı ile duruyorum.

"Daha fazla müşteri çekmen için otobüsünü sosyal medyada paylaştım," diyor Jake. "Rica ederim. Şimdi, aklını başına toplayıp bana geri dönmen için ne yapmam gerektiğini konuşabilir miyiz?"

Hudson bana bakar, yüzünde tam bir tiksinti ifadesi vardır.

Otobüsteki silahların çoğunun ketçap şişeleri ve hamburger çevirme spatulaları gibi şeyler olması muhtemelen iyi bir şey.

Ama kızartma sepetlerinden biriyle biraz hasar verebilir. "Sen onunla çıkarken de böyle miydi?" diye soruyor Hudson.

"Muhtemelen."

"*Muhtemelen mi?* Bu evet ya da hayır sorusu, Bea."

"Bir erkek senin hayallerini gerçekleştirmene yardım etmeyi teklif ettiğinde, birçok şeyi gözden çıkarırsın. Ve muhtemelen benim tüm fikirlerimi öğrenirken birçok şeyi saklamıştır."

"Seni geri almayı teklif etmek için burada olmak zorunda değilim," diyor Jake. "Annem karşı çıkıyor. Senin sofistike olmadığını ve herkesin sempatisini kazanmak için anne babanın ölümünü kullandığını düşünüyor. Ayrıca rakip bir cinayet gizemi yemeği düzenleyerek gerçekten haddini aştın. Ama seks yeterince iyiydi ve yemek yapabiliyorsun. Yine de teklifin geçerliliğini yitirmedeği anlamına gelmez."

"O ciddi mi?" diye soruyor Hudson.

"Bilmiyorum, umurumda da değil." Kardeşimin yanından eğilip eski sevgilime orta parmağımı kaldırıyorum. "Sen pisliğin tekisin Jake. Defol git."

"Yalnız ve sefil bir şekilde öleceksin."

Hudson yine önümü keser. "Proje yapmak sana yakışmıyor dostum. Bea'yi duydu. Git buradan. O seni istemiyor." Şu anda yalnız ölmek o kadar da kötü gelmiyor. Yalnızsan kimse seni incitemez.

Ama Jake... Jake bunu göremiyor, bu yüzden ketçap şişesini alıp ona doğrultuyorum. "Bunu tekrar kullanacağım. Siktir git ve ailen benim hakkımda kötü konuşmayı bırakmazsa, hepinizi mahvedeceğim. Hayatın boyunca insanları kandırdın, ama çok fazla kez batırdın ve çok fazla düşman edindin. Seni. Yıkacağız.

O küçülüyor.

Küçük bir küçülme, ama yine de bir küçülme.

"Beni aldığımda neye sahip olduğunu anlayacak kadar akıllı olmadığını biliyordum," diyor ve arkasını dönüp uzaklaşıyor.

"Bir gaslighting pisiği mi?" diyorum.

O geri döner ve ben ona ketçap sıkarım, bu da onu kaçıtır ve omzunun üzerinden benim bir hata yaptığımı söyler.

Sanki onun ne düşündüğü umurumda mı?

Kısa bir süre sonra Ryker, yarın kadar ihtiyacım olmayan bir kutu sebzeyle ortaya çıkar, bu da beni kontrol etmeye geldiği anlamına gelir ve ben bunu biliyorum.

"Keçilerle oynamaya gelmek ister misin?" diye soruyor bana. "Hudson ve ben otobüsle gidiyoruz. Sen benim kamyonetimi alabilirsin."

Ona kaşlarımı çatıp cevap vermedim. Yemek yapmaya yardım etmek için kaldı.

Bugün gizli menüde çubukta balık servis ediyoruz. Tamamen unutmuşum, yoksa değiştirdim.

Çünkü çubukta balık, Simon'ın tanıştığımız ilk gün onu hayranlıkla izlediğini hatırlatıyor bana.

O gün benim hayatım hakkında bir TV dizisi yazmaya karar verdiği gün müydü? Kafamı sallayıp hamburgerlerime geri dönüyorum.

Ryker fritözü kullanıyor, böylece balığa dokunmam gerekiyor.

Hudson siparişleri alıyor ve o ve Ryker, bugün şef masasında yer satmayacağımız konusunda anlaşıyorlar, böylece yüzümdeki haliyle müşterilerle yüzleşmek zorunda kalmıyorum.

yüzümün şu anki haliyle müşterilerle yüzleşmek zorunda kalmam.

Yani, depresif, üzgün ve kalbi kırık. Hudson haklı.

Yüzüm iş için kötü. Ya da gösterirsem kötü olur.

Neyse ki işler yoğun ve resmi kapanış saatinden önce bile tüm ürünlerimizi satıyoruz.

Hudson ve Ryker, temizlik yapmalarına ve Ryker'ın otobüsümü eve sürmesine izin vermem için beni ikna ederler — o çiftlik araçları kullanıyor, bu yüzden otobüsümü de sürebilir. Bu da Ryker'ın kamyonetini daireme geri götüreceğim anlamına gelir.

Planım, duş alıp kanepede temiz bir şekilde uzanmak, böylece Daphne sabah işe gitmeden önce söz verdiği Çin yemeğini eve getirdiğinde hazır olmak.

Duş almak için evde yalnız kalabilirim.

Hatta sosyal medyaya göz atıp, hiçbir yerde dedikodu konusu olmadığımı kontrol edebilirim. Yerel olarak ya da ötesinde.

Eğer çalıların arasında paparazzileri kontrol etmeye başlamam gerekiyorsa, bunu bilmeye hakkım var.

Eve geldiğimde insanların saklanabileceği çalılar ve rastgele ağaçlara o kadar odaklanıyorum ki, etrafımdaki arabalara yeterince dikkat etmiyorum.

Ve işte o anda pusu kuruluyor.

Ryker'ın kamyonetinde oturmuş, sosyal medyayı açıp Jake'in benim hakkımda ne dediğini görmek için bir dakika ayırmışken, yolcu kapısı açılır ve az önce kalbimi kıran adam koltuğa kayar.

"Lütfen," diyor, hala vajinamı biraz baş döndüren o şık İngiliz aksanıyla, lanet olsun ona. "Lütfen, kendimi açıklamak ve özür dilemek için iki dakikanızı alabilir miyim?"

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve bacaklarımı daha da sıkı kapatıyorum.

"Devam et.

Söylemen gerekenleri söyle de bu işi bitirelim." Yüksek sesle nefes aldı, ama hemen konuşmadı.

Beşe kadar sayıyorum, annem ve babam ölmeden önce çektiğimiz son aile fotoğrafına bakarak. On bir yıldan fazladır telefonumun arka planında bu fotoğraf var.

Ve artık değiştirme zamanının geldiğini fark ediyorum.

"Zaman geçiyor," diyorum, sesimin ağlamış gibi boğuk çıkmamasını umarak.

Simon yine derin bir nefes alır, ama bu sefer sessizliği bozar. "Seninle tanıştığım gün, tüm dünyam değişti. Senin hayatım üzerindeki etkisinin büyüklüğünü, senin ailenin mahremiyetini ihlal edecek hiçbir şeye benzememek için senaryoyu değiştirmeye başlayana kadar fark edemedim, ama sana ilham verdiğini söylememekle hata ettim. Sana, sadece bir hikaye fikri uyandırmakla kalmayıp, tamamen farklı bir şeye dönüşen ve dokunan ilham kaynağı olduğunu söylememekle hata ettim. Yine de stüdyoya, sonuçta teslim etmeyeceğimi bildirdim."

Güneş kamyonun ön camından içeri giriyor, kabinin içini ısıtıyor ve beni biraz terletiyor.

Ya da belki de bu, yanımda oturan Simon'ın etkisidir.

şimdiye kadar doğru şeyleri söylüyor.

"Bu sadece ailenin trajedisi değil, Bea. Bu sensin. Sen bana ilham veriyorsun. Kafana bir fikir koyduğunda, iyi ya da kötü, her şeyi başarma kararlılığın. Hamburger otobüsü. Senin pislik eski sevgiline karşı intikam randevumuz. Kardeşlerinin, gereken zaman ve masraf ne olursa olsun, her fırsatı yakalamalarını sağlamak. Senin deneyimlerin sayesinde, benim berbat bir ebeveyn olmadığımı bana kolayca inandırman. Senin etrafında olmak isteyen bizlerden hak ettiğinden azını kabul etmeyi reddetmen. Sen... Sen tanıdığım en iyi insansın, bana aileye inanmamı sağlayan, benim de bir aileye ait olduğuma inanmamı sağlayan tek insansın ve beni, tüm takıntılarımı, travmalarımı ve inatçı fikirlerimi tamamlayan en iyi insansın.

Nefesim titriyor.

Gözlerim yanıyor.

Ona inanmak

istiyorum. Onu

affetmek istiyorum.

Ama ona güvenebilir miyim, bilmiyorum.

"Bana söylemeliydin," diye fısıldıyorum.

"Söylemeliydim," diye kabul ediyor. "Ve izin verirsen, bunu telafi etmek isterim. Sana, hak ettiğin adam olabileceğimi

hak ettiğın adam olabileceğimi kanıtlamak istiyorum. Her zaman olmaktan korktuğum, ama olmam gerektiğini bildiğim adam."

Bu kamyonette bir dakika daha otursam, ağlamaya başlayacağım. Ve Simon'ın beni ağlarken görmesini kesinlikle istemiyorum.

Onun beni incinmiş görmek istemememin nedeni kendi gururum mu, yoksa beni incinmiş görünce daha kötü hissedeceğinden mi endişeleniyorum, bilmiyorum, ama bu da beni kızdırıyor.

Onun incinip incinmediğini umursamak istemiyorum. Ama kendime engel olamıyorum.

O hala orada. Kalbimde.

Umutsuzca romantik kalbimde.

"Bilmiyorum."

Duygularımı tamamen kaybetmeden söyleyebileceğim tek şey bu. Körü körüne kapı koluna uzanıp kamyonetten dışarı çıkıyorum.

"Bea?" diyor Simon.

"*Bilmiyorum*," diyorum yine, ve bu sefer sesim çatlıyor. O kamyonetten inerken ona dönüp bakıyorum. "Bilmiyorum, tamam mı? *Bilmiyorum*. Seni geri götürdüğümü varsayalım. Sonra ne olacak? Sonra ben de senin yaptığın her şeyi yapmaya devam edeceğim, çünkü hala kendim için ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Hayatımı belirleyen bir sonraki erkek sen olacaksın, böylece kim olmak istediğime veya ne yapmak istediğime karar vermek zorunda kalmayacağım."

Göğsü yavaşça inip kalkıyor, sanki nefes alıp verme hızını kontrol ederek kendini kaybetmemek için çaba gösteriyor gibi. "Hayatta mutluluğu bulabileceğin tüm farklı yerleri keşfetmeni izleyen şanslı herif olmak benim için bir onur olur."

Gözlerimi ovuşturup iç çekiyorum, acı çektiğini bildiğim için ona bakmaya bile zorlanıyorum. "Şu anda bunu yapamam."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra metodik bir şekilde başını salladı.

"Numaram sende var." Kahretsin, sesi de kurbağa gibi çıkıyor şimdi. "Beni istediğin zaman arayabilirsin. Gündüz ya da gece. Bağırarak için. Konuşmak için. Nefes almak için. Sadece sen, Bea. Sadece sen olacaksın."

Burnum yanıyor, yutkunamıyorum ve tüm dünya bir şelalenin arkasında kayboluyor.

Ona sarılmak istiyorum.

Ona inanmak istiyorum.

Ama çok hassasım ve ona güvenip güvenemeyeceğimi bilememekten daha çok, kendime güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum.

Çünkü bu da diğer erkek arkadaşlarım gibi. Hala kim olmak istediğimi bilmiyorum.

Ve bu ona ne kadar adil olur?

Bu yüzden ona sertçe başımı sallayıp Daphne'nin dairesine çekiliyorum. Yalnız.

Olması gerektiği gibi.

BİR ERKEK BİR KADINI SEVMekten VAZGEÇEMEDİĞİNDE

Simon

"Bütün gün hareket etti mi?" Lana, Bea'yı son gördüğümünden iki gün sonra çocuklardan birine soruyor.

"Her otuz dakikada bir güneş kremi sürdü ve iki bira içti," diye raporlar Charlie.

On yıllardır yapraklarla kaplı olan yer altı havuzunun temizlenmesi, doldurulması ve dengelenmesi için beklerken, geçici olarak yer üstü havuz kurdurdum. Havuz istiyorum diye karar verdiğimde, param bile onu hemen tamir ettirmek için yetmedi. Çocuklarım bu yeniliği keyifle yaşarken, ben de evden çıkmamakla gelen mahremiyeti keyifle yaşıyorum.

"Sana öğle yemeği de servis ettim," diyorum gözlerimi açmadan. Gözlerimi açmak çok acıtıyor.

Güneş ışığı, mavi gökyüzü, mutlu çocuklar ve Bea olmadığı için tam bir işe yaramazlık var.

"Bize kendimiz için kutulu makarna ve peyniri nerede bulacağımızı söyledi," diyor Eddie.

"Ocağı nasıl kullanacağını biliyorsun," diyor Lana düşünceli bir şekilde. "Ama yaz tatili."

"Ve babanın senin için bulduğu yaz programında arkadaşlar edindin ve çok eğlendin. Bu yaz neredeyse her öğünde sana yemek pişirdiğini

ya da bu yaz neredeyse her öğünde seni yemeğe çıkardığını biliyorum."

"Kahvaltı hariç," diyor Charlie. "*Her gün* kendi mısır gevreğine kendi sütümü dökmek zorundaydım."

Bu beni güldürmesi gereken bir şaka.

Bunun yerine, göz kapaklarımdan arkasına umutsuzca bakıyorum ve acı geçene kadar uyuyabilmeyi diliyorum.

Neye kadar acısı geçene kadar, diye soruyorsun? Her şeye.

Kalbim acıyor. Sinüslerim acıyor. Başım acıyor. Cildim acıyor.

Ayaklarım ağrıyor. Bacaklarım ağrıyor. Kollarım, ellerim ve parmaklarım ağrıyor.

Her yerim ağrıyor.

"Bu yeni bir şey," diyor Lana, şimdi çok daha yakınımda. "Bunu gerçekten atlatacak mısın, yoksa havuzda ıstakoz gibi kaybolacak mısın?"

Güneş yanığı olduğum için mi, yoksa ıstakozların ömür boyu eşleştiği için mi şaka yapıyor diye sorabilirdim, ama enerjim yok.

Bu yüzden sadece bir şeyler mırıldanıyorum.

"Annemin ilaçları daha iyi etki ediyor," diyor Lana. "Bu gece hastaneden Shady Acres'in hafıza bakım ünitesine nakledilecek. Sonunda bitecek."

Gözlerimi açıp ona baktım. İnsan gibi davranma zamanı. "Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

Omuzları çöküyor. "Üzgün, ama rahatlamış, sonra üzgün, sonra depresif, sonra rahatlamış, sonra suçlu, sonra üzgün, sonra rahatlamış, sonra üzgün. Onu haftalar önce hafıza ünitesine zorla sokmalıydım, ama bu kararın ardından bir daha kendi evini göremeyeceğini bildiğinde... bu çok zor oluyor."

Mantıklı bir düşünce oluşturabilmek için gerekenden çok daha uzun süre ona bakıyorum. "Duygular korkunç piçlerdir."

"Hayatı yaşamaya değer kılan şey duygulardır."

Yine homurdanıp gözlerimi kapatıyorum. "Burada hayatımız çok rahat. Çocuklar evine tekrar akın etmeden önce dinlenip iyileşmek için kendine zaman ayır. Yakında yine tam zamanlı olarak seninle olacaklar."

"Kaliforniya'ya planlandığı gibi gidebilecek kadar iyileşecek misin?"

"Yapılması gerekeni yapacağım." "Bugün Daphne'yi gördüm."

Bea'nın beni geri kabul etmeyi düşünebileceğine dair en ufak bir umut bile verebilecek haberlere karşı kalbimi hazırlarken, aynı zamanda vücudumdaki tüm kasları gererek en kötü özelliklerimin bir saldırısına hazırlandım.

Pazartesi öğleden sonra konuyu oldukça açık bıraktı.

Bilmiyorum, "Bir daha benimle konuşma, seni arkadan bıçaklayan pislik" demekten çok uzak, ama *"Seni özledim, seni affediyorum, geri dönmeni istiyorum"* demekten de aynı derecede uzak.

Ve ondan tek kelime bile duymadan geçen her saniye, bunun ikincisinden ziyade ilkinin ifade ettiğinden korkuyorum.

"Dün gece JC Fig'de etin kaynağı konusunda protesto başlattı," diyor Lana. "Jake, hayvanlara yapılan insanlık dışı muameleye neden katıldığını öğrenmek isteyen çok sayıda telefon aldığı için restoranı kapatmak zorunda kaldı."

Bu haber beni rahatlatmıyor.

"Görünüşe göre pazartesi günü burger otobüsüne gelmiş ve Bea'ya onu tekrar geri alacağını söylemiş. Bea ona ketçapla saldırmış ve onu ve ailesini rahat bırakmazlarsa yok edeceğini söylemiş."

Bira kutusunu o kadar sıkı sıkıyorum ki, kendi kendine eziliyor.

Yarısı hala doluydu, şimdi ise köpüklü, bira kokulu sıvıyla kaplıyım.

"Ve Logan görünüşe göre onu taciz ediyor, her gün otobüsün yakınında dolaşıp müşterilerini kaçırıyor, bu yüzden Daphne polis şefine şikayette bulundu."

Bira kutusunu tekrar ezebilseydim, yapardım.

"Sen de onu şikayet etmek için ararsan muhtemelen daha etkili olur," diyor Lana düşünceli bir şekilde. "Damon Camille'in Bea'yı yanlış reklamdanda dava etmeyi planladığına dair söylentiler dolaşıyor."

"Damon Camille mi? Hangi kardeş?"

"Jake ve Logan'ın babası. Ambulans avcısı. Buradaki herkesi her şey için dava ediyor."

Harika. "Ne demek istiyorsun?"

"Onun kahramanı olmak istiyorsan, burada oturup kendine acıyarak birçok fırsatı kaçıırıyorsun, ona üzgün olduğunu söylediğinde bunu gerçekten kastettiğini kanıtlaman gerek."

Büyük jestler.

Hayatım boyunca bir iki senaryo yazdım. Bu kavramı iyi bilirim.

Ancak uygulamada açıkça berbatım. Hayatımdaki her kadın bunu şimdiye kadar anlamış olmalı.

"Belki de bu benim üzünlük montajımdır," diyorum kuru bir şekilde.

O benim yorumumu görmezden geliyor. "Geçen gün özür dilemek için gittiğinde, Bea'ya seni restoranın açılışına götürmek istemesinin sebebiyle ilgili sana yalan söylediğini hatırlatmadığın doğru mu?"

Göz kapağımı, beni izlediğini doğrulayacak kadar kaldırıyorum. "Ne olmuş yani?"

"Simon, insanlar nasıl kavga eder, anlıyor musun?"

"Evet, çocukluğum boyunca her gün ailem tarafından bana gösterildiğini düşünüyorum. Bu arada, beni aradıklarını hatırlattığın için teşekkürler."

"Cevap verdin mi?"

"Onlara benim bu durumda olduğumu bilmenin mutluluğunu yaşatmak için mi?"

Kesinlikle

hayır." O iç çeker.

"Ne?" diye homurdanırım.

"Eğer biriyle çıkıyor olsaydım ve ikimiz de hata yapsaydık ve bunun için kavga etseydik, ona da masum olmadığını yüzüne vururdum."

"Peki bunun anlamı ne olacak? Kavgaya devam etmek mi? Onun hatalı olup olmadığı umurumda bile değil. Uzun zaman önce özür diledi ve o randevu hayatımın en güzel randevularından biriydi. Peynir dolu iğrenç menü, kırık kapı kolu, masasında sarhoş olup bayıldığım için sonunu kaçırmam falan. Yani hayır, özür dileyecek bir şeyi yok. Bu tamamen benim sorumluluğumda. Benim

özür diledi. Ne istediğini bilmiyor. Bu yüzden, onun isteklerini sevmesem de saygı duyduğumu göstermek için kenara çekilmek zorunda kaldım.

"Eğer şu anda hala onunla çıkıyor olsaydın, onun tarafında hiçbir soru işareti ve tereddüt olmasaydı, bir sonraki randevunuzda ne yapardın?"

"Onu benimle çıkmaya zorlayamam."

Gözlerimi açmam gerekmiyor, Lana'nın bana öfkeyle baktığını biliyorum. "İlişkilerde berbat olduğumu biliyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Birini sevdiğinde bunun berbat bir bahane olduğunu biliyorsun." Yüzümü buruşturuyorum.

Haksız değil.

"Çocuklar, tavuk kanadı isteyen var mı?" diye seslenir. "Ranch soslu acı bir şey yemek istiyorum."

"Ben! Ben!" diye bağırır Eddie.

"Ben de!" diye Charlie de katılır.

"Sen davetli değilsin," diye fısıldadı Lana.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdim.

"Yine de... eğer kafanı kışından çıkarırsan ve yardım istersen, benim de kaçınmam gereken duygularım var."

"Hoşça kal baba," diyor Eddie. "Sana sarılmak isterdim ama her yerin bira lekesi içinde." "Annem izin verirse sana kanat getiririz," diye ekliyor Charlie.

"Ama cidden, önce duş almalısın. Yemek yerken temiz olmak her zaman daha iyidir."

"Sizi *çok* özledim," diyor Lana.

Yine, neler olduğunu anlamak için gözlerimi açmama gerek yok.

Onları şiddetle kucaklıyor, çünkü benimkinden çok daha büyük sorunları var ve bunların hiçbirisi kendi hatası değil.

Sesleri kaybolurken, yavaşça gözlerimi açıyorum.

Hayatımın en büyük hatasını yapmasaydım, şu anda Bea ile ne yapardım?

Bir sürpriz planlıyordum.

Doğrusu, planım çoktan devreye girmiş durumda. Başımı kaldırıyorum.

Beynim kafamın içinde sallanıyor, ama elimi telefonuma uzatıp ekranı görebilmek için kaldırıyorum ve e-postamı açıyorum.

Tamamlamam gereken bir görevim var.

Acilen. Ne pahasına
olursa olsun.

Ve sonra planın geri kalanına devam etmek isteyip istemediğime
karar vereceğim.

Hiç şüphe yok ki. Tabii ki planı
tamamlayacağım.

Bu Bea için.

Beni istese de istemese de. Buna sahip olmalı. Çünkü bu
onu mutlu edecek.

Ve duyguların amacı *bu* değil mi?

Hayatın amacı?

Kendi mutluluğunu bulmak değil mi?

Devasa bir eve ihtiyacım yok. Havuzum olsun istemiyorum. Büyük
bir kariyerim olsun istemiyorum.

Ama bu dünyada sevdiğim insanları, beni sevmesi gereken insanların
beni mutlu etmeye çalıştıklarından daha mutlu bırakmış olduğumu bilmek
istiyorum.

Lana haklı.

Artık kendi üzüntülerimde boğulmayı bırakıp üretken bir şeyler
yapmaya başlamanın zamanı geldi.

AMA BU KORKUTUCU, O KORKUTUCUDAN DAHA KORKUTUCU MU?

Bea

BU, bitmek *bilmeyen* bir hafta.

İyi ve kötü şeylerin karışımı bir hafta.

İyi olanlar: Her gün tüm ürünlerim tükendi ve bunun nedeni Jake'in sosyal medyada benimle ilgili bir paylaşım yapması değil.

Bu hafta her gün JC Fig'in önünde Daphne'nin yaptığı protesto ve Simon ile ilişkili olduğum için sahip olduğum itibarın birleşimi sayesinde oldu.

Ve otobüsümün penceresindeki görevliye Simon yüzünden beni kontrol ettiklerini söyleyen müşteriler, bunun onun kız arkadaşı olduğum için olmadığını söylüyorlar — onun *eski* kız arkadaşı *olduğum için*.

Simon'ın onlara benim burger otobüsümün şehirdeki en sevdiği yemek mekanı olduğunu söylediği için geldiklerini söylüyorlar.

Ya da bir arkadaşlarından, Simon ve arkadaşlarının her zaman burada yemek yediklerini duyduklarını söylüyorlar.

Ya da sosyal medyada Best Burger Bus tişörtü giydiği fotoğraflarını gördüklerini söylüyorlar.

Bu çok saçma.

Best Burger Bus tişörtümüz bile *yok* ki.

Daphne cuma günü işten izin alıyor ve Hudson ve benimle birlikte otobüste çalışmaya geliyor. O da benim kadar heyecanlı, ama bunun

uykusuzluktan mı yoksa kendi sorunlarından bağımsız olarak mı heyecanlı olduğunu bilmiyorum.

"Artık ona kızgın değilim," diyorum ona çalışırken. "Sen de kızgın olmana gerek yok. Onunla tekrar denemek isteyip istemediğimi bilmiyorum, ama kızgın değilim."

Daph ve Lana oldukça iyi arkadaş oldular ve Lana, Simon'ın çevresinde fikri mülkiyet ve iftira yasalarına aşina olan ve ikizlere bakmaya devam etmesine büyük ilgi duyan biri olarak, benim hayatımı konu alan senaryosunun son taslağını okuduğunu ve aslında benim hayatımla hiçbir ilgisi olmadığını söyledi.

Şimdi hikaye, Zelinda Teyze dedikleri bir kadının bakımı altında birlikte büyüyen ve şimdi bir bal standı işleten ve çiftçi pazarında cinayetleri çözen dört kişi (iki erkek, iki kadın) hakkında.

Hayatımdan aldığı en büyük ilham, bulduğu aile ve benim adıma Jake'i ne kadar çok öldürmek istediğiydi.

Ve tabii ki, bizim hiç denemediğimiz o bal fantezisi de var, bunu ben bilirim ama başka kimse bilmez.

Lana ayrıca Simon'ın stüdyoya hatalı olduğunu, senaryonun berbat olduğunu ve yeni materyal için sözleşmede belirtilen son tarihi kaçıracığını söylediğini yineledi.

Simon'ın kendini çok kötü hissettiğini söylemedi.

Ya da eğer yaptıysa, Daphne o kısmı aktarmadı.

"Simon değil," diye söylenir Daph. "Eve gitmem gerek."

"Daireye mi?"

"*Hayır.* New York'a. Aslında Hamptons'a. Margot gerçekten çok, çok, çok aptalca bir şey yapmak üzere ve onu durduramıyorum, bu yüzden *onu* durdurmam gerek."

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım.

Daphne, ailesi onunla ilişkisini kestiğinden beri şehre ya da ailesinin Hamptons'daki yazlık evine geri dönmemişti.

Bir keresinde bana, *parayı istediğimden değil, ait olmak istediğimden ama olamadığımdan* bahsetmişti. *Hiçbir zaman olamadım ve artık onların beni istemediğini biliyorum. Bu yüzden bittim ve bir daha asla geri dönmeyeceğim.*

Ve geri dönmedi.

"Daph..."

"Simon'a bir şans daha vermelisin Bea. O seni mutlu ediyor. Seni güldürüyor. Seni hiç görmediğim kadar canlı gösteriyor. Margot da bunu hak ediyor. Ailem olmasa da o bizim ailemizden. Ve insanları sevdiğinde, onları mutlu edecekse, hoşuna gitmeyen ve yapmak istemediğin şeyleri de yapmalısın."

Hudson da şimdi ona bakıyor.

Kardeşimle göz göze geliyoruz ve ikimiz de hiçbir şey söylemiyoruz.

O, muhtemelen Simon'ın beni hak etmediğini söylemek istediği için.

Ben, çünkü birdenbire Madam Petty'nin falcılık çadırına geri dönmüşüm, orada bana bir gün Daphne'nin eve dönmeyeceğini söylüyor.

Bu saat içinde ilk kez bile değil, gözlerim yanmaya başlıyor. "Sadece dikkatli ol, tamam mı?" Onu kucaklarım. "Sen *benim* ailemsin ve senin de incinmeni görmek istemiyorum."

"Yanılmak istiyorum Bea. Onu geri kabul ettiği için yanılmak istiyorum. Onun bir daha onu incitmeyeceğine nasıl güvenebilir? Sadece iş anlaşması olacağını söylerken ciddi olsa bile, nasıl mutlu olacağını düşünebilir?"

Yutkunuyorum. "Simon'ın bana tekrar zarar vermeyeceğini nereden biliyorsun?" "Çünkü o pişman. Oliver değil. Simon, otuzlu yaşlarının ortasında

Simon bu senaryoyu teslim etmezse kariyerini kaybedebilir, ama senin için iptal etti. Oliver ise hem ilişkisini hem de işini aynı anda yürütemedi ve Margot'u işine tercih etti. İkisi aynı değil. Hiç de bile."

Kalbim yine sıkışıyor. Ama kendim için korkmuyorum.

Daphne için endişeleniyorum. "Seninle geleceğim."

"Hayır. *Hayır*. Bea. Burada kal. Burası güvenli, insanlar seni seviyor ve *geçen yılın modası geçmiş* bir elbiseyle partiye gitsen de kimse umursamayacak. Ben sadece... *Bir şey* yapmam gerekiyor. Pazar sabahı güneş doğmadan döneceğim."

"Ama iyi olacak mısın?"

"Ben Daphne Merriweather-Brown'um. Ailemin benden alamayacağı bazı şeyler var. Mesela kim olduğum gibi."

"Böyle şeyler söylediğinde gerçekten korkutucu oluyor," diye düşünür Hudson. "Onun bizim tarafımızda olduğu için şanslıyız," diye katılıyorum.

Daphne gülüyor. "Tabii ki öyleyim. Sizler benim sahip olduğum en iyi ailsiniz."

"Bu, bu gece Jake'in restoranında protesto yapmayacağın anlamına mı geliyor?" diye sorar Hudson. "Onun iş ortaklarını nasıl kazıkladığı ve terk ettiği ile ilgili pankartlar için çok heyecanlıydım."

Kafasını sallar. "Yarın gece Hamptons'daki partiden önce eski bir arkadaşımın yanına şehir merkezine gidiyorum. Ama sanırım birkaç kişi bensiz devam edecek."

"*En başından beri restoranda protesto etmeliydik*" cümlesini yutuyorum.

Çünkü bu doğru değil.

Simon'dan beni oraya akşam yemeğine götürmesini istediğim için pişman değilim. Hayatımda ilk kez ayağa kalktım ve eski sevgililerimin bana kötü davranışlarına karşı kendimi savundum, ve dürüst olmak gerekirse?

Jake bunu hak etmişti.

Geçen hafta, Jake'in diğer üç eski kız arkadaşı da benimle iletişime geçerek, Daphne'nin restorana yaptığı itiraz ve JC Fig'in fikrinin gerçekte nereden geldiğine dair kasabada başlayan dedikoduların etkisiyle, Jake'in onlarla çıkarken de onların umutlarını, hayallerini ve planlarını nasıl mahvettiğini anlattılar.

Çok uzun süredir kendini *erkek* sanarak paçayı kurtardı. Onu rahatsız eden biri mi?

Şimdi ona sürekli *hayır* diyen biri mi? Bu çok güçlü bir şey.

Simon o ilk gece ne yaptığımı biliyordu ve yine de buna uydu.

Bana kızgın olsa bile.

Ryker'in kamyonetinde yaptığımız konuşmaya sürekli geri dönüyorum. Yaptığım yanlışlar hakkında tek kelime etmedi. Tüm suçu üstlendi.

Tıpkı çok daha iyisini hak eden bir çocuk olarak öğretildiği gibi.

Burger otobüsünde yine erken saatte tüm ürünlerimizi sattık.

Duş aldıktan sonra bornozumla yatak odamda dururken, bu hafta duygularımı işlerken sistematik olarak asıp düzenlediğim gardıroba bakarken, Simon'ı görmeye gidip hala beni endişelendiren her şeyi konuşma riskini almaya cesaretim olup olmadığını tartışırken, Hudson durup kapının eşiğinde uzanır.

"Duydun mu?" diye sorar sessizce.

Onun ses tonu kalbimi çarptırıyor. "Neyi duydum?"

"Biri drive-in'i satın aldı. Lucinda Camille ve yatırımcılarının elinden çaldı."

Nefesim kesildi.

Sonra biraz başım dönüyor.

Sonra uzuvlarımda karıncalanma hissediyorum.

Ama bunun dehidrasyon ya da çok çalışmaktan kaynaklandığını düşünmüyorum, sadece içgüdüsel olarak, satılan drive-in'in hayatımı değiştireceğini hissediyorum.

"Kim?" diye soruyorum.

"Kimse söylemiyor. Ama büyük açılış bu gece."

Bana sanki bunun bir anlamı varmış gibi bakıyor. Hızlıca hesap yapıyorum.

Benim doğum günüm değil. Kardeşlerimin doğum günleri de değil. Daphne'nin doğum günü de değil.

Aklıma önemli bir yıldönümü gelmiyor.

Griff bu akşam Atlanta'daki evinde Copper Valley ile oynuyor.

Önemsiz bir rakip değil, ama Atlanta'nın en nefret edilen rakibi de değil.

"Gizli konser," diye devam ediyor Hudson. "Ne çalınıyor diye gidip bakmam lazım."

Ve sonra aklıma geldi.

Bu gece, topluluk tiyatrosunun yaz gösterisinin ilk gecesi.

Yine nefesim kesildi. "*Olamaz.*"

Biri Lucinda Camille'in seyircisini alıyor.

Kardeşlerim ve ben aynı şeytani gülümsemeye sahibiz. Yarısının annemizin ağzına, yarısının da babamızın ağzına sahip olması önemli değil.

Aynı şeytani sırıtışla sırıtıyoruz.

Hepimiz aynı şekilde şeytani bir şekilde sırıtıyoruz.

Hudson bana şeytani bir gülümsemeyle bakıyor ve ben de ona aynı şekilde gülümsüyorum.

"Ee, sinemaya gitmek ister misin?" diye

soruyor. Ayak parmaklarım

karıncalanıyor. Parmaklarım da.

Ve kalbim.

Kalbim biraz

karıncalanıyor. Ona

sakinleşmesini

söylüyorum.

Muhtemelen Daphne'dir.

Belki de New York'a hiç gitmeyecek. Hala bir üniversite kasabasının kapalı drive-in sinemasını düşmanca ele geçirmek için bağlantıları var.

Logan bu hafta otobüsümün gittiği her yerde görünmeye başladığından ve Jake, *sırf iyi bir iş kadını olmadığı için Athena's Rest gibi bir kasabanın* pazartesi günü sosyal medya paylaşımını *desteklememesi gerektiği gibi* saçma sapan bir yorum yazdığından ve pisliklerin reisi Damon Camille'in yanlış reklam nedeniyle işimin adını değiştirmemi istediği söylentileri yayılmaya başladığından beri, Camille'lere karşı topyekûn bir savaş başlattı.

Bu kesinlikle Daphne'nin yapacağı bir şey.

Ama bunu yapacak tek kişi o değil.

Ve bu yüzden Hudson bana ya bensiz gideceğini ya da beni bornozla götüreceğini söyleyene kadar ne giyeceğime karar veremiyorum.

Elime ilk gelen sundress'i alıyorum, geç de olsa bunun Ryker'ın çiftliğinde Simon için barbekü tavuk ve risotto yaptığımda giydiğim elbise olduğunu fark ediyorum, neredeyse ağlayacağım, ama yine de giyiyorum.

Dairenin önüne koştuğumda, Çin yemeği kokusu geliyor.

"Gitmiyor muyuz?" diye Hudson'a soruyorum.

Yumuşak kenarlı bir soğutucu çantayı kaldırır. "Post kendi yemeğini getir dedi. Ben de artıkları ısıttım."

Bir kez daha, neredeyse ağlayacağım.

Kardeşim bana sırtıyor. "Griff'in, senin çok stresli olduğun derslere girerken kalan son Çin yemeğini yediği, senin mutfakta bayılıp bir saat boyunca ağladığın ve Ryker'ın sana tatlı ekşi tavuk getirmek için üniversiteden eve geldiği zamanı hatırlıyor musun?"

Ona orta parmağımı gösteririm.

Kafasını kapıya doğru çevirip daha da geniş bir gülümsemeyle "Evet, ben de o zamanı hatırlıyorum. Hadi gidelim. Ne oynadıklarını bilmek istiyorum. Umarım *Rocky Horror'dur*. İkonik, bilirsin?"

Ne çaldıkları umurumda değil, daha çok orada başka kimlerin olabileceği umurumda.

Özellikle Daphne orada mı?

Ya da Simon?

Daph haklı.

Ona bir şans daha vermem lazım. Beni yine incitecek mi?

Belki.

Ama denemezsem daha mı acı verir?

Sürekli bu düşünceye geri dönüyorum.

Son on yılımı, ailemin bana verdiği örneği takip etmeye çalışarak geçirdim.

Neden, üniversiteden mezun olduğumdan beri kendimi hiç bu kadar canlı, özgür ve kendim gibi hissettirmemiş bir adamla ilişkimizi yürütme şansını denemeyeyim ki?

Ne yapmak istediğimi bulmaya çalışırken yanımda olmak isteyen bir adam.

Mükemmel değil, ama çabalıyor.

Sevdiği insanlara karşi her zaman doğru olanı yapmaya çalışıyor.

Hudson, tiyatroya giderken radyoda şarkılara eşlik ediyor. Tiyatro *tıklım tıklım* dolu.

Kıkırdıyor.

Hayır, ama sadece bu sıra çok uzun olduğu ve arabalı sinemaya girebilecek miyiz bilmediğim için.

"Bunu Daphne mi yaptı?" diye Hudson'a soruyorum. "Bütün bunları o mu ayarladı? New York'a gitmeyecek mi?"

"Eğer yaptıysa, bana hiç bir şey söylemedi. Bence gerçekten kız kardeşi için geri dönüyor. Bence protesto tamamen onun planladığı bir şeydi. Yani, o ve Damon Camille'in kız kardeşiyle yattığına dair söylenti, ki bunun Daph olduğunu kanıtlayamam, ama onun yapacağı bir şeye benziyor."

Bacağım titriyor.

Bana bir bakış atıyor. "Çıkıp yürüyüşe çıkmak ister misin?" Ona göz kırpiyorum. "Evet."

"Bea..."

"Yer bulursan beni ara. Bir şeyi aramam lazım. Keçi yogasında kaybettim."

"Sen öyle yapamazsın..."

Onu görmezden gelip kapıyı açtım ve arabadan atlayarak yol kenarına koştum.

O hala girişten en az yirmi araba geride ve ödeme yapacağın yere gelene kadar on araba daha var, arabalar zaten park yerinin son sırasına yönlendiriliyor, hava kararıyor ve film beş ila on dakika içinde başlayacak.

Tabii ki yürüyeceğim.

Yavaş başlıyorum, ama hızım hızla artıyor, çitin açık bir kısmından eğilip daha yakından bakmaya başlıyorum.

Siyah SUV'lar. Siyah SUV'lar arıyorum.

Özellikle Simon'ın siyah SUV'sını.

Bulamıyorum ve hava gittikçe kararıyor ve arabalar buraya *sıkışmış* durumda, bu çok saçma çünkü hoparlör direklerinin sayısı sınırlı—ama sonra neyin farklı olduğunu anlıyorum.

Hoparlör direkleri yok olmuş.

Ekranında dev bir QR kodu yanıp sönüyor.

Ses bağlantısı için burayı tarayın. Gösteri birazdan başlayacak.

Daha da hızlı

yürüyorum. Sıra sıra.

Simon'a ait olmayan siyah SUV'lar.

Ön sıraya yarı yolda geldiğimde, film ekranı tekrar titriyor.

Bu, *In the Weeds'in* başlangıcındaki tanıdık görüntü değil, ki Simon'ın en sevmediği TV dizisini göstermek için bir sinema salonu satın alması, benim onun herkese büyük bir şaka yaptığını bildiğimi bilmesi için çok uygun olurdu.

Belki yanılıyorum. Belki

Simon...

Tanıdık bir müziğin akorları kulaklarıma çarpar ve nefesim kesilir.

Ever After.

Drive-in sinemasının yeniden açılışının açılış gösterisi *Ever After.*

Simon'a en sevdiğim film olduğunu söylediğim film.

Çünkü o kendini kurtarıyor.

Ekrana bakarak orada duruyorum, açılış sahnesi başlarken annemin yanımda olduğunu hissediyorum ve sonra harekete geçiyorum.

Simon burada.

Orada olmalı.

Ama nerede...

Orada. Tabii ki.

Kabinde.

Arabaların arasında zikzaklar çizerek, drive-in'in ortasındaki gişeye doğru hızla koşuyorum.

Kulübeye ulaştım ve ıslak yanaklarımı silmek için kapıda biraz durdum, sonra içeri daldım.

Kapıyı çalmıyorum.

Bu gece kapı çalmak için uygun bir gece değil. Bu...

"*Orospu çocuğu,*" diye nefes nefese kalıyorum, koyu sarı saçlı minyon bir kadın, açıkça işi yöneten bilgisayardan başını kaldırıp bana bakıyor.

Lana irkilir, sonra bana gülümser. "Selam Bea."

"Bunu sen mi yaptın?"

Kafasını sallayarak kahkahayı patlatıyor. "*Bunu* yapmak için bant genişliği yok. Senin kastettiğin *bu* değil. Ben sadece bilgisayarı çalıştırıyorum."

"Simon," diye

fısıldadım. O da

başını salladı.

"O nerede?"

Kadın yüzünü buruşturur. "Günahlarının bedelini biraz daha mı ödüyor?" "O... o... yeterince bedel ödedi."

"Öyle düşünürsün."

"Onu seviyorum," diye fısıldarım.

"İyi," diye fısıldayarak cevap verdi. "Bunu gerçekten çok istiyordum. Senin gibi birine ihtiyacı vardı."

"Nerede o?"

"Bağırma."

"Bağırmıyorum."

"Sana söylediğimde demek istedim. Bağırmadan önce sana her şeyi anlatmama izin vermelisin. Ayrıca, burada mahsur kaldım. Gidemem."

"Lana. Simon nerede? Nerede bu lanet olası *adam*?"

Bir saniye dudaklarını sıkıştırır, ekrana bakar ve sonra bana cevap verir.

Ve haklıydı.

Bağırma
istiyorum.

Aslında, ulumak istiyorum. Sonra da Simon'ı kurtarmak istiyorum.

Ama önce, önce kendimi kurtarmam lazım ve sonunda, *sonunda* nasıl yapacağımı biliyorum.

"Neden öyle gülümsüyorsun?" diye soruyor Lana.

Aman Tanrım.

Gülümsüyorum.

Gülümsüyorum.

"Çünkü Jake Camille'i alt edeceğim. Sonra Simon'ı da kurtaracağım. Ve sonra sonsuza kadar mutlu yaşayacağız." Yüzümü buruşturuyorum.

"Eğer hala beni istiyorsa."

Onun gülümsemesi daha da genişliyor. "Hâlâ seni istiyor." Ah, kalbim.

Bekleyiş ve tereddütlü bir sevinçle atıyor.

Şu anda Simon'a koşmak, yapmak istediğim tek şey.

Ama ona kendimi bulmam gerektiğini söyledim. Hayatımda ne yapmak istediğimi anlamam gerektiğini. Onun peşinden gitmemem gerektiğini, onun kariyerinde onu takip etmemem gerektiğini.

Altı ay sonra ne yapmak istediğimi sana söyleyemem.

Ama altı ay sonra ne yapmak istediğimi özgürce bulabilmek için bugün ne yapmam gerektiğini söyleyebilirim.

Ve Simon'a gitmeden önce, bunu harekete geçirmem gerekiyor. Kendim için.
Ve bizi engelleyen hiçbir şeyin olmadığı bir çift olarak geleceğimiz için.

SİKTİR ET BU BOKU

Simon

Güvenlik ekibimin burada olması muhtemelen iyi bir şey.

Onlar, akşam yemeği arkadaşlarımı öldürmemi engelleyecekler, böylece Bea ile tanışmadan önce onu soktuğum durumun aynısını yaşamadan çocuklarımın büyümesini izlemeye devam edebileceğim.

Ve şimdi Bea'yı düşünüyorum.

Bea'nın bu akşam drive-in sinemasında özel bir gösterim olduğunu bilip bilmediğini, gidip gitmediğini ve beğenip beğenmediğini bilseydim, onu düşünmek çok daha keyifli olurdu, ama bunların hiçbirini bilmiyorum.

Çünkü tam da arabalı sinemaya gitmem gereken anda ailem beklenmedik bir şekilde kapıma geldi ve çocuklarıma korku salmalarını engellemenin tek yolu onlarla akşam yemeği yemeye razı olmak oldu.

JC Fig'de.

Benim itirazlarıma rağmen bize özel bir oda verildi, böylece anne babamın korkunç davranışlarına tanık olacak kimse kalmadı.

"Bize borçlusun, işte bu yüzden," diyor babam, Bea ve benim servisimizi yapan Aileen, sanki masamıza yaklaşıp su bardaklarımızı doldurmaktan korkuyormuş gibi, üst kattaki yemek odasının kapısında dururken.

Tank metal sürahiyi ondan alır ve kendisi doldurur.

Güvenlik görevlim, beni korumak için cinayeti haklı çıkarmak için ne yapması gerektiğini merak ediyorum.

Elbette Tank, Pinky veya Butch'un benim yüzümden hapse girmesini istemem, ama ya bu haklı bir şeyse?

"Sen o aptal kariyerinle oyalanırken, biz seni yıllarca destekledik," diye ekliyor annem burnunu çekerek.

"Annen kitap kulübündeyken ne yaptığını uydurduğun onca hikaye," diye homurdanır babam.

"Ve ben görevdeyken baban hakkında uydurduğun hikayeler," diye ekliyor annem.

İkisi de.

Onların ilişkilerini yalanladığımı iddia ediyorlar.

Çünkü meteliksizler.

Tamamen iflas ettiler.

O miras, benden alıp oğullarıma vermek için aldıklarını iddia ettikleri miras mı?

Evleri bile ipotekle yüklü. Beş kuruşları yok.

Yoksullar.

Bana para sızdırmak için Amerika'ya uçmak için son kredi kartlarının limitini de doldurdular.

Muhtemelen benim evimde kalacaklarını da umuyorlar. Hiç sanmıyorum.

Çocukluğumdaki korkunç hatalarım hakkında gevezelik etmeye devam ediyorlar, beni desteklemek için hiç yapmadıkları şeyleri uyduruyorlar, ben ise sanki yemek yiyormuşum gibi hoş bir şekilde gülümsüyorum...

Aslında, pazar günü akşam yemeğinde kızarmış kuzu eti, havuç ve patates yiyecektim, ama şimdi çok özel bir barbekü tavuk ve balkabağı risottoyu tercih edeceğimi fark ettim.

Tanrım, tiyatroda olmam gerekirdi.

Bea'nın en sevdiği eski filmi gösterdiğim için minnettarlık duyup kollarıma atlayacağını umduğumdan değil, onun filmi izlemesini izleyebilmek için.

Böylece, ona bir daha annesiyle birlikte izleyemeyeceğini hatırlatarak onu derin bir kedere sürükleyerek durumu daha da berbat etmediğimi görebilirdim.

Şuna bakın! Şarabımı
bitirdim.

Yine.

Bu dördüncü mü? Yoksa beşinci
mi? Beşinci mi?

Bu bir sayı mı?

"Ee?" benim babam gürlledi. "Ne yap ne var söyle
söyle söylemek

"Peki, kendin için ne söyleyeceksin?" Yüksek, sızlanan bir sesle
taklit ediyorum.

Babamın gözleri şişti. İşte bu.

O felç geçirene kadar bu şekilde davranacağım.

Sonra da hayvanları çalan, saçma sapan miktarda hamburger
yiyen ve çok güzel kadınları hapse attıran iki ergen oğlunun babası
olarak bana verilen sihirli güçlerimi kullanacağım ve annemi de
ölümüne sinirlendireceğim.

Geçiririm.

Sade istediğim makarnadaki tereyağı ve peynir yüzünden midemde
oluşan aşırı hazımsızlık, odada yankılanan uzun ve derin bir osurukla
kıcımdan dışarı çıkıyor.

Süt ürünleri tüketmek için güzel bir akşam.

Bu, onlara elimi sürmeden her iki ebeveynimi de öldürme planıma
yardımcı olacak. "Kan basıncın nasıl?" diye anneme soruyorum.

Tabii ki gülümseyerek.

Ona şarabımı sallayarak.

"Senin neyin var?" diye bağırır babam.

"*Senin neyin var?*" diye karşılık veriyorum, falsetto sesimle. Bu
işe girdikçe eğlenceli olmaya başladı.

"*Hemen benimle bu şekilde konuşmayı keseceksin...*"

Onun uzun tiradını, karnımı rahatsız eden gaz kabarcıklarını uzun
ve tatmin edici bir şekilde serbest bırakarak kesiyorum.

"*Hemen kes şunu,*" diye bağırır annem.

"*Hemen kes şunu,*" diye tekrarlarım.

Ama annemin sözlerini tekrar eden ben değilim.

Aslında, şarap içmek dışında ağzımı hiç açmadım ve şarap içerken annemi taklit etmem imkansızdı.

Bu da demek oluyor ki, başka biri annemi taklit ediyor.

Belli ki durum budur, çünkü ikisi de başımın üstündeki bir şeye bakıp hayretle bakıyorlar.

"Bu ne *cüret!*" diye bağırır babam, annem ise yarı ayağa kalkarak ekler: "Sen kendini ne sanıyorsun?"

"Siktir git," diye çok neşeli, çok hoş, ama duyması çok acı veren bir ses geliyor.

Sarhoş kalbimi çarptıran ve gururumu, kışkımdan çıkan bir sonraki uzun sesle ilk kez kendimi cezalandırmaya iten bir ses.

Arkamı dönmeye korkuyorum.

Hem onun Bea olduğunu, hem de Bea olmadığını keşfetmekten korkuyorum. O, Schrödinger'in Bea'sı.

O hem arkamda var hem de yok.

Annem etrafına bakınıyor ve zavallı Aileen'e sertçe el sallıyor. "Burada sorumlu kim? Personel bize nasıl böyle konuşur? Bizim kim olduğumuzu biliyor musun?"

"Sen bir hiçsin," Bea'nın güzel sesi üstümde yankılanıyor. "Kesinlikle *bir hiç*. Çünkü sadece *bir hiç*, benim hayatım boyunca tanıdığım en iyi adama şu anda senin konuştuğun gibi konuşur. Ve babam erkekleri yargılama konusunda çitayı çok yükseğe koydu. Çok, çok, *çok* yükseğe."

Artık pisliğin benim adıma cevap vermeyi bıraksın istiyorum.

Ve omzumun üzerinde duran meleğe bakacak cesareti bulmak istiyorum.

Onu görebiliyorum.

Bu oda aynalarla dolu ve *onu görebiliyorum*. Ya da onun hayali.

Muhtemelen o bir hayalettir.

"Sen bir hayalet misin?" Aynada bana güzel yüzünü mükemmel bir şekilde gösteren kadına soruyorum.

Ellerini gözlerinin üzerine koyduğunda yanaklarında gamzeler belirir.

Beşi de.

Gamzeler, yanaklar ve eller.

Kahretsin, saymayı unutmuşum.

Nazik eller omuzlarıma konuyor. "Sana süt ürünleri veren kim? Onlar da mı yaptı bunu?"

Ailemin olduğu yeri işaret ediyorum. "Sana söyledim, onlar..."

Pislik herif sözümü kesiyor.

"...korkunç olduklarını söylemiştim," diye bitiriyorum ve şarap bile, pislik herifin beni rezil etmesinden kurtulmak için yeterli gücü veremiyor.

"Butch?" diye sorar Bea.

"Buradayım." Güvenlik görevlim elime iki takviye sıkıştırır.

Onlara, sanki onlar ceylan, ben de aslanmışım gibi atlıyorum.

"Burada ne *hale* ediyorsun?" diye yeni bir ses duyuluyor.

"Jake, Simon'ın ailesiyle tanış," diyor Bea. "Hesabı onlar ödüyor."

Annem nefesini tutuyor.

Babam, kırmızı şarabımı pembeye çevirecek kadar kızarır. "Ayrıca, bilgin olsun, senin işinle ilgili bir paylaşım yaptım," diye devam eder

Bea, yüzünü Jake'e çevirerek. Sanırım.

Aynalar ve şarap, olan biteni takip etmeyi çok zorlaştırıyor.

"Yardıma ihtiyacım yok," Jake alaycı bir şekilde söylüyor.

Bea, ayağa kalkmaya çalıştığımda omzumu sıkıştırır.

"Sana yardım etmeyeceğim," diyor. "Ada Jane'in önünden geçerken, babamın eski evle ilgili her zaman yapmak istediği şeyi sana anlattığımda, restoran açmakla hiç ilgilenmediğini yazdım. Beni terk ettiğinde hayallerimi çaldığını da yazdım. Griff benim yazımı paylaştı. Daphne de öyle. Altı kişi, senin onları nasıl mahvettiğini anlatan yorumlar yazdı bile. Ve içimden bir his, *çok* daha fazlasının da yorum yazacağını söylüyor."

"Bunu yapamazsın," diye kekeliyor Jake.

"Oh, sanırım *benim görüşlerimi* ve hislerimi yeterince *ifade* ettiğimi göreceksin, baban beni iftira nedeniyle dava edemez. Ve dava etse bile, ben de bir iki avukat tanıyorum ve Daph şu anda yedekleri hazırlıyor."

Ne kadar eğlenceli... Jake'in kafası domates gibi kızardı. Çok olgun, çok yumuşak bir domates.

Ve hayallerimin kadını, bu odadaki tüm hoş olmayan insanları tamamen kontrolü altına aldı.

Gurur göğsümü kabartıyor.

"Restoranımdan defol git," diye homurdanıyor Jake.

Hayallerimin kadını savunmak için ayağa kalkmaya başlıyorum, ama şarap köpüklü içecekler kadar kötü etki yapıyor ve Jake'in taleplerine karşı kırım protesto ederken ben de sallanıyorum.

"Gidiyorum, ama sadece yüzünden bıktığım için ve kimsenin senin restoranını iyi yemek yenen bir yer olarak gördüğünü düşünmesini istemediğim için." Bea, açıklamasının ardından elini aileme doğru salladı. "Ve siz ikiniz. Eğer bir daha Simon'la iletişime geçtiğinizi duyarsam, ne kadar kötü insanlar olduğunuzu anlatan bir film senaryosu yazacağım ve sonra kardeşlerim ve onların arkadaşlarına bunu bir YouTube dizisi haline getirmelerini söyleyeceğim ve bir daha asla toplum içinde yüzünüzü gösteremeyeceksiniz. Hayır. Kapa çeneni. Konuşman bitti."

Bana doğru eğildi, nefesi kulağımda. "Şimdi, lütfen buradan çıkabilir miyiz?"

"Altı şişe şarap içtim," diye bilgilendiriyorum onu.

"Son bir saatte bu kadar içtiysen, çok ölçülü davranmışsın."

"Gerçekten de öyle."

"Daha önce gelemediğim için özür dilerim. Önce kendimi kurtarmam gerekiyordu. *Ever After* öyle söyledi."

Mesajı aldı. Anladı.

"Gülme çukurlarını seviyorum," diyor bana. "*Onlar—hic!—beni çıldırtıyor.*"

Gülümsüyor, o güzel yosun, ağaç, çimen ve her türlü güzel yeşil şeyin oluşturduğu havuzlar sanki gülümsenmeyi hak etmişim gibi üzerime parlıyor. "Sana hayranım, Simon Luckwood."

Gözlerim yaşarır. "Seni hak etmiyorum."

"Sen dünyadaki tüm güzel şeyleri ve daha fazlasını hak ediyorsun." Elimi çeker. "Benimle gel."

Ayaklarımın çalıştığını hatırlamıyorum.

Kapıya ulaşmadan önce kığımın iki kez daha varlığını hissettirdiğini hatırlıyorum.

Faturayla ilgili bir tür bağıış çağırış var.

Butch, Bea'yı güldüren bir yemek yorumunda bulunur ve ben de o yorumu ben yapmış olmayı dilerdim.

Cırcır böceklerinin cırcır cırcır sesleriyle dolu cırcırlı gece havasına adım atıyoruz ve karanlıkta okuyamadığım pankartlar taşıyan diğer bedenler etrafımızda hareket ederken, sıcak kollar beni sarıyor.

"Simon," diye fısıldıyor Bea. "Yürümeye devam etmeliyiz." "Ama seni burada seviyorum," diye söylüyorum beni tutan meleğe. "Seni her yerde seviyorum," diye cevaplıyor.

İçimde bir yerlerde bunun çok önemli olduğunu fark ediyorum — anıtsal mı? Önemli mi? Tanrım, kelimeler aptalca — ama artık ailemin yanında olmamak, vücudunun benimkine yaslanmış sıcaklığı, şarabın etkisi, temiz hava ve willy köpekleri düşüncesi, kafamı saçlarına gömüp, ayılana ve tam olarak ne olduğunu anlayana kadar burada kalmak için ona sarılmaktan başka bir şey yapmamamı sağlıyor.

Neden karanlıkta güneş ışığı gibi hissediyorum.

Nasıl hem dünya etrafında dönen ay hem de dünya kabuğuna kök salmış sarsılmaz bir kaya olabilirim?

"Beatrice?"

"Evet, Simon?"

"Uyandığında lütfen gerçek ol."

Beni daha sıkı sarıyor.

Bu akşam da kış deliğim olması gerektiği gibi tepki veriyor.

Ve her şey daha daha daha müzik müzikal ses müzikal kıkırdaması.

Eğer bu bir rüyaysa, o zaman asla uyanmak istemem.

BU SEFER, KESİNLİKLE DOĞRU YAPACAĞIM

Simon

KAFAM, defalarca sıkılmış ve artık taşlaşmış pamuk haline gelmiş ekşi bir limon gibi.

Taşlaşmış pamuk diye bir şey var mı?

Neden alkol beni bu kadar mutsuz ediyor? Ama...

"Bea!"

O kadar hızlı bir şekilde otururum ki oda dönmeye başlar. Rüya mıydı?

Kabus mu?

Gösteri.

Şovu kaçırdım. Arabalı sinemada.

Kesinlikle bir kabustu. Ama...

"Hey, sakın ol," uykuyla boğuklaşmış kadınsı bir ses yakınımdan geliyor.

Ardından koluma nazikçe bir el dokunuyor.

Başı benimkinin yanındaki yastığın üzerinde olan, çok gerçek bir kadına ait çok gerçek bir el.

Sanırım.

Her şey hala bulanık. "Bea?"

diye fısıldıyorum.

Yanımda oturur, perdelerimden sızan yumuşak sabah ışığında renkler dans eder. "Başın nasıl?"

"Sen gerçek misin?"

Elime bir su şişesi tutuşturur. "İ."

Anılar yüzeye çıkıyor, sarhoş olduğumda olduğundan daha kolay geliyor.

"Ailem..."

"Onlar öldü ve geri dönerse ne olacağını biliyorlar." Yatağımdaki kadına bakıyorum. "Sen gerçek misin?" diye tekrar ediyorum.

Gülümsüyor, ama ışık çok loş, sadece glmsemi şeklinde bulanık beyaz dişler görüyorum.

Karanlıkta görme yeteneğim berbat.

Yanağına uzanıyorum,
hissediyorum... Evet. Evet, işte
orada.

Tek bir gamze.

"Bir dahaki sefere içmeye karar verdiğinde, evde kalacağız," diyor bana. "Seni yalnız bırakmaya korkuyordum."

Grşm bulanıklaşıyor, ama bunun sebebi şarap ya da o korkunç makarnanın kalıcı etkileri değil... Kahretsin!

"Beni peynir yerken gördün."

"Simon. İki kez tam bir ergenlik dönemi yaşadım, ayrıca Ryker'la da yarım bir deneyim yaşadım. Peynir yediğin beni hiç etkilemiyor."

"Ben... oldukça kaba davrandım."

"Acı ekiyordun ve sana süt ürünü servis eden kişi senin akşamdan kalma halini hak ediyor. Bugün miden nasıl?"

Durumu değerlendiriyorum ve hassas olduğunu görüyorum, ama artık aynı derecede rahatsız edici değil. "Daha iyi. Nasıl mükemmel bir kadın olabilirsin ki?"

"Standartların çok düşük."

"Bea..."

"Bir arabalı sinema satın aldın ve en sevdiğim filmi gösterdin," diye fısıldadı.

Yutkunuyorum. Burnum yanıyor ve görüşüm yine bulanıklaşıyor. "Evet, yaptım. Ve seni mutlu edecekse yine yaparım. On kez bile. Her gün, hatta param yetene kadar, ve o zaman bile bir yolunu bulurum."

Bana yaslanarak kolunu bedenime doladı. "Buraya gelirken ne giyeceğimi düşünüyordum. Çok geç kalmış mıyım diye sormak için, ya da ben bu kadar dağınık haldeyken bize bir şans daha verir misin diye sormak için. Drive-in'i öğrenmeden önce. Buna gerek yoktu ama sen yaptın, çünkü sen sensin, seni seviyorum ve ilişkimizin yürümesini istiyorum. Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Sen tanıdığım en iyi adamsın ve babam çıtayı o kadar yükseğe koydu ki, çoğumuz ölümlüler onu göremiyoruz bile."

"Rüya görmedim."

Omzumu öptü. "Rüya görmedin."

"Aileme siktirip gitmelerini söyledin ve hayatları hakkında korkunç bir belgesel çekmekle tehdit ettin."

"Gereksiz yere kaba davrandılar." "Bah.

Onlar sadece..."

"*Simon*. Kimse... *Kimse* sana böyle konuşamaz. Asla. Hiçbir sebeple. Ve bunu benim önümde yapmaya kalkıştırlarsa Tanrı yardımcısı olsun."

"Jake'e siktir git dedin." "Evet."

"Onun sana yaptıklarını tüm dünyaya anlattın mı?"

"Evet, yaptım. Ve otobüsümün adını değiştiriyorum. Bu hafta Spite Burgers adıyla yeniden açılıyor. Bunun için yeni sosyal medya hesapları açtım ve ismin nereden geldiğini paylaştım. Şimdiden yedi yüz takipçim var."

Bu haberle yüzümde bir gülümseme yayılırken kalbim kabarıyor ve artık daha fazla dayanamıyorum. "Seni seviyorum," diyorum, sesim bu kelimelerin ağırlığıyla kısılıyor, tam da bu sırayla, tam da bu kadına, sonsuza dek kalbimi, ruhumu, bedenimi ve zihnimi ele geçirecek olan kadına.

"Çok uzun süre beklemedim, değil mi?"

Başım dönüyor. Vücudum, altı maraton koşmuş ve birinin üstünden bir araba kaldırmışım gibi ağrıyor.

Hareket etmek istemiyorum.

Yatağa uzanıp, her şey durana kadar hareketsiz yatmak istiyorum.

Ama bunların hiçbiri, onu kucağıma çekip saçlarının, teninin ve sabah nefesinin kokusunu içime çekmek kadar önemli değil

nefesinin kokusunu içime çekmek kadar önemli değil, ki bu da onun diğer her parçası kadar mükemmel. "Senin için doğal hayatımın sonuna kadar beklerdim, hatta daha da fazlasını."

Bana karşı titriyor. "Seni hak ettiğimi bilmiyorum."

"Günde en az üç kez o öğretmen sesinle beni azarlayacak mısın?"

"*Simon.*"

Başımı omzuna yaslayıp, yanını kaplayan kumaşın üzerine tembel kalpler çizdim. "Evet, aynen öyle."

O, bir kahkaha atar. "Senin standartların ve beklentilerin üzerinde çalışıyoruz, senin hak ettiğin tüm iyi şeyler üzerinde."

"Şu anki hayatımdan son derece memnunken bu oldukça zahmetli bir iş."

"Baş ağrısı ve diğer sorunlar da dahil mi?"

"Belki o kısım ortadan kalkabilir."

Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirip alnıma bir öpücük kondurur. "Bu kadar sinirlendiğim için özür dilerim."

"Sinirlenmeliydin. Senin haberin olmadan hayatından bu kadar ilham almaya devam etmenin yanlış olduğunu biliyordum, ama yine de gerekenden daha uzun süre devam ettim."

"Ama son senaryo benim hayatımla hiç alakalı değildi?"

"Revizyonlar sırasında zihnimde yaptığım değişiklikler nedeniyle kimse fark edemezdi."

"Okumam mümkün mü?"

Elim durur. "Stüdyoya teslim etmeyeceğimi söyledim."

"Ama okuyabilir miyim?"

"Elbette, isterseniz. Sonuçları ne olursa olsun, sizden hiçbir şey saklamak istemiyorum."

"Ya sonuç, benim onu harika bulmam olursa?"

"Sana hatırlatayım, sevgilim, *In the Weeds*'in baş yazarı bendim."

O gülüyor.

Bu sese irkilirim. Bir şey nasıl aynı anda hem bu kadar mükemmel hem de bu kadar acı verici olabilir?

Lanet olası alkol.

"Biraz daha uyumak ister misin?" diye soruyor yumuşak bir sesle. "Lana ocuklarla birlikte.

Kalkmana gerek yok." "Sen kalırsan."

"Başka hiçbir yerde olmak istemiyorum."

MUTLU SON

Bea

EUPHORIC benim yeni favori kelimem.

Simon öğleden sonra uyanırken bu kelimeyi mırıldandı ve o zamandan beri ona altı kez tekrar ettirdim.

Rahat ve orgazm dolu bir duşun ardından, erken saatte yediğimiz çilek, pastırma ve kreplerden oluşan akşam yemeği (babamın tarifi, Simon'ın midesini bozmayacak bir süt ikamesi ile uyarlanmış) Simon bana evini baştan sona gezdirmek için ısrar ediyor.

İlk misafir odasına kadar gidiyoruz, daha ileriye gidemiyoruz.

Hem kurbağa desenli duvar kağıdına gülmekten kendimi alamadığım için, hem de gülmem Simon'ı tahrik ettiği için, ve tahrik olmuş Simon'a karşı koymak imkansız.

Ve yetenekli.

Ve işine adanmış.

Ve işinden kastettiğim, açıkça, beni mutluluktan sıırılsıklam bırakması.

Ama sonra saati ve batan güneşi fark etti ve bir de baktım ki, giyinmemi söylüyordu. Pinky benim daireme koşup birkaç şey topladı ve Daph'ın gittiğini hatırladığımda, kıyafetlerimi ve iç çamaşırlarımı kimin seçtiğini sormadım.

"Drive-in'in sahibi olmanın bazı avantajları yok mu?" diye soruyorum ona, o da pantolonumu giymeme yardım etmeye çalışırken. "Mesela bu programı başka bir gün izleyebilir miyiz?"

"Hayır," diyor.

Çok otoriter.

Simon'a hiç yakışmıyor.

Ben de ona güvenmeye karar verdim.

Sonra sinemaya girip bu geceki filmin yine ücretsiz olduğunu görünce gülüyorum. "Sürekli ürünü bedava vererek bir iş yürütemeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Geçen yıl Lana'nın benim için mali işlerimi yönetmesi için işe almamda ısrar ettiği çok zeki bayan bu durumdan oldukça rahatsızdı, ama görünüşe göre bu kasaba, bilet fiyatı belirlemem durumunda ödeyecekleri miktardan daha fazla bağış yapmayı seviyor."

Ona göz kırptım ve sonra tekrar kahkahaya boğuldum. "Ciddi misin?"

"Oldukça ciddiym. Yanlışlıkla az çaba gerektiren, yüksek kârlı bir iş edinmiş olabilirim."

"Simon."

"Evet, evet, kasabanın drive-in sinemasının yeniden açılmasının getirdiği yenilik heyecanı bana yanlış umutlar veriyor. Tanrıya şükür. Aksi takdirde, ailemin gurur duyacağı başka bir şey yapmalıydım."

"Simon."

Kolunu omzuma doladı ve beni öptü, ben de arabanın diğer arabalarla birlikte park yeri aramak için yavaşça ilerlediğini fark etmedim.

Arka koltukta beni öperken fark etmiyorum.

Ama durduğumuzda fark ediyorum.

Ya da belki de bir süre sonra.

Çünkü biri pencereye vurmaya başlar. "Çık dışarı," diye bağırır Hudson. "*Rocky Horror'u* gösteriyorlar. Bea! *Rocky Horror'u* gösteriyorlar."

Saçımı düzeltirim, sonra Simon'ın saçını düzeltirim. "Onun en sevdiği film olduğunu biliyor muydun?"

"Bu bilgiyi araştırmış olabilirim."

Hudson, Ryker, Lana ve çocuklar Simon ve bana katılırlar ve sonraki bir buçuk saati *Rocky Horror'u* sonuna kadar keyifle izleyerek geçiririz. Bu gece arabalar o kadar sıkışık değildir, bu da yaz sonu akşamında dans etmek için yerimiz olması için yapılmıştır.

Gösteriden sonra, herkes ayrılırken Simon hepimizin kalıp başka bir şeyin özel gösterimini izlememizi ısrarla istiyor. SUV'nin arkasından battaniyeleri ve patlamış mısır kutularını çıkarıyor ve hepimiz yerleştikten sonra — Simon ve ben, kardeşlerim, ikizleri ve Lana — kabindeki güvenlik görevlisine bir işaret veriyor ve ardından profesyonel bir yapım olmadığı belli olan bir şey ekranda yanıp sönmeye başlıyor.

Gözlerimi kısıyorum.

Bir sahne.

Sanki... sanki bir topluluk tiyatrosu sahnesi gibi.

Bir kadın sahneye sanki sahibiymiş gibi büyük adımlarla çıkar ve benim hayretle nefesimi tutmam Ryker'ın da aynısını yapmasına neden olur.

"Tatlım?" Çok, çok tanıdık bir ses otoparkta yankılanır.

On yıldan fazla süredir duymadığım, acı verici derecede tanıdık bir ses. "Tatlım, çantamı gördün mü?"

O benim annem.

Annem, toplum tiyatrosunun sahnesinde.

Video kalitesi düşük, bu boyutta bir ekranda gösterilmek için çekilmemiş olduğu belli, ama *bu benim annem*.

Ve yanılmıyorsam, bu benim annem, onun tek gösterisinde, ki ben onu hiç izlemedim.

"Simon," diye fısıldıyorum.

Bana yaklaşıyor. "Kayıtları Lana buldu. Benim rolüm sadece mekan sağlamakti."

"Annenin son gösterisi, annemin ilk gösterisiydi," diyor Lana. "O tiyatroya geç yaşta başladı."

"Tabii ki onu asla aynı yere iki kez koymadım. Bunun ne anlamı olurdu ki?" diye soruyor annem ekranda rol arkadaşına ve seyircileri güldürüyor.

Ve özellikle bir kahkaha var ki, o da babamın kahkahası.

Ryker ve Hudson aynı anda nefeslerini tutuyorlar.

Onlar da bunun farkındalar.

"Teşekkürler," diye Simon'a fısıldıyorum. "Dediğim gibi, sadece bir mekan sağladım."

"Bakın çocuklar," diyor Lana, başka biri annemin yanına sahneye çıkarken. "Pembe pantolonlu olan sizin büyükanneniz."

Eddie ve Charlie kahkahalara boğulur.

"*Pembe pantolon*," diye bağırır Charlie.

"Susun ve filmi izleyin," diyor Hudson. Sesi kalın ve bir kutu mendil ortaya çıktığında hiç şaşırmıyorum.

Aslında birkaç kutu.

"Griff burada olmalı," diyor Ryker, seyircilerin uzun süreli kahkahaları nedeniyle gösterinin durakladığı sırada.

"Bunu ya da onun kaydettiği diğer programları istediğimiz zaman tekrar gösterebiliriz," diyor Simon.

Ryker ona bakar. "Bea'ya zarar verirsen, cesedini asla bulamazlar."

"Umarım öyle olmaz. Beni ortadan kaldırmak için gerekli arazi ve araçlara sahipsin. Bea'nın hem kalbini *hem de* kardeşini hapishaneye göndermek çok yazık olur."

"Aman Tanrım, Simon." Başımı geriye eğip gülüyorum.

Ryker gülümser. Gerçek bir gülümseme. "Senden gerçekten hoşlanıyor olabileceğim için sinirliyim."

Simon sadece gülümser.

Gösteri ekranda devam eder ve bittikten sonra, Lana çocukları toplayıp eve götürdükten sonra, Hudson da o geceki maçı bitmiş olan Griff'i arar ve biz de ekranın önündeki çimlerde oturup, Simon arkamdan bana sarılırken, gece yarısını çok geçene kadar ailelerimizle ilgili hikayeler paylaşırız.

Sonunda Ryker, tavukların onu çok erken uyandırdığından şikayet eder ve gider.

Hudson, Simon'a sarılmak için yeterince uzun bir süre durur. Bir *teşekkür* duyuyorum, ama kardeşim erkek arkadaşına fısıldadığı diğer sözleri anlayamıyorum.

Ve sonra sadece Simon, ben, gece havası, cırcır böcekleri ve solan ay kalır.

Tank ve Pinky ortadan kaybolmuşlar, ama yakınlarda bir yerde olduklarını biliyorum.

Kollarımı Simon'ın boynuna doluyorum. "O projeksiyon kulübesi boş mu?"

Ellerini yan tarafıma kaydırır. "Değilse, yöneticiyi tanıyorum ve benim cazibeme kapıldıklarına inanıyorum."

"Gidip bir bakalım."

Gülümsemesi dolunaydan daha parlak. "Gidelim mi? Neden gidelim ki?"

"Çünkü mutfağından bal çaldım."

İkimizden hangimizin diğerini küçük kulübeye daha hızlı çektiğini bilmiyorum, ama kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, tüm giysilerimiz uçup gitti.

Çantamdan bal kavanozunu çıkardım.

Simon, projeksiyon masasına bir paket prezervatif atıyor.

Sonra balı göğsüme damlatmaya çalışırken o bal ayıcığının hayatını sıkıyor.

"*Deniyor*" kelimesi burada anahtar kelimedir. Sıkıyor.

Ve sıkıyor.

Ve göğüslerim, yarım ay ışığında dik duruyor, bal ile kaplanıp onun tarafından yalanmasını bekliyor.

Ama bal akıyor.

"Neden bu kadar sıkı mam gerekiyor?" diye mırıldanıyor.

Ben kıkırdayarak çok gülüyorum ki neredeyse cevap cevap

"Eski bal.

Kristalleşmiş."

Kapağı açar, parmağını ayının kafasına daldırır ve taneli maddeyi meme uçlarımdan birine sürer. "Bu iş görür. Sabah ilk iş taze bal alacağım."

Hâlâ kıkırdıyorum.

En azından o ağzını göğsüme yaklaştırmaya kadar, sonra artık kıkırdamıyorum.

Nefes nefese kalıyorum.

Çünkü Simon'ın ağzı sihirli.

Dili, sirk köpeğinden daha fazla numara biliyor.

Elleri de bal ile yapış yapış, karnıma sürüyor, ardından ağzı ve diliyle devam ediyor, ta ki yüzünü bacaklarımın arasına sokup beni projeksiyon penceresine yapıştırıp tamamen parçalara ayırıncaya kadar.

"Mmm, baldan daha iyi," diye fısıldıyor amıma, bu da beni uçurumun kenarına itiyor ve tam bir havai fişek orgazmına ulaştırıyor, bu da beni onun adını nefes nefese haykırmaya itiyor.

Bu adam.

Beni tutuklattı.

O benim intikam ortağımdı. En

büyük burger otobüsü

hayranımdı.

Bazen başı belada olan, ama

her zaman nazik biriydi.

Çok nazikti.

Ve şimdi, benim için satın aldığı drive-in sinemanın projeksiyon odasının penceresine karşı masanın üzerinde dengede dururken, kalın, sert penisini içime sokarken gözlerimin içine bakıyor.

"Seni bir insanı sevebileceğimi düşündüğümünden çok daha fazla seviyorum," diye fısıldıyor.

Saçlarını tutup, onun hareketlerine ayak uyduruyorum. "Sen, bu dünyada var olabileceğini hiç düşünmediğim tüm iyilik, mutluluk ve mükemmelliğin ta kendisisin."

"Sadece bana bunu gösterebildiğin için." "*Simon.*"

O gülümseme yine parlıyor ve bana daha sert giriyor. "Beni tekrar azarla, aşkım."

Vücudum tekrar uçurumun eşiğinde olduğumu söylese de, ona gülümsememek imkansız. "Seni çok seviyorum."

"Bu kelimelerin bir insanın ruhunu iyileştirebileceğini hiç

bilmiyordum." "Sadece doğru olduklarında."

"Elbette, aşkım."

O beni öperken, ben de ona karşılık vermek için kalçalarımı sallarken, o içime daha da derine giriyor ve o da boşalırken, ben de milyonlarca orgazmın mutluluğuyla paramparça oluyorum, o da içime girerken gözlerimin içine bakıp "*seni seviyorum*" diye fısıldıyor.

Beni hapse attığı için onu suçladım.

Ama sanırım onunla tanışmadan çok önce kendi zihinsel hapishanemdeydim.

Ve şimdi o beni özgür kılmaya yardım etti.

O benim geleceğim, umutlarım ve hayallerim, ve hayatımın geri kalanında her gün sevmeyi planladığım adam, bu arada hayatımda başka ne yapacağım olursa olsun.

O bunu ve çok daha fazlasını hak ediyor.

EPİLOG

O AŞIK... AMA EN İYİ ARKADAŞI NEREYE GİTTİ?

Simon

BU, Bea ile geçirdiğim ilk pazar olabilir, ama bundan sonra her pazarın benim en sevdiğim pazar olacağına karar verdim, yani bu sadece benim ilk en sevdiğim pazar.

Sabah ikiden sonra eve döndüğümüzde, duşta vücudundaki balı yıkarken güldük, uyuduk, kahvaltıda domatesin kahvaltıda servis edilip edilmeyeceği konusunda hararetli bir tartışma yaptık ve şimdi erkekler ve birkaç arkadaşları havuzda oynarken biz havuz kenarında uzanıyoruz.

Dün istediği senaryoyu hazırladım — geçen hafta satın aldığım, son teknoloji ürünü, en yeni model bilgisayar ve yazıcıdan yazdırdım — ve o gülümsüyor ve kıkırdıyor, ben ise rüyamda aklıma gelen yeni bir konsept için notlar alıyorum.

"Bu, düşündüğüm gibi değil," diyor yarısına geldiğinde.

"Ben bir profesyonelim, hayatım," diyorum, en ufak bir kibirle, o da bana tekrar gülümsüyor.

"Biliyorum." Gözleri daha da yaramazca parlıyor, ama olması gerektiği kadar değil. "Yani, *şimdi* biliyorum."

Elini tutup ağzıma götürdüm. "Ama ilk taslağı gördüğünde benim sürecimi bilmiyordun. Ve sen de

Aynı sonuca ben de varırdım."

Dudaklarını ısıtır. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" "Her zaman, aşkım."

"Bence buradaki diyalogun biraz zayıf. Yani, senaryonun geri kalanına kıyasla. Ya daha alaycı bir şey söyleseydi, *mesela "Demek sen de artık yabancı çiçekler konusunda uzmansın?" gibi*. Diğer repliklerinde duyduğum kuru üslup ile çok komik olurdu sanki."

Ona göz kırpıyorum.

Yüzünü buruşturur. "Ya da değil. Uzman sensin." "Hayır, hayır, bu mükemmel. Çok daha iyi bir replik."

"Simon. Beni eğlendirmeye çalışma."

"Gerçekten, bu repliği nefret ediyorum çünkü sahneyi daha iyi hale getiriyor ve benim yeterli olmaktan fazlasını ne kadar sevmediğimi biliyorsun."

Gözlerini devirirken gülümsüyor. "Yine de bunu stüdyoya vermelisin," diyor bana.

Onun bakışlarını karşıladım. "Hayır."

"Evet. Komik..."

"Bu da stüdyonun, bunu uzay dramasına dönüştürmek için ısrar edecek korkunç bir yönetmen bulacağını gösteriyor."

Kaşlarını kaldırıyor. "Sana yapımcı kredisi vermiyorlar mı?"

Bu, yönetmenin kim olacağı konusunda senin de söz hakkın olduğu anlamına gelmez mi?"

"Evet, evet, tamam, etkim var. Cehennem gibi başarı, onlara benim şov dünyasında birazcık da olsa bir anlayışım olduğuna inandırdı."

"Bunu onlara vermelisin," diye tekrarlar. "Eğer başarılı olursa, bununla yaşamayı öğrenmen gerekecek. Hatta belki de bundan zevk alacaksın. Kendin için. Çünkü başarın hakkında başkalarının ne düşündüğünü düşünmeden, işinle gurur duymayı hak ediyorsun."

Bir bakışma yarışına giriyoruz. O tereddüt etmiyor.

Bu, çok genç yaşta kardeşlerini hizada tutan Bea'dır. Oysa o yaşta partilere gitmeli, o gamzeleriyle genç erkekleri çılgına çevirmeli ve dünyadaki tüm yolları keşfederek kendi yolunu bulmalıydı.

Kalbinde neyin doğru olduğunu bildiği için hayır cevabını kabul etmeyen Bea.

En iyisi.

"Bu senaryoyu stüdyoya gönderirsem ve onlar kabul ederse, ki bunu ancak sen de bana başka neyin yanlış olduğunu söylersen yaparım, çünkü ortak yazarlarımın üzerlerine düşen görevi yapmalarını tercih ederim..."

"*Aman Tanrım*, sana *tek bir* öneri verdim. Ben senarist değilim."

"Nereden biliyorsun? Hiç denedin mi?"

Ağzını açar, sonra tekrar kapatır.

Sırıtiyorum. "Sanırım denemedin. Ya bu, kaçırdığın profesyonel kariyer yolunsa? En azından denemek kendine borçlusun, hayatım."

Bir kadının yanında oturup, beyninin olasılıklar, itirazlar, endişeler ve korkularla dolup taşıtığını bilmek ve sonra görmek...

"Biliyor musun? Neden olmasın? Ve eğer işe yaramazsa, hala kin otobüsüm var."

Ona gülümsüyorum. "Harika."

"Simon, eğer bu konuda berbat olursam..."

"Bah. Hepimiz bu işte berbatız. Bazıları, stüdyoları, izleyicilerin bizim beceriksiz girişimlerimizi diğerlerinden daha çok seveceğine inandırmada diğerlerinden biraz daha iyi. Ayrıca, şunu bilmelisin ki, sonunda kırmızı halı galası olacak ve bunu yaparsak, yeni bir elbiseyle katılmak ve benimle birlikte fotoğraf çektirmek zorunda kalacaksın."

O gülümser. "O yeni elbiseyi benim için sen seçecek misin?" "İstersen."

"Zevkin çok iyi." "Hayallerim çok iyi."

Eğilip yanağıma öpücük kondurur. "Senin fantezilerini seninle birlikte yaşamayı seviyorum."

Boğazımı temizlerim ve not defterimi aniden sertleşen penisimin üzerine bırakırım.

Gülümser ve senaryoya geri döner, ancak ikinci yarısı ilk yarısı kadar iyi yazılmamış olduğu bellidir, çünkü sürekli telefonunu kontrol etmektedir.

Sonunda ona kaşlarını kaldırıyorum. "Eğer hoşlanmaman bir göstergeyse, açıkça senin rehberliğine ihtiyacım olduğunu belirtmek için uygun bir zaman mı?"

bir gösterge ise, senin rehberliğine açıkça ihtiya ım olduğunu belirtmek için uygun bir zaman mı?"

Kafasını salladı. "Hayır, Daphne. Saatin kaç olduğunu fark ettim. Bu hafta sonu eve gitmek zorunda kaldı, sanki senin Londra'ya gidip ailenizi görmeniz gibi."

Eddie iyi olup olmadığımı sormak için beni arar.

"Bea'nın beni g l msetmeyecek Şeyler bulabileceğine dair bir teorisi var," diye cevap veriyorum.

"Kız arkadaşlar bunu yapar mı?" diye sorar Charlie.

"Evet, sık sık. Çok kötüler. Asla bir tane bile i memelisin."

Bea kahkahayı patlatır.

Çocuklar bana sırtarak oyunlarına geri dönerler. "Yani ailesi berbat mı?" diye Bea'ya sorarım.

"Yani, onu mirastan mahrum bıraktılar ve onun, benim yüz ömür boyu göremeyeceğim kadar çok sıfır içeren gerçek bir güven fonu vardı. Artık onlarla konuşmuyor. Margot oldukça havalıdır ama. Kız kardeşi. Onunla tanışmıştın. Beni lavaboya attığın gün. Daph onu seviyor, ama o hala Daph'tan farklı bir hayat sürüyor, bu yüzden..."

"Kardeşim olmadığına seviniyorum," diye düşünürüm. "Başka biri için ne korkunç bir hayat."

Bea bana yan bakıyor. "Senin yaşadıklarından onları korumak için aşırıya ka ardın."

Muhtemelen  yle olurdu.

Sanki içimden ona katıldığımı biliyor ama bunu yüksek sesle söylemek istemediğimi anlarmış gibi gülümsüyor.

"Daphne ne zaman dönecek?" diye soruyorum.

"Bu sabah erkenden döneceğini söylemişti, ama d nden beri mesajlarıma cevap vermiyor ve telefonu doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyor."

"Bu hiç iyi değil."

Dudaklarını ısıırıyor. "Telefonunu takip etmek yanlış, değil mi? Hepimiz konumlarımızı paylaşıyoruz ama kardeşlerimin telefonlarını takip etmemeye çalışıyorum çünkü onların da mahremiyet hakları var, Daphne'nin de öyle ama..."

"Geri dönmesi gerekiyorsa ve ona ulaşamıyorsan, kaza geçirmemiş mi diye kontrol etmek için mahremiyetini ihlal etmiş sayılmazsın. Ya da

Belki de sadece telefonunu kaybetmiştir ve onu bulursan ona bir iyilik yapmış olursun.

"Daha sonra sana tekrar *mahremiyet* hakkında soru soracağım, ama şimdilik..." Parmaklarıyla telefon ekranına dokundu.

Sonra bir gözünü kısar. Başını eğirir.

Boynunun dibindeki nabız daha hızlı atmaya başlar. "Bea?"

"Bu doğru değil."

"Ne, canım?"

"Telefonu en son altı saat önce doğu Pennsylvania'da sinyal verdi." Daha dik oturuyorum. "Ailesi nerede?"

"Hamptons'a gidiyordu. Long Island'ın ucuna. Orası doğu Pennsylvania *değil*."

Telefonu bir an kulağına tutar, burnunu kırıştırır ve tekrar masaya bırakır. "Ve hala doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyor."

"Butch'un ülke çapında eski ordu arkadaşları var. Onlardan birine onu kontrol etmesini isteyeyim mi?"

"Simon," diye fısıldadı. "Madam Petty'nin söylediğini hatırlıyor musun? Bir gün eve gelmeyeceğini söylediğini?"

Kalbim korkuyla çarpıyor.

Boğazımı yutuyorum.

"Elbette hayır," diyorum, ama zihnimde Madam Petty'nin bir erkeğin Bea'yı aldatacağını söylediği anı canlanıyor ve ben de bunu yaptım, değil mi?

Gözlerini hızlıca kırıştırır, ama bu, gözlerindeki parıltıyı silmeye yetmez. "Tamam..." diye başlar, ama telefonu çalarak onu keser.

Ekranı gördüğünde burnunu kırıştırır — telefonunda kayıtlı bir numara değildir — ve sonra kaydırarak cevaplar. "Alo?"

Daha yakından dinlemek için eğilirken kalbim tekrar atmaya başlar. "Bea. Benim."

"*Aman Tanrım*, Daph, *neredesin*?"

"İyiyim. Güvendeyim. Yaptığım şeyi kendi isteğimle yapıyorum."

"Neden telefonun Pennsylvania'da görünüyor?"

"Kahretsın. Bunu görmemeliydin."

Bea gözlerini sıkıca kapatır ve elini alnına bastırır. "*Daphne*."

"Eve gitmememin sebebi mi? Eve gitmiyorum çünkü o zaman ben, her şeyi mahveden Daphne oluyorum ve en kötü zamanlamaya sahip olduğum için olmaması gereken şeyler *oluyor* ve yine bir şey oldu, ama *ben iyiyim* ve eve döneceğim... bir ara... ve sadece senin endişelenmeni istemedim."

"Bu konuşmada beni endişelendirmeyen hiçbir şey yok."

"Senin yanına taşındığım zamanı hatırlıyor musun? Bana araba kullanmayı, çamaşır yıkamayı ve bütçeye uygun market alışverişi yapmayı öğretmek zorunda kaldığın zamanı?"

"Evet," diyor Bea, ben de Daphne'ye araba kullanmayı nasıl öğrettiğini soracak sorularımı sonraya saklıyorum.

"Şu anda bunu başka biri için yapmam gerekiyor."

"Kim?"

"Sana söyleyemem."

"Daphne..."

"Bea. Dinle. Seni bu dünyadaki herkesten daha çok seviyorum. Hayatımı kurtardın ve senin için gerçekten ölürüm, ama kiminle olduğumu sana söyleyemem. Bu... bu hassas bir konu ve bilmezsen daha kolay olur, tamam mı? Ama ben iyiyim. Planlamadığım bir yolculuğa çıktım. Telefonum geçici olarak kullanılamıyor, bu yüzden bu kontörlü telefonu aldım. Çoğu zaman kapalı olacak, ama bana ihtiyacın olursa bu numaradan veya diğer cep telefonumdan arayabilirsin. Onu tekrar çalışır hale getirmeye çalışıyorum."

"Peki ya işin ne olacak?"

"Bu hafta hastalık izni alacağım. Margot ararsa, Margot ararsa, ona sinirli olduğumu ve şehirden uzak bir yere kamp yapmaya gittiğimi, bir iki hafta sonra onu arayacağımı söyle, tamam mı?"

"Daphne..."

"Simon'la barıştın mı?" "Evet, ama..."

"Gerçekten mi?"

"O burada. Merhaba demek ister misin?"

"Hayır, gitmem lazım. Tuvalette normalden fazla kaldığımı fark edecek."

"O mu? Kim o?"

"Bea, gerçekten gitmem gerek. Ama abuk ol, mutlu musun?"

"En iyi arkadaşımın isimsiz *biriyle* ortadan kaybolması dışında ve bu konuda çok gizemli davranıyor musun? Evet.

Çok mutluyum." "Mümkün olduğunca çabuk eve geleceğim."

"Madame Petty bir gün eve gelmeyeceğini söyledi," diye patladı Bea.

"Madam Petty'yi siktir et. Eve geliyorum, sonra sana her Şeyi anlatacağım. Her gün ya da iki günde bir seni arayacağım. Böylece hala hayatta olduğumu bilirsin. Gitmem gerek Bea. Seni seviyorum."

"Daphne... *Lanet olsun.*"

Bea telefonunu yere atar ve çimlerin üzerinde duran telefona bakar. "Kapattı mı?" diye sorarım.

"Duydun mu?"

"Her kelimesini. O..." Nasıl bitireceğimi bilemiyorum. "Daha önce böyle bir Şey yaptı mı?"

"Bu soruyu daha kibar bir Şekilde sormaya çalışıyordum."

"Mirasından mahrum bırakıldığından beri yapmadı."

"Bea?"

Bana bakar, alnında ve gözlerinin arasında endişe çizgileri belirir.

"Daphne'ye araba kullanmayı sen mi öğrettin?"

Dudakları hafifçe kıvrılır. "Tam olarak değil. Ama başka bir dizi için iyi bir senaryo mu istiyorsun? Daph ilk kez bize taşındığında ona ne kadar çok Şey öğretmek zorunda kaldığımı sana anlatabilirim. Zengin bir kız, birdenbire fakir kalmış ve gerçek dünyada nasıl yaŐayacaėını bilmiyor. Anlatacak çok hikayem var."

Elim, kafamda canlanan sahnelerden dolayı heyecanla çılgınca atmaya başlayan kalbimin üzerinde duruyor. "Beni kızdırma, hayatım. Seninle birlikte yazmak çok eğlenceli olur."

Kucağındaki senaryoya hafifçe vurur. "Bunu stüdyoya ver, ben de konuşmaya baŐlayayım. Daph kabul *ederse* tabii. Kabul edecek. Ben söyleyeyim de."

"Beatrice Best, sen kötü bir kadınsın."

"Bu hikayeler muhtemelen senaryo yazmaya değmez. Özellikle amaŐırhanedeki bulaşık deterjanı hikayesi. Ya da

saçını ilk kez boyamaya çalıştığı hikaye. Ya da internette toplu fasulyeyi keşfettiği hikaye."

"Sen, bir televizyon dizisine yakışacak gerçek bir yaşam deneyimleri hazinesisin."

Telefonuna tekrar bakarken gülümsemesi giderek büyüyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Ne için, canım?"

"Daphne'nin iyi olacağına dair tüm nedenleri bana hatırlattığın için. Çok uzun bir yol kat etti ve eski dünyasından biri, onun öğrendiği şeyleri öğrenmek için yardıma ihtiyaç duyarsa, emin ellerde olacak." Defterimi bir kenara atıp onu kucağıma çekiyorum. "O, iyi olmaktan da öte olacak. Dediğin gibi, yakında eve dönecek.

iyi bir şey yapıyor."

Burnunu kırıştırır. "O, onun yaptıklarını takdir etse iyi olur. Ve eğer ona zarar verirse..."

"Sanırım daha önce de belirttiğim gibi, kardeşin bu sorunu çözmek için gerekli tüm kaynaklara sahip."

Bana sokulur, yüzünü tam da sevdiğim yer olan boynumun kıvrımına dayar. "Seni seviyorum," diye fısıldar.

"Seni seviyorum..." diye başlıyorum, ama üzerimize sıçrayan dev bir soğuk su dalgası sözümü kesiyor.

Bea çığlık atar ve kucağımdan atlar. "Oh, böyle mi olacak?" der oğullarıma, yüzünde şeytani bir gülümseme belirir. "Kiminle oynadığınızı bilmiyorsunuz."

Onlar da ona sırtarak karşılık veriyorlar.

Havuza atlar ve şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel, en muhteşem su sıçratan bomba atlayışını yapar, oğullarım ve onların arkadaşları sevinçle çığlık atarlar.

Hepsinin birbirleriyle su savaşı yapmasını izlerken gözlerim buğulanır. Athena's Rest'e gelmemin sebebinin aşk olduğunu düşünmemiştim.

Ama meğer, oğullarım doğduğundan beri hayatımda yaptığım neredeyse her şeyin sebebi aşkmış.

Fark şu ki, artık ondan kaçmak yerine onu kucaklamayı seçiyorum. Ve işte gerçek mutlu son böyle yaratılır.

BONUS EPİLOG

ÇOK MUTLU BİR AİLE NOELİ

Bea

Simon'ın çocukları kazara beni tutuklattığından bu yana geçen beş buçuk ayda, onlar benim için dünyadaki en sevdiğim insanlar haline geldi.

Bu da bu Noel'i, anne babamız öldüğünden beri kardeşlerimle geçirdiğimiz tüm Noel'lerden daha güzel hale getiriyor.

"*Olamaz*. Su şişesi roketi mi? Bu da ne böyle?" diye bağılıyor Charlie.

Eylül ayında ergenliğe girdi ve sesi artık Eddie'ninki kadar kalın, ama hala kısık.

Ayrıca 10 cm uzadı.

Ve o şort ve tişört giyerken, geri kalanımız uzun kollu Noel pijamaları giyiyoruz, çünkü yazın kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt giyen çocuklar kış geldiğinde böyle yaparlar.

Eskiden yemek odası olarak bilinen odadayız, şu anda ortasında dünyanın en şişman Noel ağacı var, hala langırt masası, hava hokeyi masası ve bardo masası için yer var, Simon, çocuklar ve ben onlar bizimle kaldıklarında burada saatler geçiriyoruz.

Evdeki tadilatı bitirip Athena's Rest

Lodge olarak açtığımızda, tekrar yemek odası olacak. Bu fikir, geçen ay kısa bir çekim için Calgary'deki setine gittiğimde Simon'ın aklına geldi.

Oyuncular ve ekip tatil evlerini tamamen kaplamışlardı ve o ve ben eski moda bir oda ve kahvaltı tesisinde kalmak zorunda kaldık.

"Zaten düzenli olarak yabancıları evine alıp onları ailenenmiş gibi davranıyorsun," diye düşünmüştü Simon. "Neden o devasa evi eski moda bir pansiyona dönüştürmüyoruz? Sen, ben ve çocuklar o kadar fazla alana ihtiyacımız yok. O evi sadece ailemin görmesi için gösteriş yapmak amacıyla satın almıştım, ama artık onların ne düşündükleri umurumda değil."

İşte uzun vadeli planımız bu.

Çünkü işleri yavaştan alıyoruz.

Yavaş derken, Daphne yol gezisinden döner dönmez onun evine taşındım ve o bana Los Angeles'ı, New York'un en sevdiği yerlerini ve Kanada ile Washington eyaletindeki film çekim yerlerini gösterdi. Beni Griff'in birkaç maçına götürdü ve burger otobüsünü yönetmek için röportaj yaptığım kişiler hakkında fikrini söyledi, böylece bir yandan işimle ilgilenirken bir yandan da seyahat etmenin ve onunla birlikte senaryo yazmanın tadını çıkarabilecektim.

Spite Burgers'ı fiziksel bir mekana taşımak mı, yoksa ikinci bir otobüs satın almak mı istediğimi tartışıyorum.

Marka yenileme çalışması büyük bir başarı elde etti. Kış aylarında işlerin yavaşlayacağını düşünmüştüm, ancak Athena's Rest ve çevresinde o kadar çok parti talebi aldım ki, daha fazla personel işe aldım.

Zaten buna ihtiyacım vardı.

Senaryo yazmak eğlenceli çıktı ve hamburger çevirmekten daha çok hoşuma gidiyor.

En azından şimdilik. Ve bir gün farklı bir şey yapmak istersem, o da sorun değil. Hayattaki amacımın tek bir şeye bağlı kalmak olduğunu düşünmüyorum. Bence amacım, mümkün olduğunca çok şeyi keşfetmek ve denemek.

Ayrıca, Camilles ailesi artık Athena's Rest'te korkulan bir aile değil.

Sosyal medya paylaşımım o kadar viral oldu ki, bir an için Simon'dan biraz daha ünlü oldum. Camille ailesinin bir üyesi tarafından mağdur edilmiş olan insanlardan sayısız yorum geldi.

Damon ambulans kovalamaktan, Lucinda da dördüncü sınıf öğretmenliğinden emekli oldu. Ayrıca, topluluk tiyatrosunun yönetimini Molly Taylor'a devretti. Hudson, Molly'ye çıkma teklif etmek için hala cesaretini toplayamadı, çünkü üniversitedeki flört deneyiminin tamamen uzun mesafeli olmasını istemediğini söylüyor.

Logan Camille, yerel polis şefine çok fazla şikayette bulunduktan sonra Wisconsin'de bir işe girdi.

Ve Jake... Jake hala JC Fig'i yönetiyor, ama zar zor.

Simon, onun çaresiz kalıp binayı ucuza satmasını bekliyor ve sonra orayı, hediyelek eşya dükkanı ve babamın en sevdiği tariflerin sunulduğu bir snack bar bulunan bir müzeye dönüştürmeyi planlıyor.

Hâlâ Best Drive-In adını verdiği arabalı sineması var.

Ağacın altındaki en büyük kutunun aslında iç içe geçmiş yedi adet paketlenmiş kutu ve bana devredilen drive-in'in tapusunun bulunduğu bir zarf olduğunu bilmediğimi sanıyor, ama çocuklar sır tutamıyor.

Ve bunu tahmin edemediğimden değil.

"Eğer seninle Ryker'ın yaptığı gibi büyük bir hata yaparsam ve kimseye haber vermeden beni çiftliğinin bir köşesine gömerse, senin kendini bulmaya devam etmek için dünyadaki her fırsatı yakalamanı isterim. Bu da, keşif yolculuğunda sana destek olacak, halihazırda başarılı olan çeşitli işlerden oluşan bir portföyün olması gerektiği anlamına gelir," dedi geçen ay akşam yemeğinde, kulübenin üzerine kimin adının yazılacağı konusunda tartışırken.

Bilirsin.

Üç yıl içinde bittiğinde.

"Neden hediyem ses çıkarıyor?" diye sorar Lana, Ryker'ın az önce ona verdiği paketi sallayarak beni Noel'e geri döndürür.

Çocuklar kıkırdıyor.

Tabii ki o da burada. O da aileden biri. Simon ile sağlam bir arkadaşlıkları var, ama bana söylediğine göre, Simon benimle çıkmaya başladığından beri onun sık sık sinirlenmesine rağmen, her buluşmamızda onu daha çok seviyorum. Hızla kalbimin kız kardeşi haline geliyor.

"Annem babama kükreyen dinozor terliklerini aldığı zamanı hatırlıyor musun?" Hudson, Griff'e sorar.

"Onlar çok harikaydı," diye cevaplar Griff. "O küfür etti anne," der Charlie.

"O, soyunma odalarında yaşayan yetişkin bir adam, bu yüzden onun kötü dilini görmezden gelmeliyiz," diye cevaplar Lana.

"Aslında bunu Eddie'den öğrendim," diyor Griff. "Artık kimse soyunma odalarında küfür etmiyor."

Eddie nefesini tutar.

Charlie kıkırdar.

Kardeşlerim, çocuklara amca olmaktan çok kardeş gibiler. Bu oldukça harika.

Ve çocuklar söz konusu olduğunda, üvey anne olmaktan çok şımartan teyze gibiyim.

Simon, doktor randevuları, okuldan alma ve ödev yardımı konusunda yardım istemeyi reddediyor, ancak Eddie ses sistemini çalıştırırken okul tiyatro oyunlarını izlemeye gidiyorum ve ortaokul sanat sergilerine gidip Charlie'nin sanat eserlerine *hayranlık duyuyorum*. Hepimiz, bu eserlerin hiçbirimizin tam olarak anlayamadığı bir düzeyde muhteşem olduğu konusunda hemfikiriz.

Kısacası, sorumlulukları olmadan ebeveyn olmanın eğlenceli kısmını yaşıyorum.

Onları oldukları gibi seviyorum, gerektiğinde biraz rol model ve disiplinli davranıyorum.

"Çocuklar, şu anda ciddi misiniz?" Lana, hediyesinin ambalaj kağıdını yırtarken diyor.

Gülmeye başlar.

Simon kıkırdar.

Ben de kahkaha atmamak için ağzımı elimle kapatıyorum. "Bu çok korkutucu," diyor Hudson.

Lana, konuşan Eddie bebeği Simon'a doğrultuyor. "Sana *söyledim, yüz dolardan fazla olmaz*."

"Anlaşmamızı bozacağımı düşündüğün için çok kırıldım," diyor Simon burnunu çekerek. "Çocuklar bunları okulda sanat projesi olarak yaptılar."

O yalan söylüyor ve hepimiz bunu biliyoruz.

"En çok annemi seviyorum!" diyor Charlie bebeği. Bu ürkütücü, tuhaf ve korkutucu, ama aynı zamanda çok komik.

Bebeklerin her biri yaklaşık 45 cm boyunda, ses kutularını gizleyen kumaş gövdeleri ve şu anda olduğu gibi çocukların yüzlerini mükemmel bir şekilde yansıtan porselen kafaları var.

Onlar hakkında duymuştum, ancak kulak misafiri olduğum konuşmalar çoğunlukla Luckwood'ların üç beyefendisinin kıkırdamalarından ibaretti —ama ben de onları ilk kez görüyorum.

"Senin arkadayım, Lana," diyor Griff. "Bu odadaki bazılarının aksine, ben karlı zamanlarda fakir gibi yaşamayı öğrendim, böylece otuz yaşında kral gibi emekli olabileceğim. Ayrıca bir tavuk zinciri için çok havalı bir reklam anlaşması yaptım, yani *kral* olmak bile ne kadar zengin olacağımı tahmin edemez. Onlardan intikam almak için ne yapmak istersen, sınır yok."

"Teşekkürler, ama intikamı tek başıma aldığımda daha çok keyif alacağımı düşünüyorum," diye cevaplar.

Simon bana yaklaşır ve kolunu omuzlarıma dolandır. "Bea masum, bu yüzden geri alamayacağın bir şey yapmaya karar verdiğinde lütfen bunu aklında tut."

"Bea acı çekmeyecek."

"Bea yardımcı olabilir," diye katılıyorum. "Artık odadaki yetişkin olmak zorunda değilim."

Üç kardeşim de Daphne'nin burada olmadığını şimdi fark etmiş gibi etrafa bakınıyorlar. Sanki o da odadaki yetişkinlerden biriymiş gibi.

"O daha sonra gelecek," diyorum onlara.

Bana o meşhur vahşi gülümsemelerini gösterirler. Ben de gülümserim.

Daph geldiğinde kesinlikle eğleneceğiz. Tabii gelebilirse.

Kar yağıyor ve görünüşe göre çoktan yoğunlaşmaya başlamış. Ryker de fark ediyor.

Hızla ayağa kalkar. "Bir hediyem var."

"Açılacak bir hediye mi, yoksa verilecek bir hediye mi?" diye soruyor Charlie. "Bu çok önemli bir ayrım," diyor Eddie.

"Biri bencilce."

"Diğer değil."

"Sen genelde bencil biri değilsin."

"Ama Noel insanlara bazı şeyler yapabilir."

"Tüm o paketlenmiş kutular..."

"Bizim gibi olgun gençler için bile dayanılmaz bir şey."

Ryker ikizlere bakar.

Onlar ona sırtıyor.

Gülümsemeyi bastırmaya çalışır, ama başaramaz.

Simon, Ryker'ı şu anda peşinde olduğu şeyle ikna etti. Gizli geçit.

Hepimiz bunu biliyoruz. Hatta Simon, Tank ve üç adet endüstriyel el feneriyle birlikte oradan geçtim.

Oldukça havalı.

Biraz dar olsa

da.

Ve bizim yatak odamıza ya da Simon'ın ofisine çıkmıyor, ikisi de ayrı zamanlarda yenilenecek, böylece gizli geçitlere bağlı odaları kullanma konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak.

"Haksızlık bu, oraya hediye saklayamayacağımızı söylemiştin," diyor Eddie Simon'a.

"Bazen hayat tamamen berbat olabilir," diye cevaplar Simon, ifadesiz bir yüzle.

Ryker gizli geçitten tekrar ortaya çıkar. Kapıyı açıp kapatan gizli mekanizma olan duvar aplikini eğirken, bir kalçasında kapaklı bir dosya kutusu dengeler ve kapı tekrar kapanır.

Kutunun içinde bir şey hışırdar.

Gözlerim yanmaya başladığı için hızlıca göz

kırpıyorum. Bu seferki önemli bir olay.

Bu olay, Hudson üniversiteye gittiğinden beri kimseye vermediğim kadar çok şeyimi gerektirecek.

Ve ben aptalca heyecanlanıyorum.

Ryker kutuyu çocukların önüne koyar. "Paketlemeyi sevmiyorum, o yüzden sakladım," diye yalan söyler. "Ne olursa olsun, mutlu olun.

Pisliklik yapmayın."

Griff burun kıvrır.

Hudson da öyle.

Ryker, on beş yaşından beri her Noel'de onlara *pislik gibi davranmayın* diyor, o zaman Griff'e yüzüne pasta atma oyunu oynamış ve

Hudson'a *Exploding Kittens* adlı bir oyun hediye ettiğinden beri her Noel'de onlara pislik gibi davranmayın diyor.

Anne ve babası öldükten sonraki yıl da normalliği korumak için aynı şeyi yaptı ve bu gelenek devam etti.

Eddie ve Charlie ikisi de kutuya atlar.

"Kafalarınızı birbirine çarpmayın," diye bağıırır

Lana. Kutu da bağıırır.

Çocuklar nefeslerini tutar ve kapağı çıkarmak için senkronize hareketlerle sorunsuz bir şekilde çalışmaya başlarlar.

"*Bu bir köpek yavrusu!*" Charlie bağıırır.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım." Eddie gözlerini siler. Çenesi titriyor. "Bu gerçek mi? Bu gerçekten bizim köpeğimiz mi?"

"Benimkini çalamazsın," diyor Ryker kuru bir şekilde.

Çocuklar Lana'ya bakıyor.

Lana başını sallar.

Simon'a bakarlar. O

da başını sallar.

Bana bakarlar ve gözlerim buğulanır. "Ona yardım etmek için ekstra bir ele ihtiyacınız olduğunda ben yedeğinizim," derim onlara.

"O bir kız mı?" Charlie yavruyu kutudan çıkarır ve golden retriever yavrusuna hayretle bakar.

"O bir kız ve öncelikle senin sorumluluğunda," diyor Simon.

"Ona Buttercup adını verebilir miyiz?" diye sorar Eddie.

"Bir isim üzerinde anlaşmanız, ona tuvalet eğitimi vermeniz, yürüyüşe çıkarmanız ve kakasını temizlemeniz gerekiyor," diyor Lana. "En iyi köpek babaları olacağız." Charlie'nin sesi titriyor. "Bu hayatımın en güzel günü."

Simon omzumu öper. "Teşekkür ederim," diye mırıldanır.

"Bu, senin ve onlar için yapabileceğim en azından bir şey."

Lana köpek sahibi olmaya hazır değil ve Simon hala çok seyahat ediyor. Bu yüzden bu sadece, Simon'la seyahat etmediğim zamanlarda köpeğin birincil bakıcısı olacağıma ve ben yokken Ryker'ın bu görevi üstleneceğine ikisini de ikna ettiğim için mümkün.

O bir aile köpeği. Çocuklar için.

"Bu, yaptıklarının çok daha fazlası," diye ısrar ediyor Simon.

"Belki birazcık."

"Aman Tanrım, üzerime işiyor!" diye kıkırdayarak söylüyorum.

"Sen seçildin," diyor Hudson.

"Köpekler sadece sevdikleri insanlara işerler," diye onaylar Griff.

"Beyzbol sezonu boyunca seni özlemiyorum." Ryker, çocukların yanına dönerken homurdanır. "Her işediğinde dışarı çıkması gerekiyor, böylece işemeyi dışarı çıkmakla ilişkilendiriyor."

İkisi de ayağa fırlar.

Kardeşim onları odadan dışarıya kadar takip eder.

Lana bana kaşlarını çatıyor. "Onu kaydettirdiğin şey için sana yüzünü bile buruşturmadı."

"Çünkü Bea en iyisidir," diyor Griff.

"Ona hiçbir şey için kızmayacağımıza dair anlaşma yaptık," diye onaylar Hudson.

"Ayrıca babamın bal puflu kreplerini kahvaltı için yapıyor."

"Yaramazlık yaparsak bal puflu krep yiyemeyiz."

"Ona surat yapmak da buna dahil."

"Ve erkek arkadaşının çocuklarına Noel için köpek alırken ona yardım etmemek de dahil."

Lana onlara bakıyor. "Siz ikiniz ciddi misiniz?"

"Tanrım, onlar Eddie ve Charlie gibiler," diyor Simon.

Sesinde hayranlık mı yoksa dehşet mi olduğunu anlayamıyorum.

Muhtemelen ikisi de.

Genellikle çocuklarının benim kardeşlerime benzediği bir yön daha keşfettiğinde böyle olur.

Ve bazen onun benim en çok sevdiği yanımin bu olduğunu düşünüyorum. Bu ebeveynlik işini başarmış olmam.

Onun çocuklarına çok benzeyen çocuklarla.

Böylece ona, onları mahvetmediğini garanti edebilirim - ve bunu düzenli olarak yaparım.

"Baba?" diye seslenir Charlie. "Karda köpeği kaybettik." "Tabii ki kaybettiler," der Lana.

Simon hızla ayağa kalkar.

Elimi uzattım ve o da beni ayağa kaldırdı. "Buna hazır olduğuna emin misin?" diye tekrar sordu.

"Aile, eğlence ve bir gün yaşlılıkta ön verandamızda sallanan sandalyelerimizde otururken çocuklarına anlatacak hikayeler için mi?" Gülümserim. "Kesinlikle."

Mutlu sonun devamını mı istiyorsunuz? [BURAYA](https://dl.bookfunnel.com/c2v5m75fuc) tıklayın veya <https://dl.bookfunnel.com/c2v5m75fuc> adresine gidin ve süper eğlenceli bir bonus sahne indirin!

Muhtemelen benim küçük dünyamda önümüzdeki birkaç yıl içinde kaç bebek olacağını saymaya başlamışsınızdır. Ama ne olduğunu bilmek istiyorsanız

Bugün en sevdiğiniz karakterlerle neler olup bittiğini öğrenmek istiyorsanız, [ücretsiz bültenime](#) kaydolun ve bonus sahneleri ve diğer içerikleri indirin.

Haber bülteni sizin için fazla bir taahhütse, endişelenmeyin. Yeni yayın uyarıları için beni [Amazon](#)'da takip edin!

Psst! Small Town Sisterhood serisinin ikinci kitabı olan [The Grumpiest Billionaire](#)'ye özel bir ön izleme için sayfayı çevirmeyi unutmayın → <https://readerlinks.com/l/4854952>

THE GRUMPIEST BILLIONAIRE'DEN ÖZEL ÖN İZLEME

Small Town Sisterhood serisinin ikinci kitabı olan [The Grumpiest Billionaire'nin](#) bu özel ön izlemesinin tadını çıkarın. [Kitabı](#) ön sipariş verebilir veya Amazon İstek Listenize ekleyebilirsiniz. Ve hey, bitirdiğinizde, şimdiye kadar yazdığım en sevdiğim kitaplardan biri olan [Until It Was Love](#)'a da bir göz atın!

Birinci Bölüm En İyi Planlar

Miles William Oliver Cumberland IV, arkadaşları tarafından Oliver olarak bilinen, kaçak bir milyarder

Dört saat önce babamın hoş geldin partisini terk ettiğimde hissetmeyi beklediğim her şeyin arasında, farlarımın *Pennsylvania'ya Hoş Geldiniz* tabelasını aydınlatmasından duyduğum sevinç listenin başında yer almıyordu.

Listede hiç yoktu.

Ama işte buradayım, arabayla gidiyorum... Aslında, burada duralım. Arabayı ben *sürüyorum*.

Tek *başıma*.

Ön koltukta.

Şoför yok. Günlük toplantılarımı sayan yönetici asistanı yok. Pazarlama ortaklığı teklif eden iş ortağı yok. Her kelimeyi dinleyen güvenlik görevlisi yok.

Sınırsız kredi kartlarının neden iptal edildiğini veya Martha's Vineyard'daki aile mülkünü neden sattığımı öğrenmek isteyen akrabalar yok.

Acil bir durumla ilgili telefonlar yok.

Ailemin beklentilerinin ağırlığı ciğerlerimi sıkıştırıp nefes almamı zorlaştırmıyor.

Sadece ben, aysız gecenin zifiri karanlığı, beklentisiz sonsuz olasılıklar, otoyolda araba sürerken artık panik atak yaşamayacağım kadar yeterli terapi ve yol gezisi çalma listem.

Huzur böyle bir şey olmalı.

Bu huzurun bir sınırı var — eski telefonumu izlenemeyecek şekilde atmak ve sadece nakit para kullanmak ortadan kaybolmak için kusursuz bir yöntem değil — ama bu, hayatımın herhangi bir döneminde, özellikle de son beş yılda hissettiğim huzurdan daha fazla.

Kapıda camı indirmek için düğmeyi arar, basarım ve koltuğum geriye yatmaya başlar.

Beklenmedik hareket beni korkutuyor ve SUV'yi düzeltmeden önce yoldan sapıyorum. Panik yok. Yol neredeyse boş ve düzelttim, her şey yolunda.

"Yanlış düğmeye basmışım" diye mırıldanıyorum. Tekrar etrafı yokluyorum ve *evet, işte.* İşte bu.

Bu sefer doğru düğme. Taze, serin hava araca giriyor ve annemin büyük senfonilerin pop şarkılarını coverlamasından ne kadar nefret ettiğini bildiğim için çaldığım stereo sistemimden gelen senfonik pop müziği bastırıyor.

Ve ayrıca ben onu seviyorum. Bu

beklenmedik bir şey.

Bu beni gülümsetir.

Ve son beş yıldır gülümsemek çölde çiçek görmekten daha nadir hale geldi.

Çıkışa vardığımda 30 milim kalmış olacak ve ben... ah, evet.

İşte orada.

Farlarım, ana yoldan çıkıp ıssız bir bölgenin içlerine doğru hızla yaklaştığımı gösteren büyük yeşil tabelayı aydınlatıyor.

Omuzlarımı silkiyorum, *Pennsylvania'ya Hoş Geldiniz* tabelasını gördüğümde hissettiğimden daha da hafif hissediyorum. Çıkış yaklaşıyor ve ben de ona doğru yöneliyorum.

Huh.

Biraz hızlı gidiyorum. Ve bu keskin bir viraj. Devam eden keskin bir viraj.

Oh, bu o çıkışlardan biri. 270 derecelik virajlı olanlardan.

Muhtemelen...

"Yavaşla!" arkamdan biri çığlık atıyor. *Arabamdaki* biri.

Direksiyonu kırıp frene basıyorum.

"Yavaşla!" diye tekrar çığlık atıyor. "Fren yap! Fren yap! Yavaşla!"

Dön! Kenara çek!" Arabamda kim var *lan*?

Halüsinasyon mu görüyorum?

Neden yol bitmiyor? Neden pencereye yaslanıyorum? Neden frene basarken hızlanıyorum?

Ben... *Kahretsin*.

Gaz pedalı. Gaz pedalına basıyorum.

Ayağımın pozisyonunu değiştirip, çıkış rampasının ortasında frene basıyorum. Kafamda metalin çıtırtısı ve çığlıkların yankısı yankılanıyor.

SUV yoldan sapar. Lastikler gıcırdar. Merkezkaç kuvveti beni kapıya yapıştırır ve direksiyonu ne kadar çevirsem de araba istediğim yöne gitmez.

Dönüyor.

Kontrolsüz bir şekilde dönüyor.

Kontrolsüz bir şekilde dönüyor, fizik kuralları arabamı ve vücudumu kontrol altına alıyor, nefes almamı imkansız hale getiriyor ve başım açık pencereden dışarı sarkarken beni kapı çerçevesine sıkıştırıyor. Üniversiteden beri neden hiç araba kullanmadığımı yeniden hatırlıyorum.

İşte bu kadar.

Son.

Özgürlüğe kavuşmamdan dört saat sonra, babamın açgözlülüğü, egosu ve gururu yüzünden içine tıklandığım hayattan ayrılmamdan dört saat sonra, her şey bitti.

Bitti.

Tam da sonunda özgür olduğumu düşündüğüm anda, *bitti*.

Kendi mutfağımda fırından yeni çıkmış çikolatalı kurabiyeği hiç yemedim.

Hiç çıplak yüzmedim.

Bir gökkuşağının oluşumundan kayboluşuna kadar izlemedim, ya da bir dağın tepesinden güneşin doğuşunu veya batışını görmedim.

Hiç bebek tutmadım.

Hiç lanet olası bir bebek tutmadım.

Ve artık da tutamayacağım.

Haber başlıkları gözümün önünden geçiyor.

Market zincirinin varisi, talihsiz bir trafik kazasında hayatını kaybetti

Kaçak suçlunun oğlu için uygun son

Yorgunluktan bitkin düşen milyarder, spinout kazasında hayatını kaybetti

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, göz kapaklarımın arkasında tam bir karanlık var, dünyam aniden neredeyse durma noktasına gelirken eski korkularım beni işkence ediyor.

Ciğerlerim çalışmaya başlıyor ve gözlerimi tekrar açarken derin bir nefes alıyorum.

SUV'um bir dakika önce arkamda olan kaldırıma bakıyor. Farlarım keskin virajlı çıkış rampasındaki yuvarlak lastik izlerini aydınlatıyor, SUV dururken ışıklar zıplıyor.

Parmaklarım uyuşmuş. Bir bacağımla tüm gücümle frene, diğer bacağımla da zemine bastırırken uyluk kaslarım titriyor.

Gözlerimde noktalar dans ediyor.

Nefesim, aynı anda hem fazla hem de yetersiz olan bir nefesle tekrar geliyor.

Senfoni, yüksek ve ağır nefes alıp vermeyle eşleşen bir kreşendo'ya ulaşıyor.

Bu ben

miyim?

Hayır.

Ben değilim.

Hala ciğerlerimi çalıştırıp bir nefes daha alamıyorum. "Hooo," arka koltuğumdaki kişi diyor. "Bu bir yolculuktu, değil mi?"

O

O kişi.

Arka koltuğumdaki kişi.

Ben çıkarken yavaşlamam için bağırın kişi.

Sonunda kendimi iki nefes daha almaya zorluyorum, daha kontrollü ama Hala çoğunlukla adrenalinle doluydum, sonra ona bakmak için başımı çevirdim.

Biz.

Nerede

yse.

Öldük.

Ve o bunun bir *gezi* olduğunu mu düşünüyor?

"*Park et!*" diye bağırıyor araba hareket etmeye başlarken. "Kenara çek! Park et!" Ne?

Gerçekten.

Siktir?

Hala titrek ayağımla tekrar frene basarken, arka koltuktaki manzaraya bakakaldım.

Hayır.

Kesinlikle hayır. Bu olamaz. Halüsinasyon görüyorum. Rüya görüyorum.

Bu günü o kadar uzun zamandır bekliyordum ki, rüya görüyorum, ama rüyam kbusa dönüştü.

Bu da demek oluyor ki, baktığım bu kadın gerçek değil.

Daphne Merriweather-Brown, sosyetik toplum sınırları zorlayan sınırları zorlayan, burada değil.

En *Huysuz Milyarder* yakında geliyor. Ön sipariş verin veya istek listenize ekleyin [BURADA](#).

Başka bir intikam randevusu romantizmi mi arıyorsunuz? *Until It Was Love* şimdi satışta. Kopyanızı [BURADAN](#) alın!

PIPPA GRANT BOOK LIST

The Girl Band Serisi (Tamamlanmış)

[Mister McHottie](#)

[Stud in the Stacks](#)

[Rockaway Gelini](#)

[Kahraman ve Hacktivist](#)

Thrusters Hokey Serisi

[Pilot ve Puck-Up Kraliyet](#)

[Puck](#)

[Güzel ve Kaslı Puck Kadar](#)

[Çekici](#)

[Seni Pucking Seviyorum](#)

Copper Valley Bro Code Serisi (Tamamlandı)

[Düşmanla Flört Amerika'nın](#)

[Geek Kalbi](#)

[Yalancı, Yalancı, Ateşli Kalpler](#)

[Sıcak Karışıklık ve Kalp Kırıcı Bay](#)

[Kalp Kırıcı ile Kar Yağışı Sahte](#)

[Nişanlı Fiyaskosu](#)

Copper Valley Fireballs Serisi (Tamamlanmış)

[Sporcu](#)

[Engellendi](#)

[Gerçek Sahte Aşk](#)

[Huysuz Komşu Oyuncu Dayanılmaz](#)

[Sorun](#)

Üç En İyi Arkadaş ve Bir Düğün Serisi (Tamamlandı)

[En Kötü Düğün Randevusu](#)

[Dedikoducu ve Huysuz](#)

[Gelinin Kaçak Milyarderi](#)

Copper Valley Pounders Serisi

[Aşk Olana Kadar](#)

[Oda Arkadaşı Hatası](#)

Thrusters x Fireballs Karışımı

[Gizli Buluşma](#)

Küçük Kasaba Kardeşliği Serisi

[İntikam Randevusu](#)

[En Huysuz Milyarder](#)

Gülmekten Kılıncağ Serisi

[Seni Seven Kişi Sevginde](#)

[Zengin](#)

Tekil Romanlar

[Son Uygun Milyarder Benim](#)

[Tipim Değil](#)

[Kirli Konuşan Rakip](#) (*Bro Code Spin-Off*)

[Kraliyet Ailesi İçin Uygunsuz Bir Evlilik](#) (*Royally Pucked Spin-Off*)

[Eski Sevgililer ve Ho Ho Hos](#)

Mutlu Kedi Serisi (Tamamlanmış)

[Hosed](#)

[Hammered](#)

[Hitched](#)

[Humbugged](#)

[Sonsuza Kadar Mutlu](#)

Bluewater Milyarderler Serisi (Tamamlanmış)

[Skandalın Bedeli, Lucy Score](#)

[Claire Kingsley'den Mogul ve Kaslı Kathryn](#)

[Nolan'dan Vahşi Açık Kalpler](#)

[Seni Sevmek İçin Çıldırarak, Pippa Grant](#)

Pippa Grant, Jamie Farrell adıyla yazıyor:

Uyumsuz Gelinler Serisi (Tamamlanmış)

[Mutlu](#)

[Birliktelik Aşık](#)

[Şekerli Evlilik](#)

[Baharatlı](#)

[Bekar](#)

Subayların Eski Eşleri Kulübü Serisi (Tamamlanmış)

[Onun Asi Kalbi Güneyli](#)

[Blues](#)

ABOUT THE AUTHOR

Pippa Grant kitap yazmak istedi, ve yazdı.

USA Today ve Amazon'da 1 numaralı en çok satan romantik komedi yazarı olmadan önce olmadan önce, kendini terapötik amaçlarla yazmaya başlayan genç bir asker eşi idi. Bu, romantik romanları keşfettiği dönemde oldu ve ikisi sonunda bir kariyere dönüştü. Bugün, 30'dan fazla eğlenceli Pippa Grant eseri ve Jamie Farrell adıyla yayınlanmış dokuz eseri bulunmaktadır.

Romantik komedi yazmadığı zamanlarda, anne, eş ve dağ kadını olmaya çalışıyor ve bazen hobiler bulmaya çalışıyor. En büyük başarısı? İnsanların içeceklerini burunlarından püskürtmelerine neden olacak hikayeleri anlatmak için kusursuz bir zamanlamaya sahip olması. Kendinizi uyarılmış sayın.

***Pippa'yı şurada
bulabilirsiniz...***

www.pippagrants.com

[pippa@ pippagrants.com](mailto:pippa@pippagrants.com)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM